

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tehlikeli Arzular

Rita
Ödüllü

SARAH MACLEAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Tehlikeli Arzular

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 465

Tehlikeli Arzular Sarah MacLean

Kitabın Özgün Adı *Brazen and the Beast*
Çeviren Deniz Topaktaş

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Editör Merve Mumcu

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Sarah MacLean, 2019

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-20-1

1. Baskı: Ekim 2019

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü / İSTANBUL

Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50

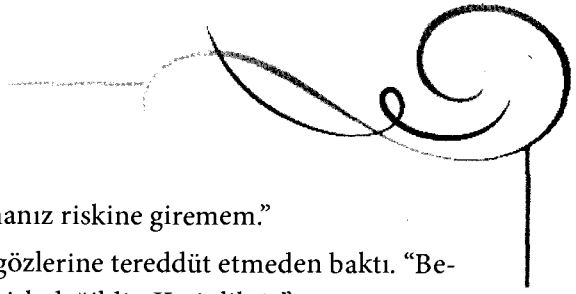
Sertifika No: 28640

Tehlikeli Arzular

SARAH MACLEAN

Çeviren: Deniz Topaktaş

“İntikam almanız riskine giremem.”

Adam onun gözlerine tereddüt etmeden baktı. “Benim intikamım risk değildir. Kesinliktir.”

“Bundan şüphem yok. Ama benim vasıtamla almanız riskine giremem. Bu gece olmaz.” Kapı koluna uzanmak için adamın yanından geçti, bu arada altlarındaki caddede koşan atların ve tekerleklerin gürültüsü arasından adamın kulağına, “Dediğim gibi...” dedi.

“Planların var,” diye tamamladı kadının cümlesini, bir yandan da ona doğru döndü. Kokusuna karşı koya-mıyordu, bademli kek gibi tatlı bir cazibesi vardı.

Kadm karşısındaki adamın gözlerine baktı. “Evet.”

“Bana planı anlatırsan gitmene izin veririm.” Onu bulacaktı.

O bilindik tebessüm yerleşti dudaklarına. “Çok küstahsınız, beyefendi. Size gitmenize izin verenin ben olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

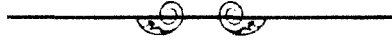
“Anlat bana.” Emir sertti.

Kadındaki değişimi gördü. Tereddütün meraka dönüşünü izledi. Cesarete. Kadm tam o anda, tıpkı bir armağan gibi, “Belki de size göstermeliyim,” diye fısıldadı.

*V için.
Sen benim gözdemsin.*

Bölüm Bir

Eylül 1837

Mayfair

Yirmi sekiz yıl ve üç yüz altmış dört günde, Leydi Henrietta Sedley birkaç şey öğrendiğini düşünmek istiyordu.

Mesela pantolon giyme işi yanına kalmayacaksa –bir kontun kızı için makûs bir gerçektir bu, hayata bir unvan ya da servetle başlamamış olsa bile– eteklerine ceplerin de eklenmesini sağlamayı kesinlikle öğrenmişti. Bir kadın, ne zaman biraz halata ya da onu kesecek bir bıçağa ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi.

Ayrıca Mayfairde bulunan evinden usturuplu bir kaçışın, karanlığı ve bir müttefik tarafından kullanılan faytonu gerektirdiğini de öğrenmişti. Faytoncu, sır tutmaya gelince işini biliyordu ama neticede o da maaşını ödeyenlere gebeydi. Bu özel derse bir ekleme daha yapabiliirdi: En iyi müttefikler çoğunlukla en iyi dostlardan çıkıyordu.

Ve belki de, ömründe öğrendiği şeyler listesinin en başında yoma düğümü atmak vardı. Bu düğümü kendini bildi bileli atabiliyordu.

Birisi, bu karmaşık ve sıra dışı bilgi koleksiyonuyla, Henrietta Sedley'in faytonunda bağlanmış ve bilinçsiz bir erkek bulması ihtimalinde ne yapacağını tam olarak bileceğini hayal edebildi.

Ancak o kişi yanılıyordu.

Aslına bakılırsa Henrietta Sedley bu senaryoyu ihtimal kelimesiyle açıklamazdı. Doğru, Londra'nın rıhtımlarında balo salonlarında daha rahat hissediyor olabilirdi ama Hattie'nin etkileyici yaşam deneyimi koleksiyonu suç ve benzeri şeylerden yoksundu.

Ama işte oradaydı... Cepleri dolu ve en sevgili dostu yanı başında, yirmi dokuzuncu yaş gününden önceki gece karanlığın ortasında dikilmiş, iyi hesaplanmış planlar ile Mayfair'den sıvışmaya hazırdı ama...

Leydi Eleanora Madewell, Hattie'nin kulağına ısıklık çaldı, sakin ve leydilere yakışır bir ısıklıktı. Bir dük ile çok sevdiği için düşes ilan ettiği İrlandalı bir aktrisin kızı olan Nora'da su geçirmez unvanları ve sürüsüne bereket parası olanlara has bir çeşit arsızlık vardı. "Oltada adam var, Hattie."

Hattie söz konusu adamdan gözlerini ayırmadı. "Evet, görüyorum."

"Atları bağlarken oltada adam yoktu."

"Hayır, yoktu." Atların koşulduğu -ve kesinlikle boş olan- faytonu Sedley Evi'nin karanlık çıkış yoluna daha kırk beş dakika önce, akşam planlarına daha uygun düşecek fayton-yürüyüş elbiselerini giymek üzere merdivenlere koşmadan hemen önce bırakmışlardı.

Birileri genç kadının korsesini giymesi ile gözlerine sürme çekmesi arasında bir noktada, olağandışı biçimde hoş karşılanmayan bu paketi bırakmıştı.

“Oltadaki adamı fark ederdik diye düşünüyorum,” dedi Nora.

“Etmeliydik diye düşünüyorum,” diye Hattie’nin kafası karışık cevabı geldi. “Bu gerçekten de korkunç bir zamanlama.”

Nora ona bir bakış attı. “Adamın birinin senin faytonunda bağlı bulunması için iyi bir zamanlama olabilir mi?”

Hattie olamayacağını düşündü ancak, “Başka bir akşam seçebilirdi. Bu korkunç bir doğum günü hediyesi,” diye cevap verdi. Faytonun karanlığına gözlerini kısarak baktı. “Sence ölmüş mü?”

Lütfen ölmüş olmasın.

Sessizlik. Arkasından da düşünceli bir, “Birisi ölüleri faytonlara mı bırakıyor?” lafı... Nora ileri uzandı, faytoncu ceketi omuzlarına dar geliyordu. Sorgular gibi adamı dürttü. Adam hareket etmedi. “Hareket etmiyor,” diye ekledi çaresiz bir omuz silkmeye. “Ölmüş olabilir.”

Hattie bir eldivenini çıkardı, faytonun içine doğru eğilip iki parmağını adamın boynuna yerleştirirken iç çekti. “Ölmediğine eminim.”

“Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı Nora telaşla. “Eğer ölmediyse onu uyandıracaksın!”

“Dünyadaki en kötü şey bu olmazdı,” diye belirtti Hattie. “O zaman ona nazikçe aracımızdan çıkmasını, böylece yolumuza bakacağımızı söyleriz.”

“Ah, tabii. Bu kılıksız da tam senin dediğini yapacak, asla intikamını almayacak türde birine benziyor zaten. Şüphesiz ki şapkasını çıkarıp bize iyi akşamlar dileyecek.”

“Şapka takmıyor,” dedi Hattie, bu gizemli, muhtemelen ölü adamla ilgili geri kalan düşüncelerinden kurtulmayı başaramayarak. Adam iriyarı ve son derece yapılıydı, karanlıkta bile Hat-

tie onun bir balo salonunda şansını deneyeceği biri olmadığını söyleyebilirdi.

Bu adam balo salonunun altını üstüne getirecek biriydi.

“Ne hissediyorsun?” diye üsteledi Nora.

“Nabız yok.” Gerçi nabızı nerede bulacağından da şüpheliydi. “Ama o...”

Sıcaktı.

Ölü adamlar sıcak olmazdı fakat bu adam çok sıcaktı. Kış ortasında ateş gibi... İnsana ne kadar üşüdüğünü fark ettirecek cinsten...

Bu saçma düşünceyi görmezden gelen Hattie, parmaklarını adamın boynundan aşağı, gömleğinin yakasının altında kaybolan omuz çıkıntısının ve... vücudunun geri kalanının eğim olarak heyecan verici bir çukurda birleştiği yere indirdi.

“Bir şey var mı?”

“Sessiz ol.” Hattie nefesini tuttu. Hiç. Başını sağa sola salladı.

“İsa aşkına.” Bu bir dua değildi.

Hattie daha fazla hemfikir olamazdı. Ama derken...

İşte. Küçük bir titreşim... Genç kadın parmağını daha sabit bastırdı. Titreşim istikrara kavuştu. Yavaş. Kesin. “Hissediyorum,” dedi. “Adam yaşıyor.” Kendi kendine tekrar etti. “Adam yaşıyor.” Derin bir nefes verdi, uzun ve rahatlamış bir nefesti. “O ölmemiş.”

“Harika. Ama bu, faytonda bilinçsiz durduğu ve senin başka bir yerde olman gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.” Nora duraksadı. “Onu burada bırakıp benim iki tekerlekli at arabamı almalıyız.”

Hattie özellikle bu geceki istisnai gezintiyi tam üç aydır planlıyordu. Bu gece yirmi dokuzuncu yılının başlangıcıydı. Hayatının kendisine ait olacağı yıl. *Kendisinin* kendisine ait

olacağı yıl. Ve son derece belirli bir saatte, son derece belirli bir mekânda gerçekleşecek, son derece belirli bir planı vardı; bunun için son derece belirli bir cüppe giymişti. Yine de faytondaki adama baktığında, belirli olan tüm bu şeyler o kadar da önemli gelmedi.

Önemli gelen şey, adamın suratını görmektir.

Kapının ucundaki kulpa tutunan Hattie, faytonun arka köşesinin üst tarafında bulunan feneri aldı ve bakışları hemen ışıksız aracın içinde gezinmeye başlayan Nora'ya doğru salladı.

Nora başını eğdi. "Hattie. Bırak şu adamı. Benim arabamı alalım."

"Sadece bakacağım," diye yanıtladı Hattie.

Baş eğişi yavaş bir sallanmaya dönüştü. "Eğer bakarsan pişman olacaksın."

"Bakmam lazım," diye ısrar etti Hattie, arkadaşına doğruyu söyleyemediği tuhaf gerçekliği göz ardı ederek, mantıklı bir sebep arıyordu. "Onu çözmem lazım."

"Buna mecbur değilsin," diye belirtti Nora. "Birisi bu adam için en iyisinin bağlanması olduğuna karar vermiş, biz kimiz ki karşı geleceğiz?" Hattie ise çoktan çıkmak taşı için fayton kapısına uzanmıştı. "Peki ya planlarımız?"

Planları için daha çok zamanı vardı. "Sadece bakacağım," diye tekrarladı, fenerdeki yağ ateşi yakalamaya başlamıştı. Kapıyı kapatıp yüzünü faytona döndü, ışığı yükseğe kaldırıp sevimli altın parıltıyı adamın üzerine...

"Ah."

Nora kahkahasını yuttu. "Görünüşe bakılırsa o kadar da kötü bir hediye değilmiş."

Adamın suratı Hattie'nin görüp göreceği en güzel yüzdü. *Herhangi birinin* göreceği en güzel yüz. Öne eğildi ve adamın

sıcak, bronz tenini, çıkık elmacıkkemiklerini, uzun, düz burununu, kaşlarının koyu renk çizgilerini ve yanaklarına karşı imkânsız uzunlukta yayılan kirpiklerini daha yakından inceledi.

“Nasıl bir adam böyle...” Lafını yuttu. Başını iki yana salladı.

Nasıl bir adam böyle görünürdü?

Nasıl bir adam böyle görünürdü... Ancak Hattie Sedley’in –böyle görünen bir adamın huzurunda olmaya alışık olmayan bu kadının– faytonuna bir şekilde gelmişti.

“Kendini utandırıyorsun,” dedi Nora. “Dik dik bakıyorsun ve çenen gevşedi.”

Hattie ağzını kapattı ama bakmayı kesmedi.

“Hattie. Gitmemiz lazım,” derken duraksadı. Sonra, “Tabii fikrini değiştirmediyse?” diye sordu.

Bu sıradan soru Hattie’yi kendisine getirdi. Planını hatırladı. Başını iki yana salladı. Feneri indirdi. “Değiştirmedim.”

Nora iç çekti ve ellerini kalçalarına koyup genç kadının arkasındaki faytona baktı. “Sen alt tarafını tut, ben de üstünü tutarım, olur mu?” Arka tarafındaki gölgeli çardağa baktı. “Orada bilinçsizliğine devam edebilir.”

Hattie’nin kalbi hızla çarptı. “Onu burada bırakamayız.”

“Bırakamaz mıyız?”

“Hayır.”

Nora ona dikkatle baktı. “Hattie. Sırf Roma heykellerine benziyor diye onu yanımızda götüremeyiz.”

Hattie karanlığın ortasında kızardı. “Öyle bir şey fark etmedim.”

“Konuşma yetini bile yitirdin.”

Hattie boğazını temizledi. “Onu taşıyamayız çünkü adamı buraya *Augie* bıraktı.”

Nora'nın dudakları mükemmel, dümdüz bir çizgiye dönüştü. "Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Hattie, feneri adamın bileklerinin yanındaki halata, sonra da bileklerinden bağlı olduğu yere tuttu, "çünkü August Sedley yoma düğümünü hayatta atamaz ve korkarım ki adamı burada bırakırsak, ayıldığında düğümleri çözüp işe yaramaz kardeşimin peşine düşecek."

Hem bu, hem de eğer bu yabancı düğümleri çözemezse kim bilir Augie ona ne yapacaktı. Kardeşi lahana kafalı olduğu kadar pervasızdı; Hattie'nin rutin olarak müdahalesini gerektiren bir kombinasyondur bu. Yeri gelmişken, Hattie'nin yirmi dokuzuncu yaş gününü kendisine ayırma kararındaki önemli sebeplerden birisi de buydu. Yine de cehennemlik kardeşi her şeyi mahvediyordu.

Hattie'nin düşüncelerinden bihaber olan Nora, "Bilincini yeni mi kaybetmiş... Ya da hayır... kavgada yenilecek bir adama benzemiyor," dedi.

Bu yetersiz ifade Hattie'ye etki etti. İç çekti, içeri uzanıp parıldayan feneri çivisine asarken faytonundaki adama uzun, inceleyen bir bakış atma fırsatını da değerlendirdi.

Hattie Sedley yirmi sekiz yıl, üç yüz altmış dört günlük yaşamında bir şey daha öğrenmişti: Eğer bir kadının sorunu varsa, en iyisi bunu kendi başına çözmesiydi.

Faytona çıktı, adımını dikkatle zemindeki adamın üzerinden attıktan sonra aşağıdaki yolda dikilen Nora'ya baktı. "Hadi o zaman. Onu yol üzerinde bırakırız."

Bölüm İki

Adamın hatırladığı son şey kafasına yediği darbeydi. Aslında pusuyu bekliyordu. Bu sebeple, Mayfair'e giderken altı iyi atın çektiği, içi likör, iskambil kartları ve tütünle dolu devasa, demirden nakil aracını sürüyordu. Silah sesini duyduğunda Oxford Caddesi'ni henüz geçmişti, sesin hemen ardından da adamlarından birinin acılı çığlığı duyulmuştu.

Adamlarını kontrol etmek için durdu. Onları korumak için. Onları tehdit edenleri cezalandırmak için.

Yerde bir ceset vardı ve kanı da sokağa akıyordu. Arkasından ayak sesleri duyduğunda, ikinci adamını çoktan yardım için göndermişti. Elinde bıçakla arkasına döndü ve bıçağı fırlattı. Bıçak yerini bulduğunda ise karanlıkta bir çığlık duydu.

Sonra da başındaki darbeyi hissetti.

Ve ardından... koca bir hiçlik...

Ta ki yanağındaki ısrarcı vuruşlara kadar; acı veremeyecek kadar yumuşak ama yine de can sıkacak kadar sert...

Gözlerini açmadı, yılların verdiği eğitim kendini toparlayana kadar uyku numarası yapmasını sağlıyordu. Ayakları bağlıydı. El-

leri de arkasından bağlanmıştı. Göğsüne sıkıca bağlanmış ipler neyi kaybettiğini fark etmesini sağlıyordu; bıçakları, oniks saplı sekiz çelik bıçağı. Göğsüne bağladığı kayışla birlikte çalınmışlardı. Kaskatı kesilme dürtüsüne direndi. Öfkeden delirme dürtüsüne de.

Ancak Londra'nın karanlık sokaklarında Beast¹ adıyla bilinen Saviour Whittington öfkeden delirmezdi, o cezasını keserdi. Hızlı, yıkıcı ve duygusuzca.

Ve eğer ki adamlarından birinin canını aldılarsa –kendi korumasındaki birinin– artık asla huzur nedir bilmeyeceklerdi.

Ama önce, özgürlüğünü kazanmalıydı.

Hareket halindeki bir faytonda, yerde yatıyordu. Yanağının altındaki yumuşak yastığa bakılırsa donanımlı bir faytondaydı ve tekerleklerin altındaki parke taşlarının yumuşak ritmine bakılırsa da düzgün bir mahalledeydi.

Saat kaçtı?

Sonraki adımını düşündü; bağlı olduğu halde kendisini esir alan kişiyi nasıl kudretsiz kılacağını tasavvur etti. Alnını düz bir silah gibi kullanarak kıracağı burnu hayal etti. Bağlı bacaklarını adamı devirmek için kullanacaktı.

Yanağındaki vuruş tekrar başladı. Sonra da bir fısıltı, “Beyefendi,” diye seslendi.

Whit'in gözleri kocaman açıldı.

Onu esir eden bir erkek değildi.

Faytonun içindeki altın ışığın yoğunluğu ona oyunlar oynadı; sanki köşede nazıkçe sallanan fenerden değil de bir şekilde karşısındaki kadından geliyor gibiydi.

Tepesindeki koltukta oturan kadın, hiç de düşmanını devirip bir faytona bağlayacak birisine benzemiyordu. Sanki baloya

1 (İng.) Canavar, hayvan, çirkin yaratık gibi anlamlara gelir. Genellikle kaba saba, korkulan, iriyarı insanlara hakaret niteliğinde kullanılan bir sözdür. —çn.

gider gibi bir hali vardı. Mükemmel hazırlanmış, mükemmel topuzlu, mükemmel renklerdeydi; cildi yumuşak, gözleri sürmeli, dudakları bir erkeğin ilgisini çekmeye yetecek kadar dolgun ve rujluydu. Ama bütün bunlar kıyafetine bakmadan önceydi; yazın gökyüzünün büründüğü mavi rengindeydi, bütün endamını ortaya çıkarıyordu.

Adamın bunları fark etmesi gerekmiyordu, neticede kadın onu bir faytonda bağlı tutmuştu. Belindeki yumuşak ve davetkâr kıvrımlarını, korse çizgisini fark etmemeliydi. Fenerden yayılan ışığın altında, kavislenen omzundaki yumuşak, altın teninin parıltısını fark etmemeliydi. Kadının suratındaki güzel sevecenliği ya da kırmızı boya sürülmüş dudaklarının dolgunluğunu fark etmemeliydi.

Kadm fark edilmek için orada değildi.

Gözlerini kısarak ona baktı ve kadının gözleri –menekşe rengi olmaları mümkün müydü? Bir insanın gözleri nasıl menekşe rengi olurdu?– kocaman açıldı. “Eh. Eğer *bu* bakış tabiatının küçük bir belirtisiyse, bağlı olmana şaşmamalı.” Kadm başını yana eğdi. “Seni kim bağladı?”

Whit cevap vermedi. Kadının cevabı bilmediğine inanmıyordu.

“Neden bağlısın?”

Whit sessiz kalmaya devam etti.

Kadının dudakları düz bir çizgi halini alıp kulağa “*faydasız*” gibi gelen bir şey mırıldandı. Ardından daha yüksek sesle ve net biçimde, “Mesele şu ki, sen çok uygunsuzsun çünkü bu akşam faytona ihtiyacım var,” dedi.

“Uygunsuz.” Adamın niyeti cevap vermek değildi ve bu kelime ikisini de şaşırttı.

Kadm başını evet anlamında salladı. “Kesinlikle. Bu gece *Hattie’nin Yılı*. başlıyor”

“Ne?”

Kadın soruyu uzaklaştırmak ister gibi elini salladı. Önemi yokmuş gibi. Ama Whit önemli olduğunu düşündü. Kadın devam etti. “Bugün doğum günüm. Kendime özel planlarım var. Bu planlara... şu an her ne yaşıyorsa artık... dahil değil.” Aralarındaki sessizlik uzadı, sonra, “Çoğu insan bu durumda bana mutlu yıllar dilerdi.”

Whit tufaya gelmedi.

Kadının kaşları kalktı. “Halbuki ben de burada durmuş sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Çok kabasın, haberin var mı?”

Adam istenmeyen hayretini bastırdı. “Bayılıp garip bir faytona bağlandım.”

“Evet ama eşlikçilerinin eğlenceli olduğunu kabul etmelisin, değil mi?” Kadın gülümsedi, sağ yanağında oluşan gamzeyi görmemek imkânsızdı.

Adam cevap vermeyince, “Peki o zaman. Ama bana biraz başınız sıkışık gibi geliyor, beyefendi.” Kadın duraksadı, ardından da, “Görüyor musunuz nasıl da eğlenceli olabiliyorum. Zorda bile.”

Adam bileklerindeki ipleri zorladı. Sıkıydı ama şimdiden gevşiyordu. Kaçabilirdi. “Ne kadar pervasız olabildiğini görüyorum,” dedi.

“Bazıları beni albenili bulur.”

“Ben hiçbir şeyi albenili bulmam,” diye yanıtladı, ipleri zorlamayı sürdürüyor, kendisini bu çaçaronla dalaşmaya mecbur eden şeyi merak ediyordu.

“Çok yazık.” Kadın bunu samimi söylemiş gibiydi ama adam daha ne cevap vereceğini düşünmeden, “Önemi yok.

Kabul etmeseniz bile yardıma ihtiyacınız var. Bağlı olduğunuz ve seyahat eşlikçiniz de ben olduğum için, korkarım bana mecbursunuz,” diye ekledi. Adamın ayaklarına eğilip sanki her şey son derece sıradanmış gibi yumuşak, marifetli doku-nuşlarla ipleri çözmeye başladı. “Şanslısınız, düğümlerle aram iyidir.”

Adam homurdanarak onayladı, kadının serbest bıraktığı tarafa doğru bacaklarını esnetti. “Ve doğum günün için başka planların var.”

Kadm tereddüt etti, bu sözlere karşı yanakları pembeleşti. “Evet.”

Whit neden daha ileriye gittiğini asla anlayamayacaktı. “Ne planı?”

Kadının tuhaf, imkânsız renkte ve suratına büyük gelen göz-leri kapandı. “Bir kereliğine sizin yaptığınız pislikleri temizle-memeyi içeren planlar.”

“Bir dahaki sefere sopayla bayıltilacağım zaman bunu sizin yolunuza çıkamayacağım bir yerde yapma çabası göstereceğim, leydim.”

Kadm sırtınca gamzesi şahsi bir jest gibi ortaya çıktı. “Bunu yapmaya çalışın.” Adam cevap veremeden, “Gerçi gelecekte bu-nun mevzubahis olacağını sanmıyorum. Belli ki aynı çevreler-de bulunmuyoruz,” dedi.

“Bu akşam öyleyiz.”

Kadının sırtması yavaş, küçük bir gülümsemeye dönüştü ve Whit kendini engelleyemeden ona takıldı kaldı. Fayton yavaş-lıyordu, kadın pencereden dışarıya baktı. “Neredeyse geldik,” dedi sessizce. “Gitme zamanınız geldi, beyefendi. Eminim sizin burada bulunmanızın ikimizin de lehine olmayacağı konusun-da hemfikirsinizdir.”

“Ellerim,” dedi adam, ipler biraz daha gevşemişti.

Kadın başını hayır anlamında iki yana salladı. “İntikam almanız riskine giremem.”

Adam onun gözlerine tereddüt etmeden baktı. “Benim intikamım risk değildir. Kesinliktir.”

“Bundan şüphem yok. Ama benim vasıtamla almanız riskine giremem. Bu gece olmaz.” Kapı koluna uzanmak için adamın yanından geçti, bu arada altlarındaki caddede koşan atların ve tekerleklerin gürültüsü arasından adamın kulağına, “Dediğim gibi...” dedi.

“Planların var,” diye tamamladı kadının cümlesini, bir yandan da ona doğru döndü. Kokusuna karşı koyamıyordu, bademli kek gibi tatlı bir cazibesi vardı.

Kadın karşısındaki adamın gözlerine baktı. “Evet.”

“Bana planı anlatırsan gitmene izin veririm.” Onu bulacaktı.

O bilindik tebessüm yerleşti dudaklarına. “Çok küstahsınız, beyefendi. Size gitmenize izin verenin ben olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Anlat bana.” Emir sertti.

Kadındaki değişimi gördü. Tereddütün meraka dönüşünü izledi. Cesarete. Kadın tam o anda, tıpkı bir armağan gibi, “Belki de size göstermeliyim,” diye fısıldadı.

Tanrım, *evet*.

Kadın onu öptü, dudaklarının adamın kilere bastırды; yumuşak, tatlı, deneyimsiz ve şarap tadında, cehennem kadar cezbedici... Adam ellerini kurtarmak için iki kat fazla uğraş verdi. Bu tuhaf, meraklı kadına planlarını görmeyi ne kadar istediğini göstermek için.

Ellerini çözen yine kadın oldu. Adamın bileğinde bir çekiştirme vardı ve kadın dudaklarını onunkilerden çekmeden önce bir kalp atışı kadar kısa sürede ipler çözüldü. Adam gözlerini

açtığında onun elindeki küçük cep bıçağının parıltısını gördü. Fikrini değiştirmiş, adamı serbest bırakmıştı.

Kadını sarmak istedi. Öpücüğe devam etmek...

Ancak uyardığı üzere, leydinin başka planları vardı.

Adam daha ona dokunamadan, fayton bir köşeyi dönmek için yavaşladı ve kadm onun arkasındaki kapıyı açtı. “Hoşça kalın.”

Whit düştüğü sırada içgüdüyle döndü. Çenesini içeri çekip kafasını korudu, yuvarlanmaya başladı ve kafasında tek bir düşünce dolaştı.

Kadın uzaklaşıyordu.

Yakındaki bir tavernanın kapısına çarparak durunca içeri-deki adamlar dışarı koştu.

“Hey!” diye seslendi birisi yanına gelirken. “İyi misin, birader?”

Whit ayağa kalktı, kollarını sallayıp omuzlarını çevirdi, kas ve kemiklerini kontrol etmek için ağırlığını değiştirdi; cebinden iki saat çıkarıp da saate bakmadan önce her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol etti. *Dokuz buçuk.*

“Hoy! Hayatımda böyle hızlı bir şeyden sağ çıkan görmemişim,” dedi adam, Whit’in omzuna uzanarak. Eli temas edemedi havada kaldı, Whit’in suratına bakanlar onu tanıyınca gözlerini kocaman açtılar. Adam geriye bir adım atınca, sıcak karşılama korkuya döndü. “*Beast.*”

Whit onun çenesini ismini onaylar gibi tutup kaldırdı, sanki farkındalık bile adamı delip geçiyordu. Eğer bu adam kendisini tanıyorsa... adını biliyorsa...

Whit döndü, faytonun yolcusuyla beraber Covent Garden’ı işaret eden iç içe sokakların derinlerine doğru kaybolduğu parke taşlı sokağın köşesine gözlerini kısarak baktı.

Tatminin içinde yükseldiğini hissetti.

Kadının bir yere kaçtığı yoktu.

Bölüm Üç

“*Sen onu dışarı mı ittin?*” Hattie indikten sonra boş faytonun içini inceleyen Nora’nın şaşkınlığı apaçık ortadaydı. “Ölmesini istemediğimizi sanıyordum.”

Hattie faytondan inmek üzereyken, taktığı maskesinin ipeğinde ellerini gezdirdi. “O ölmedi.”

Faytonun kapısını bundan emin olacağı kadar uzun süre açık tutmuştu; adamın sanki sürekli faytonlardan atılıyormuş gibi ayağa kalkmadan önce yuvarlanış şeklini hayretle izleyecek kadar uzun.

Bu gece onu bağlanmış bir şekilde, kendi faytonunda bulduğuna göre, elbette sürekli araçlardan atılıyor olabilirdi. Yine de adam hasarsız ayağa kalkana dek nefesini tutup onu izlemişti.

“Uyandı mı yani?” diye sordu Nora.

Hattie evet anlamında başını salladı, parmaklarını dudaklarına, adamın yumuşak öpüşünün bıraktığı yankıya ve başka bir şeyin tadına götürdü... limon muydu?

“Ve?”

Arkadaşına baktı. “Ve ne?”

Nora gözlerini devirdi. “Kim o adam?”

“Söylemedi.”

Bir duraksama. “Tabii, söyleyeceğini sanmazdım zaten, değil mi?”

Hayır. Bilmeyi çok istemediğimden değil.

“Augie’ye sorabilirsin.” Hattie’nin bakışları arkadaşına döndü. Bunları yüksek sesle mi söylemişti? Nora sırtıttı. “Senin zihnini kendiminki kadar iyi bildiğimi unutuyor musun?”

Nora ve Hattie ömürleri boyunca arkadaşlardı. İkisini arka bahçedeki masanın etrafında oynayıp sırlarını paylaşırken izleyen Nora’nın annesi, bir ömürden bile uzun zamandır, derdi eskiden. Holymoore Düşesi Elisabeth Madewell ile Hattie’nin annesi, birlikte aristokrasinin sınırındaydılar. İki de sıcak bir hoş geldin almamışlardı, bir aktris ile Bristol’den gelen bir tezgâhtarı sırasıyla düşes ve kontes yapma işine kader müdahil olmuştu. Hattie’nin babası daha soylular arasına girmeden önce, iki kadının arkadaşlıkları alınlarına yazılıymış; her şeyi, kız çocuk doğurmayı dahi birlikte yapan ayrılmaz iki ruh... Nora ve Hattie de sadece birkaç hafta arayla doğmuşlar ve kardeş gibi büyütülmüşlerdi, birbirlerini sevmeme şansını onlara tanınmamıştı bile.

“İki şey söyleyeceğim,” diye ekledi Nora.

“Sadece iki mi?”

“Peki. *Şimdilik* iki. Fazlasını söylemeyi erteliyorum,” diye düzeltti Nora. “Birincisi, umarım haklısındır da yanlışlıkla bir adamı öldürmemişizdir.”

“Öldürmedik,” dedi Hattie.

“Ve *ikincisi*...” Nora durmadan devam etti. “Bir dahaki sefere bilinçsiz bir adamı faytonda bırakıp benim at arabamı almayı teklif ettiğimde, lanet arabayı alacağız.”

“Eğer senin iki tekerlekli arabanı alsaydık *biz* ölebilirdik,” diye alay etti Hattie. “O şeyi fazla süratli kullanıyorsun.”

“Her zaman kontrolüm altında.”

Anneleri birbirinden birkaç ay arayla öldüğünde –o zaman bile kardeşlikleri devam etmiş oldu– Nora yas tutma lüksüne müsaade edemeyecek kadar aristokrat adamlar olan babasında ve kardeşinde bulamadığı teselli arayışına girmişti. Mevkisiz doğmuş ve şimdi aristokratik kabul edilmeyen türden aristokratlar olan Sedleyler için ise böyle bir sorun yoktu. Nora’ya evlerinde, masalarında yer açmışlardı ve çok geçmeden Nora, Sedley Evi’nde kendisinininkinden fazla zaman geçirir olmuştı, babası ve kardeşi bunu fark etmiş görünmüyordu, tıpkı toplumun en fiyakacı züppelerine rakip olmak için faytonlara ve at arabalarına gitgide harçlığının daha fazlasını yatırdığının farkına varmadıkları zamanki gibi.

Kendi aracının efendisi olan bir kadın, kendi kaderine de hükmeder, diye konuşmak Nora’nın hoşuna giderdi.

Hattie bundan tam anlamıyla emin olmasa da sürüş kabiliyeti olan bir arkadaşın faydalarını reddetmezdi. Özellikle faytoncunun konuşmasını istemediğin gecelerde... Ve iki evlenmemiş aristokrat kızı Shelton Sokağı 72 numaraya götüren her faytoncu konuşurdu. Shelton Sokağı 72 numaranın, ilk bakışta, bir geneleve benzememesi bir şeyi değiştirmezdi.

Kadınlar için hizmet edince de adına genelev deniyor muydu?

Hattie bunun da bir şeyi değiştirmediğini sanıyordu. Ama iyi donanımlı bina, Hattie’nin kafasında canlandığı erkek hizmetkârların görünüşüne uymuyordu. Aslına bakılırsa bina sıcak ve albeniliydi, fener gibi parlıyordu, pencereleri altın ışıklarla doluydu, kapının iki yanına ve her pervaza asılmış saksılardan sonbahar renkleri taşıyordu.

Tabii pencerelerin kapalı olduğu Hattie'nin dikkatinden kaçmadı ve makul olan da buydu çünkü içerde olup bitenler elbette mahremdi.

Hattie elini kaldırıp bir kez daha maskesinin yerini kontrol etti. "Eğer iki tekerlekliyi alsaydık birilerine görünebilirdik."

"Sanırım haklısın." Nora tek omzunu silkti ve Hattie'nin sırtısına baktı. "Peki o zaman, onunla birlikte faytondan atlaydın."

Hattie kıkırdadı. "Bunu yapmamalıyım."

"Eh, dönüp özür dileyecek halimiz yok," dedi Nora elini kapıya doğru sallayarak. "Ee şimdi? İçeri giriyor musun?"

Hattie derin bir nefes aldı. Buraya kadardı. Arkadaşına döndü. "Delilik mi bu?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Nora.

"Nora!"

"Olabilecek en harika delilik. Planların var, Hattie. Ve onlara böyle ulaşacaksın. Bu iş bir kere olunca geri dönüşü yok. Samimiyetle söylüyorum, bunu hak ediyorsun."

Şüphe fısıldadı, güçbela duyulsa da oradaydı. "Senin de planların var ama böyle bir şey yapmıyorsun."

Bir an duraksadıktan sonra Nora omuz silkti. "Mecbur kalmadım." Evren Nora'yı servet ve imtiyazlarla, bunları da hayatın dizginlerini elinde tutmak için kullanmasını umursamayan bir aileyle ödüllendirmişti.

Hattie o kadar şanslı değildi. O, hayatın dizginlerini elinde tutması beklenen türde bir kadın değildi. Ama bu geceden sonra tam olarak bunu yapacağını dünyaya göstermek niyetindeydi.

Ama önce, kendisini engelleyen o tek şeyi yapması gerekiyordu.

O yüzden de buradaydı işte.

Nora'ya döndü. "Emin misin bunun..."

Yaklaşan bir faytondan gelen atların patırtısı ve araç durduğu sırada kulaklarında çınlayan tekerleklerin sesiyle sözü kesildi. Kahkahalar atan kadın üçlüsü, mücevherler gibi parlayan güzel ipek elbiseleri ve neredeyse Hattie'ninkinin aynısı maskeleriyle faytondan indiler. Uzun boyunları, ince belleri ve geniş gülümsemeleriyle güzel kadınlar olduklarını söylemesi kolaydı.

Hattie güzel değildi.

Bir adım geri atınca sırtını faytona yaslamış oldu.

"Eh, şimdi buranın *doğru yer* olduğuna eminim," dedi Nora kuru kuru.

Hattie arkadaşına baktı. "Ama *onlar* neden..."

"Senin sebebin ne?"

"Ama onlar elde edebilir..." *Beğendikleri herkesi.*

Nora bakışını kaçırdı, kaşları kalktı. "Sen de yapabilirsin."

Elbette bu doğru değildi. Erkekler Hattie'nin peşinden koşmazdı. Tabii ondan da hoşlanıyorlardı. Sonuçta gemileri ve atları seviyordu, kafası işe basardı ve bir yemek ya da balo sırasında etrafındaki eğlendirecek kadar zekiydi. Ama bir kadın Hattie gibi görüldüğünde ve düşündüğünde erkekler onu tutkuyla belinden kavramaktansa omzuna hafifçe vurmayı tercih ederdi. Bizim bildiğimiz Hattie işte; halbuki daha ilk sezonundaydı ve geçmiş anılarında filan yoktu.

Bütün bunları sesli söylemedi, Nora da sessizliği doldurdu. "Belki onlar da bir şey arayışındalar... zincirlerinden kurtulmuş bir şey." Kadınların Shelton Sokağı 72 numaranın kapısına tıklatmalarını, kapıdan önce küçük bir pencerenin açılıp kapanışını ve sokağın tekrar sessizliğe gömülüşünü izlediler. "Belki onlar da kendi kaderlerinin hükümdarı olmak istiyorlar."

Tepelerinde bir bülbül tt ve hemen ileriden bir diğeri cevap verdi.

Hattie'nin Yılı.

Onaylar gibi başını salladı.

Arkadaşı sırtıttı. "Sorun yok o zaman."

"Sen gelmek istemediğine emin misin?"

"Ne yapacağım ki gelip?" diye yanıtladı Nora gülerek. "İçeride benim için bir şey yok. Bir tur atarım diyordum, Hyde Park çevresindeki rekorumu geçebilecek miyim diye bakarım."

"İyi." Covent Garden'ın en iyi yeri bile Londra'nın kötü bölgelerindendi. "İki saat?"

"Burada olacağım." Nora faytoncu şapkasının ucunu selam verir gibi kaldırdı ve Hattie'ye sırtarak baktı. "Keyfini çıkarın, leydim."

Bu başından beri Hattie'nin planıydı, öyle değil mi? Geri kalan hayatının ilk gününde keyif sürmek, geçmişin kapısını kapattığında geleceğini kendi eline almak. Arkadaşına baş selamı verdikten sonra binaya yaklaştı, bakışları heybetli demir kapıda ve tıklattığı anda açılıp bir çift sürmeli, inceleyen gözü ortaya çıkaran ufak delikteydi. "Parola?"

"Regina."

Pencere kapandı. Kapı açıldı. Ve Hattie içeri adımını attı.

Gözlerinin içerinin karanlığına alışması bir dakikasını aldı, aydınlık olan kapı önüne karşıt bu değişim sebebiyle eli maske sine gitti. "Eğer çıkarırsanız, burada kalamazsınız," uyarısı geldi kapıyı açan kadından. Kadın uzun boylu, esnek vücutlu ve koyu renk saçlıydı, daha da koyu gözleriyle Hattie'nin şimdiye dek gördüğü en soluk tenli güzeldi.

Hattie koruma içgüdüleriyle kaldırdığı elini indirdi. "Ben..."

Kadın gülümsedi. "Kim olduğunuzu biliyoruz, leydim. Burada isimlere gerek yok. Anonimliğiniz önceliğimizdir."

Hattie ilk kez birisinin kendisine herhangi bir biçimde öncelik olduğunu söylediğini fark etti. Çok da hoşuna gitti. “Ah,” diye yanıtladı başka söz bulamayarak. “Çok nazıksınız.”

Kadm arkasını dönüp kalm perdeleri ana hole açınca Hattie’nin dışarıda gördüğü üç kadm onu incelemek üzere sohbetlerine ara verdi. Hattie boş bir kanepeye yürümeyi düşünse de eşlikçisi yanında durup bir başka kapıyı açtı. “Bu taraftan, leydim.”

Hattie peşinden gitti. “Ama onlar önce geldiler.”

Güzel kadının dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. “Onların randevusu yok.”

Birinin böyle bir yere habersizce gelmesi fikri Hattie’yi heyecanlandırdı. Sonuçta böyle bir şeyin anlamı *uğrak* yeri olmasıydı, böyle bir yere erişimi olmakla kalmayıp düzenli olarak keyfini çıkarmak nasıl bir şey olurdu? Anlamı Hattie’nin bundan *keyif alacağıydı*.

Diğer odaya girdiklerinde Hattie heyecandan titredi, bu oda geniş ve ovaldı, koyu kırmızı ipekler, altın brokarlar, masmavi kadifeler ve çikolata ile petifür dolu gümüş tabaklarla donatılmıştı.

Hattie’nin midesi guruldadı. Günün erken saatlerinde de gerginlikten yemek yiyememişti.

Güzel eşlikçisi ona döndü. “İçecek bir şey arzu eder misiniz?”

“Hayır. Bu iş hallolsun istiyorum.” Gözlerini kocaman açtı. “Yani şey... Demek istediğim...”

Kadm gülümsedi. “Anlıyorum. Beni takip edin.”

Hattie denileni yaptı, içerisindeki genişliğe karşın dışarıda yanıltıcı biçimde küçük görünen binanın koridor labirentleri boyunca kadını takip etti. Geniş bir merdiveni tırmandılar,

Hattie parmaklarını duvar kâğıtlarının gümüş işlenmiş filizleriyle koyu safir rengi ipeklerinde gezdirmeden edemedi. Bütün mekândan lüks akıyordu ve buna şaşırılmamalıydı, neticede bir randevu imtiyazı uğruna servet ödemişti.

Ama o zaman mahremiyet için ödeme yaptığını düşünmüştü, abartı için değil. Görünüşe bakılırsa ikisi birden içindi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında gardiyanına baktı ve iyi aydınlatılmış koridordaki sıralı kapalı kapılara baktı. “Sen Dahlia mısın?”

Shelton Sokağı 72 numaranın sahibi gizemli bir kadındı, aristokrasinin leydilerince sadece Dahlia adıyla biliniyordu. Hattie bu geceye çıkan haberleşmeyi Dahlia ile yürütmüştü. Dahlia ona arzular ve tercihler hakkında, Hattie’nin alev içinde yanaklarıyla güçbela yanıtlayabildiği bir dizi soru sormuştu. Sonuçta Hattie gibi kadınlara nadiren arzularını keşfetme ya da tercih yapma fırsatı verilirdi.

Şimdi ise tercihi vardı.

Düşüncesinin gözünün önünde belirdi; faytondaki adam uyku halinde ve yakışıklı, sonra ise... uyanık ver inkar edilemeyecek denli güzel. Ölçüp tartan, sanki Hattie’nin en derinini görüyormuş gibi bakan o amber gözler. İplerle uğraşırken dalgalanan kasları. Ve adamın öpücüğü...

Adamı kendisi öpmüştü.

Ne düşünerek yapmıştı bunu?

Hiçbir şey düşünmemişti.

Ama yine de... bu anıya, dudaklarının onunkilere bastırıldığına adamın keskin nefes alışının yankısına, peşinden gelen ve Hattie’nin içinde biriken yumuşak mırıltıya, adamında kendini kaptırdığını gösteren o sese minnettardı. Kadının arzusu-na boyun eğmişti. Hattie’nin tercihi olmuştu.

Yanakları yine kızardı. Boğazını temizleyip dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrılan eşlikçisine baktı. “Ben Zeva, leydim. Dahlia bu akşam bu meskende bulunmuyor ama endişelenmeyin. Onun yokluğunda biz hazırlığımızı yaptık,” diye devam etti güzel kadın. “İnanıyorum ki her şey hoşunuza gidecek.”

Zeva kapıyı açıp Hattie’nin girmesi için tuttu.

Odaya baktıkça Hattie’nin kalbi hızla atmaya başladı. Boğazındaki düğümü yutkundu, bir zamanlar çılgın bir fikir olan şeyin şimdi beton gibi gerçeğe dönüşmesi fikrine rağmen sinirlerinin boşalmasına izin vermeyecekti.

Burası sıradan bir oda değildi. Bir yatak odasıydı.

İpek ve satenlerle, odanın en önemli parçası olan abanoz yatağın özenle oyulmuş direklerine karşı parlayan parlak mavi kadife yatak örtüsüyle, zevkle döşenmiş bir yatak odasıydı.

Yatakların geleneksel olarak yatak odalarının en önemli parçası olduğu gerçeği aniden tamamıyla saçma geldi ve Hattie hayatında hiç yatak görmediğine de bir o kadar emin oluverdi. Yatağa bakmayı kesmemesi de böylece açıklığa kavuştu.

“Bir sorun mu var, leydin?” derken Zeva’nın sesindeki eğlenceyi görmezden gelmek imkânsızdı.

“Hayır!” dedi Hattie, kelimenin vurgusunu güçbela tanıyabildi, zaten sadece tazılara uygun bir tonda çıkmıştı. Boğazını temizledi, elbisesinin korsesi aniden baştan aşağı fazla sıkı hissettirdi. Elini korsesine götürdü. “Hayır. Hayır. Her şey mükemmel. Bunların hepsi son derece beklendik şeyler. Tamamen planlandığı gibi.” Boğazını tekrar temizledi, hâlâ yatağa odaklanmıştı. “Teşekkürler.”

Arkasındaki Zeva konuştu. “Nelson size katılmadan önce bir anlık sükûneti tercih eder misiniz?”

Nelson. İsmi duyunca Hattie kadına döndü. “Nelson mı? Savaş kahramanı gibi mi?”

“Tabii. En iyilerimizden biridir.”

“En iyilerimiz derken...”

Koyu renk kaşlar kalktı. “Talep ettiğiniz niteliklerin yanı sıra, kendisi cazibeli, bilgili ve *fazlasıyla* derin.”

Yatakta *fazlasıyla derin, demek istiyor.*

Hattie boğazını dolduruyormuş gibi hissettiği kumda boğuluyordu. “Anladım. Peki. İnsan daha ne ister?”

Zeva’nın dudakları titredi. “Neden odaya alışmak için birkaç dakika beklemiyorsunuz...”

Yatakla *birlikte, demek istiyor.*

Kadın duvardaki kola işaret etti. “... ve hazır olduğunuzda zili çalarsınız.”

Yatak için *hazır olduğunuzda, demek istiyor.*

Hattie onaylar gibi başını salladı. “Evet. Kulağa şahane geliyor.”

Zeva süzülerek odadan çıktı, kapının sessiz *kliği* kadının başından beri burada bulunduğu tek kanıtı gibiydi.

Hattie uzun bir nefes verip boş odaya döndü. Yalnızken odanın kalanını da algılayabiliyordu, parlak altın duvar kâğıdı, güzel kiremitleriyle şömine ve şüphesiz gündüzleri Covent Garden’ın çatı labirentlerini gözler önüne süren ama şimdi, gece vakti karanlıktaki aynalara dönmüş, mum ışığındaki odayı ve ortasındaki Hattie’yi yansıtan iki geniş pencere.

Hattie. Yeni hayatına başlamaya hazır ve nazır.

Geniş pencerelerden birine yaklaştı, yansımasını görmezden gelmek için bütün çabasını gösteriyordu, bunun yerine etrafındaki karanlığı, planları gibi sınırsızlığı düşünüyordu. Arzularını. Babasının potansiyelini fark etmesini beklemek yerine

istediği şeyi kendisi alma kararını. Kendisine yeterince güçlü, yeterince zeki, yeterince serbest olduğunu kanıtlamak için.

Ve belki de biraz pervasız.

Ama biraz pervasız olmadıktan sonra başarıya giden yol neydi ki?

Bu pervasızlık onu herhangi uygun bir adamın karısı olma yolundan çıkaracak ve babasının onun gerçekte istediği şeyi reddetmesini imkânsız hale getirecekti.

Kendisine ait bir işletme. Kendisine ait bir hayat. Kendisine ait bir gelecek.

Derin nefes alıp yakındaki masaya döndü, üzeri bir orduya yetecek kadar şeyle doluydu: çay sandviçleri, kanepeler ve petifürler. Yiyeceklerin yanında bir şişe şampanya ve iki kadeh nöbet tutuyordu. Şaşırmamalıydı çünkü akşam içim tercihlerinde son derece net davranmıştı ve böyle bir şöleni talep nedeni şampanya ve yemeği sevmesinden çok, –kim sevmezdi, değil mi?– deneyimli bir kadının bu tür bir ortamda böyle şeyler yapacağını hissetmesiydi.

İşte bir masa bir çift için hazırlanmıştı, sanki burası Great North Yolu'nda bir hanmış ve oda da yeni evlilere uygunmuş gibi. Hattie bu saçma, romantik düşünceye güldü. Ama zaten Shelton Sokağı 72 numaranın sattığı şey de bu değil miydi? Tercih edildiği, satın alındığı ve paketlenildiği şekliyle romantizm.

Şampanya, petifür ve sayvanlı karyola.

Aniden çok gülünç geldi.

Hattie gerginlikle kahkaha attı. Kanepe ve petifür yemesinin imkânı yoktu. Dönen midyesinden hemen dışarı çıkarmadan yapamazdı. Ama şampanya... belki tek gereken şampanyaydı.

Kendisine bir kadeh doldurup limonlu su içermiş gibi mideye indirdi, sıcaklık beklediğinden daha süratle içine yayıldı.

Sıcaklık ve zili çalması için odanın karşısına yürüyecek kadar cesaret. Nelson'ı çağırmak için. Fazlaca derin, savaş kahramanı Nelson.

Hattie bekâretinden kurtulacağı adamın daha kötü isimlere sahip olabileceğini sanıyordu.

Hattie zili çaldı, içinde bulunduğu oda sessizdi ama gizemli binanın uzak bir noktasında, Hattie'nin bir grup yakışıklı adamın fazlasıyla derinlik sağlamak üzere başlangıç noktasına dizilmiş atlar gibi beklediğini hayal ettiği yerde çalışıyordu. Bu çılgın görüntüye, yüzü olmayan Nelson –hayal gücü eksikliği sebebiyle hayalinde adam üniforma giyiyor, amiral şapkası takıyordu– fikrine sırtıttı, sesi duyduğu gibi harekete geçiyor, ona doğru koşuyor, uzun bacakları merdivenleri ikişerli, hatta belki üçerli tırmanıyor, Hattie'ye ulaşmak için nefes nefese koşuyordu.

Adam geldiğinde Hattie nerede durmalıydı? Pencere kenarında mı olmalıydı? Adam onu ayakta mı görmek isterdi? Mevzuyu anlamak için? Bu fikre pek de bayılmadı.

Geriye şömine kenarı ya da yatak kalıyordu.

Adamın kendisine karşı geleceğine şüpheliydi. Kendisi de karşı gelinmekten hoşlanacağına emin değildi. Sonuçta bu başından sonu belli bir durumdu.

Yani. Yatak olmalıydı.

Uzanmalı mıydı? Bu da fazla ileri gitmekti, gerçi o sınırı aylar önce Shelton Sokağı 72 numarayı aramasıyla bu akşamki fayton kaçırma arasında bir yerlerde geçmişti. Faytonda adamı öptüğünde ise ileriye bile gözden kaybetmişti.

Ve vahşi bir anlığına, kendisine doğru koşuran artık yüzü olmayan bir amiral değildi. Tamamıyla başka tür bir adamdı. Güzel yüzlü. Mükemmel niteliklere, amber gözlere ve koyu renk kaşlar ile Hattie'nin olabileceğini hiç düşünmediği kadar yumuşak dudaklara sahipti.

Boğazını temizleyip bu düşüncayı kafasından uzaklaştırdı ve önündeki asıl soruya döndü. Uzanmak doğru gelmiyordu, bacak bacak üzerine bu yatakta oturmak da öyleydi. Belki orta yolu bulabilirdi. Bir tür ayartıcı eğilme gibi?

Iyh. Hattie hayatınca hiç ayartıcı bir tip olmamıştı.

Yatağın en loş aydınlatılmış köşesine tünedi ve arkasına yaslandı, sabit durabilmek için direklerden birini tuttu, o tarafa dayandı ve bunu hep yapan bir kadınmış gibi görüldüğünü umdu. Arzularını ve tercihlerini iyi bilen, albenili bir kadın. *Fazlasıyla derin* gibi ifadeleri anlayan biri.

Derken kapı açılmaya başladı ve Hattie'nin kalbi hızla atarken içeriye heybetli gölgesiyle bir figür giriyordu, üzerine amiral şapkası ya da üniforma yoktu. Ya da zarafete yakın herhangi bir kıyafet. Siyah giymişti. Aşırı miktarlarda siyah.

Artık içerideydi, ışık adamın mükemmel suratına sıcak, altın bir parıltı düşürdü.

Hattie'nin kalbi bir an durdu, yerinde doğruldu, kalkmaya çalışırken fazla hareket edince neredeyse yataktan düşüyordu.

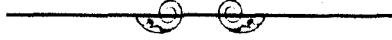
Adam bütüncül bir zarafetle yürüdü, sanki bir saat önce faytonunda baygın yatan o değildi. Sanki Hattie onu faytondan atmamış gibi. Hattie'nin bakışları adamın vücudunda gezinip çizikler, yaralar, düşüşten kaynaklı sancı ve ağrılar aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Hattie yutkundu, odadaki loş ışığa minnettardı. "Sen Nelson değilsin."

Adam cevap vermedi. Onun yerine arkasından kapıyı kapattı.

Ve yalnız kaldılar.

Bölüm Dört

Hattie samanlıktaki iğneye dönüşmeliydi.
Ortadan kaybolmalıydı.

Londra'nın karanlık köşelerinde, dışarıdaki dünyada yaşayan sıradan insanların göremediği, binlerce faytondaki, binlerce kadından biri olmalıydı.

Ve böyle gerçekleşmiş de olabilirdi, ancak Whit sıradan bir adam değildi. O Çıplak Yumruklu Piçlerden –karanlıkta iş gören çok sayıda casusu olan, Londra gölgelerinin krallarından– biriydi ve kendi çöplüğünde ondan habersiz hiçbir şey yaşanamazdı. Geniş gözetleme ağı için gece vakti yol alan bir faytonu bulmak gülünecek denli kolaydı.

O daha çatıları gözetlemeye başlamadan, adamları faytonun peşindeydi. Adamın isteyeceği bilgiyi öğrendikleri gibi faytonun yerini buldular. Whit'in sevkıyatı gitmişti, saldırıya uğrayan adamları hayattaydı ve saldırganlar kayıptı. Kimlikleri belirlenememişti.

Sadece şimdilik.

Kadın onu düşmanına, Çıplak Yumruklu Piçler'in aylardır aradığı düşmana götürecekti.

Eğer Whit haklıysa düşmanı yıllardır tanıyorlardı.

Adamlarının genelevin girişini kollamasının zararı **yoktu**. Sonuçta, bir erkek kız kardeşini korumalıydı, söz konusu **kız** kardeş bütün şehri dize getirebilecek kuvvette olsa bile. Kız kardeş bu kuvvetini elinden alacak tek şeyden saklandığında bile.

Whit binaya kolayca girdi ve sadece yanından geçerken Zeva'nın ismini vermediği, aradığı kadının yerini bulmak için duraksadı. Söylemeyeceğini zaten biliyordu. Shelton 72 numara tavizsiz ketumluğu sayesinde başarıyı yakalamıştı ve sırlar herkesten saklanırdı, Çıplak Yumruklu Piçler de buna dahildi.

Bu yüzden Zeva'yı zorlamadı. Onun yerine onu ittirip geçti, kadının sessiz bir şaşkınlıkla kalkan koyu renk kaşlarını da görmezden geldi. Şimdilik sessiz kalmıştı, zira Zeva yardımcılarının en iyilerindendi ve sırları işvereni hariç herkesten saklardı. Ve Londra'da Dahlia adıyla bilinen Grace bu mekânın sahibesi olarak hak edilmiş konumuna döndüğünde yaşananları öğrenecekti. Ve gelip hesap sormakta tereddüt etmeyecekti.

Bir kız kardeşin insafsız merakı gibisi yoktu.

Ama şu anda Grace kafasını ütölemek üzere civarda değildi. Sadece bir sürü bilgiye sahip olan faytondaki gizemli kadın, yani harekete geçirmek için beklediği mekanizmanın son parçası vardı. Saat kurulmaya hazırды. Kadın, sevkîyatını ateşe veren adamların adını biliyordu. Adamlarına saldıranların... Piçler'den çalan adamların...

Kendi kardeşiyle çalışan adamların adlarını... Ve işte burada, arazisi Whit'e, binası ise kız kardeşine ait bir binadaydı.

Kendisine zevk verecek adamı bekliyordu.

Bu düşüncenin içinde yarattığı heyecan titreşimini ve peşinden gelen rahatsızlığı göz ardı etti. Kadın işle ilgiliydi, zevkle değil.

İşi halletme zamanı gelmişti.

Kapıdan girdiği an kadını gördü, gözleri onu yatağın ucuna tünemiş, karanlıklar içinde karyola direğini tutarken buldu. Adam kapıyı arkasından kapatırken aklı tek bir düşünceyle meşguldü: Burada, şehrin en abartılı –ağzının tadını bilen kadınlara göre tasarlanmış ve üst düzey ketumluk sözü veren– genelevlerinden birinde otururken, daha münasebetsiz görünemezdi.

Halbuki evinde gibi rahat görünmeliydi, sonuçta adamı sürterek uyandırmış, sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi onunla sohbet etmiş, sonra da adamı faytondan atmıştı.

Öptükten sonra.

Kadının buraya gelmiş olması gecenin geri kalanıyla tamıyla uyumlu görünüyordu.

Ama bir şeyler tersti.

Lüks ipek etekleri üst seviye bir terzi elinden çıktığı belli, vahşi, turkuvaz dalgalar içinden taşan elbisesinde sorun yoktu. Uyumlu sandaletleri de değildi, eteklerinin altından ayak parmakları görünüyordu.

Vücudunun karanlıktaki parıltısı, bedeninin kıvrımlarında beliren terlerde de sıkıntı yoktu, aksine tam Shelton Sokağı'na uygundu.

Hatta sorun suratındaki gölgede bile değildi. Karanlıkta güçbela tanıdığı suratı, şaşkınlıkla açılmış çenesini ve ağzını gösterecek kadar görünebiliyordu. Başka birisi olsa bu ağzı gülünç bulabilirdi ama Whit işini biliyordu. Tadını almıştı. O dudakların yumuşaklığını ve teslimiyetini biliyordu. Ve bu dudaklarda münasebetsiz hiçbir şey yoktu.

Shelton Sokağı 72 numara vücutları, dudakları ve onları nasıl kullanacağını bilen kadınları seve seve içeri buyururdu.

Ama bu kadın onları nasıl kullanacağını bilmiyordu. Taş gibi sabit oturuyor, yumruk yaptığı eliyle karyola direğine tutunuyor, diğer eliyle boş şampanya kadehi tutuyor, tuhaf pozisyonuyla da burada baştan aşağı münasebetsiz görünüyordu.

Hatta yerinden iyice tuhaf biçimde doğrulup, “Affedersiniz, beyefendi. Başkasını bekliyordum,” dediğinde münasebetsizliği katlanıyordu.

“Hımm.” Adam kapıya yaslanırken ellerini göğsünde birleştirdi ve kadının gölgeler içinde olmamasını diledi. “Nelson.”

Kadın mekanik bir hareketle evet anlamında başını salladı, “Tabii. Ve siz o değilsiniz...”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Sessizlik... Whit gülümseme dürtüsüne karşı geldi. Onun paniğini adeta duyabiliyordu. Kadın geri adım atmak üzereydi ve bu Whit’i otorite pozisyonuna getirecekti. Adama dakikalar içinde ihtiyacı olan bilgileri verecekti, tıpkı şeker gören bir bebek gibi.

Fakat, “Siz verdiğim vasıflar listesine uymuyorsunuz,” dedi.

Bu neydi şimdi? Vasıflar mı?

Nasıl becerdiyse, mucizevi bir şekilde soruyu sesli dile getirmeyi başardı. Yine de karşısındaki çaçaron fazladan bilgileri sundu. “Özellikle daha az şey birini istediğimi...”

Devam etmeyince Whit bu cümleyi tamamlaması için elinden gelen her şeyi ortaya koymak istedi. Kadın ona doğru elini sallayınca dayanamayıp, “Daha az ne?” dedi.

Kadın kaşlarını çatı. “Tam olarak öyle. Daha az.”

Gurur benzeri bir his şüpheyle göğsüne dolunca Whit düşüncelerini uzaklaştırıp sessizliğin çökmesine müsaade etti.

“Siz daha az değilsiniz,” dedi kadın. “Siz daha fazlasınız. Siz *çoksunuz*. Sizi faytondan atma sebebim de bu, bu arada yeri gelmişken özür dilerim. Umarım takla atarken fazla yara almamışsınızdır.”

Whit son söyleneni görmezden geldi. “Çoksunuz derken?”

Yine aynı el sallayış. “Her şeyiniz çok.” Kadın eteklerinin kat kat kumaşının arasına uzanıp bir kâğıt parçası çıkardı ve ona başvurdu. “Orta boy. Orta yapılı.” Başını kaldırıp adamı içtenlikle inceledi. “Siz ikisi de değilsiniz.”

Bu konuda hayal kırıklığına uğraması gereksizdi. O kâğıtta başka ne yazıyordu?

“Tanıştığımızda bu kadar iri olduğunuzu fark etmemiştim.”

“Adına böyle mi diyoruz? Bir tanışma?”

Kadm başını düşünceli bir halde yana yatırdı. “Daha iyi bir ifadeniz mi var?”

“Bir saldırı.”

Kadının gözleri maskesi altında kocaman açıldı ve ayağa kalkınca Whit’in hayal dahi edemediği uzunluktaki boyu ortaya çıkmış oldu. “Ben size saldırmadım!”

Elbette yanılıyordu. Bu kadına dair her şey bir saldırıydı; bereketli kıvrımlarından gözlerinin aydınlığına, elbisesinin ışıltısından sanki az önce kek pişmiş bir mutfaktan çıkmış gibi teninin badem kokusuna dek.

Whit o faytonda gözlerini açıp da kadını orada gördüğünden ve doğum günleri, planlar ve Hattie’nin Yılı sağanağına maruz kaldığından beri bir çeşit saldırı gibi hissettiriyordu.

“Hattie.” Bunu sesli söylemek istememişti. Söylemekten *keyif almaya* kesinlikle niyeti yoktu.

Kadının gözleri maskenin altında imkânsız büyüklükte açıldı. “Adımı nereden biliyorsunuz?” diye sordu, panik ve öfkeyle

ayağa kalkarken. “Bu mekânın ketumluğun zirvesi olduğunu sanıyordum.”

“Hattie’nin Yılı nedir?”

Farkındalık, akşamın erken saatlerinde ona adını söylediği anısıyla birlikte birden kafasına dank etti. Bir an duraksayıp, “Neden umurunuzda?” diye sordu.

Adam bunun cevabından emin değildi, o yüzden de bir şey söylemedi.

Sessizliği dolduran kadın oldu, belli ki âdeti buydu. “Zanne diyorum bana adınızı söylemeyeceksiniz. Nelson olmadığınızı biliyorum.”

“Çünkü Nelson olamayacak kadar fazlayım.”

“Çünkü vasıflarıma uymuyorsunuz. Sizin omuzlarınız fazla geniş, bacaklarınız fazla uzun, sempatik *değilsiniz* ve *kesinlikle hiç* nazik bir haliniz yok.”

“Vasıflar listeni av köpeğine göre hazırlamışsın, sekse göre değil.”

Kadının gözleri tabak gibi açıldı ama zokayı yutmadı. “Ve bütün bunlar daha *suratınızı* bile değerlendirmeden öncesi.”

Ne varmış suratında? Otuz bir yıllık ömründe hiç şikâyet almamıştı ve bu çılgın kadın şimdi bunu değiştirecek miydi? “Benim suratım?”

“Elbette,” dedi kadın, kelime sürat yapan bir fayton sesi gibi çıkmıştı. “Benim talep ettiğim surat bu kadar...”

Whit duraksamaya eşlik etti. *Şimdi* bu kadın mı konuşmama karar vermişti?

Hattie başını iki yana sallayınca Whit küfrü basma dürtüsüne karşı geldi. “Neyse. Konu şu ki ben sizi talep etmedim ve size *saldırmadım*. Faytonumda bilinçsiz halde belirmenizle bir ilgim yok. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, gitgide bana kafanıza darbeyi hak edebilecek türde biri gibi gelmeye başladınız.”

“Saldırının parçası olduğuna inanmıyorum.”

“İyi. Çünkü değilim.”

“Peki kim?”

Bir kalp atışı... “Bilmiyorum.

Yalan.

Kadın birini koruyordu. Fayton güvendiği birisine aitti, yoksa onu buraya getirmesi için güvenmezdi. *Babası mı?* Hayır. İmkânsız. Bu deli kadın bile onu Covent Garden’ın ortasındaki bir geneleve getirmesi için babasının faytoncusunu kullanmazdı. Faytoncular konuşurdu.

Âşığı? Kısa bir an kadının düşmanı ile birlikte çalışmadığı ama basitçe onunla yatıp kalktığı ihtimalini değerlendirdi. Whit mantık devreye girmeden önce bu fikrin beraberinde getirdiği rahatsızlıktan hoşlanmadı.

Hayır. Âşık olmazdı. Eğer âşığı olsa geneleve gelmezdi. Eğer âşığı olsa Whit’i öpmezdi.

Ama onu öpmüştü; yumuşak, tatlı ve deneyimsiz bir öpücüktü.

Yine de düşmanına sadıktı.

“Bence beni o faytona kimin bağladığını biliyorsun, Hattie,” dedi yavaşça ona yaklaşarak; kadının neredeyse kendi boyunda olduğu, elbise çizgisinin altında göğsünün kesik ritimlerle inip kalktığı, dinlediği sırada boyun kasların hareketlendiği farkındalığı Whit’in zihninde davul gibi çaldı. “Ve bence bir isim almadan gitmeyeceğimi de biliyorsun.”

Kadın gözlerini loş ışıktaki kısırak adama bakıyordu. “Bu bir tehdit mi?” Adam cevap vermedi ve aralarındaki sessizlikte Hattie sakinleşmiş göründü. Nefesi sakinleşirken omuzları dikleşti. “Tehditleri hoş karşılamam. Bu, akşamımı ikinci bölüşünüz, beyefendi. Ve erken saatte sizi saklayanın ben olduğunu hatırlarsanız iyi edersiniz.”

Ondaki bu değişim kayda değerdi. “Beni neredeyse öldürüyordun.”

Hattie alayla dudak büktü. “Rica ederim. Gayet de çeviktiniz. Bir faytondan ilk defa atılışınız değilmiş gibi yuvarlandığınızı gördüm.” Duraksadı. “Değildi, haksız mıyım?”

“Bunu alışkanlık haline getirmek istediğim anlamına gelmiyor.”

“Asıl mesele şu; ben olmasaydım bir çukurda ölmüştünüz. Mantıklı bir genç centilmen olsa bana nazıkçe teşekkür eder ve şu noktada kendisini başka yerlere götürürdü.”

“Demek şansınız yok, çünkü ben öyle biri değilim.”

“Mantıklı mı?”

“Centilmen.”

Kadın bu söz karşısında şaşkınlıkla kıkırdadı. “Eh, şu an bir genelevde olduğumuza göre, sanırım ikimiz de nezaketten söz edemeyiz.”

“Vasıflar listenizde bu yok muydu?”

“Ah, vardı,” dedi. “Ama aslından ziyade yaklaşım olarak nezaketi beklemiştim. Şöyle bir pürüz var: Benim planlarım var, nezaketin canı cehenneme ve onları mahvetmenize izin veremeyeğim.”

“Beni faytondan atmadan önce bahsettiğin planlar.”

“Sizi atmadım.” Adam cevap vermeyince, “Tamam tamam, attım. Ama gayet güzel üstesinden geldiniz,” dedi.

“Senin sayende değil.”

“İstedığınız bilgiye sahip değilim.”

“Sana inanmıyorum.”

Kadın ağzını açtı. Tekrar kapattı. “Ne kaba.”

“Maskeni çıkar.”

“Hayır.”

Teslim olmayan cevap karşısında adamın dudakları titredi. “Hattie’nin Yılı nedir?”

Kadın isyan eder gibi çenesini kaldırdı ama sessiz kaldı. Whit mırıldandı ve odanın karşısındaki şampanyaya yürüdü, kadının kadehini doldurmak üzere döndü. Görevini yerine getirince de şişeyi yerine bırakıp pencere pervazına yaslandı ve onun telaşını izledi.

Kadm sürekli hareket halindeydi, eteklerini düzeltiyor, kollarıyla oynuyordu; Whit kadının uzun elbisesinin sardığı itaatsiz kıvrımlarını ve bu kıvrımların verdiği, tutacağını umduğu vaatlerini içine çekti. Mum ışığı kadının teninde oynuyor, onu ışılatıyordu. Bu kadm nazikçe çayını içecek tiplerden değildi. O, güneşi içine çekmişti.

Belli ki parası vardı. Ve gücü. Shelton 72 numaraya girmek için ikisine de sahip olmak gerekirdi, sadece mekânın varlığını bilmek bile kolay elde edilemeyen bir çevre gerektiriyordu. Kadının bunu neden isteyebileceğine dair binlerce sebep vardı ve Whit hepsini duymuştu. Sıkıntı, tatminsizlik, pervasızlık... Ama Hattie’de bunların hiçbirini görmüyordu. Tez canlı bir kız değildi, isteklerinin farkında olacak ve tercihler yapacak yaşıyordu. Basit ya da zevk düşkünü de değildi.

Kadına doğru ilerledi. Yavaşça. Bilinçle.

Hattie kaskatı kesildi. Kâğıdı tutan eli gevşedi. “Gözümü korkutamazsınız.”

“Benden çaldılar ve onu geri istiyorum.”

Ama konu sadece bu değildi.

Kadına temas edecek denli yakındı. Daha önce fark ettiği, neredeyse kendisinininkine yakın boyunu ölçebilecek kadar ya-

kındı. Maskesinin ardında kendisine odaklanmış gözlerini görecektik kadar... Badem kokusu etrafını saracak kadar...

“Her ne çalındıysa,” derken omuzlarını geri yatırdı, “İade edilmesini sağlayacağım.”

Dört sevkıyatı. Kurşun yemiş üç adamı. Bu geceden sonra Whit için her şeyden kıymetli olan şahsi bıçakları. Ve yanılmıyorsa, asla geri ödenemeyecek kadar fazla şey gitmişti.

Adam başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Bana isim lazım.”

Kadın şüpheyle gerildi. “Affedersiniz ama ben hata yapmam.”

Başkası olsa bu lafların eğlenceli olduğunu düşünebilirdi. Ama Whit bu kelimelerdeki dürüstlüğü duymuştu. Bu kadının bu karmaşada ne işi vardı? Bu düşüncüyü kafasında tekrarlayıp duruyordu. “Hattie’nin Yılı ne demek?”

“Söylersem beni rahat bırakacak mısınız?”

Hayır. Sesli söylemedi.

Hattie sessizce derin bir nefes aldı, seçeneklerini ölçüp tartıyor gibiydi. Ardından, “Kulağa nasıl geliyorsa öyle... Bu benim yılım. Kendimi gerçekleştireceğim yıl,” dedi.

“Nasıl?”

“Kendi kaderimin hükümdarı olmak için dört noktadan oluşan bir planım var.”

Adam kaşlarını çattı. “Dört nokta.”

Kadın bir elini kaldırıp uzun, eldivenleri parmaklarıyla teker teker saydı. “İş. Ev. Servet. Gelecek.” Bir an durdu. “Şimdi bana mülkiyetinden tam olarak neyin alındığını söylersen, iade edilmesini sağlayacağım ve biz de bir daha asla birbirimizi rahatsız etmeden hayatımıza bakacağız.”

“İş. Ev. Servet. Gelecek,” diye planı tekrarladı. “Bu sırada mı?”

Kadm başını yana eğdi. “Muhtemelen.”

“Nasıl bir iş?” Whit’in kenarda parası vardı ve kadının istediği işte ona yardım edebilirdi... talep ettiği bilgi karşısında.

Hattie gözlerini kısarak baktı ve sessizliğini korudu. Muhtemelen bir terzi ya da şapkacı olmak gibi hayalleri vardı, ikisini yaparak da ev satın alabilirdi ama hiçbiri ona servet kazandırmazdı. Ama bu kadın bir toprak sahibinin eşi ve anne olarak geleceğe daha uygun değil miydi?

Bunun yanı sıra, dört noktasının biri bile Shelton Sokağı genelevi çerçevesine uymuyordu. Kadının avcundaki kâğıda işaret etti. “Nelson’dan ne umuyordun, yatırım mı?”

Soru karşısında küçük bir kahkaha attı. “Bir çeşit.”

Whit gözlerini kıstı. “Ne çeşit?”

“Beşinci nokta da var,” dedi.

İlerdeki bir koridorda saat gürültülü ve sakın bir şekilde çaldı, Whit düşünmeden saatlerini çıkarıp kontrol etti ve yerine koydu. “Peki neymiş bu?”

Kadının bakışı adamın hareketlerini takip ediyordu. “Saatin var mı?”

Whit sorudaki iğnelemeyi fark etti. “On bir.”

“İki saatte de mi?”

“Beşinci nokta ne?”

Soru karşısında Hattie’nin yanaklarına kan hücum etti ve Whit’in bu tuhaf kadın hakkındaki merakı dayanılmaz hale geldi. Derken kadm, koridordaki saatin sesi kadar net bir şekilde, “Vücut,” dedi.

Whit on yedi yaşındayken, fazla iri rakibiyle gereğinden uzun süren bir müsabaka sonunda ringden sendeleyerek indiğinde, kulaklarına yediği darbeler yüzünden kalabalığın kükremesi kulaklarına mızrak gibi saplanmıştı. Deponun arka so-

kağına çıktığında soğuk hava ciğerlerine dolmuş ve kendisini burada, Covent Garden dövüş kulübü dışında herhangi başka bir yerde hayal etmişti.

Arkasındaki kapı açılıp kapanmış ve uzun eteklerini elinde toplamış bir kadın yanına yanaşmıştı. Kadın yüzündeki kanı silmeyi teklif etmişti. Kadının yumuşak kelimeleri ve nazik dokunuşu hayatında hissettiği en büyük hazdı.

Hattie'nin ağzından *vücut* kelimesini duyduğu bu ana dek.

Aralarında uzayıp giden sessizlikte Hattie gerginlikten küçük bir kahkaha attı. "Sanırım bu daha ziyade ilk nokta, zira diğer noktalar için hayati."

Vücut.

"Açıkla." Kelime gürler gibi çıktı.

Kadın açıklamama seçeneğini ölçüp tartıyor gibiydi, sanki Whit bunu yapmadan gitmesini izin verecekmiş gibi. Bunu fark etmiş olacak ki sonunda, "İki sebep var," dedi.

Adam bekliyordu.

"Bazı kadınlar bütün ömürlerini evlilik peşinde geçirir."

"Ama sen değil."

Kadın başını iki yana salladı. "Sanırım bir noktada bunu hoş karşılayabilirdim..." Lafını yarıda kesince Whit nefesini tutarak devam etmesini bekledi. Kadın omuz silkti. "Yarın yirmi dokuz yaşma giriyorum. Bu noktada, çeyizden başka bir şey değilim."

Whit bir anlığına buna inanmadı.

"Çeyiz olmak istemiyorum." Whit'e baktı. "Ticari bir mal olmak istemiyorum. Kendime ait olmak istiyorum. Kendi ter-cihlerimi yapmak..."

"İş. Ev. Servet. Gelecek," dedi Whit.

Kadın kocaman ve zafer kazanmış gibi gülümseyince o lanet gamzesi ortaya çıktı ve Whit o dudaklara bakmadan, akşamın erken saatlerindeki o hissiyatı istekle hatırlamadan edemedi. Dudaklar tekrar harekete geçti. “Kendi tercihlerimi yapmama müsaade edilmesinin tek yolu var.” Duraksadı. “Benim için değer biçilebilecek o tek şeyi yürürlükten kaldıracağım. Kendime hükmedeceğim. Ve kazanacağım.”

“Ve buraya geldin çünkü...” Lafına devam edemedi, çünkü cevabı biliyordu. Kadının söylemesini istedi.

Ondan duymak istedi.

Yine o kızarıklık. Sonra ihtişamla, “Bekâretimi kaybetmek için,” dedi.

Kelimeler Whit’in kulaklarında çınladı.

Ve nasıl olduysa kadm *kahkahalarla* güldü. “Eh, bekâretimi kendim kaybedemem elbette. Bu bir metafor. Nelson işi halledecekti.”

Whit düşüncelerini toparlarken sessizliğin hüküm sürmesine izin verdi. “Kendini bekâretinden kurtarıp hayatını yaşamakta özgür olacaksın.”

“Tam olarak öyle!” dedi kadm, sanki birinin anlamasından keyif almış gibi.

Adam homurdandı. “Peki ikinci sebep ne?”

Yine o kırmızının hücumu. Kimdi bu kadm böyle, hem cüretkâr hem de yüzü kızaran? “Sanırım...” Durdu. Boğazını temizledi. “Sanırım bunu istiyorum.”

Tanrım.

Adamın beklediği binlerce başka şey söyleyebilirdi. Whit’i sessiz ve heyecansız bırakacak bir sürü şey... Ama onun yerine o kadar dürüst bir laf etmişti ki, Whit’in tek çaresi etkilenmekti.

Etkilenmek.

Daha başlayamadan bunu bastırdı, arzusunu zapt etti, ona uzanmak isteyen elini cebine götürüp kâğıt poşeti çıkardı ve içinden bir şeker aldı. Şekeri ağzına atınca limon ve bal tadı diline yayıldı.

Onu kelimelerden uzaklaştıracak her şeye razıydı.

Bunu istiyorum.

Hattie torbaya gözlerini kısarak baktı. “Bunlar... şeker mi?”

Adam da torbaya baktı. Evet der gibi homurdandı.

Kadın başını yana yatırdı. “Eğer paylaşmaya niyetin yoksa şekerlere yaklaşmamalısın, değil mi?”

Yine homurdanma. Torbayı kadına uzattı.

“Hayır, teşekkürler,” dedi gülümseyerek.

“O zaman niye istedin?”

Yine sırıttı. “İstemedim. Sadece *teklif edilmek* istedim. Ki bu bambaşka bir şey.”

Kadın inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Ve etkileyici. Ama Whit’in ondan etkilenecek vakti yoktu.

Şekerleri cebine koyup limona, mayhoşluğa, tatlı haza odaklanmaya çalıştı; kendisine müsaade ettiği az sayıdaki zevkten biriydi. O anda arzuladığı şeyin limon olmadığına odaklanmaya çalıştı.

Bademleri düşünmemeye çalıştı.

Kadındaki bilgiye ihtiyacı vardı. Tek konu buydu. Adamlarına kimin saldırdığını bu kadın biliyordu. Sevgiyatını kimin çaldığından haberdardı. Düşmanının kimliğini tasdik edebilirdi. Ve kadının tam olarak bunu yapması için Whit ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Bana yanıldığımı söylemeyecek misiniz?” diye sordu kadın.

“Hangi konuda?”

“Şeyi istemekte...” Bir an devam etmeyince *o lafı* tekrar söyleyebileceği korkusunun soğukluğu Whit’in içini doldurdu. Bu kadın *o lafı* söylediğinde insan bu iki küçük kelimenin arasındaki boşluğu bir dizi terbiyesiz şeyle doldurmak istiyordu. “... keşfetmeyi.”

Tanrı aşkına. Bu daha da betardi.

“Sana yanıldığını söylemeyeceğim.”

“Neden?”

Bunu niye söylediğini hiç bilmiyordu. Bunu söylememeliydi. Kadını burada, bu odada bırakıp sonrasında evine dek takip etmeli ve bildikleri ortaya çıkana dek beklemeliydi. Bu kadının iyi sır tutmasının imkânı yoktu. Bunun için fazla dürüsttü. Sorun çıkaracak denli dürüsttü.

Ama yine de söyledi. “Çünkü keşfetmelisin. Kendinin her bir santimini, hazzının her bir milimini keşfetmeli ve gelecek için yol haritanı belirlemelisin.” Whit aralarındaki mesafeyi kapatırken yıllardır, bir ömürdür sunmadığı kadar fazla kelimeyle konuşunca kadın şaşkınlıkla ağzını açtı.

Hattie’ye uzandı. Elini yavaşça kaldırırken kadının geldiğini görmesi için bekledi. Onu durdurması için kadına zaman verdi. Bunu yapmayınca da, onu maskesinden kurtarıp kocaman, sürmeyle kararmış gözlerini ortaya çıkardı. “Ama Nelson’ı tutmamalısın.”

Ne yapıyordu böyle?

Tek seçenek buydu.

Yalan.

Kadın boştaki eliyle maskeyi tutup aralarında aşağı indirdi. Oyalanan elinin parmakları Whit’inkilere dokunuyordu. “Sonuçları olmadan bana yardımcı olacak başka birini bulmak zor olacak.”

“Zor olmayacağı konusunda seni temin ederim,” dedi öne eğilip kısık sesle konuşarak.

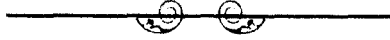
Kadın yutkundu. “Bana böyle bir adam bulma niyetinde misin?”

“Hayır.”

Kadın kaşlarını çattınca Whit başparmağını orada oluşan çizgide gezdirdi. Kaşları eski halini alana dek birkaç kez okşadı. Kadının yüz çizgisini, elmacıkkemiklerinin çevresini, çenesinin yumuşak kıvrımını parmağıyla takip etti. Kadının dolgun alt dudağı hatırladığı kadar yumuşaktı.

“O adam olmak niyetindeyim.”

Bölüm Beş

Hattie, Shelton Sokağı 72 numaraya bir şeye son verme niyetiyle geldiği zaman, bekâretinden kurtulma mevzu-sunun keyifli olabileceğini de hesaba katmalıydı.

Bunu hiç o yönden düşünmemişti. Aslında bunun formalite icabı olduğunu düşünmüştü. Kutulara tik atma türünden bir iş, hedefe yönelik bir hareketti sadece.

Ama bu -gizemli, yakışıklı, sarsıcı ve kabul edemeyeceği kadar hoş karşıladığı- adam ona dokununca, Hattie hedeften ziyade hareketten başka bir şey düşünemedi.

Son derece haz dolu hareketler.

Adam, bekâretinden kurtulmasına yardımcı olacak kişinin kendisi olacağını söylediğinde Hattie'nin nefesini kesen, son derece haz dolu hareketler.

Ama adamın kısık sesi ile alt dudağındaki parmağının teması bir araya geldiğinde, Hattie daha fazlasını yapabileceğini düşündü. Kendisini yakıp kavurabileceğini düşündü. Hatta buna izin de vereceğini düşündü, dibine kadar yanacaktı.

Ve Hattie hiçbir şey düşünemez oldu.

Aklından tek geçen şey, *evet* demekti.

Gecenin erken saatlerinde buraya geldiğinde mükemmel bir yardımcı olduğunu kanıtlayacak *fazlasıyla derin* bir adamla tanışacağı sözü verilmişti. Ama amber gözleriyle her şeyi gören, temasıyla her şeyi anlayan, sesiyle karanlık, gizli köşeleri dolduran bu adam bir yardımcıdan fazlasıydı.

Bu adam bir iktidardı, Hattie'nin hiç hayal etmediği ama şimdi de düşünmeden duramadığı bir şeydi.

Ve Hattie'nin hayalini kurduğu her şeyi gerçekleştirmeyi öneriyordu.

Evet.

Çok yakınındaydı. İnanılmaz iriydi, Hattie'yi küçücük hissettiriyordu ve inanılmaz yakışıklıydı. Hattie'ye bir başka geceyi, daha sakın bir geceyi hatırlatıyordu ve bu soğuk oda için inanılmaz sıcaktı.

Ve inanılmayacak bir şekilde Hattie'yi öpecekti.

Hem de Hattie bunun için para vermediği halde, bunu kendisi istiyordu.

İnanılmaz.

Daha önce kimse...

Saçlarının arasına kayan eli, Hattie'nin düşüncelerini tamamlanamadan bir kenara itti. "Sen bana..."

Sessizlik.

"...yardım edeceksin..."

Adamın parmakları sıkılaştı.

"...şeyde..." Adam teması ve sessizliğiyle Hattie'yi esir aldı. Düşüncelerini tamamlamasını sağlıyordu, kahretsin. Cümlesini de. *Ne düşünüyordu ki?* "...bu konuda mı?"

Kelimeler karşısında adam yine mırıldandı, eğer bu kadar kendinden geçmiş olmasa bu ses karmaşasını anlayamazdı. Eğer bu kadar istemese... “Sonuna kadar.”

Hattie gözlerini kapattı. Bir adam nasıl bu kadar az kelimeyi bu kadar zevkli hale getirebiliyordu? Elbette onu öpecekti. Böyle başlardı, değil mi? Ama adam hareket etmiyordu. Neden hareket etmiyordu? Harekete geçmeliydi, değil mi?

Hattie gözlerini açtığı anda adamı önünde, çok yakınında gördü. Hattie'ye bakıyordu. *Onu* görüyordu. En son ne zaman biri Hattie'yi gerçekten görmüştü? Saklanmakta ustalaşmak, asla görülmemek için ömrünü harcamıştı.

Ama bu adam... onu görüyordu.

Hattie bundan nefret ettiği ölçüde hoşlandığını fark etti.

Hayır. Nefreti daha fazlaydı. Kendisini görmesini istemiyordu. Sayısız kusurunu listelemesini istemiyordu. Tombul yanakları, fazla geniş çehresi ve gereğinden büyük burnu... Bir keresinde, adamın birinin sanki iltifat ediyormuşçasına at gibi diye tanımladığı ağzı... Eğer bu adam bütün bunları görürse fikrini değiştirebilirdi.

Ve bu düşünce Hattie'nin, “Artık başlayabilir miyiz?” diyecek kadar cesur olmasına yetti.

Kısık sesli bir onay mırıltısı öpücüğü müjdeledi, çıkardığı ses kadının dudaklarına ulaşan ve ona tam da istediğini veren öpücük kadar muhteşemdi. Hatta daha iyiydi. Kadın onun temasının hissettirdiklerine şaşırmamalıydı –onu dışarı atmadan önce faytonda cüretle öpmüştü– ama o zaman öpen *kendisiydi*.

Bu kez *ikisi de* istiyordu.

Adam onu kendine çekti, mükemmel bir uyuma ulaşana, o güzel ağzı kadınınkıyla işbirliği yapana dek eğdi. Sonra birincisine eşlik eden diğer eli kadının suratına ulaştı, onu küçük, peş peşe gelen öpücüklerle sanki delirecekmiş gibi hissettirene ka-

dar öperken yanağını okşadı. Alt dudağını yakalayıp yalarken sıcak ve sert dili şekerli limon tadındaydı ve Hattie...

Acıkmış hissetti.

Verdiği his böyle bir şeydi. Sanki hayatında hiçbir şey yememişti ve şimdi burada zengin, davetkâr yemeklerle dolu bir sofradaydı. Ve hepsi kendisi içindi.

Adamın dilinin her teması kadını deliye çevirdi. Nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Nasıl kontrol edeceğini... Tek bildiği durmasını istemediği idi.

Adamı yakasından tutup daha yakma çekti, vücudunun her bir santimine temas etmesini istiyordu. Onun içine sızmak istiyordu. Bıkkınlıkla nefes verince adam anladı ve kolları çelik gibi kadının etrafına dolanıp onu kaldırdı, kendisini bırakması için zorladı. Hattie'nin elleri o devasa omuzlarda ve boyunda gezindi, dokunduğu kaslar gergin ipler gibi ve *çok sıcaktı*.

Hattie onun sıcaklığı karşısında nefesini tutunca adam geri çekildi. Duruyor muydu? Neden duruyordu? "Hayır!"

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söylemişti?

"Ben..." Yanakları alev aldı. "Bu..."

Sessiz bir sorguyla adamın tek kaşını kalktı.

"Benim tercihim..."

Sonra bu sessiz, canavar kılıklı adam, "Ne tercih ettiğini biliyorum. Ve sana bunu vereceğim. Ama önce..." dedi.

Hattie nefesini tuttu. Önce *ne*?

Kadının eline uzandı, omzunu serbest bırakmasını sağladı, bu hareket daha başlayamadan duracağı korkusuna sebep oldu. Adam, Hattie'nin ellerini çözmesini sağlayarak geri çekildi ama kendisi onu sarmayı kesmiyordu.

Ne yapıyordu bu adam? Kadının bileğini tutup çevirdi ve parmaklarını elbisesinin düğmelerinde gezdirdi. "Düğme işinde ustasın."

Çözmeye uğraşırken homurdandı.

“Düğme kancan bile yok,” dedi Hattie anlamsızca, o aptal ağzından çıkamadan kelimeleri geri almayı diledi.

Eldivenini çıkarınca, dikiş ciltli kitapları inceleyerek ofiste geçirdiği öğle saatlerinden kalma mürekkep lekeleriyle dolu bileği açığa çıktı. Göz zevkini bozan lekeleri gizlemek için kolunu çevirdi ama adam ona izin vermedi. Onun yerine lekeleri bir an inceledi, parmağıyla üzerlerini ovdu ve kadının elini omzuna geri koydu. Kadının artık çıplak olan elleri adamın yakasının sıcak teniyle buluştuğu yere, ona çaresizce dokunma isteğiyle gitti ve bu elin tenine teması karşısında adam zevkle mırıldanınca mürekkep unutulup gitti.

“Önce bu,” dedi adam.

Bir başkası cevap vermiş olmalıydı çünkü elbette ellerini adamın ensesine uzanan dalgalı siyah saçlara dolayıp onu kendisine çeken ve, “Peki şimdi bana istediğimi verecek misin?” diye soran Hattie olamazdı.

Ama onu alan kesinlikle Hattie oldu; adam bir eliyle onu sınıksız kendisine çekerken, kalçasını kendisinininkinin üzerine bastırdı ve sırtını kadının arkasındaki kalın abanozdan karyola direğine yaslayarak Hattie’yi öptü.

Adamın dili küçük temaslara içeri girerken Hattie ona sarıldı ve o dili istekle, ondan öğrendiği, benzer hareketlerle karşıladı. Bunu öğreniyordu. İyi iş çıkarıyor olmalıydı çünkü adam tekrar homurdandı –kadının kusursuz zaferinin sesi– ve ona daha sıkı sarıldı. Hattie’nin kalçalarının birleşme yerinde sert ve mükemmeldi, kadının dikkatinin oradaki sancıya, adamın çare olacağına inandığı o acıya çekiyordu. Eğer yaparsa...

Adam bir küfür savurarak ağzını kadından ayırdı. Dudaklarından çıkan kelime Hattie’nin içini yaktı ve onu hem zayıf ve muhteşem, hem de inanılmaz güçlü hissettirdi. Yaptığı şeyi

durdurmak istememesini sağlayan bir kelime... O yüzden de durmadı, kalçalarını tekrar adama doğru kaldırdı, baskıyı artırdı ve eteklerinin çıkmasını arzuladı.

Adam, başparmağını Hattie'nin çenesine bastırıp yukarı kaldırırken kadının hücumuna karşılık verdi. Dudaklarını oradaki yumuşak deriye bastırıp, çenesiyle kulağı arasındaki gezinirken, "Burası mı?" diye fısıldadı.

Evet.

Kadının boynuna ilerledi. Muhteşem bir geçişti. Leziz bir temas... "Hımm. Burası mı?"

Evet.

"Biraz daha?"

Biraz daha. Hattie vücudunu adama daha da bastırdı. İnen kendisi miydi?

"Zavallı aşkım," diye mırıldandı adam. Kadını daha yükseğe kaldırıp ayaklarını yerden kesti. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? Hattie'nin umurunda değildi. Elbisesinin uclarını tutuyordu, kumaş fazla sıkıydı. Fazla kısıtlayıcı. Fazla sınırlandırıcı. "Bu biraz rahatsız görünüyor." Dilini kadının gergin göğüslerinin üzerinde gezdirip onları dayanılmayacak denli ısıttı. Dayanılmayacak kadar yükseltti. Hattie nefes almak için ağzını açtı.

Hattie olmayan kişi tekrar konuştu. "Yap şunu."

İtaatte tereddüt etmedi, kadını yatağın üzerine bıraktı ve kuvvetli parmakları elbisenin uclarını tuttu. Hattie gözlerini açıp aşağıya bakınca parlak ipek üzerindeki güçlü elleri gördü.

Aklı bir an başına geldi. Bunu yapacak kadar güçlü olmasına imkân...

Adamın temasıyla elbise kğit gibi yırtıldı, kadının şaşkınlığını soğuk hava izledi, peşinden de...

Ateş.

Dudaklar. Dil.

Haz.

İzlemeyi kesemedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Hayatında gördüğü en güzel adam, sadece onun hazzı için uğraşıyordu. İzlerken nefesi ciğerlerini terk etti. En çok hangisini sevdiğini bilemedi; adamın görüntüsünü mü yoksa vücudunda bıraktığı hissi mi...

Onu göğüslerine yakın tutarken, kendi ellerinin adamın saçlarındaki görüntüsü...

Hazzı için yol gösteren temasının hissi...

Onaylayan, *arzulayan* sesi...

Bütün bunlar hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Bu adam hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Bu düşünceyle onu tekrar yukarı çekti, elleri adamın saçları arasındaydı ve tekrar öpüşene kadar onu kendisine yaklaştırdı. Ama bu defa adamın dolgun dudaklarını yalayan *kendisiydi*. Ona açılan ise *adamdı*. Talan eden *kadındı*. Razı gelen ise *adamdı*.

Ve bu *muhteşemdi*.

Adamın elleri kadının göğüslerine geldi, başparmakları sert uçlarını hırpalıyor, kadın nefessiz kalıp da kıvrana, kendisini ona bırakana dek sıkıyor, çimdikliyordu.

Ve adamın adını bile bilmiyordu.

Donup kaldı, adamın ateşine karşı buz gibi bir düşünceydi bu.

Onun adını bile bilmiyordu.

"Bekle." Kendisini geri çekti ve adam onu tereddütsüz bırakınca, sanki başından beri hiç dokunmamış gibi teması kesildiği an pişman oldu. Adam geri çekildi.

Meydandaki göğüslerini elbisesiyle örttü ve kollarını önünde bağladı, temas ettiği her noktadaki sancıyla kadının açlığı

geri geliyordu. Dudakları titremeye başladı, adamın öpücüğünün hayaletini hissediyordu. Dudaklarını yalayınca adamın amber bakışları oraya döndü.

Kadının ağzından dökülen kelimeleri izlerken adam da acıkmış görünüyordu. “Adını bilmiyorum.”

Adam yine tereddüt etmedi. “Beast.”

Yanlış duymuş olmalıydı. Elbette. “Affedersin?”

“Bana Beast derler.”

Kadın başını iki yana salladı. “Bu...” Doğru kelimeyi aradı. “...gülünç.”

“Neden?”

“Çünkü... sen gördüğüm en güzel adamsın.” Duraksadı. Sonra, “Sen *herhangi birinin* görebileceği en güzel adamsın. Tahminen,” dedi.

Adamın kaşları kalktı ve elini saçından kafasının arkasına götürdü... *utanç* duyması mümkün müydü? “İnsanların bunu ön plana çıkarması nadirdir.”

“Çünkü bariz bir şey. Sıcaklık gibi. Ya da yağmur. İnsanlar bu absürd lakabı her kullandığında bunun altını çiziyordur. Sanırım bu bir ironi.”

“Değil,” dedi Beast elini indirerek.

Kadın gözlerini kırptı. “Anlamıyorum.”

“Anlayacaksın.”

Bu vaat bir çeşit huzursuzluk tehdidi barındırıyordu. “Anlayacak mıyım?”

Tekrar kadına uzanıp yanağını avcuna alınca, Hattie onun sıcaklığını geri istedi. “Benden çalanlar. Bana ait olanı tehdit edenler. Onlar aslını görecek.”

Kalbi hızla atmaya başladı. Augie’yi kastediyordu.

Bu adam yarım yamalak ceza verecek bir tip değildi.

Ağabeyi için geldiğinde, geri adım atmayacaktı.

Augie için asla gelmeyecekti. Hattie bunu temin edecekti. Kardeşi tam bir embesildi ama onun mahvolmasını istemiyordu. Ya da daha beterini. Hayır, Augie ne yapmış olursa olsun, ne çalmış olursa olsun, Hattie onu iade edecekti. Ve işte o zaman Hattie paylaştıkları öpücüğün, ona yaptığı teklifin adamın asıl arzusu olmadığını anladı.

Sebebi intikamını istemesiydi.

Onu istememişti.

Elbette istememişti.

Sonuçta kontrollü arzusu ve sessiz düşünceleriyle bu adam, bileklerinde mürekkep lekeleri bulunan, tıknaz kız kurusu Henrietta Sedley'yi isteyecek değildi.

Eğer Hattie ona bir şey sunmazsa.

Bu adam çeyizini istemiyordu ama yine de başka bir şey istiyordu.

Bunu anlayınca hissettiği hüznü görmezden geldi, gözlerinin ardındaki batmayı ya da boğazındaki istenmedik hisleri fark etmemiş gibi davrandı. Ellerini göğsünde daha sıkı bağlayıp adamın yanından geçti ve daha önce şalını çıkardığı yere yürüdü.

Zengin, turkuvaz kumaşa sarınıp adama döndü. Adamın bakışları kumaşın örttüğü, kadının ondan yapmasını istediği şeyleri gizleyen elbisenin yırtık kısmındaydı.

Hattie derin bir nefes aldı. Eğer herhangi bir talebi olacaksa, başka bir şey istemeliydi. "Bana öyle geliyor ki, beyefendi, ticaret yapacaksanız piyasaya çıkmalısınız."

Tek kaşı merakla kalktı.

"Şunu inkâr edemem ki... bu akşam... vaziyetinizde parmağı olan kişiyi tanıyorum. İkimiz de bu aptal oyunları oynamak için fazla zekiyiz."

Adam tasdik eder gibi mırıldandı.

“Kaybettiğiniz şeyi getireceğim. Size iade edeceğim. Bir bedel karşılığında.”

Uzunca bir an kadını izledi. “Bekâretin.”

Kadın başını evet anlamında salladı. “Siz intikam istiyorsunuz; ben de geleceğimi. İki saat önce bir çeşit alışverişe hazırdım, şimdi niye olmasın?” Adam cevap vermeyince Hattie çenesini kaldırarak hayal kırıklığını görmemesini sağladı. “Bunu kalbinizdeki iyilik sebebiyle yapmayı diliyormuşsunuz gibi davranmanıza hiç gerek yok. Ben ayakları yere basmayan bir taze değilim. Benim gözlerim ve aklım yerinde.”

Gerçi bir an için diğer türlü davranmıştı. Adam onu neredeyse bu rolü oynamak için kandıracaktı.

“Siz de benimle flört eden, parlak zırlı bir şövalye değilsiniz.” Sessizlik. Kahrolasica sessizlik. “Değil mi?”

Adam yatağın direğine yaslanıp kollarını önünde bağladı. “Değilim.”

İnsan en azından *numara yapardı*.

Hayır.

Hattie numara istemiyordu. Dürüstlüğü tercih ederdi.

“Peki o zaman?”

Adam onu uzunca bir an izledi, o cehennemlik, her şeyi gören gözler kadını salmayı reddediyordu. “Sen kimsin?”

Kadın hafif omuz silkti. “Hattie.”

“Bir soyadın var mı?”

Bunu ona söylemeyecekti. “Hepimizin soyadı var.”

“Hımm.” Adam bir an durup, “O zaman bana kendininkini değil, düşmanımın adını söyle... seni becermem karşılığında.”

“Eğer kullandığınız dil ile beni şaşırtacağınızı düşünüyorsanız, işe yaramayacak.” Kelimeyi eliyle uzaklaştırır gibi elini salladı. “Ben rıhtımda büyüdüm.” Babasının gemilerinde oyunlar oynardı.

Adam gözlerini kısarak baktı. “Sen o bataklıktan değilsin.”

“Siz öyle misiniz?” *Kımsin sen?* Cevap vermemesine şaşırmadı. “Önemi yok. Konu şu ki ben gemicilerin ve liman işçilerinin edepsiz diline aşınayım, o yüzden de şaşırmam.” Şalını etrafına sıkıca sardı ve faytonunda bağlı halde bulduğu, kardeşinin sandığı, adının Beast olduğunu söyleyen bu adamı baştan aşağı inceledi. İsminde ironi yoktu.

Yürüyüp gitmeliydi. Daha ileri gitmeden bu geceyi bitirmeliydi. Başka bir zaman dönüp Hattie’nin Yılı’nı başka bir adamla sürdürmeliydi.

Ama başka birisini istemiyordu, bu adamın harika öpüşünden sonra olmazdı.

“Size isim vermeyeceğim. Ama kaybettiğiniz şeyi iade edeceğim.” Eve gidecek, Augie’nin bu oyundaki rolünü çözecek, bu adamdan çalman şeyi alıp iade edecekti.

“Herhalde en iyisi bu.”

Önce rahatladı ama sonra şüpheye düştü. “Neden?”

“Eğer bana isim verirsen, onu mahvettiğimde sorumluluğun olur.”

Kelimeler karşısında Hattie’nin kalbi hızla çarptı. Augie’yi mahvetmek demek, babasının işini de mahvetmek anlamına geliyordu. Hattie’nin *işini mahvetmek*.

Buna hemen son vermeliydi. Bu adamı bir daha asla görmemeliydi. Bu fikrin getirdiği hayal kırıklığını görmezden geldi. “Eğer teklifimle ilgilenmiyorsanız hemen gitmelisiniz. Randevum var.” Belki akşamını kurtarabilirdi.

Nelson'ı artık arzuladığı yoktu tabii.

Önemi yoktu. *Hedefe yönelik hareket et.*

Adamın mükemmel, kare çenesinde bir kas oynadı. "Hayır."

"O zaman ne?"

"Bana teklif yapacak pozisyonda değilsin." Ona doğru tekrar uzandı, uzun, sıcak parmakları kadının boynunda gezinince Hattie dengede kalmak için onun göğsüne ellerini koydu. "Hepsini alacağım."

Kadının içine çektiği nefesi kendinden emin, sıcak bir hazla dudaklarıyla yakaladı. Öpücüğü yarıda kesti.

"Benim olanı," diye gürledi.

Ağabeyinin çaldığı şeyi. "Evet." Adamın dudaklarıyla tekrar buluştu. Dili onunkıyla yumuşak bir biçimde buluşunca Hattie iç çekti.

Adam geri çekildi. "Senin olanı."

Bekâretini. "Evet," diye fısıldadı Hattie bir öpücük için daha parmak uçlarında yükselerek.

Adam ondan kıl payı uzaklaştı. "Ve ismi."

Asla. Bu onu Hattie için ehemmiyeti olan her şeye fazla yaklaştırırdı. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Kalın kaşlardan birisi kalktı. "Ben kaybetmem, aşkım."

Hattie gülümsedi, elini adamın saçlarına dolayıp onu kendisine çekti ve derin derin öptü. Kendisinden son derece memnundu. "Sizi hareket halindeki bir faytondan dışarı attığımı hatırlatmama gerek var mı? Ben de kaybetmem."

Adamın göğsündeki kısık sesli çırpınmayı hissettiğine ya da duyduğuna emin olamadı. Bir kahkaha duyduğuna da emin değildi ama adam onu havaya kaldırıp da bir kere daha yatağa götürürken öyle olmasını umdu. *Anlaşmalarını yerine getirmek*

için... Kadını tekrar yatağa yatırdı ve bir kez daha dudaklarının üzerine eğildi. Adam onu bırakıp yanağından kulağına dek öptü ve, “Seni bulduğumu hatırlatmama gerek var mı?” diye fısıldadı. Hemen öncesinde, Hattie hazla iç çekmekten kendini alamadı. Kulağını dişleriyle yakalayınca Hattie nefesini tuttu. “Covent Garden samanlığında bir iğne.”

“Pek de iğne sayılmaz.” Hattie göze batardı. Hep öyle olmuştu.

Adam onu görmezden geldi. “Bir adamı bekliyordun... Ne demiştin? Vasıflarına uygun birini.”

Vasıfları değişmişti. Tabii adam bunu asla bilmeyecekti. Başını çevirip adamın gözlerine baktı, alev alevdiler. “Bana kendisinin fazlasıyla derin olduğu söylendi.”

“Hımm,” dedi adam, sonra da “seni önce ben buldum,” diye ekledi.

“O zaman berabere diyelim.” Soluksuz kelimelerini kendisi bile tanıyamadı.

“Hımm.” İşte o zaman kadını şiddetli ve derin bir şekilde öptü, elleri mahvolmuş elbisesini saran şah çekiştirdiği zaman, Hattie nefesini tuttu ve sıradaki şeyi bekledi. Daha fazla öpücük. Daha fazla temas. Ve kalanlar. *Her şey.*

Ama adam, Hattie’yi kendisinden saklayan düğümü çözemedi. Kapı çaldı. Net ve açık bir vuruştı.

Donup kaldılar.

Kapı bir kafanın içeriye giremeyeceği kadar az aralandı. Sadece kelimelere içeri geçirecek kadar. “Leydim, faytonunuz döndü.”

Kahretsin. Nora. Şimdiden iki saat mi olmuştu?

“Gitmeliyim.” Adamı omuzlarından ittirdi.

Beast aniden bir adım geri attı ve ona talep ettiği ama aslında istemediği alanı sundu. Cebinden saatleri çıkarıp o kadar

hızla baktı ki, Hattie bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. "Gidilmesi gereken bir yer mi var?"

"Ev."

"Fazla hızlı oldu," dedi.

"Böyle harikulade bir sohbet beklemiyordum." Duraksadı, sonra, "Gerçi insanların sizden genelde aldığı şey sohbet değil, haksız mıyım?" diye ekledi. Uzun bir an sessizlikten sonra, Hattie kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Elbette."

Odanın diğer köşesine yürüdü ve pelerini alıp adama döndü. "Sizi nasıl bulacağım? Şey için..." *Halletmek*. Neredeyse *halletmek* diyecekti. Yanakları alev aldı.

Adamın güzel ağzının bir yanı oynadı, köşesi yukarı kalktığı gibi indi. Ama kadının aklındakini biliyordu, şüpheye yer yoktu. "Ben *seni* bulacağım."

Bu mümkün değildi. Onu Mayfair'de asla bulamazdı. Ama Hattie, Garden'a dönebilirdi. *Dönecekti*. Sonuçta, birbirlerine bazı sözler vermişlerdi ve Hattie bunların tutulmasını sağlayacaktı.

Ama bütün bunları dile getirecek zamanı yoktu. Nora aşağıda, faytondaydı ve Covent Garden geceleri oyalanılacak yer değildi. Augie bu adamı nereden bulacağını bilirdi. Gülümsemesinin büyük bir sırtışa dönmesine izin verdi. "Bir meydan okuma daha, o zaman?"

Adamın gözlerinden şaşkınlığa benzer bir şey geçti ve onu başka bir şey takip etti... hayranlık mıydı? Kadın ona arkasını döndü ve elini kapı koluna koydu, içi zevkle doluydu. Zevk, heyecan ve...

Tekrar adama döndü. "Sizi faytondan attığım için özür dilirim."

Adamın cevabı ani geldi. "Ben değilim."

Shelton Sokağı 72 numaranın, baştan başlamaya niyet ettiği bu yerin loş ışıklı koridorlarında ilerlerken gülümsemesi hâlâ suratındaydı. Kendisinin ve hakkı olan dünyanın hükümdarı olmak için gelmişti.

Ve belki de başarmıştı. Tabii tam olarak beklediği şekilde değildi.

İçinde bir şeyler fısıldıyordu. Özgürlüğü çağrıştıran bir şeyler.

Hattie binadan çıktığında Nora'yı faytona yaslanmış, şapkasını kaşlarına dek çekmiş, elleri ceplerinin derinlerinde beklerken buldu. Hattie yaklaşırken beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Nasıl geçti?" diye soran Hattie arkadaşından önce davrandı.

Nora sırtıttı. "Yarışacak gösteriş meraklısı bir adam buldum ve ceplerini boşalttım."

Hattie kakhaha atarak başını iki yana salladı. "Sen de gösteriş meraklısısın, biliyorsun değil mi?"

Arkadaşı şok olmuş taklidi yaptı. "Lafını geri al." Hattie kakhaha atınca Nora başını yana yatırdı. "Beni endişelendirme... nasıldı?"

Hattie cevabını dikkatle seçti. "Beklenmedik."

Faytonun kapısını açıp basamağı indiren Nora kaşlarını kaldırdı. "Bu büyük bir iltifat sayılır. İstedğin vasıfları karşıladı mı?"

Hattie adımını basamağa atarken bir an donup kaldı. *Vasıflar*. Elbisesine diktirdiği ceplerine hafif vurdu. "Ah, hayır."

"Ne?" Nora öne eğilip fazla yüksek bir sesle fısıldadı, "Hattie. Kondom kullandın, değil mi? Beni olacağı konusunda temin ettiler."

"Nora!" Hattie sitemini zar zor dile getirebildi. Paniğini idare etmekle fazla meşguldü. Listesi yoktu. Daha önce elindeydi. Ama sonra...

Beast denilen adam onu öpmüştü.

Ve liste şimdi yoktu.

Shelton Sokağı 72 numaranın mutlulukla aydınlatılmış pencerelerine baktı. Ve işte oradaydı, üçüncü katın güzel, geniş penceresinde, arkadan gelen ışıkla kendisinin gölgesi gibi, karanlıktaki mükemmel bir hayalet gibi görünüyordu.

Elini kaldırıp pencereye bir şey bastırdı. Hattie'nin anında tanıdığı bir üçgen.

Gerçekten de Beast.

Adama gözlerini kısarak baktı. Bu raundu o kazanmıştı ve Hattie'nin umurunda değildi. Nora'ya döndü. "Beni kardeşime götür."

"Şimdi mi? Gecenin bu saatinde?"

"O zaman umalım da uykusunu mahvetmiş olmayalım."

Bölüm Altı

Hattie ile Nora yarım saat sonra Sedley Evi'nin mutfağına girdikleri sırada, Lord August Sedley -Cheadle Kontu'nun tek oğlu ve en küçük çocuğu- uyumuyordu. Aslında son derece uyanıktı ve mutfak masasında, kanlar içinde oturuyordu.

"Nerede kaldınız," diye inledi Augie, Hattie ve Nora odaya girdiklerinde. Kanlı bir paçavrayı çıplak kalçasına bastırıyordu. "Size ihtiyacım vardı."

"Ah, Tanrım," dedi Nora, odaya girdiği gibi. "Augie pantolon giymiyor."

"Bu iyiye işaret değil," dedi Hattie.

"Çok haklısın, tabii ki iyiye işaret değil." Augie öfke kusu-yordu. "Bıçaklandım ve sen burada değildin. Kimse seni nerede bulacağını bilmiyordu ve ben saatlerdir kanıyorum."

Hattie duydukları karşısında dişlerini sıktı, kendisine her zaman haklı olmanın Augie'nin doğal hali olduğunu hatırlattı. "Acaba neden Russell'dan seninle ilgilenmesini istememiş olabilirsin?" Kardeşi boştaki eliyle viski şişesini kafasına dikti. "O nerede?"

“Gitti.”

“Elbette.” Hattie bir kâse su ve kumaş alırken tiksintisini gizlemedi. Russell –Augie’nin bazen cüzdanı, bazen arkadaşı, yer yer silahşörü ve düzenli baş belası– en kritik anlarda işe yaramazın tekiydi.

“Hâlâ nefes alıyorsun gerçi,” dedi Nora neşeyle, dolaplardan birini açıp içinden çıkardığı ahşap kutuyu Augie’nin yanına koydu.

“Güçbela,” diye homurdandı Augie. “O lanet şeyi derimden çekip atmam gerekti.”

Hattie’nin bakışı meşe ağacı ahşabın üzerine bırakılmış etkileyici bıçağa kaydı. Yirmi santimetre uzunluğunda, kıvrık uçlu bir bıçaktı ve kanla kaplı olmasa karanlıkta bile parlatabilirdi.

Eğer kanla kaplı olmasa güzel bile görünebilirdi.

Böyle bir düşüncenin o an için uygun olmadığıнын farkındaydı ama yine de Hattie bunu düşündü, silahı eline alıp ağırlığını ölçmek istedi; daha önce hiç böyle muzip bir şey görmemişti. Çok tehlikeli ve güçlü.

Tabii bıçağın sahibi olan adam dışında.

Çünkü anında, sorgusuz sualsiz, bu bıçağın kendisine Beast diyen adama ait olduğunu biliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu, kâseyi masaya yerleştirip Augie’nin kanayan kalçasına bakarken. “Bıçağı çıkarmamalıydın.”

“Russell dedi ki..”

Hattie yarayı temizlerken başını iki yana salladı, kardeşinin tıslayarak küfür savurmasından gereğinden fazla eğleniyordu. “Umurumda değil. Russell akılsızın teki ve sen bıçağı yerinde bırakmalıydın.” Masaya eliyle vurdu ve, “Uzan,” dedi.

Augie söylendi. “Kanıyorum.”

“Evet, bunu görebiliyorum,” diye yanıtladı Hattie. “Ama bilincin açık olduğuna göre, eğer düz yatarsan işimi yapmam çok daha kolay olacak.”

Augie uzandı. “Çabuk ol.”

“Vaktini istediğin gibi kullandığın için kimse seni suçlamaz,” dedi Nora, elinde bir bisküviyle yaklaşırken.

“Evine git, Nora,” dedi Augie sertçe.

“Bu kadar eğlenirken bunu neden yapayım ki?” Bisküviyi Hattie’ye uzattı. “İster misin?”

Hattie başını iki yana salladı, artık temizlenmiş olan yaraya odaklanmıştı. “Bıçak bu kadar keskin olduğu için şanslısın. Dikiş iyi tutacak.” Kutudan iğne iplik çıkardı. “Sabit dur.”

“Acıyacak mı?”

“Bıçağın yaptığından fazla değil.”

Nora kıs kıs gülünce Augie kaşlarını çatı. “Hiç nazik değilsin.” Hattie yarayı kapatmaya başlayınca da kelimelerini bir tıslama takip etti. “Adamın imzasını attığına inanmıyorum.”

Hattie’nin nefesi boğazına takıldı. *Beast*. “Kim?”

Augie başını iki yana salladı. “Hiç kimse.”

“Hiç kimse olamaz, Aug,” diye belirtti Nora bisküvi dolu ağzıyla. “Vücudunda bir delik var.”

“Evet. Bunun farkındayım.” Hattie dikişe devam ettikçe Augie tıslıyordu.

“Neye bulaştın, Augie?”

“Hiç.” Sonraki dikişinde iğneyi daha sert batırdı. “Kahretsin!”

Hattie kardeşinin soluk mavi gözlerine baktı. “*Hepimizi* neye bulaştırdın?”

Augie gözlerini kaçırdı. *Suçlu*. Çünkü ne yaptıysa, o gece kendisini nasıl bir tehlikenin içine attıysa, hepsini tehlikeye sokmuştu. Sadece Augie değildi. Babaları. İşletmeleri.

Hattie. Yaptığı bütün planları ve Hattie'nin Yılı için devreye soktuğu her şey. İş. Ev. Servet. Gelecek. Ve eğer anlaşma yaptığı adam işin içindeyse, geri kalanı da tehdit altındaydı: *Vücudu*.

İçini dolduran hüsrân yüzünden Augie'ye bağırarak istedi. Ona kalçasına saplanan bıçak hakkında doğruyu söyleyene kadar kardeşini sarsmak istedi. Faytonuna bilinçsiz bir halde bırakılan adam hakkındaki gerçeği. Ve Tanrı bilir daha neleri...

Bir dikiş daha.

Bir tane daha.

Hattie sessiz kaldı ve öfkeyle doldu.

Daha altı ay önce babaları Augie ve Hattie'yi çağırarak bir imparatorluğa dönüştürdüğü işletmesini artık idare edemediğini söylemişti. Dük, gemileri çalıştırmak ve adamlarını idare etmek için artık fazla yaşlıydı. İşletmenin gelir giderini takip etmek için de. O yüzden, babadan gelmeyen soyluluğu ve çalışan bir işletmesi olan bir adam için, onlara tek çözümü sunmuştu; mirasını.

İki çocuğu da Sedley gemilerinin güvertelerinde büyümüş-tü, ikisi de gençliklerini –babalarına bir unvan verilmeden önce– babalarının dizinin dibinde geçirmiş, gemicilik işini öğrenmişti. İkisi de gemi direği kaldırmayı, düğüm atmayı öğrenmişti.

Ama sadece biri işi iyi öğrenmişti.

Maalesef o çocuk kızdı.

O yüzden de babaları Augie'ye kendisini kanıtlama fırsatı sunmuştu. Hattie son altı aydır işletmenin kontrolüne *kendisinin* layık olduğunu göstermek için her zamankinden çok çalış-

şırken, Augie kazancın üzerine yatmış ve doğru anı kollamıştı. Babası, erkek olmasından ve miras işinin böyle yürümesinden başka şüphesiz hiçbir sebep olmaksızın bütün işletmeyi oğluna devretmeye karar vermişti.

Kontun mantığının başka açıklaması yoktu:

Rıhtımdaki adamlara sağlam disiplin lazımdı.

Sanki Hattie'de onları idare edecek kuvvet yokmuş gibi.

Sevkiyatlar için sağlam vücut lazımdı.

Sanki Hattie çalışmak için zayıfmış gibi.

Sen de iyisin, kızım ve elbette kafan işe çalışıyor...

Bir iltifat ama övgü için söylenmemişti.

...ama ya bir adam çıkıp gelirse?

En sahte laf da buydu. Sanki ona kız kurusu diye bağırmış, bir de bunu vurgulamıştı. Bu laf, bir kadının eğer erkekler için hizmet edebilecekse hayata karışmasına gerek olmadığını altını çaba bile sarf etmeden çiziyordu.

Daha da kötüsü, bu laf babasının ona inanmadığını gösteriyordu.

Tabii ki inanmıyordu. Kaç defa hayatının kendisine ait olduğu, evliliğe göre olmadığı konusunda babasını temin etmişti halbuki. Dük ise işine döner ve, "Bu doğru değil, kızım," derdi.

Hattie de onu haksız çıkarmak için yılın yarısını kendini kanıtlama planları yaparak geçirmişti. Yüksek gelir için stratejiler geliştirmişti. Defter tutmuş, kayıtları listelemiş ve rıhtımdaki adamlarda vakit geçirmişti, böylece onları yöneteceği gün geldiğinde kendisine güveneceklerdi. Ve itaat edeceklerdi.

Ve bu gece Hattie'nin Yılı başlamıştı. Uğrunda bu kadar çok çalıştığı her şeyi güvenceye alacağı yıl. Planını devreye sokmak için küçük bir yardıma ihtiyacı vardı, daha kolay temin edebileceğini sandığı bir yardım.

Eve döndüğünde babasına evliliğin masadan kalktığını söylemeye kesin niyetliydi. Kendisini bozduğunu. Bekâreti yerinde durarak eve döndüğü için heyecanlı değildi ama konunun icabına bakmak için mükemmel beyefendiyi bulduğu için de son derece mutluydu.

Yani... Beyefendi sayılmazdı.

Beast.

İsim beraberinde sıcak bir zevk şelalesi getirdi ve bu tamamen uygunsuz, bir o kadar da göz ardı edilmesi zordu. Ama elinden geleni yaptı.

O adam bile sadece hedefe giden yoldaki araçtan ibaretti.

Ve bir şekilde Augie gidip kendisini *aynı adama* bıçaklatmıştı.

Dikiş işini bitirip bandajı sararken kardeşinin sessiz kalmasına izin verdi; eğer kıpırdanmayı ve oflamayı bıraksa süreç çok daha kısa sürebilirdi.

Büyük lavaboda ellerini yıkarken ve uşaklardan birini ateş düşürmek için faydalı otlar alması için dışarı yollarken de sessiz kalmasına izin verdi.

Masaya dönüp de kenara atılmış bıçağın parlak ve siyah, üzerine benzer gümüş bir şeklin işli olduğu kabzasına uzanırken sessiz kalmasına izin verdi. Metal işçiliğini incelerken de sessizliğine müsaade etti.

Sonra bıçağı eline alıp ağırlığını ölçtü ve tekrar kardeşinin gözlerine baktı. “Bana ne işlere bulaştığını anlatacaksın.”

Augie kibrin vücuda gelmiş haliydi. “Bunu neden yapacaktım?”

“Çünkü adamı buldum.”

Kardeşinin gözleri cevap bulmaya çalışırken kocaman açıldı. “Kimi?”

“Bu cevapla ikimize de hakaret ediyorsun. Ayrıca gitmesine izin verdim.”

Augie ayağa fırladı ve hareket edince irkildi. “*Bunu* neden yaptın?”

“Çünkü benim faytonumdaydı ve gitmemiz gereken bir yer vardı.”

Augie, Hattie ve Nora’ya sert sert baktı. “Sanırım *benim* faytonum demek istiyorsun.”

Hattie bıkkınlığını kardeşine yansıttı. “Eğer kelimelere takılacaksan, o zaman o ikimizin de faytonu değil. Babamıza ait.”

“Ve eninde sonunda benim olacak,” dedi Augie, sanki şüpheye yer yokmuş gibi.

Hattie bu kelimelere olan nefretini yuttu. Hattie’nin işletmeyi yürütmekte daha iyi iş çıkarabileceği Augie’nin aklına bile gelmiyordu. Ya da işletmeyle ilgili kendisinden daha fazla şey bildiği. Arzuladığı şeyi tam da onu alacağını sandığı anda elde edemeyeceği de aklına gelmiyordu. “Ama şu anda babamıza ait.”

“Ve sana onu istediğin zaman kullanma izni vermedi.”

Aslına bakılırsa, vermişti ama Hattie bu tartışmaya girmekle hiç ilgilenmiyordu. “Ah ama sana bir adamı kaçırıp faytona bağlama konusunda bütün izinleri verdi, öyle mi?”

Soruyu birden algılayınca ikisi de dönüp cezveyi doldurmak üzere harekete geçen Nora’ya baktılar. “Beni boş verin. Dikkatim sizde değil.”

“Onu orada bırakmayacaktım.”

Hattie aniden kardeşine döndü. “Peki ona ne yapacaktın?”

“Bilmiyorum.”

Kelimelerdeki tereddüt Hattie’nin nefesini kesti. “Onu *öldürecek* miydin?”

“Bilmiyorum!”

Kardeşi pek çok şey olabilirdi ama suç işleme yatkınlığı bunlardan biri değildi. “Tanrı aşkına, Augie, sen neye bulaştın? Bu tür bir adamın öylece ortadan kaybolacağını –belki de öleceğini– ve kimsenin aramaya gelmeyeceğini mi sandın?” Hattie devam etti. “Şanslısın ki tek yaptığın onu bayıltmaktı! *Aklından* ne geçiyordu?”

“Bana bıçak sapladığı geçiyordu!” Eliyle bandajlı kalçasını işaret etti. “Şu elindekini!”

Hattie kabzayı tutan parmaklarını sıktı ve başını iki yana salladı. “Onun peşinden gittiğinde değil.” Augie inkâr etmedi. “Neden?” Cevap vermedi. Tanrı Hattie’yi sessizliği silah gibi kullanan adamlardan esirgesindi. Bıkkınlıkla iç çekti. “Bana öyle geliyor ki bunu hak etmişsin, Augie. Etrafta dolaşıp da hak etmeyen kişileri bıçaklayan bir adama benzemiyor.”

Her şey dondu sanki, odadaki tek ses Nora’nın cezvesinin altındaki ateşten geliyordu. “Hattie...” Kadın gözlerini kapatıp başını Augie’den uzağa çevirdi. “Nasıl bir adam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Onunla konuştum.”

Hatta daha fazlasını yapmıştı.

Onu öptüm.

“Ne?” Augie bir hışımla masadan kalktı. “Neden?!”

Çünkü bunu istedim.

“Eh, ölmediği için rahatladım da ondan, August.”

Augie, kardeşinin kelimelerindeki uyarıya kulak asmadı. “Bunu yapmamalıydın.”

“Kim o adam?” Hattie cevap için bekledi.

Augie mutfak boyunca volta atmaya başladı. “Bunu yapmamalıydın.”

“Augie!” dedi Hattie sertçe, tekrar dikkatini vermesini talep ediyordu. “Kim o adam?”

“Bilmiyor musun?”

Hattie başını iki yana salladı. “Kendisine Beast diye hitap ettiğini biliyorum.”

“Herkes ona öyle hitap ediyor. O, Beast. Kardeşi de Devil.”

Nora öksürdü.

Hattie ona hızlı bir bakış attı. “Dinlemediğini sanıyordum.”

“Tabii ki dinliyorum. Bunlar çok gülünç isimler.”

Haklıydı. Hattie evet anlamında başını salladı. “Katılıyorum. Gotik romanlar dışında kimseye Beast ya da Devil diye hitap edilmez. O zaman bile...”

Augie’nin şakalara sabrı yoktu. “Bu ikisine öyle hitap ediliyor. Onlar kardeş... *suçlular*. Gerçi bunu sana söylememe gerek yok, neticede *beni bıçakladı*.”

Hattie başını yana yatırdı. “Ne tür suçlular?”

“Ne tür mü...” Augie tavana baktı. “Tanrı aşkına, Hattie. Ne önemi var?”

“Önemi olmasa bile cevabı bilmek istiyorum,” dedi Nora ocağın yanında durarak.

“Kaçakçılar. Çıplak Yumruklu Piçler.”

Hattie bu kelimeleri duyunca derin bir nefes aldı. Bu adamların kendilerine nasıl hitap ettiklerini bilmese de, Çıplak Yumruklu Piçler’i duymuştu; Doğu Londra’daki en güçlü adamlardı, hatta şehrin tamamındaki en güçlü adamlar olduklarını söyleyebilirdi. Docklands civarında haklarında fıslıtiyla konuşulurdu, sevkiyatlarını sadece gece karanlığında gemilerinden alır ve en güçlü kancalara sahip adamlara büyük paralar öderlerdi.

“Gülünç bir isim daha,” dedi Nora çayını doldururken. “Kim bunlar?”

Hattie kardeşine baktı. “Onlar buz tüccarı.”

“Buz kaçakçısı,” diye düzeltti Augie. “Konyak, viski ve bir sürü başka şey. İpek, iskambil kâğıdı, zar. Britanya’nın vergi aldığı ne varsa, Kraliyet’in arkasından işletiyorlar. Ve siz ikinizin aptalca bulduğu lakapları haklarıyla kazandılar. Devil daha cazibeli olanı ama Covent Garden’a zarar verdiğini düşünürse kelleni düşünmeden alır. Ve Beast...” Augie duraksayınca Hattie ona doğru yürüdü. “Diyorlar ki Beast...”

Devam etmedi, cesareti kırılmış gibi görünüyordu.

Korkmuş görünüyordu.

“Ne?” dedi Hattie, çaresizce sözünü bitirmesini istiyordu. Augie devam etmeyince Hattie alaya vurdu. “Ormanın kralı mı?”

Augie onun gözlerine baktı. “Diyorlar ki eğer peşindeyse, seni bulana kadar bir mola bile vermezmiş.”

Bu kelimeleri duyunca Hattie ürperdi. Doğru olduğunu biliyordu.

Seni bulacağım.

Bu kelimeler mükemmel bir vaat ve korkunç bir tehditti.

“Augie, eğer bu söylediklerin doğruysa...”

“Doğru.”

“O zaman hangi akla hizmet bu adamların peşine düşebileceğini sandın? Onlardan çalabileceğini sandın? Onları *incitebileceğini* düşündün?”

Bir an, Augie’nin bu soru karşısında inat edeceğini düşündü. Bu adamların dengi olmadığı iması karşısında... Ama yapmadı. Bu dünyada, Hattie’nin akşamüzeri görüştüğü adamın dengi olabilecek sadece birkaç kişi vardı. Hem de bu adamların kalçasında bıçak *olmaması* gerekiyordu.

Augie de bunu biliyor gibiydi. Çünkü eril bir böbürlenme yerine daha kısık sesle, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

“Elbette var.” Bu iğneleme ocağın oradan gelmişti.

“Kes sesini, Nora,” dedi Augie. “Seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Hattie’yi de ilgilendirmiyor,” diye belirtti Nora. “Ama gel gör ki buradayız.”

Hattie elini kaldırdı. “Durun. İkiniz de.”

Mucizevi bir şekilde sustular.

Augie’ye döndü. “Konuş.”

“Bir sevkıyatı kaybettim.”

Hattie kaşlarını çatı ve erken saatlerde masasında bıraktığı gemi günlüklerini düşündü. Babasının kayıtlarında hiçbir sevkıyat eksik değildi. “Ne demek *kaybettin*?”

“Laleleri hatırlıyor musun?” Hattie başını iki yana salladı. Nakliye de ne zamandan beri lale yoktu. “Yazın oldu,” diye ekledi.

Antwerp’ten taze lale soğanı dolu olan gemi, çoktan bütün Britanya’ya dağıtılmak üzere işaretlenerek gelmişti. Nakliye ve teslimattan Augie sorumluydu. Babaları işletmeyi devretme planlarını anlattıktan sonra Augie’nin yöneteceği ilk işti. Babalarının baştan sona Augie’nin azmini kanıtlaması idare etmesi için *ısrarcı* olduğu ilk işti.

“Onları kaybettim.”

Anlamsız konuşuyordu. Defterlerde sevkıyatının indirildiği yazıyordu. Karaya nakli tamamlandı olarak işaretlenmişti. “Nerede kaybettin?”

“Düşündüm ki...” Başını iki yana salladı. “Hemen teslim edilmeleri gerektiğini bilmiyordum. Erteledim. Mallar geldiğinde işi halledecek adam bulamadım. Başka nakliyat işleri yapıyorlardı, ben de laleleri beklettim.”

“Ambarda beklettin,” dedi Hattie.

Augie başını evet anlamında salladı.

“Londra yazının ortasında.” *Islak* Londra yazında.

Tekrar başını salladı.

Hattie iç çekti. “Ne kadar süreliğine?”

“Bilmiyorum. Tanrı aşkına Hattie, et değildi ki. Siktiğimin *lalesi*ydi. Çürüyeceklerini nereden bilebilirdim?”

Hattie, aklından geçen lafları söylememek için inanılmaz bir şekilde kendini zapt edebildiğini düşündü: *Eğer işletmeye bir gıdım dikkatini verseydin, çürüyeceklerini bilirdin.* “Peki sonra ne oldu?”

“Müşterilere ödemeyi iade etmemiz gerektiğini biliyordum. O da çok sinirlenecekti.” Babaları öfkeden delirirdi ve hakkıydı da. Bir ambar dolusu kaliteli Hollanda lalesi en az on bin pound ederdi. Bunu kaybetmek hem itibara hem de kayda değer paraya mal olacaktı.

Ama onu kaybetmemişlerdi. Augie bir şekilde bunu saklı tutmuştu. Hattie midesi korkuyla döndü. “Augie... ne yaptın sen?”

Augie başını iki yana sallayarak ayaklarına baktı. “Sadece bir kereliğine olacaktı.”

Hattie, dikkat etmiyormuş numarasını bir yana bırakan Nora’ya döndü. Arkadaşı omuz silkince tekrar kardeşine bakıp, “Ne sadece bir kereliğine olacaktı?” dedi.

“Müşterilere borcu ödemek zorundaydım. Hem de babam anlamadan. O zaman da bunun bir yolu vardı.” Kafasını kaldırıp Hattie’nin gözlerine baktı. “Onların teslimat rotalarını öğrendim.”

Bana ait bir şey çaldılar. Beast’in söylediği şey.

Nora bir küfür savurdu.

Hattie nefesini tuttu. “Ondan çaldın.”

“Sadece bir kere..”

Hattie sözünü kesti. “Kaç defa?”

Augie tereddüt etti. “İlk seferinde borcu ödedim.”

“Ama durmadın.” Bu laftan sonra Augie ağzını açtı. Sonra da kapadı. *Elbette durmamıştı.* Küfür etme sırası Hattiedeydi. “Kaç defa?”

Augie onun gözlerine baktı ve Hattie kardeşinin korkusunu gördü. “Bu akşam dördüncüydü.”

“Dört defa.” Hattie neşesiz bir kahkaha attı. “Onları dört defa soydun... Öldürülmemiş olman bir mucize.”

“Dur bakalım,” dedi Nora mutfağın karşı köşesinden. “*Sen, o adamı* nasıl alt ettin?”

Augie ona kaş çatarak baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Nora da bakışına karşılık verdi. “Augie. O adam, senin en iri gününde bile senden iki kat daha yapılı. Ve kalçana bıçak yemişsin.”

Augie karşı çıkacakmış gibi baksa da kabul etti. “Onu Russell indirdi.”

Elbette bu ikisi her şeyi berbat etmişti. Ve şimdi de, her zaman olduğu gibi, temizlemesi Hattie’ye kalmıştı. “İkinizin birbirinizle konuşması bile yasa dışı olmalı. Birbirinizin zekâsını düşürüyorsunuz.” Hattie tavana baktı, hızlı düşünmeye çalışıyordu. Sonra da iç çekerek, “Eline yüzüne bulaştırmışsın,” dedi.

“Biliyorum,” dedi kardeşi ama Hattie gerçekten bildiğine emin olamadı.

“Ona hakkımda ne söyledin? Beast’e?” Augie, Hattie’nin gözlerine bakarken titriyordu.

“Senin için geliyor, Augie. Seni henüz bulmamış olması bir mucize. Ama bu gece yaptığın şey akıl almayacak kadar aptalca. Onu bağlamayı aklına nasıl getirebildin? Hem de *fatyonun* içinde bıraktın?”

“Düşünmüyordum ki. Bıçaklanmıştım. Ve Russell...”

“Ah, evet. Russell.” Hattie onu durdurdu. “O da işe yaramazın teki. Daha yeni tanıdığın adama... Bu iş buraya kadar. Bu iş *şimdi* bitiyor. Onların sevkياتından tek damla satmayacağız. Bu akşam aldığın sevkيات nerede?”

“Russell alıcıya götürdü.”

Hattie tek kaşını kaldırdı. “Şüphesiz, şahane bir taktikçi daha. Kimmiş o?”

Eğer mümkün olsa kardeşinin rengi daha fazla solabilirdi. “Seni bu işe karıştırmam.”

“Sanki yeterince karışmamışım gibi.”

Augie başını iki yana salladı. “Kendini ne kadar dipte bulacağını tahmin bile edemezsin. Adamın akli dengesi bile yok.”

“Aileni koruma hissine şu saatten sonra mı kavuştun?” Hattie çılgılık atma dürtüsünü bastırdı. “Sanırım en ısrarcı düşmanımızın deli değil de intikam peşinde olmasına minnet duymalıyım.”

“Üzgünüm,” dedi Augie.

“Hayır, değilsin,” diye tersledi Hattie. “Tahmin edecek olсам, bunu temizlemeye gönüllü olduğum için mutlusundur, derim. Ve bunu *temizleyebilirim*.”

Augie dondu kaldı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi, planı kafasında oluşuyordu. Önündeki yol. Sonra da *kendi yolu* vardı. “Yapabilirim.”

“Nasıl?” Dünyadaki en kötü soru bu değildi. Augie’nin sorusunu takip ederek kaşları neredeyse saç çizgisine dek kalkmış olan Nora’ya baktı.

Hattie her zamankinden daha emin biçimde omuzlarını dikleştirdi. “Sevkiyat için anlaşma yapacağız. Kendi sevkiyatlarımızın gelirini borç denene dek onunla paylaşacağız.”

“Yeterli olmaz.”

“Olacak.” Hattie halledecekti. Ona başka soygun olmayacağı vaadi verecekti. Ve geliri. Faiziyle. Eğer bir işadamıysa, gördüğü yerde iyi bir anlaşmayı tanırdı. Augie’yi öldürmek kaybolan sevkiyatını geri getirmezdı. Ayrıca Kraliyet’i üzerine salardı ve kaçakçılar da bunu istemezdi.

Ama para... Para gerçekti. Onu buna ikna edecekti.

Kardeşinin mavi gözlerine baktı. “Sen bu işe karışma.”

“Onu tanımıyorsun, Hattie.”

“Onunla bir anlaşma yaptığımı biliyorum.”

Augie dondu. “Nasıl bir anlaşma?”

“Evet, nasıl bir anlaşma?” diye tekrarladı Nora, dudakları heyecanla kıvrılmıştı.

“Ciddi bir şey değil.”

Bana teklif yapacak pozisyonda değilsin.

Hepsini alacağım.

Bana ait olanı. Senin olanı. Ve ismi.

İntikamını alacağını vaat ederken aldığı şeyin anısı bile Hattie’nin içinde zevk dalgaları dolaşmasına yetti. O pcğn sıcaklığı... Temasının vaatleri...

Augie düşüncelerini böldü. “Hattie, eğer seni tekrar görme-yi kabul ettiyse –ne dediyse– bilmek zorundasın ki peşinde olduğu *sen* değilsin.”

Kelimelerin getirdiği hayal kırıklığı karşısında yutkundu. Augie haksız değildi. O akşam tanıştığı adam gibileri –Beast gibi adamlar– Hattie gibi kadınları istemezdi. Hattie gibi ka-

dınları fark etmezlerdi bile. Küçük, zayıf bedenli ve hassas yapılı, güzel kadınları fark ederlerdi. Hattie bunu biliyordu.

Bunu biliyordu ama yine de... Cazibe eksikliği konusundaki bu pervasız dürüstlük canını yaktı.

Acısını bir kahkahayla sakladı, hep yaptığı gibi. “Bunu biliyorum, Augie. Ve adamın tam olarak neyin peşinde olduğunu da biliyorum. Benim aptal kardeşimin.” Augie’nin suratından geçen sıcaklık gereğinden fazla hoşuna gitti. “Ama anlaşılmamıza sadık kalmasını sağlamak niyetindeyim. Ve bunu yapmak için de teklifimizi kabul etmek zorunda.”

“Seninle geleceğim.”

“Hayır.” İhtiyacı olan son şey, işleri berbat edecek kardeşinin yanında olmasıydı. “Hayır.”

“Birinin seninle gelmesi şart. Adam Covent Garden’den ayrılmıyor.”

“O zaman ben Covent Garden’a giderim,” dedi. Akşamın erken saatlerinde zaten orada olduğunu bilmesi gerekmiyordu.

“Orası hanımefendilere göre bir yer değil,” dedi Augie.

Eğer bir kadını harekete geçirebilecek altı kelime varsa, bunlar kesinlikle o kelimelerdi. “Sana sevgiyat gemilerinin güvertesinde büyüdüğümü hatırlatmama gerek var mı?”

Augie taktik değiştirdi. “Beni cezalandırmak için ne gerekiyorsa yapacak. Ve sen benim *kardeşimsin*.”

“O bunu bilmiyor. Bunu öğrenemez,” dedi. “Bu durumda avantaj bende.”

Zaten bir meydan okumayla ayrılmamışlar mıydı? Kim kimi bulacaktı? Ve şimdi... Hattie onu nerede bulacağını biliyordu. Zevk dalgaları tekrar hücum etti. Zafer. Hazza tehlikeli derece yakın bir histi.

“Peki Beast canını yakarsa?”

“Yakmayacak.” Bu kadarına emindi. Onunla alay edebilir, baştan çıkarabilir ve onu sinayabilirdi. Ama canını yakmayacaktı.

Augie’nin razı geldiğini ve peşinden de rahatladığını gördü. Elbette rahatlayacaktı. Hattie onun pislüğünü temizlemek üzereydi. Her zamanki gibi.

“Ama Augie?” Kardeşi kafasını kaldırıp bakınca Hattie kalbi çarparak bir an için durdu. “Eğer bunu yaparsam...” Augie’nin yüzü kuşkuyla doldu ama konuşmadı. “Eğer sırrım saklarsam... sen de benim için bir şey yapacaksın.”

Augie kaşlarını çattı. “Ne istiyorsun?”

“Benim ne istediğim değil, August. Senin seve seve sunacağın şey.”

“Söyle o zaman.”

Ya şimdi ya hiç.

Al onu.

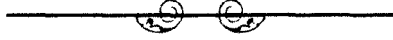
Beast’e de senin asla kaybetmediğini söyledin.

Bunu gerçekleştir.

“Babamıza işletmeyi istemediğini söyleyeceksin.” Augie’nin gözleri kocaman açılırken Nora, Hattie’nin görmezden geldiği, kısık sesli bir ıslık çaldı; Hattie’nin içinden hem bıkkınlık, hem kararlılık, hem de zafer duyguları geçiyordu. “Tüm kontrolü bana vermesini söyleyeceksin.”

Sonuçta bugün gerçekten de geleceğinin başlangıcı olmuştu.

Bölüm Yedi

Whit, ertesi gün güneş batıdan batarken, Covent Garden'ın derinliklerindeki küçük ve sessiz revirde durmuş, sevkiyata yapılan saldırıdan sonra buraya taşınan çocuğu izliyordu.

Altın renkli ışıkla aydınlatılmış oda, dışındaki –pisliğin hü-küm sürdüğü– dünyaya keskin bir kıyasla tertemizdi ve Whit'e bir nebze huzur vermeliydi.

Vermedi.

Shelton Sokağı 72 numaradan çıktığı gibi, önceki gece yanında olan adamlarına bakmak için Mahalle'ye gitmişti. Whit darbe alıp da altındaki sokak kana bulandığı sırada yerde yatan adamı Jamie'ye bakmaya gitmişti. Bilincini kaybettiği sırada bile Whit öfkeden delirmişti. Kimse Çıplak Yumruklu Piçler'in canını yakıp sonra da sağ kalamazdı.

Odanın kapısı açılıp kapandığında ve genç, gözlüklü doktor temiz bir beze ellerini silerek yaklaştığında, Whit'in kalbi hafızasındaki bu anı yüzünden hızla çarptı. "Onu uyuşturdum," dedi doktor. "Saatlerce uyanmaz. Beklemene gerek yok."

Whit beklemek zorundaydı. Kendinden olanı korurdu.

Çıplak Yumruklu Piçler, Londralı beyefendiler için güvene alınmış tavernaların ve tiyatroların ötesinde, kimse için güvenli olmayan Covent Garden'ın karmaşık labirentlerinde hüküm sürerdi. Ama Whit, erkek kardeşi ve kardeşimiz dedikleri kızla birlikte, en ufak bir çöp için bile köpekler gibi dövüşmeyi öğrenerek gelmişti. Dövüşmek artık alışkanlık olmuştu, tırnaklarıyla kazıyarak daha yükseğe çıkmışlar, kendi işlerini kurmuşlar ve Mahalle'yi de kalkındırmışlardı; tavernalarda huzuru sağlamak, dövüş salonlarında bahisçileri idare etmek ve ayda iki defa gelen sevkıyat gemilerini idare etmek gibi sayısız iş kolları için oranın insanlarına düzgün işler vermişlerdi.

Eğer Garden'da sadakati sağlamasalardı bile para işi hallederdi. Piçler'in Mahallesi bütün Londra'da iyi yevmiye ve güvenli şartlarla düzgün iş sağlayan bir yer olarak tanınırdı ve bunu Garden'ın sokaklarındaki çamurdan çıkmış bir üçlü başarmıştı.

Burada Piçler kraldı. Kraliyet'in kendisinden fazla tanınır ve saygı görürlerdi; neden öyle olmayacaktı ki? Londra'nın geri kalan kısmı, Mahalle'de büyüyenler için dünyanın da diğer ucuydu.

Ama bir kral bile ölüleri saklayamazdı.

Bilinçsiz yatan –çocukluktan sadece bir adım ötedeki– genç, onlar için kurşun yemişti. Bu yüzden de kör edici beyazlıktaki odada, kör edici beyazlıktaki çarşafın içinde, kaderin ellerinde yatıyordu çünkü Whit onu korumakta geç kalmıştı.

Hep çok geç olurdu.

Elini cebine götürdü, parmakları saatin sıcak demirinde gezindi, sonra da diğer saati tuttu. “Yaşayacak mı?”

Doktor ona köşedeki masanın arkasından, ilacı hazırladığı yerden baktı. “Belki.”

Whit boğazından gelen kısık bir sesle mırıldandı, ellerini yumruk yaptı ve yumruğunu indireceği suratı istedi. Canını alacağı adamı istedi. Geçen gece ona çok yaklaştı... Eğer uyandığında karşısında düşmanı olsaydı, intikamını alabilirdi.

Ama karşısında bir kadın vardı. Adamları bir cerrahın ellerinde ölümle savaşıırken, genelevde oyunlar oynamak isteyen Hattie... Sonra da ona ismi söylemeyi reddetmişti.

Uyuyan şekli izledi, bir şekilde yatak Jamie'yi, uyanırken, kardeşleriyle kol kola kahkahalar atarken ve yanından geçen güzel kızlara göz kırparken olduğundan daha küçük ve zayıf gösteriyordu.

Hattie, Whit'e koruduğu o adamın adını söyleyecekti. Ondan çalanın, ona ait olanı tehdit edenin adını verecekti. Gerçek düşmanla çalışan o adam da Beast'i gazabını bütün kuvvetiyle tadacak olana götürecekti.

Jamie için ve Britanya'nın çeyrek kilometre ötesinde yokluğun tehdidi altındaki Garden'da koruması altında olan herkes için öfkeden delirdi. Kendisinden önce gelen yedi kişi için öfkesinden kudurdu. Üçü bu odayı terk edip doğrudan toprağa girmişti.

Yine mırıldandı.

"Bundan hoşlanmadığını biliyorum, Beast ama gerçek bu. İlaçlar bozuk. Ama yarası olabilecek en temiz şekilde," diye ekledi doktor. "Kurşun girmiş ve çıkmış, kanamayı durdurduk. Sarıldı ve kapatıldı." Omuz silkti. "Yaşayabilir." Daha yakma geldi. Elindeki bardağı Whit'e uzattı. "İç."

Whit başını iki yana salladı.

"Bir günden fazladır uyanıksın ve Mary de geldiğinden beri yiyip içmediğini söyledi."

"Karının beni izlemesine ihtiyacım yok."

Doktor ona sertçe baktı. “Bu odada on iki saattir nöbet tuttuğun için, görmeden edememiş.” Bardağı tekrar uzattı. “İç... Kabul etmediğin kafadaki çatlak için.”

Whit ilacı içti ve kafasını arkaya yatırdığında kafatasında oluşan sancıyı görmezden geldi. Ardından da bu çürümüş şeye bir küfür savurdu. “Bu sıçtığımin şeyinde ne var?”

Doktor bardağı alıp masasına döndü. “Fark eder mi?”

Etmezdi. Alışılmışın dışında bir doktordu, nadiren klasik ilaçları kullanırdı. Onun yerine bir macun karıştırır ya da iğrenç bir şey kaynatırdı; Covent Garden’da görülmemiş bir titizlik takıntısı vardı ama Whit ve Devil onu iki yıl önce Great North Yolu’nda kurşun yarası olan genç bir markizi ispiрто ve toniğin tuhaf bir karışımıyla kurtardığını duyduktan sonra getirmişlerdi.

Whit’e kalırsa kurşunu yenme yeteneğine sahip birisi aldığı altını hak ediyordu ve doktor onu haklı çıkarmış, Mahalle’ye geldiğinden beri kaybettiğinden fazla insanı kurtarmıştı.

Bugün birini daha kurtaracaktı.

Whit, Jamie’ye döndü. Akşam sessizliğinde onu izledi.

“Uyandığında haber vermesi için birini göndereceğim,” dedi doktor. “Uyandığı an.”

“Ya uyanmazsa?”

Duraksadı. “O zaman uyanmadığını haber vermesi için birini yollarım.”

Whit homurdandı, mantığı ona yapılacak bir şey olmadığını söylüyordu. Kader devreye girecekti ve oğlan ya uyanacak, ya da uyanmayacaktı.

“Bu yerden nefret ediyorum.” Whit artık yerinde duramıyordu. Odanın ucuna, binanın dış duvarına kadar gitti, Piçler’in satın alabildiği en iyi duvarcılar örmüştü. Tereddüt etmeden yumruğunu vurdu.

Acı elinden koluna yayılınca buna memnun oldu. Bir ceza.

Whit'e dönerken doktorun sandalyesi gıcırdadı. "Kanıyor mu?"

Whit eklemlerine baktı. Daha kötüsünü görmüştü. İnkârını mırıldanırken kolunu salladı. Doktor da kabul eder gibi başını sallayıp işine döndü.

Güzel. Whit sohbet havasında değildi. Bu yüzden, kapı açılıp, erkek kardeşi ile eşinin ardından, sanki bir büyücüymüş gibi, gün ortasında kaçak mal sevkiyatı yapabilen, Piçler'in zeki Norveçli teğmeni Annika'nın girmesi pek işine gelmedi.

"Duyar duymaz geldik," dedi hemen yatağın başına, Jamie'ye bakmaya giden Devil. "Siktir." Başını kaldıırınca sağ yanağı boyunca uzanan on beş santim uzunluğundaki yarası öfkeyle bembeyaz oldu.

"Kız kardeşini arıyoruz," dedi Nik yatağın diğer tarafına geçip nazikçe çocuğun elini tutarken. "Yakında burada olacak, Jamie." Whit'in göğsünde imkânsız gibi görünen bir şeyler sıkıştı; Nik kendisi gibi çalışan insanları, sanki kendisi yirmi üç yaşından büyükmüş de onlar da evlatlarıymış gibi severdi.

Ve Whit onları güvende tutamamıştı.

Devil boğazını temizledi. "Peki ya kurşun?"

"Çıkmış. Temiz geçmiş," dedi doktor.

"Neredeyse haklıyordum. Bıçağım üzerinde kaldı," diye ekledi Whit. "İyi hedefledim."

"İyi. Umarım testislerini kesmişsindir," dedi Devil, gümüş uçlu bastonunu yere iki defa vurarak; sanki habis bıçağını kınından çıkarıp da birine saplamak istiyordu.

"Bekle," dedi Devil'in eşi Felicity. Whit'in tam karşısına geldi, kendisine bakmasını talep ediyordu. "Onu *neredeyse* mi haklıyordun?"

Whit utançla doldu, sıcak ve kaçınılmaz bir utanç... “İşi bitirmeden önce biri beni bayılttı.”

Nik bir küfür savururken Felicity, Whit’in ellerini sımsıkı tuttu. “Sen iyi misin?” Doktora baktı. “O iyi mi?”

“Bana öyle görünüyor.”

Felicity adama gözlerini kısarak baktı. “Tıp konusundaki içten alakanız insanı şaşırtmaktan asla geri kalmıyor, Doktor.”

Doktor gözlüklerini çıkarıp temizledi. “Adam tam karşınızda duruyor, değil mi?”

Felicity iç çekti. “Sanırım öyle.”

“İyi o zaman,” dedi ve odadan çıktı.

“Ne tuhaf adam.” Felicity, Whit’e döndü. “Ne oldu?”

Whit soruyu duymazdan geldi, onun yerine odanın karşısındaki Nik’e baktı. “Peki Dinuka?” Dinuka ikinci atlısıydı. Whit genç, adamı süvari olarak göndermişti. “O güvende mi?”

Nik başını evet anlamında salladı. “Kurşun sıkılmışlar ama üzerine gelmemiş. Söyleneni yapmış. Süvari olarak kaçmış.”

“Aferin ona,” dedi Whit. “Peki sevkiyat?”

Kadın başını iki yana salladı. “İzini süremeden kayboldu.”

Whit elini göğsünde, bıçak kemerinin artık olmadığı yerde gezdirdi. “Bıçaklarımla birlikte.”

Devil ona döndü. “Kim yaptı?”

Whit kardeşine baktı. “Emin değilim.”

Devil tereddüt etmedi. “Ama bahse varsın.”

“Bütün bildiklerim Ewan’a çıkıyor.”

Bu ismi artık kullanmıyordu, adı şimdi Robert olmuştu, Marwick Dükü, üvey kardeşleri ve Felicity’nin eski nişanlısıydı. Üç ay önce Devil’ı ölüme terk edip ortadan kaybolmuştu, ortaya çıkana kadar Grace’i saklamışlardı. Ewan ortadan kay-

bolduktan sonra birkaç gasp girişimi olmuştu ama Whit onun döndüğü fikrinden kurtulamıyordu. Ve Jamie'nin bu halinin sorumlusu da o olmalıydı.

Ama... "Ewan seni bilinçsiz bırakmazdı," dedi Devil. "Çok daha beterini yapardı."

Beast başını iki yana salladı. "Onun için çalışan iki kişi var. En az iki."

"Kim?"

"Yakında öğreneceğim," dedi. *O kadın yakında bana söyleyecek.*

"Shelton Sokağı'ndaki kadınla bir ilgisi var mı?"

Whit'in dikkati, bu lafları duyduğu gibi Nike'ye yöneldi. "Ne?"

"Ah evet. Şu kadim. Biz de duyduk," dedi Devil. "Görünüşe bakılırsa sarhoşların ortasında faytondan atılmışsın, sonra da Brixton'un söylediği üzere..." Karısına bakıp sırtıttı. "Ne demişti, aşkım?"

Felicity'nin ağzı kuru bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zevk düşkününü bir leydi."

"Ah evet. *Zevk düşkününü bir leydiyi* Grace'in genelevine kadar takip ettiğini duydum."

Whit cevap vermedi.

"*Ve takılmışsın,*" diye ekledi Nik.

Kahretsin.

Whit, Norveçli'nin gözlerine baktı. "Senin işin yok mu? Hâlâ birkaç işletmemiz var, değil mi?"

Nik omuz silkti. "Hikâyeyi elemanlardan dinlerim."

Whit kaşlarını çattı, Nik çıkmadan önce elini Jamie'nin yüzünde gezdirip, cesaret verici şeyler fısıldarken farkında değilmiş gibi yaptı.

Uzun bir sessizlikten sonra Felicity, “Biz de mi hikâyeyi elemanlardan dinleyelim?” dedi.

“Halihazırda meraklı bir kız kardeşin avcundayım zaten.”

Felicity gülümsedi. “Evet ama o burada olmadığına göre, ikimizi temsil etmek durumundayım.”

Whit kaşlarını çatı. “Bir faytonda uyandım, yanımda bir kadın vardı.”

Devil de kaşlarını çatı. “Ve sanıyorum ki bu, böyle bir senaryonun neticelenebileceği o mükemmel sona varmadı.”

Whit’in deneyimlediği en ateşli öpücüktü ama kardeşinin bunu bilmesi gerekmiyordu. “Faytondan çıktığımda...”

“Dışarı atıldığını duyduk,” dedi Felicity.

Whit mırıldandı. “Karşılıklıydı.”

“Karşılıklı,” diye tekrarladı Felicity. “Faytondan atılma?”

Tanrı ona meraklı kız kardeşler bahşetmişti. “Ben *faytondan çıktığımda*,” dedi, “kadın Garden’in derinlerine ilerledi. Ben de takip ettim.”

Devil başını onaylar gibi salladı. “Kim o kadın?”

Whit sessiz kaldı.

“Tanrım, Whit, o zampara kadının adını öğrendin, değil mi?”

Felicity’ye döndü. “Hattie.”

Bir zamanlar aristokrat olan bir eltiye sahip olmak, özellikle de soylu bir kadının ismini öğrenmek gerektiği gibi zamanlarda karşılığını veriyordu. “Kız kurusu olan mı?”

Whit’in aklına ilk gelen betimleme bu değildi.

“Uzun boylu? Sarışın?” diye zorladı Felicity.

Whit evet anlamında başını salladı.

“Tombul?”

Bu kelime beraberinde o kıvrımların dolgunluğunu hafızasında canlandırdı. Onaylarken sinirlendi.

Felicity, Devil'a döndü. "Peki o zaman."

"Himm," dedi Devil. "Bu meseleye döneceğiz. Kadının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hattie sıradan bir isim."

"Ama?"

Felicity, Whit'e baktı, sonra da kocasına döndü. "Henrietta Sedley, Cheadle Kontu'nun kızıdır."

Hattie'nin gerçek kimliğinin açığa çıkmasıyla birlikte gerçek Whit'in yüzüne çarptı. Cheadle, kontluğu sonradan kazanmıştı, unvan bizzat kral tarafından kendisine verilmişti. *Ben rıhtımda büyüdüm*, demişti ona, kaba laflarıyla kadını korkutmaya çalıştığı sırada. "Bu o."

"Yani Ewan, Cheadle'la mı çalışıyor?" dedi Devil başını onaylamaz gibi sallarken. "Kont niye bizimle uğraşsın? Mantıklı değil."

Evet, değildi. Cheadle Kontu Andrew Sedley rıhtımda seviilen bir adamdı. İşletmesi, dürüst iş ve iyi maaştan beslenirdi, Thames'ta çalışan adamlar onu kuvvetleri karşılığında, memleketine ya da malına mülküne bakmadan herkesi çalıştırmaya gönüllü biri olarak tanırdı.

Piçler hiçbir zaman Sedley'le karşı karşıya gelmemişti çünkü adam hilesiz sevkıyat yapar, arazi vergisini öder, zerre uygunsuzluk olmadan temiz iş yapardı. Silah yoktu. Uyuşturucu yoktu. İnsan kaçakçılığı yoktu. Piçler de aynı kuralları uygulardı ama onlar bataklıkta çalışır, kaçakçılıkları içki, kâğıt, kristal ve peruktan oluşurdu, Kraliyet'in vergisinin dışındakalan şeylerdi. Ve kendilerini güç kullanarak savunmaktan çekinmezlerdi.

Cheadle'in kendileriyle uğraşması akla yatmıyordu. Ama Cheadle ve sevgili kızı yalnız değildi.

"Oğlu," dedi Whit. August Sedley her anlamda tembel bir kafasızdı ve babasının iş etiği ve saygınlığından yoksundu.

"Olabilir," dedi Felicity. "Kimse onu pek ciddiye almaz. Sevimlidir ama akıllı değil."

Demek ki genç Sedley, Covent Garden'ın şöhretli ve sevilen suçlularını hafife almaması gerektiğinden bihaberdi. Eğer bu saldırıların arkasında Hattie'nin kardeşi varsa, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Devil de aynı şeyi fark etti. "Ewan işi oğlana yaptırıyor ve kız da ailesini koruyor."

Whit bunun bedelini biliyordu. Onaylarken mırıldandı.

"Kız başarısız olacak," dedi Devil, ayağıyla yere vurup Jamie'ye bakarak. "Bu iş bitti. Oğlanı, babayı, gerekirse bütün lanet olası aileyi indireceğiz. Ve bizi Ewan'a götürecekler. Bu iş de bitmiş olacak." Ewan'la yirmi yıldır savaş içindeydiler. Ondan saklanıyorlardı. Grace'i ondan koruyorlardı.

"Grace'in hoşuna gitmeyecek," dedi Felicity yavaşça. Bir ömür kadar önce Devil ve Whit kız kardeşlerine tek bir söz vermişlerdi; Ewan'ı incitmeyeceklerdi. Eskiden çetelerinin dördüncü üyesi olmasının ve onları akıl almaz biçimde ihanet etmesinin önemi yoktu. Grace onu sevmişti. Ve onlara, Ewan'a dokunmayacaklarına yemin ettirmişti.

Ama Grace bu işin dışındaydı. Whit başını onaylamaz gibi salladı. "Grace dayanmak zorunda. Ewan eskisinden daha fazla üzerimize geliyor. Artık adamlarımızı avlıyor."

Piçler adamlarını ne pahasına olursa olsun koruyacaktı.

Bu işi bitirme vakti gelmişti.

Whit kardeşinin gözlerine baktı. "Ben yaparım."

Kelimelerini söylediği anda binanın kapısından gelen uzak bir tıklama duyuldu. Bir hasta daha gelmişti hiç şüphesiz. Garden'da yardıma muhtaç birileri hep bulunurdu ve Whit bu ölü sayısına bir aristokrat daha eklemese namertti.

Kardeşler birbirine baktı. "Hepsini mi?"

"İşletmeyi, soyadlarını, değer verdiği her şeyi. Hepsini indireceğim." Genç Sedley, Piçler'e çatmıştı ve felaketini kendi elleriyle getirmişti.

"Peki Leydi Henrietta?" dedi Felicity, kullandığı ifade Whit'i köşeye sıkıştırdı. Kadından bir aristokrat olarak hoşlanmamıştı. Onu Hattie olarak tercih ederdi. "Sence o da işin içinde mi? Ewan'la çalışıyor mu?"

Hayır. Whit'in içinde inkâr kol geziyordu.

Devil onu dikkatle izleyip "Nereden biliyorsun?" dedi.

Biliyorum.

Bu yeterli değildi.

"Kardeşini ele verecek."

Devil bunu bir an değerlendirdi. "Sen kendininkinden vazgeçecek misin?"

Whit dişlerini sıktı.

"Ya vermezse?" diye sordu Felicity. "O zaman kadına ne olacak?"

"O zaman karşılığını görür," dedi Devil. Whit bu sözlerin hissettirdiği rahatsızlığı göz ardı etti.

Felicity kocasına baktı. "Bir zamanlar ben de öyle değil miydim?"

Devil kırgın görünecek kadar nazık davranabildi. "Kısa süreliğine, aşkı. Benim aklım başıma gelene kadar."

"Eğer o da düşmansa, ben halledeceğim," dedi Whit.

Devil'in tek kaşı kalktı. "Eğer mi?"

Sen çok uygunsuzsun.

Gitmem gereken bir yer var.

Hattie'nin Yılı.

Faytondaki konuşmadan parçalar.

"Eğer düşman olmasa bile," diye belirtti Devil, "düşmanı koruyor." Ellerini göğsünde bağladı ve kardeşine sert sert baktı. "Bu da onu değerli yapıyor."

Onu koz yapıyordu.

"Ona gerçek yüzümüzü göstermekten başka çaren yok, kardeşim," dedi Devil. "Ondan ne kadar hoşlansan da."

Gerçek yüzlerini. Çıplak Yumruklu Piçler, düşmanlarını sağ bırakmazdı.

"Bu işi daha fazla ürün taşımaya başlamadan çöz," dedi Devil. Rıhtıma haftaya yeni bir sevkiyat gelecekti.

Odanın kapısı açılıp, doktor içeri girdiği sırada Whit evet anlamında başını salladı. "Mesajınız var." Kapıyı tam açınca Piçler'in en iyi habercilerinden biri görüldü.

Felicity oğlana "Brixton," deyince, çocuk hemen üstünü başını düzeltilti. Garden'daki bütün gençler Felicity'ye tapardı, biraz zekâsı biraz da anaç alakası yüzünden. "Eve gittiğini sanıyordum."

"Umuyorum ki çeneni kapalı tutmayı öğrenmek içindir, evlat," dedi Whit, Brixton'ın Hattie'yi Devil'a söylediğini anladığını fark etsin diye.

"Onu boş ver," dedi Felicity. "Ne oldu?"

Brixton çenesini White doğru kaldırdı. "Ortalıkta bir kızın olduğu haberleri var. Beast'i arıyor." Duraksadı, sonra, "Genç sayılmaz. Bir kadın." Kısık sesle, "Çocuklar bir *leydi* olduğunu düşünüyor," dedi.

Whit'in göğsü sıkıştı.

Hattie.

"Acayip sorular filan soruyor."

Felicity, White baktı. "Öyle mi?"

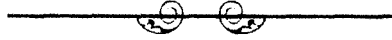
"Evet efendim. Biz cevap vermedik tabii." Elbette vermezlerdi. Covent Garden'da hiç kimse Leydi Henrietta Sedley'e Piçler hakkında bilgi vermezdi. Buradaki yazısız kuralların başında bu gelirdi. Piçler sadece Mahalle'ye aitti.

"Aferin, Brixton," dedi Devil, oğlana bozuk para atarak. Çocuk, parayı havada yakaladığı gibi sırtarak uzaklaştığı sırada Devil, "Görünüşe bakılırsa seni nerede bulacağını biliyormuş, Beast," dedi.

Whit içinde dolaşan inançsızlıkla homurdandı. Ve ihtiyatla. Ve kadını yakalayıp ne istediğini öğrenme arzusuyla. Hayır, onu bulmasına gerek yoktu.

Önce kadın onu bulmuştu.

Bölüm Sekiz

Dünya üzerinde Covent Garden pazarının bir benzeri daha yoktu.

Pazarı devasaydı, girişindeki heybetli taş sütunlar, ardında sonsuz, her ihtiyacı karşılayacak gibi görünen dükkân ve stantlar koleksiyonuna kapı açıyordu; meyve ve sebzeler, çiçekler ve şekerler, etli turtalar ve seramikler, antikalar ve kumaşlar...

Hattie pazarda ilerledikçe keyifle doldu, dükkânlara girip çıkıyor, sonbahar hasadının hovarda renklerine kendini kapırıyordu. Çiçek stantları kırmızılar ve turuncularla dolup taşıyordu, muhteşem su kabakları pancar çalılarına karışıyordu, patates yığınları, büyüdükleri zengin toprağı hâlâ üzerinde taşıyordu.

Başkaları için binanın kendisi pazarın gururuydu ve burası mimari bir mucize, devasa ve çarpıcı bir yapı, bitmek bilmeyen, sonsuz kirişleri ve taş ile demir işçiliğiyle Londra'nın en büyük ve pahalı pazarı, dünyanın kıskandığı bir yerdi.

Ama Hattie için bina bir hiçti. Hattie için pazarın cazibesi içindeki insanlardı. Ve çeşit çeşit insan doluydu. Çiftçiler ve

tüccarlar, çiçekçiler ve kasaplar, fırıncılar ve çerçiler, lehimciler ve terziler, hepsi mallarını hizmetçisinden *tonla* mücevher sahibi hanımlara kadar her kesimden insana ulaştırıyordu. Eğer insan binaya bir kere girmişse, prenses mi muhtaç mı fark etmezdi. Covent Garden pazarı en yoksulun kuruşunun bir prensin servetine eşdeğer olduğu nadir yerlendendi, hatta belki de kuruş daha kıymetliydi zira yoksul gerektiğinde sesini yükseltmekten çekinmezdi ve pazarda da asıl bu işe yarardı.

Çünkü renklerin ve kokuların ötesinde bir de ses vardı. Bağırış ve kahkahanın, sadık alıcılar ile istekli satıcıların, havlayan köpeklerin ve gıdaklayan tavukların, çocukların, aylakların seslerinin yüksek kakofonisi...

Burası saf ve muhteşem bir kargaşaydı. Ve Hattie buna bayılıyordu.

Küçüklüğünden beri, babası yükleri indirildiği sırada şirketin gemilerinde vakit geçirmesine izin verdiği zamandan itibaren böyleydi. Bu iş, en iyi adamlar yapsa bile saatler sürerdi. Ve iş bitince de Bay Sedley –o zamanlar kont değildi– büyük çoğunluğu alır ve onu Covent Garden’da istediği yere götürürdü.

Pazar yerinde dolaşırken o günleri düşündü, güneş batıdan batıyordu, gökkuşağı renkleri Londra’yı –unutulmuş yerlerini bile– büyüleyici gösteriyordu. O günleri, babasına saygısını, gemilere, işletmeye ve rıhtıma olan aşkını düşündü. Ve bu gürültülü, kargaşa dolu, asla çıkmayacak gibi görünen koku ve pislikle kaplı talaşlı yollara olan aşkını hatırladı.

Çocukken yaptığı gibi bu akşamüzeri de oyalanıyordu. Es-kiden her standın başında durduğunu, tüccarlara gülümsediğini ve iyi bedel arayışındaki çiftçilerle sohbetini hatırlayarak aynı stratejiyi uyguladı. Ama başka tür bir bedel arıyordu.

Beast.

Belli bir metot belirleyerek en dostane tüccarları buldu. Elma  ift isi, kalçasında bir sepet kedi taşıyan kadın, nasıl olmuşsa bu pazar yerinde temiz kalmayı başarmış, kare kumaş parçasına küçük bir g  l işleyen, kendi halindeki terzi. Onlarla konuştu, elma satın aldı, kedileri sevdi, on tane mendil sipariş verdi.

Sonra da Beast'i sordu.

Onu duymu lar mıydı? Tanıyorlar mıydı?

Nerede bulunacağına dair fikirleri var mıydı?

Ona ait bir şey kendisindeydi, anlarsınız ya... ve iade etmek istiyordu.

Gerçi dostane tavrının etkisizliğı inanılmazdı.  ltimasının değıersizliğı de. Adı söylediğı an –o saçma, fantastik ismi– tüccarlar avcundan kayıp gidiyordu.

Kusura bakmayın, leydim, dedi  ift i, başka bir m  teriyeye dönerek.

Hiç duymadım, dedi tüccar kesin bir dille, *ama almak istediğiniz başka bir şey var mı?*

Öyle bir ismi unutmazdım. Terzi tereddüt bile etmedi.

G r n   e bakılırsa bütün Covent Garden birlik olup Beast'i koruyordu.

    eken Hattie, dilinde keyifli anlara sebep olan tatlı aromasıyla, çıtır çıtır elmasını ısırarak, artık günlük satışlar sebebiyle yıgınlarla dolu olmayan stantlar arasında yürüdü. G ne  alçaldıkça pazardaki sesler de kısık çıkmaya ba ladı, insanlar ertesi gün aynı i i tekrarlamak üzere erken kalkacakları yataklarına d nm   t .

“   ek alır mısınız, leydim?” Yedi-sekiz ya larında, koyu tenli, istekli bakı lı bir kız çocuğı St. Paul kilisesinin çıkışında yanına yana tı. Siyah saçları bir  apkanın altında toplanmıştı,

birkaç tutamı günün yorgunluğuyla dağılmıştı, ömrü onarıl-makla geçmiş bir elbise giyiyor ve şal takıyordu. Kolunda eski püskü bir sepet vardı, sapı bozulmuştu, tabanında delikler var-dı, beş yıldız çiçeği ortasında duruyordu, pazar meydanındaki susuzluktan solmaya yüz tutmuşlardı.

Hattie kızın koyu kahverengi gözlerine bakınca oradaki ka-rarsızlığı ve teslimiyeti tanıdı. Kız, çiçeklerin saatler önceki ha-linde olmadığını farkındaydı. Ve onları satmadan geldiği yere dönemeyeceğinin de bilincindeydi.

Bunu Hattie de biliyordu. O yüzden hepsini aldı, çiçeklere iki peni, bir peni de Hattie fikrini değiştirmeden hemen koşup gitmeye kalkan kız için verdi. Ama Hattie, “Bekle,” diye sesle-nince kız tereddüt etti. Hattie o yorgun gözlere bakmak için eğildi. “Birini arıyorum. Belki yardım edersin?”

Yorgunluk güvensizliğe dönüştü. “Hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum, leydim.”

“Bir adamı arıyorum,” diye devam etti Hattie. “Adı, Beast.”

Tanıma. Orada, kızın zengin kahverengi gözlerinde belirdi. Bir an oradaydı sonra kaybolmuştu. Kız başını kaldırıp da hız-la kararan meydandaki insanlara bakınca kayboldu. Birine mi bakıyordu? Casuslar mı vardı?

“Onu incitmek niyetinde değilim,” diye ekledi Hattie.

Kızın sanki Hattie harika bir şaka yapıyormuş gibi gülümse-mesini ummamıştı. “Kimse Beast’i *incitemez*,” dedi, vermeme-si gereken bir bilgiyi ağzından kaçırıldığını fark etmeden önce. Gözlerini kocaman açtı ama Hattie üsteleyip da daha fazla bilgi alamadan, “Hayır, leydi. Sana yardım edemem,” dedi ve etkile-yici bir süratle, sanki az önce orada değilmiş gibi uzaklaştı.

Hattie bıkkınlıkla iç çekti ve kızın gidişini izledi. Eylül sonu havası, güneşin sıcaklığını yitirdiği için şalını sıkı sıkı doladı. Bu adam bütün Covent Garden’ı mı elinde tutuyordu?

Hattie yakında gitmeliydi, hava kararınca araba bulmakta zorlanacaktı ama kahretsin, o adamı bulmalıydı. Her şeyin anahtarı oydu; arzularının, planlarının, geleceğinin... Eğer Augie'nin peşini bırakmaya ikna edebilirse, aptal kardeşinin aldıklarını iade edeceği anlaşmayı yapabilirse, eğer onu bu aşırı yanlış saldırılara son verme gücüne sahip olduğuna inandırabilirse...

Eğer şu lanet adamı *bulabilirse*, her şeyi yapma şansı vardı.

Kendisine bir söz verdiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bunu düşününce içinin alev aldığını hissetti, nabızı hızlandı ve dudakları önceki geceki öpücüğün anısıyla titredi. Bu öpücükten iyisini yapacağına söz vermişti. Hepsini yapacağına söz vermişti.

Ve Hattie bu sözü tutmasını sağlayacaktı.

“Şansınızı mı deniyorsunuz, leydim?”

Sesi duyunca birkaç adım ileride, bira fıçısı ile ahşap kalastan bozma bir masada oturan adamı gördü. Bir deste kâğıdı yavaşça ve ustalıkla karıyor, kasketinin altındaki gözleri parlıyor ve kocaman, dostane gülümsemesiyle Hattie'ye bakıyorken elleri kendiliğinden hareket ediyordu.

“Anlayamadım?”

Kartların sakın ritimle karılması Hattie'yle alay eder gibiydi. Adam kartları ahşaba yaydı, sonra da sakince birini aldı.

Hattie başını iki yana salladı. “Ben kâğıt oynamam.”

“Ben de.” Adam göz kırptı. “Kötü bir alışkanlık.”

Hattie gülümseyerek yaklaştı. Adam ona sinsi ve oyunbaz bir tilkiyi andırıyordu, Covent Garden soyundan olduğu kesindi. Sanki pazar yerinin taş plaklarının çatlakları arasında büyüyen otlar gibiydi. Kaç kere kesilse de yeniden yetişeceği kesin olan güçlü kökleri vardı. Garden'da büyüyen bir adam

buranın kralını tanırdı kesin. Hattie yaklaştı. “O zaman ne oynuyorsun?”

Adam kartları tekrar yaydı. “Üç tane seç, leydim.”

Hattie kaşını kaldırınca adam güldü, ellerini iki yana açtı. “Bu ne güvensizlik!”

“Neden beni kazıklayacağını düşüneyim, değil mi ama?”

Adam elini göğsüne götürüp öne eğildi. “Adeta kalbime atılan bir ok.”

Kesinlikle Hattie’yi kazıklayacaktı ama kadın boşuna denizcilerin yanında büyümemişti, ayrıca başka planları da vardı. Eğilip üç kart seçti, arkaları dönük şekilde masaya bıraktı. Adam destenin kalanını topladı, bir kenara koydu ve en üstteki kartı gülümseyerek aldı. “Kandırmaca yok.”

Baştan aşağı kandırmacaydı ama Hattie sonunu getirmek istedi.

Adam aldığı kartı kullanarak Hattie’nin seçtiği kartları çevirdi: maça üç, sinek sekiz ve sonra da... kupa kızı. Adam kaşlarını kaldırarak baktı. “Eh, görünüşe bakılırsa leydi sizi seçmiş.”

Hattie başını yana yatırdı. “Peki bu lütfâ nasıl erişebilirim?”

Yine o gülümseme. “Şansınızla oynayarak, elbette.”

“Ne kadar?”

“Altı peni.” Aşırı bir bedeldi, adamın kendisini kandırdığını sandığını belli edecek kadar.

O yüzden de Hattie ona izin verdi, elini cebine sokup parayı çıkardı. Masanın üzerine bıraktı. “Peki şansım yaver gitmezse?”

“O zaman ikiye katlarım, elbette!”

“Elbette,” dedi Hattie. Bu adam kaybetmezdi. Adamın bütün benliği burada, pazar meydanında, kendisini ondan üstün görenleri kandırarak oluşmuştu. “Peki şimdi?”

“Sorun yok.” Adam gülümsedi, kartların arkasını çevirerek tekrar masaya yerleştirdi. Kupa kızının kenarları diğerklerinden daha kıvrıktı, kubbe şeklinde duruyordu. “Kupa kızı nerede?”

Hattie işaret etti. Adam kartı aldı, gösterdi ve tekrar kapattı. “Doğuştan yeteneklisiniz,” dedi göz kırparak. “İşte bu kadar... izle şimdi, leydi.”

Sonra kartları hareket ettirmeye başladı, birbirinin üzerinden geçiriyor, karıştırıyordu, önce geniş alanda hareket ettirebildiğii için Hattie kupa kızını takip edebildi ama adam gitgide hızlandı ve kartlar artık bulanık görünür oldu. Yeniyetme biri olsa, elbette kartları izlerdi, dikkatle kupa kızına bakardı.

Hattie yeniyetme değıildi.

Adam durduğunda kartlar nihayet üçlü sıraya geçtiler, geniş suratını Hattie’ye çevirdi ve “Kupa kızını bul, leydi,” dedi.

Hattie cebine uzandı ve bu üçkâğıtçının pazar yerinde bir haftada kazandığından daha fazla olan altın sikkeyi çıkardı. “Bahsi artıralım mı?”

Adam kocaman sırtıttı. “Dinliyorum.”

“Eğer kaybedersem para senindir.”

Zafer kazanılmak üzereydi.

“Ama kupa kızını bulursam... bana Beast’i nerede bulacağımı söyleyeceksin.”

Şaşkınlık, sonra da şüph adamın yüzünde dolaştı, belki de bu anlaşmayı yapmayacaktı. Ama kibir kazandı, erkeklerde genellikle işler böyle yürürdü. Teklifi reddetmek, kaybedebileceğini kabul etmek demekti.

Hattie’nin daha büyük bir oyun oynadığını fark etmemişti.

“Tamamdır, leydi. Fena pazarlık ettin.” Elini masaya doğru salladı. “Kupa kızı nerede?”

Ortadaki kartı seçmesini bekliyordu. Eğer masadaki kartları izleyen herkes onu seçerdi, aradıkları kubbe şeklinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama Hattie masadaki kartları izlememişti. Adamın elindeki kartları izlemişti.

Soldaki karta parmağını koydu.

Yine o gülümseme. “Hadi bakalım, değil mi?” En sağdaki kartı aldı ve onunla ortadaki kartı çevirince maça üç göründü, Hattie’nin bu kartı seçmesini beklemişti. “Bir adım yaklaştık.”

Ama adam hazırlıklıydı. Hattie’ye çekilmesini, kartı kendisinin çevirmesine izin vermesini isteyecek ve bu aşamada aynı el çabukluğuyla kupa kızını masaya ilk koyduğu yere yerleştirecekti. Hattie’nin çekilmesi için eliyle işaret etti.

Ama Hattie çekilmek yerine kartı kendisi çevirip kupa kızını açığa çıkardı.

Adamın bakışlara ona yöneldi.

“Görünüşe bakılırsa leydi gerçekten de beni seçmiş,” dedi. Sikkeyi masadan alıp cebine koydu. “Anlaşmamıza göre, bana borcun var. Altı peni ve biraz bilgi.”

Hattie’ye tekrar incelerken adam gözlerini kıstı, ona hemen yeniyetme etiketini yapıştıran şapka ile şalının ötesine baktı. “Kaçak oynuyorsun. Bu hiledir.”

“Saçmalama,” dedi Hattie sakince. “Ben sadece şartları eşitledim. Ve ortada bir hile varsa o da senin korsan döngüsü sahneleyip benim kupa kızımı elindeki sinek sekizle değiştirmen olacaktı.”

Adam kaşlarını çatıp sakın hareketlerle kartlarını topladı, herhangi bir uygunsuzluk kanıtını ortadan kaldırıyordu. “Ben kaçak oynayanlarla anlaşma yapmam.”

“Lütfen moralin bozulmasın,” dedi Hattie. “Hiç daha iyi kâğıt karanını görmedim. Ama anlaşma anlaşmadır ve bahse girdik.”

“Evet ama sen adil oynamadın.” Desteyi cebine koydu, ayağa kalkınca Hattie’den en az on beş santim kısa olan boyu ve iğne kadar ince yapısı açığa çıktı. Yine de masayı toparlayıp koltukaltına almakta hiç sorun yaşamadı. “Anlaşma yok.”

Adamın uzaklaşırken Hattie nefesini tuttu, meydana dolaşanları ite kaka peşinden gitti. “Ben de senin gibi adil oynadım!” Yürümeye devam ediyordu. “Bana bilgi sözü verdin.”

“Bende bilgi yok.” Adam adımlarını hızlandırdı, meydan-dan ayrılan bir sokağa girip Garden’ın derinlerine gitti.

Adam köşeyi dönünce Hattie de hızlandı. “Bekle! Lütfen!” Bu adam Covent Garden’ın sokaklarında büyümüştü. Beast’i tanıyordu. Hattie bir sokağın ucunda, tekrar köşeyi dönerken adamı gördü.

Hattie de köşeye gelince adam hızla arkasına döndü. “Git başımdan!” Sonra yoluna devam etti. Köşeyi tekrar döndü ve tekrar.

Adam gitmişti. Labirent sokaklarda kayboldu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Hattie, kalbi hızla çarpıyordu, sokaktaki tek ses ciğerlerinden taşan soluğuydu. Tek şansı o adamdı. “Kahretsin.”

“Ben onu nerede bulacağını biliyorum, leydi.”

“Evet, ben de.”

Kelimelerin geldiği yöne baktı.

Arkadan iki adam yaklaşıyordu. Takip ettiğinden daha iri adamlardı. Biri kaşlarına kadar çektiği şapkayı takıyordu, sadece burnunun ucu görünüyordu. Diğersinin eğreti duran tuncu saçları vardı ve loş ışıktaki bile görünüyorlardı. Gülünce çürük dişleri ortaya çıktı. Ama Hattie’yi titreten şey dişleri değildi. Gözleriydi. Hırs doluydu.

Hattie geriye bir adım attı. “Yardıminızı istemiyorum, teşekkürler.”

“AH, ne leydi be,” dedi Şapkalı. “Ne kibar.”

“Aksana da bak... sanki para desteleri içinde doğmuş,” dedi Dişli. “Bize bu akşam kaybettirdiğini geri ödemeye yetecek kadar para.”

Hattie başını iki yana salladı. “Ben yapmadım... Sizi daha önce hiç görmedim.”

Bunu duyunca Şapkalı dişlerini sıktı. “Yoo, ama adamımızdan çaldın. Eğer sen olmasan daha bir saat çalışacaktı.”

Kartlı adam. Yalnız çalışmıyordu. Bu adamlara çalışıyordu. Bu adamlar paralarını hemen şimdi, Hattie’nin buraya gelecek kadar aptal olduğu boş sokakta istiyorlardı. Çözüm bulmaya çalıştı. “Size, ona teklif ettiğim şeyi vereyim. Altın sikke.”

“Altın sikke, diyor,” dedi Çürük Diş tükürerek.

“Bize ne kaybettirdi? Üç katını mı?” diye saçma bir cevap verdi. İmkânsız. Bu kadar parayı ancak bütün bir günde kazanabilirlerdi.

Zaten fark etmezdi. “O kadar param yok.” Cebine uzandı. Kalan parayı çıkardı. “Altı gümüşüm ve iki penim var.”

Neredeyse dibine kadar gelmişlerdi.

“Ay... O kadarı yok, Eddie,” dedi Şapkalı.

“O zaman n’apacağız, leydi?” diye sordu Eddie. “Belki çalışır ödersin, ha? Mikey büyük kızları sever.”

Öfke ile korku içinde savaştı. Hattie çenesini kaldırdı. Şalını sıkı sıkı çekti, bir eli katları arasında kayboldu. “Daha fazla yaklaşma.”

“Yoksa n’olur?”

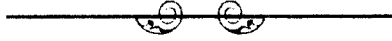
“Çıglık atar belki,” dedi Mikey, söyledikleri hoşuna gitmiş sarı dişleri gibi parladı. Canavar herif.

“Evet,” dedi Eddie yavaşça, eğer istese Hattie’ye dokunacak kadar yakınındaydı. “Ama buralarda kimse onu kurtarmaz.”

Hattie’nin kalbi hızla çarptı, içinde korku ve öfke hâlâ savaşıyordu. Öfke galip geldi. “O zaman kendimi kurtarmam gerekecek.”

Ve bir bıçak çıkardı.

Bölüm Dokuz

*K*adının Garden'da olması hoşuna gitmemişti. Beast pazara doğru yola çıktı. Batan güneşin, dostane-
den tehlikeliye anbean dönüşen mekânın, şiddetle farkındaydı. Özellikle de her ne kadar Dockland'da zaman geçirse de May-
fair'ı içinde taşıyan bir kont kızı için. Karanlık çöktüğünde ve beraberinde her türden pisliği getirdiğinde, dünyanın öbür ucundan gelmiş gibi olacaktı.

Ya Whit daha gelmeden kadın gittiye?

Adımlarını hızlandırdı, son ışık huzmeleri kaybolmadan ona ulaşmaya kararlıydı. Binaların arasından, arka sokakların içinden süratle gitmeye başlamıştı ki, ufak tefek bir figür neredeyse ona çarpıyordu. Ayaklarını az daha yerden kesecek olan ve bu sırada kendisi de çamura düşen, boş sepeti ve yırtık pırtık şapkasını toplamaya çalışan kız çocuğuna uzandı.

“Bess,” dedi kız ayağa kalkınca, sokağın tozları diline yapışmıştı. “Niye koşturuyorsun?”

Kız gözlerini kocaman açtı. “Beast!” dedi. “Kadına tek laf etmedim! Son tomurcuklarımı alır gider sandım.”

Hattie.

Whit boş sepete baktı. “Öyle yapmış galiba.”

Kız başını evet anlamında salladı, şapkası aşağı yukarı oynadı. “Aynen. *Hepsini* aldı. Hem de *üç peniye*.”

Hattie’nin cömert harcamasına şaşırmadı ama etkilenmiş numarası yaptı. “Peki söyle bakalım ufaklık, leydi nerede?”

Kız başını iki yana salladı. “Seni nerde bulacağını söylemedim. *Asla* yapmam.”

“Şüphem yok.”

Kızın göğsü gururla kabardı. “Meydanda bıraktım. Evet. Seni kimsenin dövmeyeceğini de dedim.”

Whit kadının bunu umursamadığını hayal edebiliyordu. Cebinden bir paket şeker çıkarıp Bess’e verdi. Kız birini ağzına atınca, Whit onun minik çenesini okşayıp, “İyi iş çıkardın, Bess. Hava kararıyor. En iyisi gidip anneni bul,” dedi. İkisi yarın erkenden tomurcuklarını toplayıp yeniden meydana, onları satmaya gideceklerdi.

Eğer Piçler’e kalsa, Mahalle’de çocuklar eğitim için erken kalkardı ama ailelerin de karnını doyurması gerekiyordu. Devil ile Beast’in elinden gelen onlara temiz su ve mümkün olduğu kadar güvenlik sağlamaktı.

Yani macera meraklısı aristokrat leydileri koruyacak vakti yoktu, hem de açıkça kadını kendisinin bulacağını belirtmişken... Tersî olmayacaktı. Bess’i gönderdikten sonra pazar meydanına yöneldi, ortasına gelmişti ki Hattie’nin diğer köşede bir iskambilci tarafından üçkâğıda getirildiğini gördü.

Garden kalabalığına karışmak için basit bir elbise, yumuşak kumaşlı, yeşil bir yürüyüş elbisesi giydiğini ve takım olacak şekilde başlık taktığını düşündü, örgü şah omuzlarına sıkı sıkı çekilmişti, herhalde kıvrımlarını saklamak istiyordu. Whit iste-

se bütün bunları görmezden gelebilirdi ama elbisenin içindeki kadını görmemek imkânsızdı ve kıvrımları da gözden kaçacak gibi değildi. Özellikle de dün gece onların tadına bakmış bir adam için.

Anılar gözünün önüne geldi, kendi dilinde eriyen kadının dili, dudaklarına çarpan sıcak nefesi, adamın saçlarını sanki okşamalarını istediği yöne çekebilirmiş gibi kavrayan parmakları...

Tanrım, Whit kadının istediği yöne çekilmeye gönüllü olurdu.

O gece yaşanabilecekleri düşünme arzusunu bastırdı, uyanmaktaki penisini göz ardı etti ve tereddüt etmeden kadına doğru yürümeye başladı. Ancak o sırada üçkâğıda getirilenin kadın olmadığını fark etti. *Üçkâğıdı yapan oydu.*

Adam ayağa kalktı, öfkeleniği belliydi. Masasını toparlayıp arkasına döndü ve en yakındaki sokağa girdi. Ve Hattie takip etti... hırsızlar tarafından tuzağa düşürüleceği karanlığa götürüldüğünü bilmiyordu.

Whit koşmaya başladı.

Peşlerinden karanlık, boş sokaklara girdi, sonra bir köşeyi ve ardından diğerini döndü, çıkmaz sokakları aradı. Hepsi de bir kadını soymak için uygundu. Daha kötüsünü yapmak için de. Karanlık sokakta yüksek sesle küfretti.

“Daha fazla yaklaşma!”

Hayır, Hattie’nin Garden’da olması hoşuna gitmemişti. Ayakkabılarının bu çamura basması ya da sesinin taş duvarlarda yankılanması hoşuna gitmemişti. Ama özellikle de sesindeki korkudan hoşlanmamıştı.

Ona dokunan herkesi mahvedecekti.

Artık durmadan koşuyordu, kadına ulaşmak için gözü dönmüştü. Sokakta koşmayı sürdürürken, kendisine onu korumak

isteme sebebinin, düşmanı yenmesinin anahtarının o kadın olduğunu söylüyordu.

Onu koruyacaktı.

Hâlâ gölgeler içinde duran Whit, son köşeyi dönünce, Garden'in sıradan haydutları olan Doolan kardeşleri, bu yerin çamurunda büyümüş ve zekâlarına kıyasla kuvvetleri fazla olan adamları gördü. Arkaları ona dönüktü.

Hattie'ye bakıyorlardı.

Whit, kadının yüzünü ikilinin geniş omuzları yüzünden göremedi ama hayal edebildi. Ve bundan nefret etti. Menekşe rengi gözleri –o imkânsız renk– solmuş, korkuyla açılmış, dudakları da panikle büzülmüş olmalıydı.

İçi öfkeyle doldu ve kalbi hızla çarptı.

Onu koruyacaktı.

Kadını göremiyordu. Ama kardeşlerin pis kokusundan, çürümüş dişlerinden, suratlarındaki yaralardan ve ellerinin pisliğinden kaçmaya çalıştığını biliyordu.

Bekle.

Onlardan kaçmaya çalışmıyordu. “Gördüğüm kadarıyla, beyler,” dedi, sesi yüksek ve demir gibi net çıktı, “kendimi savunma kabiliyetimi yanlış yargıladınız. Sanırım bunu nasıl yapacağımı da görmek istemezsiniz.”

Dün gece faytonda, cebinden küçük bir bıçak çıkarmıştı, halatları kesecek kadar keskindi ama tehdit eden taraftaki ve daha kuvvetli silahları olan Doolan'ları korkutmak için fazla küçüktü. Ama yine de...

Onlar kaçmaya çalışıyor gibiydi.

Ne oluyordu? Whit gölgelerin arasında kalarak yaklaştı.

“Nerden bunu onu?” diye sordu Eddie Doolan. Sesi mi titriyordu?

“Demek biliyorsun.” Kadın şaşırdı.

“Mahalle’de herkes bilir,” dedi Mikey, kesinlikle panik yapmıştı.

Kadını gördü, bir lamba ya da ay ışığı yansımasıyla aydınlığa çıktı ve onu görünce Whit neredeyse yere düşecekti. Uzun boylu ve kuvvetliydi, omuzlarını geri çekmişti, çenesi bir savaşçı kararlılığıyla kalkmıştı. Ve elinde... korkunç bir ceza sözü veren bıçağı tutuyordu.

Whit bu cezayı iyi tanırdı çünkü yüzlerce defa kendisi kesmişti. Binlerce.

Kadın onun bıçaklarından birini taşıyordu.

Eddie korku içinde, “Sen Beast’in misin?” diye sorunca Whit’in şaşkınlığını beklenti izledi.

Whit bu soruya verdiği tepkiyi görmezden geldi.

“Bıçağı bende, değil mi?”

Akıllı kızdı, işi küstahlıkla hallediyordu.

“Kahretsin,” dedi Mikey, “ben bu işte yokum.” Kendine yakışan bir tavırla, tıpkı bir lağım faresi gibi kaçtı.

Eddie yutkundu. “Beast’e söylemezsin, değil mi, leydi?”

Kadın yerine gölgelerden çıkan Whit cevap verdi. “Gerek yok.”

Eddie ona dönünce Hattie nefesini tuttu, adam ellerini havaya kaldırmıştı bile. “Hiçbir şey yapmıyorduk Beast. Azıcık korkuttuk. Bir daha iskambilcilerle uğraşmasın diye yani.”

Whit yaklaştı. “Kurallar ne, Eddie?”

Adam boğazını temizledi, gelmeyecek cevabı aradı. “Kızları incitmek yok. Ama...”

Whit bu kelimededen nefret ediyordu. Kuralların aması yoktu. Bu iki heceli kelime karşısındaki adamı ikiye bölmek istemesine neden oldu.

Whit daha da yaklaşınca Eddie gözlerini kocaman açtı, korkuyla saçmalamaya başladı. “Bize bıçak çekmesini beklemiyorduk, Beast. Eğer düşünürsen, leydi başlattı.”

Ne kahrolacısıa bir aptaldı.

Whit onaylar gibi başını salladı. “Sizden kaçarak başlattı.”

Eddie’nin küçük beyni bir cevap haykırdı. “İskambilcinin peşinden koştu. Seni arıyordu.” Değerli bir şey bulduğunu sanınca gülümsedi. “Biz, seni koruyorduk yani?”

“Ah, bırak,” diye söylendi Hattie, Eddie’nin omzunun arkasından. Ancak Whit ona bakmayı reddediyordu çünkü baktığında olacaklardan korkuyordu.

Onun yerine Eddie’ye uzanıp kırışık yakalarından tuttu ve kendine çekti. “Eğer seni bir kere daha kadınları tehdit ederken görürsem, o bıçağın nasıl hissettirdiğini gösteririm. Unutma. Her yerdeyim. Her şeyi görürüm.”

Eddie yutkundu, alnından terler akıyordu. Evet anlamında başını salladı.

“Leydiye söylemek istediğın bir şey var mı?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı pislik.

Yeterli değildi. “Daha yüksek.”

“Özür dilerim, leydi. Affedersiniz. Üzgünüm.”

Whit, işte o zaman gözlerini şaşkınlıkla açmış olan Hattie’ye baktı. “Evet. Tamam.” Hattie de ona baktı ama Whit gördüğü belirsizlikten hoşlanmadı. “Kabul ediyorum. Dersini almış gibi görünüyor.”

“Defol.” Eddie’yi fırlattı ve adam toprağa düşüp de bir süre süründükten sonra ayağa kalkıp koşarken izlemedi. Whit onun yerine çatılara dönüp gece sessizliğini delip geçen uzun bir ısıık çaldı. “Bana Michael Doolan’ı bulun. Beni dövüşlerde bulmasını söyleyin. Eğer bana gelmezse, ona gittiğim zaman olacaklardan hoşlanmayacak.”

Hattie'ye döndü, belirsizlik meraka dönüşmüştü. "Binalarla konuşma alışkanlığın mı var?"

"Emrime uymazlarsa yapmam."

"Taşlar sana adam mı getiriyor?" Whit cevap vermeyince de, "Yani dedikleri doğru mu?" diye ekledi.

Ona kim konuşmuştu? Ne söylemişlerdi?

Cevap olarak homurdandı; kadının burada, bu pisliğin içinde incinebileceği düşüncesinin getirdiği öfkeyi göz ardı etti. Eğer birkaç dakika geç kalsaydı onu koruyamayabileceği fikrinin huzursuzluğunu görmezden geldi. Bıçağı olmasının önemi yoktu.

Yeri gelmişken... Elini uzattı. "Bıçağı bana ver."

Kadın oniks bıçağı daha sıkı tutunca Whit oradaki oymayı kavrayan avcunun sıcaklığını, yumuşak eldivenlerinin okşadığı çeliğin net hedefe ulaşıp da yerini bulmasını düşündü. "Dövüşler ne?"

Adamın tek tesellisiydi. Soruyu göz ardı ederek, "Bıçak, Hattie," dedi.

Hattie bıçağı baktı. "Ondan korktular."

Cevap vermedi, asıl kastettiği şeyi söylemesini bekledi.

"Senden korktular."

Kelimelerdeki tiksintiyi bulmaya çalıştı. Kadın yumuşaklığı ve ışıltıyı temsil ediyordu, kolalı başlığı ve beyaz şalıyla Whit'in hüküm sürdüğü bu yerdeki her şeyden temiz ve tazeydi. O, buralara hiç benzemiyordu ve gitmeliydi. Şahit olduğu şeyden tiksiniyordu. Bunun kabalığından. Pislighinden.

Adamın kendisinden.

"Hayır, senden değil," dedi ve vahşice bir anlığına Whit sanki düşüncelerini kadının da duyduğunu sandı. Hattie bıçağı kaldırdı, hızla kaybolan ışıktaki inceleli ve "Senin fikrinden korktular," dedi.

“Bütün korkular, korku düşüncesindendir,” dedi Whit. Bunu pek çoklarından iyi bilirdi. Dehşetten beslenmiş, nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Somutluğa katlanabilirdi. Katlanılmaz olan nefes almak, uyumak ve umut etmekte.

Adamı inceleyerek başını yana yatırdı. “Peki sen nasıl bir fikirsin?”

Beast. Kelimeyi sesli söylemedi. Verdiği vaatleri de. Nedense kadının kendisine baktığında *Beast*’i düşünmesini istemedi.

Kendisine bakmasını da istemedi.

Yalan.

“Refakatçin nerede?”

Hattie gözlerini kııptı. “Ne?”

“Dün gece yanında kimsenin olmaması normal, genelevde refakatçiye gerek olmaz ama sen varlıklı bir kadınsın, Henrietta Sedley ve bu pazar yerinde seni tanımak için sebepleri olan epey bir insan var.”

Kadının dolgun dudakları şaşkınlıkla kapandı. “Kim olduğumu biliyorsun.”

Whit yanıt vermedi. Gerek yoktu.

“Nasıl?” diye üsteledi.

Sorusunu göz ardı ederek, “Sen ise hâlâ kim olduğumu bilmiyorsun. Eğer beni buralarda aramanın iyi bir fikir olduğunu düşündüysen...”

“Sana *Beast* dediklerini biliyorum.” Bunu zaten Whit söylemişti. “Kardeşinin *Devil* olduğunu biliyorum.” Belirsizlik kulaklarında çınladı. Bu kadın başka ne biliyordu? “Bu da ailenizdeki isim protokolünü sorgulamama sebep oluyor.”

“İsmimizi kendimiz koyduk,” dedi Whit ve kendi cevap verme hızına sinirlendi. Hatta cevap verdiğine sinirlendi.

Kadının yüzü yumuşadı ve nedense mantıksız bir şekilde buna da sinirlendi. “Buna üzüldüm, eğer bu isimleri siz seçtiyseniz. Ama sanırım Çıplak Yumruklu Piçler darbe vuracak isimleri hak ediyor.”

Kadına doğru bir adım attı. “Dün akşam faytonunda bilinçsiz yattığımı bilmediğini iddia eden biri için fazla şey biliyorsun.”

O günahkâr dudaklar gülümsemeyle kıvrılınca, yüz ifadesi asıl darbeyi vurdu. “Seninle karşılaşmamızdan sonra sorular sormayacağımı mı sandın?”

Adam kaşlarını çatmalıydı. Adamlarını vuran, sevkiyatını çalan ve kendisini bayıltan düşmanıyla yakın ilişkisinin kanıtına parmak basmalıydı. Kadının ailesini ve işletmesini ateşe tutmalı ve istediği bilgiyi vermezse alev alev yakacağına yemin etmeliydi.

Bunları yapmalıydı. Ama onun yerine, “Peki hakkımda başka ne keşfettin?” diye sordu.

Niye bu kadınlar konuşuyordu?

Kadının gülümsemesi sır oldu. “Bana senin birisinin peşine düştüğünde onu bulana kadar durmadığın söylendi.”

Bu kadarı doğruydı.

“Ama benim peşimden geleceğine emin değildim.”

Elbette gelecekti. İsteddiği bilgiye sahip olmasa bile o Mayfair kulesine onun için gidecekti.

Hayır. Whit bu düşünceye direndi, hem de etkileyici bir beceri göstererek. Bu sırada kadın, yanağındaki o ceza gibi gamzesiyle, “Ben de senin peşinden geldim,” dedi.

Bu itiraftan duyduğu hazzı asla kabul etmeyecekti. Uzanıp da elini tuttuğu an duyduğu hazzı da.

“Eline ne oldu?” Deri eldivenleri, Whit’in erken saatte durvara attığı yumruktan dolayı kızarmış ve sancıyan eklemelerini

okşadığı sırada parmaklarından yayılan ısıyı engellemiyordu. “Yaralanmışsın.”

Whit derin bir nefes aldı ve elini çekip salladı. “Önemi yok.”

Kadm onu bir an durup izledi ve Whit dilediğinden fazlasını gördüğünü düşündü. Ve sonra yavaşça, “Kimse bana seni anlatmıyor,” dedi.

Adam homurdandı. “Ama bu seni sormaktan alıkoymamış. Bu da bizi senin refakatçin meselesine getiriyor. Herhangi bir zampara seni görebilirdi. Ve hepsi de beni sorarken eksik olan kurnazlığını sorgulayabilirdi.”

Kadının dudakları kuru bir gülümsemeye kıvrıldı. “Kurnazlığımla meşhur değilim.” Sesinde mizahtan başka bir şey vardı, Whit bunu fark etti ama önemsemedi.

Önemsediğini göstermeyi reddetti. “Nedenini tahmin bile edemiyorum. Seni bir günden kısa zamandır tanıyorum ve bu süre boyunca bilinçsiz değildim, sen ise geneleve gidiyordun ve bir çift Garden hayduduna bıçak çekiyordun.”

“Sen de bir Mayfair beyefendisi sayılmazsın.” Hattie gülmüsedti. “Yoksa seninle uygunsuz bir uzlaşma yaptığım kısmı unuttun mu?”

Uzlaşma. Kelime Whit’in zihnine dün gecenin hatırasını getirdi. Kadının tadını. Kollarının hissettirdiklerini. Kahreden görüntüsünü; tıpkı bir ziyafet gibiydi.

“Neden senin zamparalardan biriyle yapmıyorsun?”

Bu seçeneği değerlendiriyor gibiydi. *Yapma*, diye diledi Whit, Hattie, “Öncelikle, bir tane bile öyle tanıdığım yok, bırak bir sürüyü,” diye yanıtlamadan önce. *Çünkü o zengin zamparalar aptal heriften başka bir şey değiller.*

Whit homurdandı. “Beterini kabul etmekten başka çaren yok.”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Ben burayı öyle...” Kelimeleri tekrar etmedi. Tanrım, çok yumuşaktı. “...görmüyorum.”

“O zaman ne?”

Başını yana yatırdı. “Senin bir beyefendi olmaman umurunda değil. Bana Mayfair’de işini bilen biri lazım değil. Bizim uzlaşmamızın senin vals becerin ya da asillerin hiyerarşisini bilmenle ilgili olması için bir sebep göremiyorum.”

Ama Whit bunları da biliyordu. Bir asil olmak üzere eğitilmişti. Aristokrasinin karmaşasını öğrenmek için iki yılını harcamıştı. Bektan dünyalarını öğrenmek için. Ama yirmi yıl önce bir anlığına başka bir adam olabilirdi. Kadınla başka şartlar altında tanışabilirdi. Eğer Ewan kaybedip Whit kazansaydı, bir dük olabilirdi.

Ve kadının peşinden bambaşka bir şekilde giderdi.

Bunu dilediği yoktu. Tek istediği Covent Garden’den çıkabilmektir.

Ne hakkında konuşuyorlardı? “Refakatçin.”

Kadın omzunu kaldırdı ve Whit’in bu çamurdaki akşamüzerinden sonra bir daha asla aynı beyazlıkta olmayacağını düşündüğü şalın altında tekrar indirdi. “İhtiyacım yok.”

Eğer başka tür bir adam olsa verdiği nefes şaşırtıcı olabilirdi. “Evet var.”

“Hayır yok. Ben çocuk değilim. Bugün yirmi dokuz yaşına girdim ve bu arada genelde bir çeşit kutlama olur.”

Whit gözlerini kırptı. “Mutlu yıllar.” Bunu ne diye söylemişti?

Kadın lanet olası güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle baktı, sanki bu arka sokakta değil de bir balo salonundaydı. “Teşekkürler.”

“Bir refakatçiye ihtiyacın yok. Gardiyana ihtiyacın var.”

“Gerçekten de hiç kimse nereye gittiğimi biraz bile umursamıyor.”

“Ben umursuyorum.”

“Harika,” dedi akıllı bir biçimde, “çünkü senin için geldim.”

Bunu ikinci kez söylemişti ve adamın yine hoşuna gitti fakat aynı deneyimi yaşamak istemiyordu. “Neden?”

O zaman, avcunu açıp bıçağı uzattı. Kabzanın karanlığı, Hattie’nin taktığı açık renk, adamın takmasını istemediği, bu sayede bileklerindeki lekeleri görebileceği ve hikâyesini anlayabileceği yeri kapatan eldivenlerde parladı. “Bu sana ait,” dedi Hattie basitçe. “İade edeceğime söz vermiştim.”

Whit bıçağı baktı. “Neden sende?”

Kadın tereddüt etti ve Whit bu duraksamadan, bu dürüstlük ve gerçeklikle dolu kadının cevabını sakladığı fikrinden nefret etti.

“Çünkü iade edeceğime söz vermiştim,” diye tekrarladı. “Özür dilerim.”

Adam bıçağı aldı. Niye özür diliyordu? Bıçak kadar basit bir şey için miydi? Bıçağın ait olduğu set için miydi? Önceki akşamki saldırı yüzünden miydi? Daha önceki saldırılar için miydi? Binlerce pound çaldıklarının farkında mıydı? Adamlarının canına kastettiklerini biliyor muydu?

Yoksa başka bir şey miydi?

Ewan yüzünden miydi?

Bu düşünceyle içi öfke ve inançsızlıkla doldu. Ve bir his daha: Panik gibi bir şey. Eğer bu kadm Ewan’ın yanına bile yaklaşırsa Whit onu güvende tutamazdı.

Düşünceyi kafasından attı. Ewan’la çalışmıyordu. Eğer kendisine bu kadar hevesle ihanet etse, Whit bunu anlardı, değil mi?

Kadına bakmamaya çalıştı, ışığın onu çalmasından nefret etti. Garden'ın dar sokakları zamansız kararıyordu ve bu bıknılıkla kadının elini tuttu. Onu sokak labirentlerinden geçirip beyaz taşların turuncunun son kalıntılarıyla parladığı pazar meydanına geri götürdü.

Açıklığa çıktıkları an elini bıraktı. "İşte. Başladığın yerde-sin."

Kadın ona döndü. "Sadece bıçak değil."

"Hayır," diye yanıtladı Whit. "Sadece bıçak değil. Benden alınanların katıksız toplamı bu bıçaktan çok daha fazlası."

"Bunu artık biliyorum. Dün gece biliyordum."

Ona inandı çünkü inanmak istedi, halbuki bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü bunun için hiçbir sebebi yoktu. "Bir isim istiyorum, Leydi Henrietta."

Bunun bir parçası olmadığına dair kanıt.

Bana doğruyu söyle.

Kadın başını iki yana salladı. "Eminim bunu neden yapamayacağımı anlayabilirsin."

"Yapamaz mısın? Yoksa istemiyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "İstemiyorum."

Adamın tanıdığı herkesten daha dürüsttü. Kendisinden ise çok daha dürüsttü. "O zaman çıkmazdayız."

"Aslında değiliz." Parlak suratını adama çevirdi, o kadar doğru ve basit bir ifadesi vardı ki, Whit kendisinin hiç böyle görünmediğini düşündü. "Bir çözümüm var."

Whit bu kelimeleri düşünmeye bir saniye bile ayırmamalıydı. Konuşmasını kesip teklif edeceği deliliğe hemen, pazar meydanında güneş batarken son vermeliydi.

Onun yerine, "Nasıl bir çözüm?" diye sordu.

“Tazminat,” dedi kadın mutlu biçimde, sanki bu kadar basitmiş gibi. Ve pazar yerinden dışarı yürümeye başlayınca Whit’in onu takip etmekten başka çaresi kalmadı.

Bir köpek gibi peşinden giderken, çatılardaki casusların, her hareketini kardeşlerine ve Nikê rapor edeceğini biliyordu. Biliyor ama nedense umursamıyordu. Onun yerine Hattie’yi pazar boyunca birkaç adım arkasından takip etti, Mahalleden yaşlı bir kadının yanındaki sepetin içindekileri incelerken de izledi. Hattie başını kaldırdı, dostane suratında dile getirilmemiş bir sorunun ifadesi vardı ve bu ifadeye verilebilecek tek cevabı istiyordu. *Evet.*

Sepete uzanan Hattie, minik, cıyaklayan bir köpek yavrusunu alıp ayağa kalktı ve göğsüne bastırıp okşamaya başladı. Whit o zaman yanına yaklaştı, göğsünde hissetmeyi ve kesinlikle hatırlamayı istemediği bir hafiflik vardı. Hattie’nin bunu umursar bir hali yoktu, yine de parlak gülümsemesiyle adama dönüp, “Buraya bayılıyorum,” dedi.

Sözleri darbe indirmişti sanki, bu kadın son derece beklenmedik ve bir noktada münasebetsizdi, göz ardı edilmesi imkânsızdı ve sesindeki neşeyi duymamak da olanaksızdı. Kadının buraya bayılmasını istemiyordu. Buradan nefret etmesini istiyordu. Gitmesini istiyordu.

Burayı ve Whit’i yalnız bırakmasını istiyordu.

Ama Hattie bunu yapmadı. Onun yerine ayrıntılar hakkında konuşmaya başladı. “Çocukken babam beni pazara getirirdi.”

Buna şaşırmadı. Pazar yeri Londra’nın üst sınıflarının da uğrak yeriydi, kirlenme riski almadan Garden’in çamurunda oynama yoluydu. Whit her kesimden yüzlerce züppeyi burada görmüştü. Binlercesini. Çocukken onları kandırır, cüzdanlarını çalar, yanlış yol tarifi verirdi. Yepyeni siyah takım elbiseli beyler ve inanılmaz beyaz cüppeli kadınlar ile çocukların yarattığı mükemmel aile görüntüsünü izlerdi.

Ve onlardan nefret ederdi.

Nefret ederdi ama sonsuz küçüklükte bir kaderin cilvesiyle içlerinden biri olabilirdi.

Zenginleri kandırmaktan büyük keyif alırdı. Geceleri uyanık kalır, cüzdanlarının çalındığını, ceplerin boşaldığını, paralarının uçup gittiğini fark edince suratlarında belirecek şok, öfke ve bıkkınlığı hayal ederdi. Onların parası dünyayı yönetse de, burada, bu dakikalarda, Whit'in zekâsına karşı gelemezdi. Piçlerin gücüne de.

“Her şey değişmeden önce,” dedi hem köpeğe hem de White, Sedley'lere soyluluk verilmeden öncesini kastettiğini düşündü. Bunun nasıl bir değişim yaratacağını biliyordu. Bir zamanlar bunu kendisine de istemişti. Bir kereden fazla. Binlerce defa, hatta şu meydanda dikilip de bu fikre sinirlenirken bile.

Ama şimdi, bu kadını kollarındaki küçük tüy yumağını severken izleyince, onu daha önce görüp görmediğini merak etti. Onu yukarıdaki kirislerden ya da bir standın arkasından izlemiş miydi? Acaba o tuhaf menekşe gözleri merak etmiş miydi? Acaba o kocaman, zafer edasıyla gülümsemesini görüp kıskanmış mıydı? Bazı günler midesi öyle boş olurdu ki, kıskançlıktan beslenirdi ve Hattie'nin temiz kıyafetlerini, mutlu gülümsemelerini ve üzerine titreyen babasını kıskanmış olabilirdi.

Onun hayatının bir parçası olmayı istediği kadar çok kıskanmış olabilirdi.

Artık böyle değildi elbette. Bir kont kızına, Mayfair'de bir yaşama, fakir semtleri hayır için dolaşmaya vakti yoktu.

Hattie yanağını köpeğin yumuşak başına sürttü, dudaklarında sade bir gülümseme vardı ve Whit o yumuşak temasın kendi vücudunda dolaşma arzusuna direndi. “Çok eski bir standı sahip bir çiftçi vardı... ve baharda en tatlı, en çıtır fasul-

yeleri o satardı.” Kahkaha attı, sesi epey tizdi. “Babam bana bir çuval fasulye alırdı ve onu açtırıp da katır kutur yemeye daha meydandan çıkmadan başlardım.” O anda utançla duraksadı. “Bana hâlâ Fasulye diye sesleniyor.”

Whit bu hikâyeyi duymak istemiyordu. Bundan etkilenmek istemiyordu. Kesinlikle babasının ona taktığı saçma ismi duymak istemiyordu. O küçük, güzel saçlı, gözlerini kocaman açan, fasulye seven kızı düşünmek istemiyordu. Nedense fasulyenin tadının bir şekilde kendi dilinde belirdiği o anıyı istemiyordu.

Eğilip köpeği sepete koydu. Whit’in ağzı sulandı.

Hattie doğrulup yaşlı kadına gülümsedi. “Teşekkürler. Çok tatlı.”

Kadın da başını öne geri salladı. “Bir tane ister misin, leydi?” Kadın beklentiyle White baktı, sanki bir köpek aniden alınması son derece normal bir şeymiş gibi.

“Ah, çok isterdim,” dedi Hattie özlemle, az önce anlattığı çocukmuş gibi sepete bakarken.

Whit, çılgınca bir an, yavru köpeklerin hepsini birden almayı düşündü. Kahretsin.

“Ama bugün olmaz. Bugün sadece okşamaya ihtiyacım vardı.”

Bu lafları duyan adam neredeyse boğuluyordu, bu kadar masum ve tatlı olan kelimeler aynı zamanda Whit’in zihninde son derece ahlaksızdı. Kısık sesle mırıldandı ve cebinden bir sikke çıkarıp yaşlı kadına uzattı. “Senin için Rebecca. Leydiyi eğlendirdiğin için.”

Kadın reverans yaptı. “Sağ ol, Beast.”

Kadının gözlerine baktı. “İkimiz de biliyoruz ki bu yavrular daha annelerinden uzağa gidecek durumda değiller. Eğer sen ve Seth sıkıntıdaysanız, Devil ve bana gelin.”

“Bize sadakan lazım değil, Beast.” Kadının lafları sert ve gurur doluydu. Rebecca’nın tek oğlu geçen sene bir kazada bacağını kaybetmişti ve kadın günden güne yaşlanıyordu ama ocaklarını kaynatmanın yolları vardı.

“Sana sadaka teklif etmiyorum. İkinize de ahlaklı işler buluruz.”

Kadının gözleri buğulandı ve cevap vermeyen dudakları inceldi, en sonunda bir kere başını öne sallayıp sepetine uzandı, kalçasına yerleştirip meydandan evine doğru yollandı. Whit, Hattie’nin sert ve menekşe renkli bakışlarına dönmeden önce kadını bir an izledi.

Hattie uzağa bakma, her şeyi görür gibi bir hali olan bu gözlerden saklanma dürtüsüne direndi. Ona ne gördüğünü sorma dürtüsüne de direndi.

Tabii söylemedi. Onun yerine, “Tazminatını sağlama alma gücüm var,” dedi.

Whit ona inanıyordu, diğerlerinin inanmayacağını ise biliyordu. Bu kadın ona yalan söylemezdi. Ama yine de, “Bunu nereden bileceğim?” diye sordu.

“Ben ikimize yetecek kadar şey biliyorum,” dedi, sanki bu konuşmayı daha önce binlerce defa yapmış gibi. *Belki de yapmıştı.* Kadın devam ederken belirsizlik Whit’in içine çöktü. “Dört sevkıyatın çalındığını biliyorum. Yaklaşık kırk bin pound değerinde olduklarını da biliyorum. Çalınan vagonların kaçak mal dolu olduğunu biliyorum, likör, kumaş, kâğıt ve cam, hepsi de Thames’ten kaçak getirilip Covent Garden’da vergisiz ve Kraliyet’ten habersiz dağıtılıyor.” Whit şaşkınlığını gizledi, sessiz kalınca, “Ve karşılığını ödemeye hazırım,” diye ekledi.

Neden?

Sorma dürtüsünü bastırdı. Onun yerine kollarını göğsünde bağladı ve topukları üzerinde sallandı. “Peki kırk bin sterlini nereden bulacaksın?”

Kadın gözlerini kısarak baktı. “Bulamam mı sanıyorsun?”

“Tam olarak öyle düşünüyorum.”

Hattie başını sallayıp etrafına baktı, karanlık nihayet pazar meydanına çökmüş ve birkaç adım ötesinden fazlasını görünmez yapmıştı. Bir adım yaklaştı... Böylece Whit onu görecekt diye miydi? Ya da başkaları görmesin diye mi hareket ediyordu?

“Sana iade ettiğim bıçağı bulduğum yerde bulacağım,” dedi.

Lanet bıçak. Ve anlamı. Verdiği mesaj. Bu bıçağı Whit’in sapladığı kalçadan kendisi mi çekmişti? Yarayı kendisi mi temizlemişti? Kardeşinin eylemlerinin ne kadar içindeydi? Ewan’ın eylemlerinin? Muhtemelen Whit’in sandığından fazlaydı çünkü hiç korumasız ve elinde Whit’in bıçağıyla buraya gelmişti.

Ama yine de... ellerini şalının ucuna götürüp yumuşak beyaz örgüyü tutunca Whit öne eğildi, bu harekete ve beraberinde gelen badem kokusuna kendini kaptırdı. *Üşüyor muydu?* Düşünmeden ceketini çıkarıp ona uzattı.

Whit söze başlamadan kadın konuştu, sakın ve alaycıydı. Ayrıca biraz da... zafer kazanmış gibi miydi? “Ve diğerlerini bulduğum yerde.” Kumaşı çekti ve alacakaranlıkta gri görünen, pazar alışverişi yapan bir kız kurusuna uyacak kadar muhteşem yosun yeşili elbisesini gözler önüne serdi.

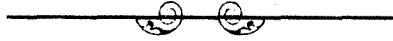
Ama Whit’in aklını başından alan, nefesini kesen şey giysinin soluk rengi değildi; kalın, kuvvetli kayışını kaplayan siyah deriydi. İkinci derisiymiş gibi iyi bildiği kemer, çünkü gerçekten de *kendi* derisi gibiydi.

Tanrım.

Bu kadın, onun diğer bıçaklarıyla dolu, alacakaranlıkta sanki kendine –savaşçı bir kraliçeye– aitmiş gibi parlayan silah kemerini takıyordu.

Ve onu böyle gururlu, kuvvetli ve çarpıcı haliyle görmek, Whit'i dizleri üzerine çöktürme tehdidi barındırıyordu.

Bölüm On

Bıçakları göz önüne serdiği an, adamın gözlerini kısarak bakışından panik yapmalıydı. O işgalci bakıştan, sanki avının hızlanan kalp atışlarını duymak için her bir duyusunu kullanan vahşi bir hayvan gibi kıpırdamadan duruşundan korkmalıydı.

Ve Hattie'nin kalbi gerçekten hızla atıyordu. Ama korkudan değildi.

Heyecandandı.

Tek kaşını ve çenesini kaldırdı, kaderi kışkırttığını biliyordu. “Şimdi anlaşma kuvvetime inanıyor musun?”

Boğazından bir homurtu yükselen Beast, “Onları nereden buldun?” dedi.

Elbette bunu söyleyemezdi. “Önemi yok. Onları iade etmeye geldim, tıpkı geri kalanını da iade etmeye yemin ettiğim gibi. Her bir poundunu.”

Adam yaklaştı, kadının şalının kenarlarını tuttu, kalın parmakları eldivenini okşuyor, Hattie'ye onları keşke takmasaydım dedirtiyordu. Onu kendisine çektiğinde Hattie'nin nefesi

sığlaştı, bıçakları gizleyip az önce kadının yaptığı gibi etrafta şahit var mı diye bakındı.

Sanki adamın kendisine Beast demesinin kaynağı ortaya çıkacaktı.

“Nasıl oynayacağını iyi biliyorsun, Leydi Henrietta.”

Kadın içindeki titreşimi hissetti. Dehşete kapılmalıydı. Ama yapmadı. Omuzlarını geri çekti. “Oyun oynamakla ilgilenmiyorum. Seni bulmaya ve planlarımdan haberdan etmeye geldim.”

Hattie’nin Yılı.

Beast tereddüt etmedi. Kadının elini tuttuğu gibi geldikleri yöne çekti. Hattie’nin söyleyecek binlerce lafı ve soracak daha da fazla sorusu vardı ama adam onu karanlık, labirent gibi sokaklardan, pazar meydanından uzağa, boyalı bir levhanın üzerinde mutlu mesut sallanan yalnız bir fenerin önüne sürüklerken konuşmadı. Şakıyan Serçe.

“Burası adını o *bildiğimiz* Şakıyan Serçe’den mi almış?” Dünyaca ünlü şarkıcıya Londralılar çok saygı duyardı ve burada, Covent Garden’da doğduğu rivayet edilirdi. O efsanevi turlerlerden dönünce de hâlâ burada şarkı söylerdi.

Beast, onaylama manasına gelebilecek bir homurtuyla karanlık tavernanın kapısını açtı, bir avuç adamın yanından geçti. Hattie kafasını uzatarak mekânı görmeye çalıştı, Beast’in daha sıkı tuttuğu eline asıldı ama o, Arjantin bardağı silen, iriyarı sarışın bir adamın arkasında durduğu barı geçene kadar ilerledi.

“Her şey yolunda mı Beast?”

Bir homurtu daha.

Aksam Amerikalı gibi gelen adam Hattie’ye döndü. “İyi misiniz, hanımefendi?”

Hattie kocaman gülümsedi. “Pek konuşmaz.”

Amerikalı şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Evet, konuşmaz.”

“Ben ikimize yetecek kadar konuşuyorum.”

“İkimiz diye bir şey yok,” diye gürlledi Beast, salonun köşesindeki odanın kapısını açıp da kadını içeri çektikten sonra, arkalarından kapıyı kapatmadan önce, dışarıdan meyhanecinin kahkahası duyuldu.

Hattie kasalar ve varillerle dolu geniş depoyu inceledi, köşedeki küçük bir meşaleyle aydınlatılmıştı. “Taverna depolarına el koymak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“İnsanların silahlarına el koymak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“Yoktu, şu ana kadar. Ama kabul etmeliyim ki epey işe yaradılar.” Adamın kendisine yoğunlaşan bakışı Hattie’nin nefesini kesmeye yetti. Beast ona doğru bir adım atınca Hattie kalp atışlarını duyabiliyor mu diye merak etti. Duyuyor gibiydi. Bütün Londra bu gürültüyü duyuyor olmalıydı.

“Çıkar onları.”

Kükremesi kadını delip geçti ve çılgınca bir an boyunca bıçakları kastetmediğini düşündü. Kıyafetlerini filan kastediyordu.

Çılgınca bir an, neredeyse bunu yapacaktı.

Neyse ki –*Neyse ki mi?*– aklı başına geldi.

Yoksa tam tersi miydi?

“Daha değil.” Bu cevap hiç de mantıklı değildi. Adam bir adım daha yaklaştığında, sıcaklığı kadını sarınca kelimelerin dudaklarını terk etmesi de mantıksızdı. Onunla ilgili ilk fark ettiği şey bu sıcaklıktı ve şimdi Hattie’yi yakmakla tehdit ediyordu.

Şalının açılıp silahların göz önüne çıkmasına izin verdi ama bu hareket de ısıyı azaltmadı. Soyunmak olsa olsa daha fazla yanmasına sebep oldu. Adamın bakışları kadını sarmalayan

karmaşık deri ağına, silahların ağırlığının cezbedici ağrısına yöneldi.

Adam öne eğilince limon şekerinin kokusu kadının ağzını o tadın anısıyla doldurdu. *Adamın* tadının. “Daha değil mi?”

Hattie istese hiç uğraşmadan aralarındaki mesafeyi kapatabilirdi. Ve küçücük bir uzanma o dudaklarla buluşmaya yeterdi. Adam bunu hoş karşılar mıydı? Öyle görünmüyordu. O... sinirli görünüyordu.

Battı balık yan gider, diye düşündü Hattie. “Sunduğum uzlaşmayı kabul etmeden olmaz.”

“Eğer kendini güçlü pozisyonda sanıyorsan, yanılıyorsun, Hattie.”

Kadm yutkundu. “Ba-babam bir gemicilik şirketinin sahibi. Eminim bunu biliyorsun.”

Bildiğini gösteren bir mırıldanma.

“Onu ben miras alacağım.” Adamın gözlerinden bir an şaşkınlık geçti ama Hattie daha adını koyamadan kayboldu. İşte buydu. Şirketin sahibi olarak ilk iş anlaşmasını yapıyordu. Hattie’nin Yılı’nın başlangıcı. Covent Garden’da bir tavernanın arka odasında, müşteriden ziyade bir suçlu olan bu adamla gerçekleşmesinin önemi yoktu.

Önemli olan Hattie’nin anlaşmayı yapması ve sonra da işi başarmasıydı. Bu düşünceyle zihni açıldı. Omuzlarını dikleştirdi. Çenesini kaldırdı. “Sana sevkiyatlarımızın yüzde ellisini, kırk bin pounda ulaşana kadar vermeye hazırım. Artı... yüzde on faizle.”

Adamın koyu renk kaşı kalktı. “Yüzde otuz.”

Bu çok büyük bir rakamdı ama Hattie bunu belli etmedi. “On beş.”

“Otuz.”

Hattie dudaklarını ince, onaylamaz biz çizgi halinde bastır-
dı. “On yedi.”

“Otuz.”

Hattie hiddetlendi. “Müzakere etmen gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“İşletme sahibi değil misin?”

“Bir çeşit,” dedi adam.

İnatçı herif. “Ve işinin bir parçası olarak müzakere etmez
misin?”

Kollarını geniş göğsünde birleştirdi. “Sık değil.”

“Sanırım sen sadece senin olanı alıyorsun.”

Cevap vermek üzere koyu renk kaşını kaldırdı. “Size şunu
hatırlatmalıyım ki, bizi bu noktaya getiren şey sizin istediğiniz
şeyi alma şekliniz, Leydi Henrietta.”

“Sana söyledim, benim bir ilgim yok. Ben sadece hasarı kar-
şılamak için buradayım.”

“Neden?”

Çünkü bu işletme hayatım boyunca istediğim tek şey.

“Çünkü hırsızlıktan hoşlanmam.” Adam onu uzun bir an
boyunca izleyince Hattie kendisini rahatsız hissetti. Ağırlığını
diğer ayağına verdi ve “O yüzden de... yüzde yirmi.”

Adam kıpırdamadı bile. “Şimdiye kadar bana sen teklif et-
meden alamayacağım herhangi bir şey önermedin. Aslında al-
maya niyet ettiğimden azını öneriyorsun.”

Kadın gözlerini kırptı. “Yüzde yirmi faizden fazlasını mı?”

Adam bu sessizlik içinde devasa görünüyordu. “Paradan
fazlası, Hattie.”

Kadın boğazını temizledi. “Anlaşma para için. Para ve senin
bıçakların.”

Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu, adamın göğsünde çapraz asılı deri kemerlere amber bakışları, şalını hiç çıkarmamayı dilemesine sebep oluyordu.

“O zaman anlaşma yok,” dedi adam. “Anlaşmanın **anlamı**, karşılığında benim de bir şey almam. Şimdi tekrar soruyorum. Sermayenin ödemesi ve çalman malların iadesi kadar basit olan bu anlaşmadan ben ne alıyorum, hem de senin şirketinin gelecekte işletmelerimle etkileşimde bulunmayacağına dair **bir** teminat olmaksızın.”

Senin şirketin. Bu kelimeler Beast’in ağzından net çıkmıştı ve Hattie farkındaydı. Hattie kelimelerin içinde yarattığı coşkunun da farkındaydı. Hedefine çok yaklaştı ve geleceği ile arasında duran şey bu adamdı. Hep istediği geleceği. Bunu elinden almasına izin vermeyecekti. “Ben teminat veriyorum.”

“Peki tekrar paraya ihtiyaç duyduğunda babanın aynı şeyi yapmayacağına inanmalı mıyım?”

Savunma dürtüsüne boyun eğdi. “Babam değildi.” Adam tepki vermedi. Kadın onu gözlerini kısarak baktı. “Ama bunu zaten biliyorsun.”

“Bana gerçeği neden gizlediğini söyle.”

Çünkü o işletmeyi almaktaki tek şansım bu. Augie’yle anlaşmaları buydu. Hattie bu işi halledecek, onu güvende tutacaktı ve Augie de babasına işletmeyi kız kardeşine vermesini söyleyecekti.

Her şey bağlantılıydı. Ve bu adam –Hattie’nin önerdiği uzlaşmayı kabul edip etmemesi– geleceği ile arasında duran tek şeydi. Ama ona bunu söylerse, bütün gücü eline alırdı. Ve Hattie buna izin veremezdi.

O yüzden sessiz kaldı.

Adam aralarındaki mesafeyi yırtıcı bir hayvan çevikliğinde, pek çok adamı dize getirecek bir tavırla kapattı. Ve elini kaldırıp ona doğru uzatınca Hattie kendisini uçurumun kenarında hissetti. Nefesi kesildi. Ne yapacaktı? *Ona dokunacak mıydı?*

Ama dokunmadı. Onun yerine tek parmağını kadının omuzundaki, bıçakları taşıyan kayışa geçirip belli belirsiz bir baskı uyguladı. “Bana bu bıçakları sana kimin verdiğini ve seni benim dünyama yolladığını söyle.”

Adamın teması gitgide aşağılara indi, deri kınlarında bekleyen bıçakların saplarına ulaştı. Beast’in eli ikinci kemere, göğsünden geçip kılıfın bir ucunu diğerine bağlayan düğüme geldiğinde Hattie’nin nefesi kesildi.

“Seni neden buraya bir kurban gibi gönderdiğini söyle.” Adamın teması bir süre kının üzerinde oyalandı, başparmağı hafif hafif durduğu yere vurdu. Üçüncü vuruşunda parmakları kadının gövdesine yönelince, Hattie aynı anda hem arzu hem korku hissettirdi, daha önceki inanılmaz zevki ve alev alev utancı hatırladı. Sonuçta Hattie ince yapılı değildi ve derinin bedenine dolandığı yerde adamın fark etmemesini dilediği et çikintıları vardı.

Hattie geriye bir adım attı, nefes almayı tekrar başarabildiği halde adamın temasını kaybetmekten nefret etti. Çenesini kaldırdı, arkasındaki serin meşe ağacı kapıdan güç aldı. Sesinin net çıkmasını umdu. “O beni herhangi bir yere göndermedi. Burada kendi oyunumun kahramanıyım, beyefendi.”

“Hımm. Kendi hakkını savunan bir savaşçı.” Adam öne doğru gelince Hattie kapıya biraz daha yaslandı. “Yani bana bu zayıf koşulları sunan sensin. Zaten benim olan para ve isim de yok. Almayı düşündüğüm intikam yok.”

“İntikam aptalca bir hedef,” dedi kadm. “Elle tutulmaz bir şey. Hava gibi.”

“Hımm.” Onay mırıltısını kulağında hissetti, o kadar yakındı ki adamın nefesinin tenine değdiğini sandı. “Hava gibi. Zarfuri. Hayati. Canlandırıcı.”

Bunu duyunca Hattie adama dönüp gözlerini görmeye çalıştı ve kötü aydınlatılmış odaya sövdü. “Buna inanıyor musun?”

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Hattie cevap vermeyeceğini sandı. “Bütün hayatımızı hakkımız olan için savaşmakla geçirdiğimize inanıyorum. Hava ya da başka türlü.”

Kelimeler doğruluk barındırıyordu. Tanrı biliyordu ki, Hattie hayatının büyük kısmını bunu yaparak geçirmişti. Özerklik için savaşarak, gelecek için, babasının onayı ve aile işletmesi için... Erkeklerin dünyasında bir kadın olarak doğmuştu ve bütün ömrünü orada kendine yer bulmak için savaş vererek geçirmişti. Buna layık olduğunu kanıtlamaya çalışarak.

Ama bu adam –hava için savaşmaktan bahsedince– Hattie metaforlarla konuştuğunu sanmıyordu.

Kendine engel olamadan elini kaldırdı ve Beast’in istese onu durdurabileceği kadar yavaş hareketlerle onun yanağına yerleştirdi, adamın sıcaklığı Hattie’nin eldivenini aştı, bir günlük sakalı deri eldivenin delip geçti. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Bunu söylememeliydi. Adamın çenesindeki kaslar gerildi ve bütün vücudu demir gibi sertleşti. Adamın bakışlarını gördüğü an elini çekti. “Sen sermayenin iadesini bekliyorsun, tıpkı şu an bıçaklarını beklediğin gibi. Tıpkı dün gece... dün gece yaptığımız anlaşmanın sonucunu benim bekleyeceğim gibi.”

Dün gece yaptıkları anlaşma... Adamın, onun bekâretini alması. Hattie’yi başkalarına karşı kirletmesi. Buna artık ihtiyacı yoktu. Eğer Augie babasının işletmesini idare etmesi için arkasında durursa bu adama ihtiyacı kalmazdı. Kirletilmeye ihtiyacı yoktu.

Ama bunu istiyordu. Hem de bu adamın yetenekli ellerinden.

Kadının bakışları sanki her an kavgaya hazır gibi kıvrılmış parmaklara ve ellere kaydı. Bu parmakların teninde yarattığı hissiyatı hatırladı. Avuçlarındaki sert nasırlar... Kadını alev alev yakan tutuşu...

Bunları tekrar istiyordu.

“Beklemek umurumda değil, Leydi Henrietta.” Kısık sesle söylenen kelimeler, kulağından bir nefes uzaklıkta söylenmiş, kadının içini yakmıştı. “O yüzden tekrar sorayım. Anlaşmamızdan benim çıkarım ne?”

Dün gece ne kadar da basit görünmüştü. Baskı altında olsa da adam kayıp malları karşılığında bekâretini almayı kabul etmişti. Ama dün gece Hattie kayıp mallara, çalman ürünlerle birlikte kırk bin poundun dahil olduğunu bilmiyordu.

Kahretsin, Augie.

Ve şimdi hem kozundan hem de gücünden olmuştu. Beast denilen bu adam bir şekilde kardeşinin çaldığı, başka yerlere sevk ettiği malları istemiyordu. Mesele telafi değil, tazminattı. Ve bu onu bir iş ortağından daha az yardımsever yapıyordu.

Yani Hattie işletmesi uğruna her şeyi vermek zorundaydı. Ailesi uğruna. Derin bir nefes aldı ve Beast’in gözlerine bakıp tek arzusunu, dün geceye kadar olduğunu bile bilmediği arzusu feda etti. “Seni dün akşamki anlaşmadan azat ediyorum.”

Adam sessiz kaldı ve aklından geçenleri açığa vurmadı.

Anlamış mıydı ki?

“Benim...” Hattie elini utanmış gibi salladı. “İstirabımdan.”

Adam tek kaşını kaldırdı.

“Bekâretimden.”

Yine cevap gelmedi.

Kadına bunu söyletmek zorundaydı sanki. Tanrı biliyordu ya, Hattie bunu zaten söylemişti. Ama bu adama da mı söyleyecekti? Onu öpüp de bunu gerçekten istemiş gibi yapan bu adama? “Benim... böyle bir etkinliğin... tam olarak...” Of. Bu korkunçtu. “Nezaketten kabul ettiğini biliyorum. Ama gerek yok... bu... nasıl bir kadın olduğumun gayet farkındayım. Aynı şekilde nasıl bir kadın olmadığımın da. Ve senin nasıl bir adam olduğunun... Yani benim gibi olmayan bir kadını tercih edersin.”

Hattie gözlerini sımsıkı kapatıp adamın bir an yok olmasını diledi. Ancak gözlerini açtığı anda maalesef Beast oradaydı, taş gibi duruyordu. Ve bu işkence gibiydi.

“Peki nasıl bir kadınmış o?”

Aniden adamın varlığı gayet katlanılır oldu çünkü bu soru katlanılmazlık tanımını yepyeni bir seviyeye taşıdı. Buna cevap veremezdi. Aklına ya da dilinin ucuna gelen hiçbir kelimeyi söyleyemezdi. *İriyart. Nahoş.* “Boş ver.”

Mucizevi biçimde adam üstelemedi. “Anlaşma yok.”

Bıkkınlık Hattie’yi sardı. Bıkkınlık, öfke ve hiç de az miktarda olmayan hayal kırıklığı. Bu işletme için ömrü boyunca çalışmıştı ve şimdi hepsini kaybetmenin eşiğindeydi. “Yüzde otuz.”

Adam cevap vermedi.

Hattie’nin sabrı taşıtı. “Elli iki bin pound ve saçma lakaplı suç zincirini Kraliyete asla bildirmeme sözü, bu arada duymak isteyeceklerine eminim.”

“Bu bir tehdit mi, Leydi Henrietta?”

Kadın iç çekti. “Elbette değil. Ama benden daha ne istiyorsun? Bıçaklarını iade ettim, sana para ve hayatının geri kalanında benden kurtulmayı teklif ettim.”

“Bıçaklarım hâlâ üzerinde.”

Hattie kemerin ucuna uzandı, düğümü hızlı ve becerikli hareketlerle çözdü, omzundan aşağı çekti ve silahların garip sarılışının geride bıraktığı rahatsız edici hissi göz ardı etti. Bıçakları öylece adamın ayakucuna bıraktı, yaptığı hareketin umarsızlığına şaşırma dürtüsünü bastırdı.

“İşte. Daha ne istiyorsun?”

“Sana söyledim, intikam istiyorum.”

“O zaman yerimizde sayıyoruz, beyefendi. Sana söyledim, onu cezalandırmana izin veremem.”

“O senin sevgilin mi?”

Hattie neredeyse boğulacaktı. “Hayır.”

Uzunca süren sessizliği bir baş hareketi izledi, adam ondan uzaklaşıp kasa ve fiçı labirentleri arasında yürüdü.

“Niye umurunda?” diye arkasından seslendi. Ve Tanrı aşkına, Hattie bu soruyu neden sormuştu?

Adam yanındaki Amerika bayraklı kasaya baktı. “Başka adamlara ait kadınlarla yatma alışkanlığım yok.”

Lafı duyunca ve gözünün önüne berbat, muhteşem görüntüler gelince Hattie’nin kalbi tekrar hızla çarptı. Öyle bir şey olacağı yoktu tabii. “Senin, kadınların kendi yatak arkadaşlarını seçemeyecek kadar saf köleler olduğu yönünde mantıksız bir görüşe sahip olduğunu mu düşünmeliyim?”

Adam dikkatini tekrar ona verdi.

“Çünkü şunu açıklığa kavuşturmama izin ver, beyefendi,” dedi kapıdan uzaklaşıp hiç düşünmeden adama doğru ilerleyip sesindeki mağrur havadan kurtulamayarak. “Eğer sevgilim adına burada olsaydım, böyle bir tanımlamada kimin kime egemen olduğunu fark etmek işine yarardı.”

Kelimeleri takip eden sessizlikte adamın çenesi gerildi ama Hattie’nin yarattığı şaşkınlıktan gurur duyacak zamanı yoktu.

Kendisine şaşırmakla meşguldü. Etrafındaki fiçılardan destek alarak dimdik durdu. “Ayrıca, beni bekâretimden arındırma angaryasından azat ettim seni, yani huzura kavuşup ne istediğini söylersen, gitmeme izin verip iyi hazırlanmış planlarla geri dönebilirim.”

Beast kafasını çevirdi, bakışları tekrar kasaya döndü. Omuzları yumuşak hareketlerle kalkıp inince Hattie gidebileceğini düşündü.

Yanıliyordu. Çünkü adam tekrar dönüp de kısık sesle o karanlık sözleri ettiğinde kesinlikle kahreden bir ihtimalden bahsetti. Ve muhtemelen leziz bir ihtimaldi. “Şunu bil, Henrietta Sedley. Seni bekâretimden arındırmak kesinlikle angarya değil.” Kadına yavaş, sakın hareketlerle yaklaştı, adamın yakınlığı onu ne kadar heyecanlandırırsa da hareketleri geri çekilmesine sebep oldu. “Ve eğer anlaşılmamızın o kısmından vazgeçmek istiyorsan, daha Çıplak Yumruklu Piçler ile iş yapmanın anlamını öğrenmemişsin.”

Hattie’nin nefesi kesildi ama yine de adam ona doğru gelmeye sürdürdü. *Evet, lütfen. Lütfen bana gel.*

Ama yine de konuştu, kadının ondan duyduğu bütün kelimelerden fazlası dudaklarından dökülüyordu. Kısık sesli, leziz yeminler... “Saldırıların yanma bile yaklaşmamış olabilirsin. Koruduğun adamların çaldığı paranın tek kuruşunu bile görmemiş olabilirsin ama şimdi buradasın ve onlar yok. Kendini yoluma sen çıkardın ve ben kaybetmem.”

Kadın çenesini kaldırıp küstahlık etti. “Ben de kaybetmem.”

“Bu akşam seni bıçağımı sallarken gördüm, savaştı.” Beast’in dudaklarından hayalet bir gülümseme geçti, iması bile baş döndürücüydü. Yoksa bunun sebebi ikinci kez kullandığı o kelime miydi? *Savaşçı*. Sebebin bu olmasını istedi. Bu konuda ona eşdeğer olmak istedi.

Sanki bunları yüksek sesle söylemiş gibi, adam sessizce, “Birbirimize eş olacağız. İşte anlaşma şu, hemfikir olacağım tek anlaşma.”

Hattie’nin aklı başından gitti, bir an önce kaçıp gitmek ve kendisini buradan çok uzaktaki evinin güvenliğine saklamak isterken, şimdi sözünün arkasında durup hayal dahi edemeyeceği şeyler yapmaya yemin eden bu adamı istiyordu.

“Her şeyi alırım. Teklif ettiklerinin hepsini. Talep ettiklerimin hepsini. Sen dahil.” Hattie’nin içinde alevler dolaştı, yanaklarından en derinlerine dek... Nefes almaya çalıştı, bu yeri onunla birlikte yerle bir edeceğine söz veren bu adamla dolu odada nasıl nefes alacaktı ki? Ama Beast hâlâ konuşuyordu. “Gitmene izin vereceğimi mi sandın? Tam tersine. Bana borçlusun, Hattie. O adamın yerine bana sen borçlusun.”

Evet. *Evet.* Ne istiyorsa...

Adam karşısında ona uzanıyor, o güçlü elin parmakları ensesini, diğer eli de belini kavrayıp kendine çekiyordu. Başparmağıyla kadının çenesini kaldırdı. Söz verecekti. “Bana borçlusun ve bu borcu ödetmek niyetindeyim. Sayısız biçimde.”

Zafer içini doldurdu. Hattie de hepsini alacaktı. Teklif ettiği ödemeyi kabul etmişti, bıçakların iadesini, işletmesinin güvenliğinin iadesini; Augie de babasına işletmeyi Hattie’nin yönetmesini söyleyecekti. Hattie sonunda planladığı hayata kavuşacaktı. Ve nasıl oluyorsa, bu adamı da alacaktı. Ya da en azından tadını alacaktı. Onun öpücüğünü, temasını alacak, adama ona dün gece vaat ettiği bütüncül deneyimi gösterecekti.

Hattie’nin Yılı daha yeni başlamıştı ve şansını şimdiden gösteriyordu.

Hattie gülümsemeden duramadı.

“Hoşuna mı gitti?”

Başını evet anlamında salladı.

“Neye evet dediğini bilmiyorsun.”

Hattie kelimelerin barındırdığı karanlık vaadi görmezden geldi. Onun yerine kalbi hızla çarparak parmak uçlarında yükseldi ve adama uzandı. Ona sözünü tutturacaktı. Tam dudakları temas edecekken adam geri çekildi. “Burada olmaz.”

“Neden?” Hattie kendine engel olamadan kelimeler ağzından döküldü, peşinden de utanç geldi.

“Mahrem değil.”

Hattie odaya baktı. “Kapı kapalı, ışık az ve bu yer mezar kadar sessiz.” Tam, *Öp beni, lütfen*, diyecakti ki durdu.

“Burası Covent Garden’in en gürültülü tavernalarından biri ve yakında gece eğlencesi peşindeki insanlarla dolacak. Onlar içmeye başladığı an Calhoun’un buraya girmesi gerekecek. Mahrem değil.”

Hattie mantıksız bir içgüdüyle ayağını yere vurdu. “O zaman nerede?”

“Zamanı gelince seni bulacağım.”

Hattie gözlerini kırptı. “Beni eve mi gönderiyorsun?”

“Evet.”

Hattie aptal değildi. Tam yirmi dokuz yıl yaşamıştı ve bir iki konu hakkında bir iki şey biliyordu. Biri şuydu: Eğer bir adam, bir kadınla Covent Garden’da bir tavernanın deposunda sevişmek istiyorsa, o işi hallederdi. Tabii eğer, en başından beri istemiyorsa başkaydı. “Anladım.”

“Öyle mi?”

“Gayet iyi.” Boğazını temizledi. Hayal kırıklığı yaşamayacaktı. Kesinlikle *üzülmeyecekti*. Onun yerine rahatsız olacaktı. Rahatsızlık katlanılır gibiydi. “Beni o ismi alana dek baştan çıkaramazsın, eğer niyetin buysa. Bunun ihtimalini bile düşün-

mek ikimize de hakaret olur. Sıradaki sevkîyatımızın ödemesi yapıldığı an sana ödeme emrini gönderirim.” Şalını talaş dolu zeminden alıp silkeledi ve kapıya yönelmek için topukları üzerinde arkasına döndü.

Eli kapı kolunu tuttuğu anda adam, “Henrietta,” dedi.

Kadın donup kaldı. “Beni kimse öyle çağırılmaz.”

Sessizlik. Ardından, “Hımm.” Yakın. Fazla yakın. Peşinden geldi. Sonra da kadına dokundu, bir parmağı omurgası boyunca ilerleyerek heyecanlanmasına sebep oldu. Hayır. Heyecan değildi. Heyecanlanmamıştı.

Kollarını göğsüne dolayıp olduğu yerde kalmıştı. Kendini adamın temasının verdiği zevke kapattı. “Bana dokunmaya lütfetmene gerek yok.”

“Sana dokunmayı istemediğimi mi sanıyorsun?” Bu laflar kadının ensesinde sıcaklığa sebep oldu.

“Bence bir kadının bekâretini –iki kere– almaya niyetli kişiler, bu işi bitirmeden o kadını –iki kere– evine yollamaz.” Başını çevirdi. “Hadi Mayfair beyefendisi olsan neyse. Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz.”

Ağzından çıktığı anda bu laflardan nefret etti. Mayfair’e ayak bile basmamış olması umurunda değildi. Tanrı biliyordu ki, tanıdığı aristokratlar hiç de beyefendi değildi. Dünyanın gözleri üzerlerinde değilken asla. “Özür dilerim.”

“Dileme.”

“Amacım...”

“Ben bataкта büyütdüm.”

Hemen adama baktı. “Bunun hiçbir anlamı yok.” Adam cevap vermeyince Hattie utançla kapıya döndü.

“Ben beyefendi falan değilim,” dedi kadının kulağına, karanlık bir vaat gibi. “Asla öyleymişim gibi davranmadım.” Ya-

vaşça omurgasından omuzlarına doğru okşayıp, omzunda duraksadı, “Ve bekâretini aldığımda, münasip olanın çok ötesinde olacak,” diye fısıldadı.

Ve işte Hattie alevler içinde kaldı. Kendinden geçti. Fakat yine de şüpheyle fısıldadı, “Ama bu gece değil.” Sesi sinirli gibiydi. Sinirlendiğinin farkındaydı. Bu akşam için çok umutlanmıştı, sonuçta doğum günüydü ve şimdi eve gidecekti. Kim bilir bu adam ne zaman çıkıp gelecekti. Muhtemelen asla.

Bitmek bilmez bir sessizlik daha oldu, Hattie kıpırdanmaya başladı. Ve sonra, “Hattie?” diye seslendi Beast.

Adama bakmadı. “Ne?”

“Sana aklımdakileri anlatsam mı?”

Hattie omzunu kaldırıp indirdi. Önemsemediğini düşünmesini istiyordu. Aklındaki her düşünceyi söylemesini istiyordu.

“Teninin dokunduğum en yumuşak ten olduğunu düşünüyorum,” dedi, delirten parmağı mükemmel daireler çiziyordu. “Seni yalnız –yapayalnız– yakaladığımda çırlıçıplak soyacağımı ve her yerindeki yumuşaklığı test edeceğimi düşünüyorum.”

Adamın parmağı omzundan aşağı, elbisesi boyunca inerken Hattie nefesini tuttu. “Buranın nasıl hissettirdiğini, ipek gibi yumuşaklığını ve başka neresinin daha yumuşak olduğunu düşünüyorum. Göğüslerinin vereceği hissi düşünüyorum,” dedi, sesinin sakın, tenor tonu göğüslerini ağır ve sancılı hissettirdi. “Daha yumuşak, dik ve uçları...” Homurdandı. “Dilimde yaratacakları hissi düşünüyorum.” Söz konusu uçlar sertleşince Hattie inledi ve adam omzundaki o vahşi nokta dışında hiçbir yerine dokunmayınca daha da gerildi.

“Tatlarını düşünüyorum, şeker ve günah gibi.” Kulağına konuşuyordu ve Hattie bu laflara, yarattıkları tehdide kendisini kaptırıyordu. “Dün akşam sana dokunmama boyun eğdiğini düşünüyorum. Hatırladın mı?”

Hattie gözlerini kapattı, tekrar istiyordu. *Evet* anlamında başını salladı.

“Söyle.”

“Hatırlıyorum.”

“Hımm.” Adamın her bir mırıldanması kadının derisine karşı bir isyandı. “Ve tekrar istiyorsun.”

Bir baş hareketi daha.

“Sesli söyle.”

“Evet.” Nefes aldı ama ses çıkarmadı. Hattie yutkundu. Daha yüksek sesle konuştu. “Evet, *lütfen*.”

“Onlara dokun.”

Hattie emri anlayamadı. “Ben... ne?”

“Onları istiyorsun. Ellerimi üzerinde istiyorsun. Bana göster.”

Hattie başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Yapabilirsin. Dokun onlara. Seni istiyorlar, senin temasını.”

Hayır, diye bağırmak istedi, *seni istiyorlar*.

Sonra, sanki düşüncelerini duymuş gibi, “Ellerini benimki-ler gibi düşün. Ben öyle düşünüyorum. Onları tutmayı, avuçlarıma yayıldıklarındaki hissi, onları tutup ağzıma aldığımı düşünüyorum. Sen sıırıslam olup da zevkten ağlayana kadar tenini yaladığımı ve emdiğimi düşünüyorum.”

Bu lafları duyunca inledi, elleri kapıda yükseldi, parmakları ahşabı tutuyor, kendisini adamın düşüncelerinin şiddetine karşı dik tutmaya çalışıyordu. Böyle lafları nasıl söyleyebiliyordu? İşini sessizlik ve mırıltıyla gören bu adam? Nasıl burada, yeterince mahrem olmadığını söylediği bu yerde durup bu kadar pis, muhteşem laflar edebiliyordu?

Hattie nasıl daha fazlasını isteyebiliyordu?

Bu adam niye böyle sakindi? Her kelimesiyle Hattie'yi yıkmış ama kendisi her nasılsa sakın kalmıştı. Nefes alışı her zamanki gibi sabitti ve tek hareketi kadının omzunda ve boynu boyunca gidip gelen parmaklarının çizdiği dairelerdi. "Ve ıslaksın, değil mi Hattie?"

Bunu itiraf etmesi için adamın söyleyeceği hiçbir şey işe yaramazdı.

"Bunu söylediğinde ne yapacağımı bilmiyorum ve deliriyorum, Hattie." Covent Garden aksanına karışan o kısık sesli homurtu dışında hiçbir şey... Kadının arzusunun düşüncesinin bile onu delirteceği fikri dışında hiçbir şey...

Hattie üst dudağını ısırdı ve alnını kapıya dayadı. Başını evet anlamında salladı.

"Siktir." Küfrü fısıltıyla savurdu. "Yüksek sesle."

"Evet."

"Söyle."

"Ben... sen beni..."

"Bekle." Homurtusu araya girdi ve aniden teninde daireler çizen tek parmağı değil bütün eliydi. Kadının kolundan aşağı kayarak parmaklarına dolandı. Onu tutup kendisine çevirdi.

Ve onunla yüz yüze gelince, aksanının onu gizlediğini anladı. Sakın falan değildi.

Vahşiydi.

"Bitir," diye gürledi. "Seni ne yaptım?"

"Islak," dedi, bu kelime adama sanki darbe indirdi ve uzun bir küfürle dizlerinin üzerine çökmesine sebep oldu.

Dizlerinin üzerinde, topuklarına oturarak kafasını kaldırıp baktı, elleri yumruk halinde kendi kalçalarında. Bir elinin tersiyle dudaklarını sıvazladı, çok acıkmış bir adam gibiydi. Tanrı aşkına, çarpıcı bir adamdı. Orada, dizleri üzerinde, ihtiyaçla kadına bakarkenki görüntüsü... Saf, sancılı arzuyla...

Hattie kafası karışmış halde başını salladı. “Lütfen, Beast...”

“Şimdi eteklerini kaldırman gerektiğini düşünüyorum.”

Ve böylece, tek bir emirle Hattie’nin aklı uçuştı. Elleri sanki adamın büyüü altındaymış gibi söyleneni yaparken Beast de etek uçlarının sanki kendi irade gücüyle kalkışını izledi. Ya da belki kadının iradesiydi. Çünkü etekler dizlerini geçtiğinde durmadı. Devam etti. Adam da küfür savurmaya, sessiz odayı dolduran yumuşak, kirli laflar bütününe devam etti.

“Daha fazla, Hattie. Daha yüksek. Bana göster. Hepsini.”

Adamın, Hattie’nin kalçalarında elleri, o kapalı kutunun kesigi görünene dek bacaklarını ayırdı. Yırtilan kumaşın sesi yoz ve münasebetsizdi; Hattie aksini yapması gerektiğini bilse de umursamadı. Beast öne eğilip kadının bir bacağına omzuna kaldırdı ve parmakları artık kumaşta değil de tendeydi... ve kelimeler... yağmur gibi yağıyordu.

“Bu, aşkım, çok güzel bir vajina.”

“Sen...”

“Hımm?”

“O kelimeyi kullanmamalısın.”

“Başka kelime kullanmamı ister misin?” Kadına doğru uyuşuk bir nefes gönderdi.

Hattie şaşkınlık ve zevkle nefesini tuttu. “Çok kelime mi biliyorsun?”

“Hımm. Hem de çok. Ve sana hepsini bu gece, burada söyleyeceğim. O kadar yumuşak ve ıslaksın ki... Ve tadına bakmayı çok fena istiyorum, tadına bakabilir miyim?”

Hattie utanamayacak kadar istekliydı. İffetsizdi, istiyordu ve bu hareketi sadece rıhtımda onun dinlemediğini zannetti. Sıra şarkı söyleyen denizcilerden bilmesinin de bir önemi yoktu. Daha sonra, vücudunun tam olarak adamın yapacağı

şeyi nereden bildiğine şaşıracaktı. Parmaklarının adamın saçını tutuşunu, yumruk yaptığı eli karşısında Beast'in nefesinin kesilmesini ve uzun, yavaş bir küfür savurunca orasındaki hassas tenine nükseden havayı sonra düşünecekti. Söylediği lafları da. "Evet, lütfen."

Adamın ağzı cevap verirken sanki cennetti.

Hassas tenini ayırıp kadına istediği şeyi verdi, dilini ona yaslayıp yavaşça, bilinçle yaladı. Dili muhteşem bir hediyeydi ve kadının her milimini uzun, yerinde darbelerle keşfediyor, nefesini kesiyordu. Kadının tenine karşı gürlledi, titreşim Hattie'yi zevkle parmak uçlarında yükseltti, Beast'in saçını tutan elini daha da sıktı. "Hımm," dedi adam tekrar. "Nereyi sevdiğini göster."

Kadın başını hayır anlamında sallayınca, arkasındaki meşe ağacı, adamın yarattığı fırtınadaki bir avuntuya dönüştü. "Bilmiyorum," diye fısıldadı, adamın dili o şahane noktayı bulunca da nefesini tuttu.

Beast durdu, sonra tatminkâr bir biçimde, "Ben biliyorum," dedi.

Ve biliyordu. O noktada uzun süre kaldı, dili yavaşça öne ve geriye doğru okşuyor, durmadan tekrar ediyordu, ta ki Hattie zevkten çılgılık atacağını hissedene kadar... Adamın önünde sallanmaya başlayana kadar... Saçlarını tutan eli iffetsiz ve arzu doluydu. "Lütfen," diye fısıldadı, ağzından daha fazlası çıkmıyordu. "Lütfen."

Ve adam durdu. Adam *durdu*.

"Hayır!" Gözlerini kocaman açıp aşağıdaki Beast'e baktı. "Neden?"

Beast cevap vermedi. Kadına bakmakla meşguldü. "Bu..." dedi sakince, o ahlaksız, muhteşem parmağını oraya yerleştirerek, kadının en mahrem yerini, artık ona değil de kendisine

aitmiş gibi görünen yerini okşayarak... Başladığı şeyi bitirirse seve seve feragat edeceği yerine... “Hayatımda gördüğüm en güzel şey.”

Bu lafları duyunca gözlerini kapattı. “Beast...”

Öne eğilip kadını uzun uzun yaladı, kışkırttığı noktada daha fazla oyalandı. Tekrar durdu. “İşte bunu düşünüyordum,” dedi. “Bu ıslak sıcaklığı. Beni içinde isteyen bu gergin klitoris.” Kadına tekrar baktı, o güzel gözleri ateş ve vaat doluydu. “Değil mi?”

Hattie cevap yerine kalçalarını oynattı, adamın temasına doğru hareketlendi.

Beast’ın belli belirsiz gülümsemesi bir anda parladı. “Hımm. Gerçekten vahşi düşünceler.”

Ve sonra öpücüğüne devam etti, kendisini ona bastıran kadını önünde iyice açıp yaladı, emdi ve o mükemmel dili sayesinde neredeyse...

Arkasındaki duvar oynadı. Hayır. Duvar değil. *Kapı.*

Aniden çılgılık attı ve elini çekip arkasındaki kapıyı kapattı. Adam hâlâ aşağıda uğraşıyordu ve Hattie de hâlâ yanıyordu ama arkasında...

Kapının çaldığını duydu.

Kaskatı kesildi. “Dur.”

“Hayır.” Adam çabasını ikiye katladı.

Hattie bir an yok olan, şimdiyse yeniden yükselen inanılmaz zevk karşısında nefesini tuttu. “Evet,” diye fısıldadı. “Orası.” Leziz bir gümbürtü içinde titreşti. Parmakları tekrar adamın saçını buldu. “Evet. Ah... ah... evet...”

“Hey! Beast!” Amerikalı, kapının arkasından, birkaç adım ileriden sesleniyordu.

Beast kadından uzaklaşıp sesini yükseltmeden önce sabırsızca mırıldandı. “Şimdi olmaz, Amerikalı.”

Kapının arkasındaki sarışın adam, "Birkaç kilometre ileride kendi odaların var," dedi.

Beast cevap verirken Hattie'nin gözlerine baktı. "Bir şeyi ispatlıyordum."

Hem de gayet iyi bir şekilde.

Duraksadı, sonra da, "Kulağa *ikimiz* gibi geliyor. Piç, çabuk ol, gelirken de bir kasa burbon getir," dedi adam, eğlendiği belliydi.

Hattie gözlerini kocaman açtı. "Ne yaptığımızı biliyor."

"Hımm." Beast öne eğilip iç çekene kadar onu tekrar öptü. "Umurunda mı?"

"Tam olarak değil." Adama doğru sallandı. "Daha fazla. Orası."

Adam inledi, dili sert darbeler vuruyor, daireler çiziyor ve kadının çaresizce istediği noktada daha uzun, daha sık uğraşıyordu. Hattie artık parmak uçlarındaydı, asla hissetmediği bir zevkle sarsılıyordu. Adam onu bir çırpıda içine çekiyordu ve bu zevki yaşattığı sürece...

Kadın bin parçaya bölündü, elleri adamın saçında, kalçaları önünde sallanıyordu ve fısıltılı kelimeleri adaminkiler kadar vahşiydi. Merkezinde saf günah vardı. Adam orada, dizleri üzerinde, kadın tuttuğu son uzun nefesi verip de saçındaki yumruğunu gevşetene kadar nazik ve sabit durdu. Hattie'nin bacaklarında derman kalmamıştı.

Ayağa kalkarken onu kollarına aldı, kuvvetli eli çenesini yakalayıp öpmek için kendisine çevirdi. Kadın kendi tadını Beast'in dudaklarında aldı ve kendini açıp da öpücüğün zevkin-den titreyene kadar onu yalayınca adam zevkten inledi.

Ağzını Hattie'den ayırdığında, "En vahşi düşüncelerimde bile tadının böyle olacağını hayal etmemiştim," dedi.

Kadın utanarak bakışlarını kaçırıldı. Yine de, “Nasıl yani?” demekten geri duramadı.

Beast onu tekrar öptü. “Leziz.” Leziz olan adamdı, bunu söylemek istedi ama onu tekrar öpüyor, düşünceleri ve fikirleri alıp götürüyordu. “İffetsiz.” Kadın iffetsizdi. Ona daha ne gösterecekti?

Çok daha fazlasını... Eğer sonraki derin ve uzun öpücük, ikisini de nefessiz bırakan bu öpücük, küçük bir emareyse...

Kadına baktı, göğsü zor aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Elini saçlarına dolayarak, “Çok tehlikeli,” dedi.

Bunu duyunca kadının içini heyecan, zevk ve daha zehirli bir şey kapladı. İnsanlar cinsel zevkten bahsedince böyle mi konuşurdu? Her seferinde bu kadar... kuvvetli bir his mi oluyordu?

Daha fazlasını istiyordu. Hemen.

Ama bunu söyleyemeden adam heyecandan düşürdüğü şalına uzandı. Şah verdiği gibi bıçaklarını topladı, ceketinin içinden çıkardı, yandaki bir kasaya bir an astı ve sonra da kılıfı çekip kolayca sıkılaştırdı. Sanki bunu hayatının her günü yapıyordu.

Muhtemelen de öyleydi. *Neden?* Nasıl bir tehlike, bir adama sekizli bıçak setini sanki bot ya da pantolon gibi her gün giydiriyordu? Bu bıçakları kaç kere kullanmıştı? Kaç kere onu korumakta başarısız olmuşlardı?

Adamın incinebileceği fikrinden hoşlanmadı.

Adamın incinebileceği fikrinden hoşlanmadı ve bunu hiç bilmiyordu.

Ama bunu söylemedi. Deri kayışları çekip de vücudunun bir parçasıymış gibi yerine oturturken de bunu söylemedi. Üzerine kalın paltosunu giyip, kalın kumaş onları görünmez kılarken ve bu onu daha az tehlikeli göstermezken de konuşmadı.

Çok tehlikeli.

Az önce öptüğü güzel dudaklardan dökülen kelimeleri hatırladı. Bu adam tehlikeliydi. Hayal bile edemeyeceği kadar tehlikeliydi.

Bu tehlike onu da güçlü hissettiriyor mu diye düşündü.

Ama bunu da sormadı.

Beast yandaki kasayı –bayraklı olanı– tek koluyla, sanki kaz tüyü doluymuş gibi kaldırıp da kadının yanından geçip taver-nanın geri kalanını açığa çıkaran kapıyı açarken de soramazdı. Adam geride durup kadının çıkması için yol verdi, onun varlığını hatırladığını gösteren tek hareket buydu.

Az önceki adam, onu zevkten mahveden adam gitmişti. Yerine sessiz Beast gelmişti.

Beast.

“Adını hâlâ bilmiyorum,” dedi sakince.

Kelimeleri duymamış gibiydi. En azından onu odadan dışarı çıkarırken Hattie öyle düşündü. Kasayı bırakmak için barda bir an durdu ve Amerikalı’ya baş selamı verdi. Halihazırda insanlarla ve neşeyle dolmuş tavernadan çıktılar, içerinin sesi uzun sokağı daha da sessiz yapıyordu.

Hem sokağın hem de adamın sessizliği Hattie’de çılgılık atma isteği yarattı.

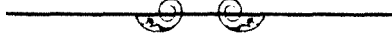
Ama bir at arabasına el edip de kadına hiç dokunmadan kapıyı açınca –nezaketen binmesine yardım etmek için elini bile uzatmadı– bunu yapmadı.

Ona dokunmadı. Onunla konuşmadı.

Kapı neredeyse kapanana kadar. Sonra tek bir kelime, söylenme şeklinden dolayı sanki hayatında ilk kez söylüyormuş gibi az kullanılmışlık hissi veren, Hattie’nin belki de yanlış duyduğunu sandığı o kelime geldi.

“Whit.”

Bölüm On Bir

Whit, Berkeley Meydanı'nın karanlık bahçelerinde durmuş, Warnick Evi'nin pencerelerinden yayılan parlak ışıkları izlerken, kısık sesli, şaşırtıcı bir ısıklık duydu.

Cebine uzanıp saatlerini çıkardı. Dokuz buçuktu. İstenmeyen ziyaretçisine dönerken saatleri yerine geri koydu.

“Burada olduğunu duydum ama inanmak için gözlerimle görmem gerekiyordu.”

Whit bu kuru laflara cevap vermedi ama bu, kardeşini devam etmekten alıkoymadı. “Sarita bana resmi giyindiği söyledi, zavallı kızın gözleri ışık saçıyordu.” Devil sesini yükselterek, çatı şebekesinin konuşmasını taklit etti. “Devil! İnanmayacaksınız! Beast kravat takmış!”

Zaten rahatsız eden aksesuar sanki boynunu daha da sıktı ve Whit ucuna asılma dürtüsünü güçlkle bastırdı.

Devil tekrar ısıklık çaldı. “İnanmadım tabii ama işte buradasın. Tanrım. En son ne zaman kravat taktın?”

Beast sokağın karşısındaki eve gözlerini kısarak baktı, baloya giden züppeleri izliyordu. “Senin düğünün için kravat

taktım. Hak etmediğin bir kadınla evlendiğini de belirtmeliyim.”

“Tanrı biliyor, bu doğru,” diye yanıtladı Devil neşeyle, bastonunu elinde çevirince gümüş aslan başı meydanın lambalarının ışığıyla parladı. “Sana kim yardım etti? Çok... özenle bağlanmış.”

“Kimse yardım etmedi. Dersleri hatırlıyorum.”

Yirmi yıl geçmişti ama yine de derslerini hatırlıyordu. Devil’in da hatırladığını düşünüyordu. Piç babaları onları kendi derslerine sürüklemiş ve üç farklı kadından, aynı anda doğan oğullarından hangisinin soyadını ve mirasını alarak aristokrasie dahil olacağını belirlediği güne hazırlanmalarında ısrarcı olmuştu. Peki diğer ikisi?

Londra sokaklarında kravat bağlamak işe yaramadı. Valsler karınlarına yemek sokmadı. Balık için doğru çatalı kullanmayı bilmek başlarını koydukları samanları yumuşatmadı. Whit yine de dersleri hatırlıyordu.

Ve babalarının önlerine serdiği, uğrunda savaşmaya mecbur bıraktığı hayatı ne kadar istediğini de hatırlıyordu. Sunduğu gücü ne kadar istediğini de. Sevdigi insanlara sağlayacağı koruma ve güvenliği de.

Ama bu yarış asla Whit için olmamıştı. Ödül, içlerindeki en ufak tefek ve sessiz kardeş olan Whit’e verilmeyecekti. Devil sivri dilli, Ewan kurnaz ve öfkeliydi, babaları da bu davranışları, sevdiklerini korumaktan başka arzusu olmayan Whit’inkilerde fazla seviyordu.

Başarısız olmuştu.

Yine de o lanet dersleri hatırlıyordu.

Ve burada, karanlıklar içinde, boynunda bağlı kravatıyla, sosyetenin faytonlarından inip, yirmi yıl önce kaderin küçük

bir oyunuyla aralarında olabileceği insanların baloya girişlerini izleyerek bekliyordu.

“Bu akşam için Berkeley Meydanı’nda mükemmel bağlanmış kravatınla dikilmekten başka planın var mı?” Devil duraksadı. “Kravatı nereden buldun ki?”

“Bir daha kravat derseni seni onunla boğacağım.”

Devil’in sırtışı balo salonuna bakarken karanlıkta ay gibi parladı. “Demek ki birini bekliyoruz.”

“Ben birini bekliyorum. Senin neden geldiğine dair hiç fikrim yok.”

Devil başını evet der gibi salladı ve uzun bir an evi izledikten sonra yakındaki ıhlamur ağacının altına ilerledi. Ağacın gövdesine yaslandı, siyah botunu diğerinin üzerine yerleştirdi. Whit onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Devil görmezden gelinecek bir adam değildi. “Sanıyorum Leydi Henrietta’yı bekliyoruz.”

Elbette öyleydi. Whit cevap vermedi.

“Sormamın tek sebebi züppe gibi giyinmen.”

“Hiç de değil.” Whit, üzerine tekrar konuşmayacakları kravatı ile gömleği dışında, çizmeden şapkaya simsiyah giyinmişti.

“Sarita bana pardösünün altın işlemeli olduğunu söyledi.”

Whit dehşete düşmüş gibi Devil’a döndü. “Öyle değil.”

Devil sırtıttı. “Ama pardösü giyiyorsun ve bunun Garden’da yeri yok... yani belli ki etkilemek niyetindesin.”

“Yumruğumla suratına etki etmek niyetindeyim.” Whit tekrar eve döndü, yeni bir at arabası gelmiş, uşaklar içindekilerin aşağı inmesine yardım etmek üzere kapısında belirmişti. Dışarıya yaşlı bir adam çıktı ve hemen şapkasını taktı.

“Cheadle,” dedi Devil, anlıyormuş gibi.

Anlamıyordu. Whit bile neden resmi elbiseler giymiş halde, Mayfair'e gelip Hattie'nin babasını izlediğini tam anlamış değildi. Bunu kabul etmeyecekti tabii. "Sana ben hallederim dedim, tamam mı?"

"Gerçekten de hallettin. Buraya baba için mi, oğlu için mi geldin? Onları bir Mayfair balosunda bıçaklayamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Neden olmayacakmış," diye yanıtladı Whit.

Devil ağzını kocaman açarak sırttı ve bastonunu kendi ayakkabısına vurdu. "Bana bir şov planladığını söylemeliydin, ben de resmi giyinirdim."

"Hayır. Bazıları istifini bozmamalı," dedi Whit, bu sırada uşakların elinden tutarak yardım ettiği siyah saçlı, güzel bir turuncu elbise giymiş, toplantının diğer üyelerini güven dolu ama ihtiyatsız gülümsemesiyle inceleyen bir kadının arabadan inişini izledi.

"Sanırım bu, Leydi Henrietta?"

Whit kaşlarını çatı. "O değil." Sokağa doğru bir adım attı. *Neredeydi bu kadın?*

"Bir balo salonunun içini uzun zamandır ilk kez görüyorum ama öylece sokağın karşısına yürüyüp düşmanla çarpışamazsın, Beast."

Lakabını duyan Whit kendine geldi. Devil'a döndü. "O, Hattie değil."

Kardeşinin koyu renk kaşlarından biri kalktı. "Ah, demek *Hattie*'yi bekliyoruz."

İsmin kısaltılmasına yapılan vurgu Whit'in tepesini attırdı. Rahatsızlık hissi içinde alev gibi yandı. "Öyle bir şey demedim."

"Gerek yok," dedi Devil ayakkabısına küçük hareketlerle vurmaya sürdürerek. "*Brixton hanım züppeyi Serçe'ye getirdiğini bana söyledi...*"

“Eğer çatılardaki gözlerimizin yapacak yeterince işi yoksa, seve seve daha fazla iş bulabilirim.”

“Çok işleri var.”

“Beni izlemek bunun parçası değil.”

Devil cevap vermedi. “Seni son izlemedikleri sefer, darbe yiyip bilincinin kapandığını ve ortadan kaybolduğunu hatırlatayım o zaman.”

Whit homurdandı. “Kaybolmadım.”

“Hayır, sanırım kaybolmadın. Çok yaşasın hanım züppe.” Whit dişlerini sıktı. Devil hep böyle götün teki miydi? “Calhoun bana ikinizin depoda kayıplara karıştığınızı söyledi – Serçe'de hangimizin bir kadınla akli başından gitmedi ki– yine de depo tam olarak baştan çıkmaya göre düzenlenmiş sayılmasa da...”

Kahretsin, kardeşi ne çok konuşuyordu. “Aklım başımdan gitmedi.”

Devil durdu. “Öyle mi?”

“Hayır. Elbette.” Bu kadın işlerine karşı tehditti... Ewan'a karşı en iyi bağlantılarıydı. Whit bu geceye kadar peşinden bile gitmemişti. Kadın *onun* sahasına gelmişti. Shelton Sokağı'na. Pazar meydanına. Kadın suçluları *onun* karanlığında kovalamıştı.

Adamın tek yaptığı onu takip etmektir. Düşman hakkında daha fazla şey öğrenmek için.

Onu güvende tutmak için.

Bu düşünceyi kafasından attı. Zaten anlamsızdı. Ona uzandığı an ellerini kadından çekememesinin konuyla ilgisi yoktu. Aynı şekilde kadına dokunduğunda hissettiklerinin, kendi dudaklarındaki o dudakların, saçını çeken parmaklarının, diline geldiği sıradaki çıgıllıklarının da. Kadının tadının da. *Tanırım. Kadının tadı.*

“Yani karanlıkta durma sebebin...”

O kadındı.

“Babasının işletmesi zararımızı ödemeyi teklif etti.”

Devil’in koyu renk kaşlarından biri kalktı. “Neden?”

“Sanıyorum oğlu bizden çaldığı için. Keseceğimiz cezanın sakatlama ihtimalinden korkuyorlar.”

“Peki adamın kızı?” Bir an Whit yanlış anlamayı tercih etti, Hattie’yi de alsa ne olacağını düşündü. Eğer onu kendinin yap-sa... Savaşçı kraliçesi. Birlikte Garden’ı ve rıhtımı yönetseler. Bir an zevk dalgaları içinde dolaştı ama hemen bu düşünceyi kafasından attı. “Onun bu işle ilgisi yok.”

“Dahil olacak kadar zeki değil mi?”

Son derece zekiydi. “Yeterince hain değil.”

Devil bastonu iki defa daha ayakkabısına vurdu, yani bil-meyenler için korkunç, bilenler içinse sinir bozucu olan şeyi yaptı: Yani ortada söylemediği bir şey vardı. “Peki o zaman sen hallediyorsun?”

Whit homurdandı.

“Ve doğru şekilde?”

Bu da ne demektir? Çamurdan birlikte çıkmamışlar mıydı, pislikten kendi işlerini kurmamışlar mıydı, birlikte kral olmamışlar mıydı? Whit kendi tarihlerini her zaman her şeyin üzerine koymamış mıydı? “Evet.”

“Ve hızla? Yaklaşan yeni bir sevkیاتımız var...”

“Sevkیات tarihini biliyorum,” diye gürlledi Whit, hatırlatmadan mantıksızca rahatsız olmuştu. “Bu senin olduğu kadar benim de işim. Bu kadar lanet bir dırdırcı olmana gerek yok.”

Uzun bir sessizlik. Sonra öylece, “Onunla bu yüzden mi darbe vurmaya hazır halde giyinip ofisine gitmek yerine, dans

kostümü içinde burada buluşuyorsun? Çünkü Mayfair'i çok seversin?"

Whit cevap vermedi. Mayfair'den nefret ederdi. Aşırılığın-
dan, sahteliğinden tiksiniyordu. İnsanlarından nefret ederdi, eğer
babası lanet bir canavar olmasa, buraya ait olabilirdi.

Devil yaklaşıp, "Leydin geldi," dedi.

Whit hızla eve, Cheadle'i indiren at arabasının olduğu yere
döndü. Turunculu kadın hâlâ oradaydı, şimdi Hattie de yanın-
daydı. Uzun boyu, sarı saçları ve parlak gözleriyle, uzun boynu-
nu ve evden gelen altın ışıklarla koyulaşan, şarap rengi elbisesi-
nin kapatmadığı omuzlarının kıvrımını açığa çıkararak yukarı-
dan topladığı saçlarıyla Hattie. Bir elinde koyu renkli şal taşıyor
ama Londra'ya karşı onu sanatsal şekilde boynuna sarmadan
durmayı umursamıyor gibiydi. Sanatçılık hiç ona göre değildi.

Whit belki de bu yüzden sanat eserine benziyor diye düşün-
dü. Her parçası incelenmeye değer olan, avludaki bir mozaik
gibi. Salonun her yerini dolduran müzik gibi. Gözden kaçması
imkânsız...

Fevkalade.

Eteklerini düzeltmek için eğilince, vücudunu geren hareket
göğüslerini ön plana çıkardı. Whit'in bakışları o muhteşem şiş-
kinliğe kayınca ağzı aniden kurudu. Acaba serin havada teni
pembeleşmiş midir diye düşündü... O kadar hızla kızarıyordu
ki aksi olamazdı. Aklından ceketini çıkarıp koşarak yanma gi-
dip ona sarmak gibi vahşi bir düşünce geçti. Onu alıp götür-
cekti. Onu ısıtacaktı.

Onun yerine kadını izledi, babasından, refakatçisinden ve
evin önünde toplaşan herkesten uzundu. Daha iri ve daha açık-
tı. Daha dürüsttü. Mayfair için fazla gerçektir. Onun Garden'da-
ki halini, üçkâğıtçıyla alay edişini, savurduğu bıçağı, yavru kö-
peği okşamasını ve o dünyaya karışır gibi tavrını düşündü.

Burada ise ortama karışmıyordu. Dışında duruyordu.

Arkadaşına odaklanmıştı, aralarındaki sadeliğe, koyu saçlı kadının Hattie konuşurken sahtelik olmaksızın gülümseyerek dinlemesine bakılırsa, Whit en yakın arkadaşı olduğuna bahse girerdi.

Ve tabii ki konuşan Hattie'ydı. Whit kadının dudaklarına odaklandı, o güzel dudakların inanılmaz hızlı hareketlerini izledi. Ne söylediğini merak etti, aralarındaki mesafeden ve onu duymasına imkân vermemesinden nefret etti.

Arkadaşı gürültüyle gülüyor, sesi oraya kadar geliyordu ve Hattie kendi geniş gülümsemesiyle ve sağ yanağında parlayan gamzesiyle rahat görünüyordu. Onu izlediği sırada Whit'in penisi de uyandı ve rahatsız hissederek homurdandı, içinden kıskançlık dalgaları geçiyordu. O kelimeleri kendisine istiyordu. O kuvvetli gülümsemeyi. O menekşe bakışları.

Onu istiyordu.

Bunu bir an düşündü. Elbette onu istiyordu. Onunla geçirdiği dakikalardan sonra hangi erkek istemezdi? Hangi erkek o tadı daha fazla istemezdi? O arzulu teması? O leziz arzunun çığlıklarını?

Ama buraya kadardı. Kadının vücudunu ve babasının işletmesini istiyordu.

Kadını değil.

“O benim leydim değil,” dedi.

“Ne yaptığının farkında mısın?”

Hayır. “Bir planım var.” Sırtını dikleştirip ceketini düzeltti. “Ve Warnick Düşesi'nin balosuna bir davetiyem.”

Devil şaşkınlıkla küfür savurdu. “Nereden buldun onu?”

“Warnick bize iyilik yaptığına memnun.” Warnick Dükü, İskoçya'da içki imalathanesine sahipti. Ve bu imalathaneden,

Çıplak Yumruklu Piçler'in karayolu nakliyat işletmesi tarafından sağlanan, yıllanmış viski dolu Amerikan *burbon* varilleri nakliyatı sayesinde servet kazanmıştı. Elbette Birleşik Devletler'den İngiltere'ye, Kraliyet'in yüksek faizli vergileri olmadan *burbon* sokmak insanın aklına gelenden daha zordu, özellikle boş varil taşımak kaçakçılık operasyonunun riskini artırırken... Warnick bunu biliyordu.

Azman İskoçyalı, Whit'in istediği daveti hemen sunmuştu, ancak tek bir tedbirle. *Eğer karımı utandırırsan, seni bitiririm.*

Whit, Warnick Düşesi'nin Londra sosyetesinin en kepaze figürlerinden biri olduğunu –şu anda bir sergiyle Avrupa'yı dolaşan nü tablo konusu– belirtmedi, bundan kimse bahsetmezdi, azman kocasını kızdırıp dayak yemekten çekinirlerdi.

Whit'in de düşesi utandırmak gibi bir niyeti yoktu. Onun başka planları vardı. İspatlayacak başka şeyleri vardı.

Beyefendi olmaman umurumda değil.

Yirmi yılda Whit bu tanıma uymaya çalışmamıştı. Hatta her seferinde buna direnmişti. O hak edilmiş *Beast*'ti ve kendisini bu tasvire göre yönlendirmiş, günlerini Mahalle'de, geceleriniyse ringde geçirmişti. Ayrıca bütün bir kaçak mal sevkiyatını iki saatte halletme yeteneğiyle de gurur duyuyordu, Piçler'in işine ya da insanlarına bulaşanları cezalandırma yeteneğiyle daha bile fazla övünüyordu.

Covent Garden pisliğinde nezakete yer yoktu ve Whit bugün olduğu şeye, *Beast*e o çamurdan yoğrularak dönüşmüştü.

O yüzden karanlıklarda bekleyip kadını uzaktan izliyordu. Çünkü o akşam niyetlendiği şeyler olduğu kişiye ters düşüyordu. Yine de bu kıyafeti giymiş, kravat takmıştı. Bir beyefendi tuzağı.

Ve kadını izlerken içi arzu doluyor, ona Hattie'nin haklı olduğunu hatırlatıyordu. Bir beyefendiyle alakası yoktu. Asla da olmayacaktı.

Ama rol yapabiliirdi.

“Bize iyilik yapmadı,” dedi Devil yapmacık bir gülümsemeyle. “Aristokrat hainler cemiyetine karışmak asla niyetlendiğim bir şey değil.”

“Bir aristokratla evlendin.”

“Hayır,” dedi Devil. “Bir kraliçeyle evlendim.”

Whit kardeşinin cevabına göz devirme dürtüsünü bastırdı. Devil, Leydi Felicity Faircloth ile şu an sokağın karşısındaki gerçekleşene benzeyen bir balo salonunun dışında tanışmıştı, kendisi kimsesizlerin kraliçesiydi ve yokluğa karışması beklenerek sosyetenin dışına itilmişti. Ama Devil bir kimsesiz değil, sevdiği, evlendiği, ömrünün sonuna dek tapacağı bir kadın görmüştü.

Sosyetei şok ederek evlendiler ve Felicity bunu hiç umursamadı, seve seve doğduğu dünyayı terk etti ve günden güne Covent Garden’lı oldu.

“Onu nasıl bulduğunu anlamak mümkün değil,” dedi Whit.

Devil’in gülümsemesi neredeyse yankı yapıyordu. “Bunu ben de her gün merak ediyorum.” Rüzgâr esince başını yakasına gömdü ve olduğu yerde sallandı. “Burada yaptığımız şey yerine onunla sıcak yatağımızda olmayı dilemediğimi söylersem yalan olur.”

Whit onaylamaz gibi homurdandı. “Bunu gözümün önüne getirmene gerek yok. Tanrım. O zaman eve, onun yanma git.”

“Ve senin açık hedef gibi sosyeteye girişini izlemekten mi olayım?”

Kardeşine baktı. “İntikam isteyen sendin. Bu da onun parçası.”

Ama değildi. Bu kadına yaklaşmak içindi. Samanlıkta iğne bulabilen tek kişinin kendisi olmadığını göstermek içindi.

Balo salonunda ona yaklaştığında gözlerinde göreceği şaşkınlığı hayal etti. Adamı kendi sahasında gördüğünde yaşayacağı kafa karışıklığını düşündü. Kadın Covent Garden'a geldiğinde Whit'in hissettiği gibi tepetaklak olacağının hayalini kurdu.

"Ben her zaman intikam isterim. Ama onu bıçağımla alırım. Bu şekilde..." Whit'in kılığını anlatmak ister gibi elini salladı. "Bu her neyse işte."

"Konu kendi karın olduğunda bıçağını kullanmadın." Felicity de aşktan önce intikam oyunuydu.

Devil bilmiş bakışlarla Whit'e döndü. "Bu da karşılaştırılabilir bir durum mu?"

Kahretsin. "Hayır."

"Whit... On iki yaşından beri balo salonuna adım atmadın."

O zamanlar da balo salonu değil, işkence odasıydı. Babası olacak adam ona her yanlış adımında ipin ucundakinin geleceği olduğunu hatırlatıyordu. Kendisinin ve annesinin geleceği...

Öfke, korku ve panik doluydu.

Whit elini cebine götürüp iki cep saatinden birini tuttu ve başparmağını metal yüzeyde gezdirdi. "Her şeyi hatırlıyorum."

Sessizlik. "Lanet bir canavardı."

Babaları... Tohumlarını bütün İngiltere'ye dağıtmış, başka kadınlardan doğan oğullarından hangisinin mirasını alacağını bilmemişti. Sonra kendi karısı hak ettiği şekilde testislerine kurşunu sıkarak yasal bir oğlu olmasını imkânsız hale getirince Marwick Dükü oğullarını aramaya çıkmış, gayrimeşruluklarının onları tabi tuttuğu bütün o korkunç testlerden kurtarması gerektiğini umursamamıştı. Sadece kendi soyadını ve soyunu umursamıştı.

Üç oğlunda ve onlardan önce o pozisyonu dolduran kızında açacağı yaraları değil, sadece kendisini düşünmüştü.

Anılar başına üşüştü. Marwick Dükalığı'nın konutu olan Burghsey Evi'ndeki son gece. Vekâleti biten Grace... Bütün İngiltere dükün yasal bir oğlu olduğunu öğrensın diye karmakarışık kızıl saçlarıyla Grace, elleri titreyerek, babasının her zaman düşündüğü gibi bir canavar olduğunu anlayarak çocuğu vaftiz etmişti ve babası da ona gözden çıkarılabilir olduğunu söylemişti.

Sonra Devil ve Beast'e dönmüş ve aynısını söylemişti. Yeterince iyi değillerdi. Düklüğe layık değillerdi. Onlar da gözden çıkarılabilirdi.

Ama yaşlı piç dördüncü kadından olma oğlu, üçüncü kardeşleri Ewan'a dikkatini verdiğinde yaşananlar kadar canını yakan bir şey yoktu. Güçlü, akıllı ve demir gibi yumruklu Ewan. Geleceğini değiştirmeye kararlı Ewan. Bir zamanlar hepsini korumaya yemin etmiş olan Ewan.

Babaları ona tam tersini yapmasını söyleyene dek.

Artık kendilerini korumak zorundaydılar.

Whit, Devil'a baktı, kardeşinin sol yanağındaki yarası geçmişlerinin kanıtı olarak karanlıkta daha beyaz parlıyordu.

O akşam kendilerini savundular ve sonraki her seferde...

Whit düşündüklerini söylemedi. Bu hatıraya yenik düşmeyi reddetti. Kardeşi de bunu istemedi zaten. Devil onun yerine dikkatini Hattie'ye çevirdi ve Whit de direnemeyerek kadının salınan, içkinin kendisi gibi tatlı ve günahkâr, şarap kırmızısı etekleriyle baştan çıkmış hissederek Warnick Evi'ne girişini izledi.

"Sorum şu," dedi Devil sessizce, "zihninde bu iş nasıl bitiyor? Kadın peşimize düşen ailesini ve işletmeyi koruyor, bu da onu en kötü düşman ve Ewan'la aramızdaki tek engel yapıyor."

Whit cevap vermedi. Devil ikisinin de bildiği şeyi söylemese de olurdu. Piçler'in işini tehdit eden, bütün Mahalle'yi de tehdit

etmiş olurdu. Bütün Covent Garden'ı. Ve onlara güvenen bütün insanları.

Koruma yemini ettikleri insanları.

“Bu iş nasıl bitecek?” diye tekrarladı Devil sakince.

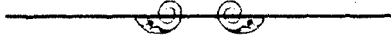
Kadın gözden kaybolmuş, eteklerini uçları bile içeri girme-ye hevesli bir grup insanın arkasında kalmıştı. Onu göremekten nefret etti, aslında gözden kaybolması Whit'in peşine düşmesini kolaylaştırıyordu. Omuzlarını dikleştirip yakasını düzelterek, “İntikam,” demesini de.

Devil peşinden, “Whit,” diye seslendiğinde yolu yarılamıştı.

Whit durdu ama dönüp bakmadı.

Devil'in konuşması Garden ağzına kaydığında bile dönmedi. “Unutuverdin, kardeşim... Ben de karanlıkta bekleyip ışığı izlemiştim.”

Bölüm On İki

“Neden burada olduğumuzu tekrar söylesene.”

Hattie, Warnick Evi’nin balo salonu girişinde toplanan insanların arasında konuşuyordu. O ve Nora, Cheadle Kontu’nu kalabalık içinde kaybetmişlerdi ve akıntıya kapılmış bir balık gibi evin ana katına çıkan merdivenlere sürükleniyorlardı.

“Balolar eğlencelidir,” dedi Nora ilerideki birine doğru gülümseyerek. “Ayrıca Warnick Düşesi’ni çoğu insandan daha çok seviyorum.”

“Warnick Düşesi’ni tanıdığını bilmiyordum.”

“Hakkımda bilmediğin bir sürü şey var,” dedi Nora gizem yaratıyormuş taklidi yaparak.

Hattie kahkahayla güldü. “Hakkında bilmediğim hiçbir şey yok.”

“Arasam, gerçekten de bir iki şey bulacağımı sanıyorum,” cevabı geldi Nora’dan, şalını uşaklardan birine uzatırken. “Ayrıca yeni *metresin* hakkında sır saklaman hoşuma gitmiyor.” Malum kelimeyi o kadar abartıyla söyledi ki kim baksa ne söylediğini anlayabilirdi.

Hattie gözünü bile kırpmadı. Neyse ki kimse onları izlemiyordu. Hiç kimse biri güzellikten, diğeri zarafetten yoksun, yirmi dokuzluk iki kız kurusuna bakmıyordu. “Öyle bir şey değil.”

Nora sıırttı. “Ah, hayır. Elbette değil. O sadece...” Gözlerini kocaman açıp kısık sesle konuştu. “Bir *tavernada*.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Hattie tavana baktı ve o da kısık sesle konuştu. “Bunu *başka bir yerde* konuşabilir miyiz?”

“Elbette,” diye yanıtladı Nora, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. “Ama kimse dinlemiyor. Bence senin bazı yerlerini kendisinininkinden fazla önemseyen bir adamın zor bulunduğu gerçeğini bir düşünmelisin. Yani bana öyle söylendi.”

“Nora!” Hattie’nin yanakları kıpkırmızı oldu ve yüksek tonlu çığlığı da etraflarından şaşkın ve onaylamaz bakışlarla karşılık aldı.

“Her neyse, düşesi tanıyorum çünkü düğ at arabası yarışı seviyor ve ne tesadüf ki ben de öyle.” Nora yakındaki uşaklardan dans kartlarını coşkulu bir kahkahayla aldı. “Şunlara bak, ne kadar zekice. Küçük boya paletleri. Sanırım boya kutucuğuna dans partnerimizin adını yazmamız gerekiyor.”

Birini başını onaylamaz gibi sallayan Hattie’ye uzattı. “Bana gerek yok.”

Nora iç çekti. “Al şunu.”

Hattie aldı ama, “Ben dans etmem. Yıllardır da etmedim,” dedi. Özellikle de bir çeşit acıma duygusu sebebiyle böyle bir duruma sürüklenmemiş biriyle. “Dans etmeyi sevmem bile,” dedi, arkasını sönmüş balo salonunun kapısını açan Nora’ya.

Balo salonu koridordan birkaç derece sıcaktı, geceye açılan kapılar içeri taşan kalabalıklara yetmiyordu. Yüksekteki şamlar, dışarıdan gelen, aşağıdaki zemine sıcak mum damlaları dökecek denli kuvvetli rüzgârla yanıp sönen muhteşem ışıkla-

rını, zevk ve sefa düşkünlerinin üzerine seriyordu. Tabii kim-
senin mumu fark ettiği yoktu. Orkestra gürültülü, içkiler boldu
ve şimdiden dans pistinde uygun olandan daha yakın temasla
dans eden azman dük ile göz alıcı düşes aşk yaşıyordu. Herke-
sin dikkati de onların üzerindeydi.

Hattie bir an, kapılardan sığmayan, salondaki herkesten
uzun olan İskoçyalı'nın karısını kollarında sımsıkı, sanki ko-
runmaya ihtiyacı varmış gibi tutuşunu izledi. Alev rengi saçlı
ve güzel bir kadın olan düşes –bir zamanlar Londra'nın en gü-
zel kadını denmişti– gözlerini kaldırıp kocasına parlak, sevgi
dolu bir gülümsemeyle baktı ve adamın taş gibi sert suratı sev-
giyle yumuşadı. Yüz ifadesi dürüstlüğünün sonucuydu.

Hattie birinin insana böyle bakmasının nasıl hissettireceği-
ni merak etti.

Böyle sıkıca tutulmanın.

Bu kadar çok sevilmenin.

Balo salonuna çıkan merdivenleri bitirdikleri sırada Hattie
bir elini göğsüne götürerek boğazındaki düğümü yutkundu.
Nora kâhyayla konuşunca, adam resmi bir sabitlikle dönüp
herkese duyuruyu yaptı: “Leydi Eleanora Madewell. Leydi
Henrietta Sedley.”

Beklendiği üzere kimse bu isimlere dönüp bakmadı ve iki-
si kendi başlarına ana salona girdiler. “Aman Tanrım, Warnick
çok iri,” dedi Nora gelişigüzel bir biçimde. “Eğer bu kadar bü-
yük bir şey ilgimi çekse, doğruyu söylemek gerekirse, bu kadar
büyük bir şeye çıkan yolu bulurdum.”

Hattie kahkahayla güldü. Nora'nın böyle şeylere ilgisizliği
onu bu tür geceler için mükemmel bir eşlikçi –asla Hattie'nin çe-
yize aç bir çıkırıldım züppeyle dans etmesinde ısrarcı olmazdı–
ve dost yapıyordu, çünkü Hattie'nin sırf kocası olsun diye aşksız
bir evlilikten çekindiği için deli olduğunda asla ısrar etmiyordu.

Nora partnerliğe niyet etmiyor değildi ama planladığı gelecekte partnerlik aşk için, uzun süreli ve bir kadınla olacaktı. Ancak bir servet sahibi bir dükün kızı olarak ve oğul sahibi her annenin dikkati üzerindeyken onun durumu biraz daha karmaşıktı. Bu dük kızı zengin, cesur ve güzeldi ama Londra'nın yarısı onun açık seçik gülümsemesine ve kazanma hırsına deli oluyordu. O yüzden de Hattie, Nora'nın tam olarak arzuladığı şeye kavuşacağını sanıyordu; macerayı ve Nora'yı aynı oranda seven ömürlük bir partner.

Hattie'nin ise böyle bir garantisi yoktu.

Aslında Hattie yaş aldıkça, sosyeteden uzaklaştıkça ve kendisini babasının işine adadıkça güzellikten yoksunluğu daha da büyük bir yükümlülüğe dönüşüyor, kalbinde aşk ya da partner için barındırdığı bütün arzular daha farklı, daha başarılabilir bir arzu uğruna göz ardı ediliyordu.

İş hayatı.

Evlilik yok. Çocuk yok. Bakışları ortada toplaşıp dans edenlere, Warnick Dükü'nün kafası ile geniş omuzlarına takıldı. Hiçbir partner onu böyle adanmışlıkla izlemeyecekti.

Bu tür şeylere arzusunu kenara itecekti.

Beast hariç.

Bu düşünceyle yanakları alev aldı, adamın anısı bile salonda sıcaklığın artmasına yetti. Tenine temas eden elinin anısı. Öpücüğünün anısı. Üzerinden hiç çıkmayan o şekerli tadı. Ve sesi, kısık ve karanlık, kulağındaki, dudaklarındaki, göğsündeki ve daha aşağılarındaki o mükemmel his.

Adamın ona neyin eksik olduğunu göstermesini istemişti. Kadını zevkle mahvetmesini istemişti, böylece bir daha asla sahip olamasa da hep hatırlayacaktı. Ve adam bunu yapmıştı.

Ve daha fazlasına söz vermişti.

Elbette bu sözü tutmak yerine Hattie'yi eve yollamıştı. Ve şimdi, üç gün sonra, ondan hiç haber alamamıştı. Hattie'nin adını biliyordu ama onu bulabilecek miydi? Aramaya niyeti var mıydı?

Ve onu eve yollarken fısıldadığı o kelimenin anlamı neydi?

Whit.

Hattie duyduğu andan beri içini kemiren bu tek, hırıltılı heceyi düşünmek istemeyerek başını salladı. Onu doğru mu duymuştu? Anlamı neydi? Nora'ya anlatınca, Nora bunun Hattie'nin espri anlayışına gönderme olabileceğini söylemişti.

O akşam gelişen olayları düşündüğünde, Hattie buna ihtimal vermedi. Her halükarda, önemi yoktu. Özellikle de asla gelmeyeceği bir yer olan bu salonda.

Onun yerine kalabalığın arasında dans eden ev sahiplerini izleyen arkadaşına baktı. "Eğer böyle bir şeyle ilgilensen bile, adam senin olmazdı, Nora. Karısına fazlasıyla âşık."

"Ve kimse onu suçlayamaz," dedi Nora neşeyle. "Şampanya?"

"Hadi," dedi Hattie. "İnsan bulabildiği eğlenceyi bırakmalı."

Lafını tam bitirmişti ki kâhya balo salonu merdivenlerinden seslendi. "Bay Saviour Whittington."

Hattie'nin bu ismi duymasına gerek yoktu. Merdivenlerin başındaki üniformalı adam Hattie ve Nora salonda yürürken ondan fazla isim söylemişti. Belki yirmi. Ve Hattie hiçbirine dikkat etmemişti.

Ama bu isim bütün salonda bir dalga yarattı.

Bundan emindi.

Etrafındaki katılımcılar da bakmak üzere döndü. Sadece önce merak edip de sonra şaşırان ve lafları ağızlarına tıkanan

kadınlar değil, sıradan sohbetleri Hattie'nin arkasındaki merdivene bakınca kesilen erkekler de. Hattie, kalabalığın üzerinden Warnick Dükü'nün salonun girişine baktığını ve düşesin kızıl saçlarının sanki geleni görmek için parmak uçlarına yükseliyormuş gibi aşağı yukarı dalgalandığını gördü.

Hattie'nin parmak uçlarına yükselmesine gerek yoktu. Ensesine doğru bir fısıltı rüzgârı, küçük bir esinti hissetti. Yine de yavaşça, kimi göreceğini bilerek ve buna hiç ihtimal vermeyecek döndü. Londra gölgelerinin kralının burada, Mayfair balo salonu aydınlığında ne işi olduğuna dair hiç fikri yoktu.

Bir an adam gerçekten de kral gibi göründü, kusursuz kostümüyle, inanılmayacak denli yakışıklı görüntüsüyle, sanki oraya ilahi bir hakla gönderilmiş gibi merdivenlerin tepesinde duruyordu.

Ama halk kalabalıklar içinde kaybolmuş bu çok sıradan, çok iri ve çok yaşlı kız kurusuna hiç ilgi göstermiyordu. Ve bu adam doğrudan ona bakıyordu.

Hattie bir an dondu, sonra alev alev yandı, adamın başka tarafa bakmasını istedi çünkü kendinde başını çevirecek irade gücünü bulamıyordu. Bu kalabalık arasında adam onu nasıl bulmuştu? Çoğu konuktan birkaç santim uzun olduğunu sanıyordu, bir odada gözden kaybolması kolay bir kadın değildi. Yine de onu bu kadar hızla bulmasına gerek yoktu.

Ayrıca kadına bu şekilde bakma hakkı da yoktu; tam olarak gözlerden uzak oldukları zaman kendisine bakmasının nasıl olduğunu hatırlatarak bakıyordu. Yalnızken. Tavernada. Ya da genelevde.

İnsanlar başını adamın baktığı hedefe doğru döndürürken Hattie'nin yanakları kızardı.

Birkaç kişi Hattie'nin arkasına, etrafına bakındı. Tabii Nora dışında. Arkadaşının sırtışı bir anlama geliyorsa, o da Nora'nın Beast'in dikkatinin odağını iyi bildiğiydi.

Beast değil.

Saviour Whittington.

Whit.

Bu bir isimdi.

Ona ismini sormuştu ve adam da cevap vermişti. *Whit.* Ama şimdi daha fazlaydı. Şimdi tam adın biliyordu. Saviour Whittington. Unvanı yoktu ama sanki evde, başka bir iyi dikilmiş ceketin cebinde bırakmış gibi bir hali vardı. Bu akşamki ceketini koyu renkli ve mükemmel dikişliydi, beyaz bir kravat takmıştı ve yüzü çok güzeldi. Nasıl olduysa da dükün balosuna davetliydi, kendine Beast diyen kimsenin böyle bir şans olmalıydı.

“Kim o *adam*?” Kelimeleri içinde tutamadı.

“Hatırlamıyor musun?” dedi Nora dirseğine alaycı bir şekilde vururken, bu sırada adam da merdivenlerden salona girdi. Hattie topukları üzerinde dönüp kalabalıkta ilerledi, Nora da peşinden geldi. Sanki mecburmuş gibi açıklığa kavuşturmak için, “Covent Garden’den?” Bir duraksama ve, “*Tavernadan*?” diye ekledi.

Hattie’nin cevabı belli belirsiz bir, “Kapa çeneni, Nora,” oldu.

Nora elbette susmadı. “Işıklar altında daha bile iyi görünüyor, Hat.”

Işık altında çok güzel görünüyordu. Her zaman çok güzel görünüyordu. Hattie bunu söylemekten imtina etti.

“Sana düşesin her zaman enteresan konukları olduğunu söyledim,” dedi Nora bilmiş bilmiş.

Hattie başını öne eğip hızla yürümeyi sürdürdü, zevk düşkünlerini eliyle ittiriyor, odanın diğer ucuna gitmek istiyor, şampanya aniden daha büyük bir ihtiyaca dönüşüyordu. İçki masasına ulaşınca aldığı kadehi hızla içti.

Nora dikkatle izledi ve, “Kambur duruyorsun,” dedi.

“Fazla uzunum.”

“Saçmalık,” dedi Nora. “Sen mükemmel boydasın. Herkes Amazonları sever.”

Hattie ona ters ters baktı. “Kimse Amazonları sevmez.”

“Görünüşe bakılırsa Bay Whittington onlara karşı isteksizlik yaşamıyor.” Nora sırıttı. “Özellikle senin için geldiğine göre.”

Bana savaşı demişti. Eh. Bunu Nora’ya söylemeyecekti, zaten sonunu duymamıştı. Sakinleşti. “Benim için burada *değil*.”

“Hattie. Bu adam daha önce hiçbir Mayfair balosuna adımını atmadı.”

“Bunu bilmiyorsun.”

Arkadaşı onu ciddiyetle baktı. “Gerçekten de böyle bir adamın arada sırada sosyete etkinliklerine katıldığına ve Londra’lı hanımların bunu dedikodu yapmaya değer bulmadığına mı inanıyorsun? Pis, muhteşem bir dedikodu. Tanrım, Hattie, son seferinde kendisiyle çay içmeye mecbur edildiğimizde, Leydi Beaufetheringstone altı saat boyunca bekâr beyefendilerin hangi renklerde ceket giymesi gerektiğini dinlemiştik.”

“Altı saat değildi.”

“Değil miydi? Bana *altmış* gibi gelmişti.” Nora içkisini yudumladı. “Demek istediğim, Hattie, bu adam daha önce hiç sosyeteye girmede ve bu haftadan önce seni de hiç öpmemi.”

Hattie gözlerini kocaman açtı. “Bu ikisinin hiçbir bağlantısı yok.”

Nora’nın koyu renk kaşlarından biri çokbilmiş bir kavis oluşturarak kalktı. “Elbette yok.”

Hattie sırtını dikleştirdi, şöyle bir bakacak, hızlıca onu kalabalıkta bulmaya çalışacaktı. Bunu yaptığı, boyunun verdiği yüksekliğe ulaştığı an bakışları adamın gözlerini buldu. Adam onu arıyor gibi bile değildi. Sanki Hattie başını kaldırdığı an oracıktaydı. Sihir gibi.

Hemen başını eğdi. “Kahretsin.”

Nora kıs kıs güldü. “Ondan saklanmayacağını biliyorsun.”

“Nedenmiş? Sen bütün bir sezon boyunca Bayswater Markisi’nden saklandın.”

“Çünkü Bayswater oyuncak eve saklanan fili bile bulamaz. Senin beyefendi daha eşit bir rakip.”

O mükemmel bir rakipti. Hattie’nin bu kadar hoşuna gitmesi de bu yüzdendi, her an kavgaya tutuşabilirlerdi ve ikisinden biri kazanırdı. Kalbini hızla çarptıran da buydu. Covent Garden’a gidip de onu çaresizce aramasının fitilini yakan buydu. Önceki geceler yatağında dönüp durmasının ve *dövüşler* derken ne kastettiğini, evden kaçıp da bu sorunun cevabını aramaya kalkarsa nasıl bir belaya bulaşacağını düşünerek uyanık kalmasının sebebi buydu.

Kendisini adamın dünyasında hayal etmek bir tarafaydı, adamın Hattie’nin dünyasına çıkagelmesi ise bambaşkaydı.

Nora’nın elini tuttu ve onu içki masasının altına çekti, sonra da ilerideki balkona açılan kapıya doğru ilerlediler. Fazlasıyla gürültülü bir grubun yanından geçtikten sonra Hattie sırtını taş parmaklıklara yaslayıp Warnick bahçelerine baktı ve, “Buraya gelmemeliydik,” dedi.

“Neden öyle olsun ki?” dedi Nora. “Acayip eğleniyorum.” Hattie homurdanınca Nora, “Ayrıca Hattie, şeyde geçirdiğin zamanın amacı,” –kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı– “genelevde... bekâretinden kurtularak Hattie’nin Yılı’nı başlatmak değil miydi? Bütün mesele evlenme ihtimalinden kurtulmak değil miydi?” dedi ve bir an durdu, sonra, “İşte senin şansın! Adama git ve kendini evlenilemez hale getir,” diye ekledi.

Nora haksız değildi. Kesinlikle başta amacı buydu, hızlı bir bekâretten kurtuluş işi halledecekti. Babasının evliliğin artık

Hattie için bir seçenek olmayacağını öğrenmesi yeterliydi. O işiyle evlenecekti ve ölüm onları ayırana kadar da işine bakacaktı.

Başını iki yana salladı. “Yapamam. Neden geldiğini anlamadan olmaz. Oyunu değiştirmek istiyorsa, olmaz.” Durdu. İstedğini elde etmeye çok yaklaşıyordu. Bu adam da hemfikir olsa ne olurdu? “Kahretsin,” diye fısıldadı. “Neden gelmiş?”

“Keşke bu ilahı cevabı almanın bir yolu olsa, mesela, ona sorarak?”

“Eğer babama olanları anlatırsa Augie’nin sırrı ortaya çıkar. O zaman da işletmeyi alamam.”

Nora kaşlarını çatı. “Augie kışının üzerine oturmayı hak ediyor. Kendi pisliğini temizlemeli. Babana her şeyi anlatmalı-sın. Bu Beast denen adama da. Bırak Augie’yle onlar uğraşsın.”

Hattie ona baktı. “O benim kardeşim.”

Nora gözlerini kısarak bakınca Hattie kendisini rahatsız hissetti. Bu bakışı tanıyordu. Değerlendirmeye bakışı. Hattie konuyu değiştirmeden Nora, “Ama konu bundan ibaret değil, haksız mıyım?” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Elbette o kadar. Augie’nin incinmesini istemiyorum.”

Nora başını iki yana salladı. “Hayır. Sen meseleyi çözmek istiyorsun. Çözebileceğini kanıtlamak istiyorsun. İşletmeyle ilgili sorunları tek başına çözebildiğini kanıtlamak. Buna layık olduğunu göstermek istiyorsun. Böylece baban da işi sana verecek. Onun onayını istiyorsun.”

Hattie başını evet anlamında salladı. “Evet.”

“O yüzden de bu adamla tek başına uğraşacaksın.”

Nora *yalnız* kelimesini doğru anlamda kullanmıştı. Bireysel olarak. Hattie, Piçler’in çalınan mallarının geri ödenmesi

müzakeresini tek başına yürütüyordu, babasının yardımını olmadan. Ama Hattie *yalnız* kelimesini duyunca gözünün önünde çoğul bir *yalnızlık* canlandı. Bir faytonda yalnız olmak. Bir yatak odasında. Bir taverna deposunda. Onunla yalnız olmak.

Her halükarda Hattie için cevap aynıydı. “Doğru.”

Arkasına dönüp kapıya baktı. Adamın orada olacağından korkuyordu. Olmaması hayal kırıklığı yaşattı.

“Yardım almadan,” diye netleştirdi Nora.

“*Müdahale* olmadan.” Ve babası kesinlikle müdahale *ederdi*. Babası ona kaydı temiz tuttuğunu, kimsenin sevkıyat dağıtımını onun kadar iyi denetleyemediğini ve evet, rıhtım işçilerinin onu sevdiğini ama işi erkeklere bırakması gerektiğini söylerdi.

Hattie dişlerini sıktı. Kim bilir kaç defa bu korkunç karşılığı duymuştu. *İşi erkeklere bırak*.

Bundan tiksiniyordu. Ve artık işi erkeklere bırakmak istemiyordu. İşin kadınlara bırakılmasını istiyordu. Bir kadına. Kendisine.

Evet, babasının son tercihiydi ama en iyisiydi. Ve Saviour Whittington’ın buraya gelip her şeyi berbat ederek bunu daha karmaşık hale getirmesine izin vermeyecekti, kahretsin. Hattie buradayken asla.

Bakışlarını Nora’nın karanlık, meraklı ve sadece iyi bir arkadaşın yapacağı üzere eğlenmiş gözlerine çevirdi. “Bu hiç de eğlenceli değil.”

Nora küçük bir kahkaha attı. “Korkarım, son derece eğlenceli, adam sana ders vereceğine söz verdi, değil mi? Hattie’nin Yılı keşfinde sana yardım etmeyi kabul etmedi mi?”

Hattie yanaklarının kızarıklığını örten karanlığa minnettardı. “Evet.”

Ve bana çok tehlikelisin dedi.

Bunu düşününce içi titredi. Birinin hakkında düşündüğü en keyifli şeydi.

“Belki de o yüzden buradadır.”

“Değil.”

“Öyle olmalı,” dedi Nora. “Anlattıklarına bakılırsa, daha önemli kısımlarına ulaşmamış.”

“Nora!”

“Sadece eşitlik adına konuşuyorum!” Nora kocaman gülümseyerek kollarını açtı. “Peki o zaman, buradan nereye?”

“Bu gece burada olacağımı nereden bildiğini anlamıyorum. Ben asla...” Dondu kaldı. Tepelerindeki yıldızlı geceye odaklanmış görünen Nora’ya baktı. “Sen.”

Nora ona döndü. “Hımm?”

“Buraya gelmeyi sen istedin. Sen zorladın. Ben evde kalıp defterleri inceleyecektim.”

“Baloları severim,” dedi Nora.

“Balolardan nefret edersin.”

“İyi! Warnick Düşesi özel bir not gönderip seni ve babanı getirmemi istedi. Düşesleri hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

“Düşesleri hayal kırıklığına uğratmayı zerre umursamazsın.”

“Bu doğru. Ama bu düşesten çok hoşlanıyorum ve bana muhteşem zaman geçirme sözü verdi.”

Hattie onu suçlar gibi parmağını uzatarak “Sen bir hainsin,” dedi.

Nora nefesini tuttu. “Değilim!”

“Öylesin! Bana tuzak olduğunu söylemeliydin!”

“Çeyiz peşindeki adamlardan biridir diye düşündüm! Ero- tik kaçamaklar yaşadığın partnerinle ilişkili bir tuzak olduğunu bilmiyordum!”

Nefesini tutma sırası Hattie'deydi.

"Bahsi geçen kaçamaklara tam destek vermiyor değilim," dedi Nora sırtarak.

"O benim partnerim değil..." Duraksadı. "Nora. Bu adam her anlamda ömürlük hayalimle aramda duruyor."

"Peki kaçamaklar?"

Hattie iç çekti. "Elbette son derece güzeldi." Nora konuşmadan Hattie, "Ama bu akşam bu sebeple gelmedi. Bu da başka bir sebeple geldiği endişesi yaratıyor," diye ekledi.

"Yani, başka bir kadın için mi?"

Bunu kastetmiyordu ama dürüst olacaksa, düşüncesi bile midesini ağrıttı. "Hayır. Demek istediğim, müzakeremizi etkileyecek başka bir şey. Belki... Bilmiyorum... Augie hakkında bilgi ya da... Bilmiyorum... babamla tanışmak. Bu *asla* olamaz. Hemen gitmesi için ikna etmeliyim."

"Hımm," dedi Nora, acele çıkardığı ses Hattie'nin dikkatini çekti.

"Ne?"

"Bunun mantıklı bir plan olduğuna şüpheliyim."

"Nedenmiş?" dedi Hattie. "Hemen oraya dönüp... onu bulacağım."

"Bu zor olabilir," dedi Nora.

Balkona soğuk rüzgâr esintileri doldu. Hattie arkadaşına gözlerini kısarak baktı. "Neden?"

Nora omuzundan ilerisini, arkasındaki açık kapıdan görünen aydınlık balo salonunu işaret etti. "Çünkü şu anda babanla konuşuyor."

Hattie arkadaşının işaret ettiği yere döndü.

Elbette konuşuyordu.

Başladığı an itibariyle Hattie'nin Yılı için harika planlar yapmıştı. Ama şimdi, burada, dünyayı sarsmaya hazırdı, yirmi dokuzuncu yaşını geçmişi çözüp geleceğine başlamak için harcayacaktı. Ama Hattie'nin Yılı bu planlarla işbirliği yapması gerektiğini söylememiş gibiydi.

Kesinlikle Bay Saviour Whittington'a işbirliği yapması gerektiği söylenmemişti. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Bu adam her kimse," dedi Nora sakince, "işini biliyor."

Parmakları Nora'nın almasında ısrarcı olduğu dans kartı etrafında sıkılaştı. Bu kart işi, parayı, başarıyı ya da -hak etse de- erkek kardeşine birkaç gün önce bıçak saplayan ve bunu babalarına anlatacak adamı umursamayan kadınlara göreydi. Hattie'nin asla umursamadığı bir şeydi. Yine de şu an elinden gelen tek şey Beast'in güzel yüzüne bakmak ve avcundaki parşömeni öylece tutmaktı.

Gelecek savaşta işine yaramayacaktı tabii. Hattie elinde hiç değeri olmayan bir keman da tutabilirdi. Aslında keman daha fazla işe yarayabilirdi çünkü onu adamın başında parçalayabilir, bu da biraz olay çıkarırdı, evet ama iki adamın konuşmamasıyla sonuçlanırdı.

Adamın sanki düşüncelerindeki tehdidi duymuş gibi salonun ortasında babasıyla konuştuğu yerden kafasını kaldırdı, tuhaf amber bakışları hemen Hattie'yi buldu. Sonra da sanki ömrünü Mayfair balolarında geçirmiş gibi ona göz kırptı.

"Enteresan..." dedi Nora.

"Hayır. Hiç enteresan değil. Ne oyunu oynuyor bu adam?" Ve Hattie neden bu oyunu burada, herkesin gözü önünde oynadığı için ona daha fazla sinirlenmiyordu? Öfkeden çıldırmalıydı. Delirmeliydi. Ama onun yerine... *heyecanlıydı.*

Savaşçı.

“Daha fazla baloya gitmeliyiz.”

“Bir daha asla baloya gitmiyoruz,” dedi Hattie, salona doğru yürüyünce kalbi hızla çarpmaya başladı.

O sırada adamın gözlerinde bir şey parladı ve Hattie kendi içinde isyan eden duyguyu tanıdı.

Beklenti.

Hattie kapıyı açtığı sırada adam babasıyla konuşmak için eğildi. Başka şartlar altında komik bir tablo olabilirdi; devasa genç adam, yaşlanmaktaki kontun kulağına eğiliyordu, son derece kötü bir küçümseme haliydi. Babası doğasındaki bu kısalığın onu mükemmel bir denizci yaptığını söylerdi ve bu kısmen doğrudu, gemilerinde alt güverteye girmek için eğilmesine bile gerek kalmazdı. Ama bu adam –Hattie artık onu Beast olarak göremiyordu ama kendini tutamadan, ne kadar uygunsuz olsa da Whit diye düşünüyordu– babasının üzerine güneş gibi kapanmıştı.

Hayır. Güneş gibi değildi. Fırtına gibiydi, denizden yükseliyor, mavi gökyüzünü çalıp yerine sessiz, karanlık bulutlar koyuyordu.

Büyük, güzel ve tahmin edilemez bir fırtına.

Babasına ne anlatıyordu?

Her şey mümkündü, çünkü yalnızlardı ve odanın geri kalanına duyarsız bir halleri vardı. Hattie hızla havadan sudan konuşmaları ihtimalini hesapladı; mevsim, içkiler, odanın sıcaklığı, mevcut uşakların sayısı gibi.

Olumsuz ihtimalde bir şey konuşmaları mümkün müydü?

Hattie hakkında konuşmaları çok daha muhtemeldi.

Hattie hızını artırdı, neredeyse Eversley Markisi’nin karısını düşürüyordu, çabuk bir özür diledi. Hattie herhangi başkasına çarpsaydı özür dilemek için durabilirdi ama markinin karısı

Britanya'daki en kepaze ailelerden birine mensuptu, o yüzden de herkes babası ile son günlerdeki işleri hakkında çok fazla şey bilen adam arasında gerçekleşen tehlikeli sohbeti sonlandırma ihtiyacını anlayacak biri varsa, o da bu kadındı.

Kont gölgeler altında başını ever der gibi salladığı sırada Hattie neredeyse yanlarına varmıştı. Nefesini tuttu, hissettiği duyguyu tanımlayamıyordu ama hoşuna gitmedi. Sonunda yanlarındaydı ve kendisine engel olamadan, "Bu kadarı yeter," dedi.

Kont gözlerini kocaman açarak kızına döndüğü sırada Whit sırtını dikleştirdi ve...

Ah Tanrım.

"İyi olmadı," dedi Nora sakince Hattie'nin sağ omuzunun arkasından.

Kimse bu kadar muhteşem gülümsememeliydi. Hattie elle-riyle bu gülümsemenin kuvvetini kapatma dürtüsüne karşı geldi. Bu yabancı cazibeye direnmek için... *Başını dik tut, Hattie.*

Yutkundu. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Adam bu kaba soruya elini uzatarak karşılık verdi. "Leydi Henrietta." Kelimeler kültürlü ve sakindi, her zamanki karanlık tınından yoksundu.

Hattie kaşlarını çatı, başını kafa karışıklığı ve içinde hissettiği hayal kırıklığına tehlikeli biçimde yakın bir hisle yana eğdi. Bu aynı adam mıydı? Olamazdı. Neredeydi o homurtu? Garden'da gelişen aksan?

Adamın amber bakışlarında bir parıltı belirdi ve Hattie'nin içine alevler gönderdi.

Hayır. Onu uysal olmaya yönlendiremeyecekti. Bakışları adamın uzattığı nasırlı eline kaydı. Hattie elini uzatmadı. "Soruma cevap verin lütfen." Karşılık gelmeyince –elbette o özelliği

yerindeydi– babasına döndü, bakışlarındaki kınamayı fark etti. “Ne hakkında konuşuyordunuz?”

Kontun dudakları çizgi haline geldi. “Ses tonuna dikkat et.”

Kelimelere karşı hissettiği rahatsızlığı yutkundu, daha ne cevap vereceğini düşünmeden Whit konuştu. “Cheadle.”

Yine o karanlık. Babasının sözlerindeki uyarıdan daha sert bir ihtar. Şaşkın bakışlarını White çevirdi, muhteşem görünümlü ve güzel Yunan heykeli aniden taşlı bir sokak gibi pürüzlü hale gelmişti.

Bu dönüşüm kadını rahatsız etmeliydi ama öyle olmadı.

Aksine rahatlattı.

Ve bu da her şeyi daha beter hale getirdi. Dimdik durdu ve çenesini kaldırdı. “Onunla konuşma.”

Etraflarındaki konuşmalar sessizleşince Nora şaşkınlıkla kahkaha attı, Londra’nın en önemli aristokratları o tarafa bakmamak için büyük çaba gösteriyor ama kesinlikle onları dinliyordu. Hattie babasının meraklı bakışları altında boğazını temizledi ve, “Şunu demek istiyorum, Bay Whittington...” Dudakları bu ismi söyleyince heyecanla titredi. “...Sizden istediğim...” Kelimelerin takip eden koyu renk kaşlardan biri kalktı ve Hattie, “Dans etmek,” deyiverdi.

Elindeki buruşuk dans kartını gösterdi. “Siz dans kartımda varsınız.” Babasına döndü. “Dans kartımda adı yazıyor.”

Bitmek bilmeyen bir sessizlik çöktü. Aylarca. Yıllarca.

Hattie, Nora’ya döndü. “Dans kartımda yazıyor.”

Nora, sevgili Nora, oyuna ayak uydurdu. “Evet. O yüzden geldik. Elbette!”

Hattie’ye göre *elbette* denmese de olurdu ama elindekiyle idare edecekti.

“Sen onunda... dans edeceksin,” dedi babası.

Hattie avcundaki kartı salladı. “Kartta öyle yazıyor.”

“Demek öyle.” Kont ikna olmamış gibiydi.

“Tabii!” dedi, sesindeki incelme, tizliğin sınırlarındaydı ve adama döndü. “Değil mi?”

Adam sessizdi, arkalarında vals yaylıları başlamıştı, Hattie’nin endişesi de büyüyordu. Muhtemelen dans edemezdi. Hayır, muhtemelen değil. *Kesinlikle* dans edemezdi. Bıçak dolu bir kemer takıp, faytonlarda bilinçsiz yatan türde bir adamdı. Sık sık genelevlere, Covent Garden tavernalarına gidiyor, sokak suçlularını tehdit ediyordu... *kendisi* suçluydu. Düzgün giyinmiş olabilirdi ama vals yapacak değildi.

O yüzden de işini bilen, gerçek bir aristokrat gibi başını eğerek, “Elbette öyle, leydim,” dediğinde Hattie’nin nefesi kesildi.

Adamın dans etmeyi istemesi bile yeterince büyük bir sürprizdi. Saygı ifadesiyle ilgisi yoktu tabii. Ona daha önce leydim dememesiyle hiç hem de hiç alakası yoktu. Bu tek kelimenin –hayatı boyunca duyduğu kelimenin– aniden bu adamın dudaklarında aldığı yeni anlamın konuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Derken Whit’in eli kadının elindeydi ve onu dans edenler arasından geçiriyor, kollarına doğru çekiyor, kadının elleri onun ceketinin altındaki çelik gibi sert kasların üzerine yerleşiyordu. *Elbette dans edemezdi*, diye fısıldadı kafasındaki düşünce. *Hamurunda dans etmekten daha kuvvetli şeyler yapmak var.*

Öne eğildi, adamın kulağına kimsenin duyamayacağı kadar sessizce, “İstersen bileğimi burkabilirim,” dedi.

Adam geri çekildi, gözlerinde şaşkınlık ve mizah benzeri bir bakış vardı. “Aslında, bunu hiç istemem.”

“Ama seni dans etme mecburiyetinden kurtarır.”

Adamın kaşları kalktı. “*Seni dans etme mecburiyetinden kurtarmayacağına emin misin?*”

“Elbette hayır. Çok da güzel dans ederim,” dedi. “Sadece sana yardım etmek istedim, sen iyi dans ediyorsun.”

“Bunu biliyorsun çünkü...”

Kadın gözlerini devirdi. “Çünkü elbette öyle.”

Adam başını onaylar gibi salladı, kadını sırtından tutan elini sıkılaştırdı, kuvvetli, sabit, güvenli ve muhteşem biçimde sıcak elleri Hattie’nin burada, bütün dünyanın önünde olmayı dilemesine sebep oldu. Nefesi kesildi, arzular derinlerine akıyor ve dikkatini dağıtıyordu, dikkati o kadar dağıldı ki adam kulağına, “Bence fena değilim,” diyene dek hareket ettiklerini anlayamadı.

Hiç fena değildi. Fenadan çok öteydi. Çalışılmış bir zarafetle hareket ediyordu, sanki ömrü boyunca her akşam vals yapmıştı, salondaki diğer çiftlerden ustaca kaçınıyordu. Hattie zamanında yüzlerce defa dans etmişti –gençlik yıllarında çeyizi bu güruhtan erkekler için Hattie’yi çekici kılıyordu– ama hiç böyle, adamın kollarında birkaç saniye içinde hissettiği gibi hissetmemişti. Sanki Hattie de zarafet dersleri alıyordu.

Bakışları adamın kendisine bakan amber gözlerine kaydı. “Nasıl dans edeceğini biliyorsun.”

Adam cevap olarak homurdandı ve Hattie duyduğu sesle rahatladı, sonunda kendisi için şaşırtıcı olmayan bir şey yapmıştı. Parmaklarını adamın yakasına götürdü, vücudunun sıcaklığı kumaşı aşırıyordu. Hattie gözlerini kapattı ve iç çekerek kendini dansın akışına bıraktı.

Bir an her şeyi unuttu. Augie’yi ve işi, neden endişeli olduğunu, yaptıkları anlaşmayı ve gelecekle ilgili hayallerini... Bu adamın kollarında, sıcaklığında, hareketlerinde ve etrafını saran limon şekeri aromasında unuttu.

Ve bir anlığına Hattie kendini de unuttu.

Ama bir an sonsuza kadar sürmüyordu. Çok geçmeden gözlerini açtı ve adamın kendisine odakladığı bakışları gördü, ilgisiz altında kaskatı kesildi, onun görebildiği şeyleri fark etti –ne olgun bir şeftaliye ne kiraza ne de kremaya benzemeyen derisinin elma gibi kızarıklığı, fazla büyük burnu, fazla yuvarlak yanakları, geniş çenesi– hepsi de neden kız kurusu olduğunun apaçık sebepleri idi.

Sessizlik cazibesiz kadınların dostu değildi, estetik analize fazla zaman yaratıyordu. Adam derin bir nefes alınca Hattie boşluğu doldurmak sorunda hissetti. “Bana dans etmeyi bildiğini söyleyebilirdin,” dedi başını çevirerek, bu sırada adamın kulağına baktığını fark etti ve kulaklar insan vücudunun en tuhaf parçası değil miydi? Gözlerine bakmasını tercih ederdi. Gözleri yeterince eşit büyüklükte ve alışılmadık renkteydi, belki de en güzel yeriydi. Gerçi en güzel yerini fark etmesini umursamıyordu.

Ah, bu düşüncelerle kimi kandırmaya çalışıyordu? Kesinlikle en güzel yerini fark etmesini istiyordu. Bunu en iyi şekilde görmesini istiyordu. Diğer yerleriyle ilişkilendirmeden ama başkalarında bulunmadığını fark ederek. Ve bu mümkün değildi, bunu biliyordu ama bu arzuyu reddedecek değildi. Sonuçta söz konusu olan Hattie’nin Yılı değil miydi? Arzuyu tanımak değil miydi? Peşinden koşmak...

İşte buradaydı ve gözlerinin güzel olduğunu düşünmesini istiyordu.

Herhangi biri Hattie’yi tanımlarken güzel kelimesini hiç kullanmış mıydı?

“Bunu neden yapayım?”

Bu cevaba karşı bir an gözlerini kapattı ve sanki adam gözlerini kastediyormuş gibi tuhaf biçimde savunmaya geçti ama

sonra sorduğu soruyu hatırladı. “Çünkü... dans etmeyi bilmediğin hakkında bir imada bulundum ve bu sana edilmiş bir hakaret.”

Adam başını hayır der gibi belli belirsiz salladı. “Alınmadım.”

Ona inanmadı. “Dans edemediğini sanıyordum, ki besbelli edebiliyorsun, soyluluğu anlamadığını sandım ama burada, dükten gelen davetle bulunuyorsun, yani bu da tamamen yanlış. Seni hafife aldım.”

Adam uzun bir süre sessiz kaldı, aralarındaki dans öylece devam ederken amber bakışlarını kadına çevirdi. “Bu tür şeyleri bilip bilmememi önemsemediğini söyledin,” dedi.

Hemen gerçeği söyledi. “Önemsemedim.”

Sonraki kelimeleri boğazından hırıltıyla yükseldi. “Onlara değer vermiyordun.”

Kadın başını salladı. “Vermiyorum.”

Adam bir kere başını evet der gibi salladı. “O zaman beni olduğumdan *fazla* görmüşsün.”

Kadın küçük bir kakhaha attı, söylediği şeyi anlamıştı. “Öyle oluyor, evet.” Yine duraksadı, sonra, “Bu kadar iyi dans etmeyi nasıl öğrendin?”

Sohbetlerindeki belli belirsiz dostluk yok oldu, adamın bakışları değişti. Hattie pişmanlıkla ve ciddi miktar kafa karışıklığıyla doldu, bu kadar basit bir soru nasıl böyle ani, hoş olmayan bir karşılık alırdı?

Parmakları altında adam gerildi, kasları demir gibi sertleşti, sanki savaşa hazırlanıyordu. Başını kaldırıp adama baktı, gözleri kadının ilerisine odaklanmıştı. Hattie dönüp oradaki muhtemel düşmanı görmeye çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece ipekler, satenler ve deli gibi dönüp dolaşan kakhahalar vardı.

Ne olmuştu? Sorun neydi? Bu adamı iyi tanımıyordu ama sorsa cevap vermeyeceğini biliyordu. Dilinin ucundaki diğer soruyu da yanıtlamayacaktı.

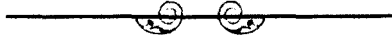
Tekrar adamın suratına baktı, kadının görmeyi umduğu buğday rengi yerini küllere bırakmıştı. Sıcak ve rahatsız edici bir endişe içinde peyda oldu. Adamın kolunu tutan elini sıktı, diğer avcundaki eli kavradı. Sesini kısarak, “Bay Whittington?” dedi. Adam ismi duyunca yutkundu. Başını bir kere sağa sola salladı, sanki kötü bir tattan kurtulmaya çalışıyordu. “Beast?” dedi kadın daha da yumuşak bir şekilde. “Hasta mısın?”

Adamın nefesi şimdi daha sert çıkıyor, göğsünün kalkıp inmesi dışarıdan göz ardı edilemeyecek denli net görünüyordu. Boncuk boncuk terler alnında belirliyor, çenesinde dişlerini sıkıyormuş gibi bir kas seğiriyor, onu tüketen şeye direniyordu.

Hattie adamın elini daha sıkı tuttu. Canını yakacak kadar sıkı. Amber bakışları kadının gözleriyle buluştu. Cevap oradaydı.

Hattie anlamış gibi başını salladı ve dans etmeyi kestiler ama adamın elini bırakmadı, daha sıkı tuttu. Hiç tereddütsüz, arkasını döndü, salonun çıkışına yürüdü ve züppe güruhunun şahane dedikoduları arasından geçip kapılara ve ardındaki karanlığa yürüdü.

Bölüm On Üç

Kadının elini bırakamadı.

Halbuki kontrol kendisindeydi. Rolünü oynamış, düzgün konuşmuş, beyefendilere selam vermiş, leydilere gülümsemiş ve kontla sohbet edip düşmanın sahasını tehdit etmişti, bunu özellikle korku salmak için planlamıştı. Piçler'in intikamını harekete geçirmişti.

Hattie olmadan.

Onun salona girdiğini gördüğü an sanki Whit fark etmeyecekmiş gibi kaçmıştı. Sanki ondan kaçması peşinden gitmekten başka seçeneği olmadığını aklına getirecekmiş gibi. Ama peşinden gitmedi. En azından bilindik anlamda. Onun yerine asıl planına sadık kalıp intikam için zemin hazırladı.

Ama Hattie'yi hiç gözden kaybetmedi.

İki kadeh şampanyayı hızla içtiğinde de. Whit'in Leydi Eleonora ismiyle tanıdığı, pervasız, fayton yarışçısı, dükün kızı olan arkadaşıyla balkona fırladığında da. Ve onun babasını bulup da özellikle Hattie'yi izleyebileceği bir noktaya yönlendirirken ve kadının kaçmak için fırsat yaratacağı ihtimalini düşünür-

ken de. Hattie'yi daha önce bulduğu sayısız mekânı düşününce, Whit onun duvara tırmanıp da otostop çekerek yakındaki bir kumarhaneye gitme ve Leydi Eleanora'yı yancısı olarak yanına alacağı ihtimalini de pas geçmiyordu.

Eğer bunu yaparlarsa Whit takip edecekti.

Kontrol kendisindeydi.

Ve kadın salona tekrar girip de uzun boyu, kuvveti ve kararlılığıyla, bakışlarını adama odaklayarak etrafındaki onlarca izleyen, inceleyen, yargılayan gözü umursamadan yanına geldiğinde de kontrolünü korudu. Eğer izin verse Whit'in onu sokacağı günahlara davet eden şarap rengi elbisesiyle adam için gelmişti.

Ve izin verecekti. Whit'in hiç şüphesi yoktu.

Whit babasıyla işini bitirmişti, çünkü kadın geldiğinde kontla görüşme şansını yitirecekti ve bu bilgi kadının gelmesiyle doğrulandı. Menekşe gözleri de yanaklarındaki kızarıklık gibi alev alevdi ve Whit bu hanımı görünce gülümsemek için çabalamasına gerek kalmıyordu. Gülümsemesi en doğal halinde geliyordu, yine de kontrol kendisindeydi.

Ama dans etmeye başladıklarında kontrol tepetaklak oldu. Adımların aklına geldiğini, kaslarının hafızasında belirmediğini hissetti, yirmi yıl geçmişti ama başlayınca dansı, kolları arasındaki karanlığın bir gün güzel bir kadın tarafından doldurulacağını ve o gün kazanıp da dük olacağını hayal ettiğini hatırladı.

Asla Hattie gibi birini hayal etmemişti.

Hattie bir şekilde düşüncelerine giden kapıyı açıyordu; piç kurusu babası, hepsini mecbur ettiği rekabet, yanlış adımlarında bacaklarına vuran dükün bastonu. O akşamlar yatağa aç karınla girdiklerinde midelerindeki sancı. *Boş mide sizi zafere daha aç yapacak*, derdi canavar. Kaç gece o adam yüzünden aç kalmışlardı? Peki ondan kaçtıktan sonra?

Hatıralar net ve soğuktu, kalbi on iki yaşındayken bir dans dersi çilesini çekiyormuş gibi hızla atmaya başlayınca kontrolü kayıp gitmişti. Direnmeye çalıştı. Hattie'ye odaklandı, kadının suratını inceledi, altın sarısı saçlarını ve dansın heyecanıyla kızaran, dolgun yanaklarını aklına kazıdı. Burnunun uzun kemerini, yuvarlak ucunu, dudaklarının geniş, güzel dolgunluğunu ve inanılmaz yumuşaklığının anısını inceledi.

Kadının gözleri kapalıydı, suratı bir şaheser gibi yukarıya bakıyordu ve adamı sakinleştiriyordu. Üç minik çil sağ şakağında eşit aralıklarla üçgen oluşturunuyordu ve adamın dudaklarını oraya yerleştirmekten, biraz oyalanıp tadını almaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Derin bir nefes alarak ona bakmanın getirdiği tesellinin tadını çıkardı.

Kadın bir noktada başını çevirdi ve Whit kulağının yumuşak kıvrımına, eğimine ve kavisine odaklandı. Bir başka çil dikkatini çekti, sağ kulağının hemen arkasında, saç çizgisinin ucunda bir başka güzellik emaresiydi. Sadece onunla paylaşılan bir sır. Kadının muhtemelen bilmediği bir sır, çünkü kendi başına görmesi imkânsızdı. Hattie'nin fevkalâde kulakları vardı.

Sonunda başını çevirip adama en güzelini, gözlerini sundu. İnsanlar için mantıksız, vahşi, imkânsız renkteki gözleri, ama zaten Hattie'nin insanüstü bir varlık olduğunu zannediyordu. Yarı büyücü. Yarı savaşçı. Çok güzel.

O çarpıcı gözler bunun kanıtıydı.

İnsan o gözlerde kendini kaybedebilirdi.

İnsan o gözlere kendini verebilirdi. Kontrolü bıraktı. Bir ke-religine. Sadece bu dans boyunca. Nefesini tutup da bu anıdan kaçana kadar.

Ve kadın ona dans etmeyi nasıl öğrendiğini sordu. Ve hepsi aklına geri geldi. O anı, o rahatsızlık. Kadının teması altında gerildi, kontrol için çırpındı.

Kaybediyordu.

Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Biraz nefese. Bu odanın dışındaki dünyanın serinliğine. Geçmişinin, geleceği olmayacağına hatırlatacak bir şeye. Bu yere, bu kalabalığa, tiksiniç parfüm kokusuna ihtiyacı yoktu.

Ama Hattie'ye ihtiyacı vardı.

Çünkü bu anda Hattie onu kurtardı. Elini tuttu ve bütün Londra'nın önünde onu tasma takmış bir köpek gibi peşinden sürükledi. Whit ona müsaade etti. Bunu istedi. Ve kadın da nasıl olduysa onu sadece balkona değil, daha uzağa, taş merdivenlerden aşağıya ve bu aydınlık balo salonundan dışarıya, bahçelere götürmesi gerektiğini anlamıştı. Karanlığa götürmeliydi.

Oraya gidene, bir meşe ağacının gölgesine sığınana kadar onun elini bırakmadı.

Elini bırakmasından nefret etti.

Temas kesilince yine derin nefesler için uğraşmak zorunda kalmasından da nefret etti.

En fazla da kadının bunları anlamasından nefret etti.

Orada sakin, sabit ve sevecen durdu ve bir ömür adamın kendisine gelmesini bekledi. Onu konuşması için zorlamadı, sanki onun istese bile ne söyleyeceğini bilmediğini anlıyordu. Onun yerine Whit kendisine, günümüze, buraya ve ona dönene dek bekledi.

Yatkinliği sessizlikleri sorularla doldurmak yönünde olan Hattie hiçbir şey sormadı. Ne babasıyla sohbetini, ne de valse verdiği tepkiyi. Böyle mükemmel kravat bağlamayı nereden öğrendiğini sormadı.

Tam aksine daha bir nebze tanıdığı ve rüyalarına giren bu kadın, "Teşekkürler," dedi.

Whit bu sözlere inanamadı. Teşekkür etmesi gereken kendisi değil miydi?

Daha cevap veremeden, “Üç yıldır vals yapmamıştım. Son seferinde... iyi sonuçlanmadı,” diye ekledi. Kahkaha attı. Sesinde duyduğu kendisiyle alay eden tondan hoşlanmadı. “Gözü babamın parasında olan bir barondur ve ben de yirmi altı yaşındaydım. Londra sezonunda yirmi altı, seksen altı edebilir.”

Whit kıpırdamadı, kadının konuşmaya devam etmemesinden korktu.

“Aslında ona minnettarım. Yeterince yakışıklı ve gençti, daha otuz yaşındaydı. Ve bana özel olabileceğine inandığım bir gülümsemesi vardı.” Whit aniden bu genç ve zengin barondan nefret etti. Ancak Hattie, “Berbat dans ettiğini bilmiyordum,” diye ekledi.

Whit’in kafası karıştı. Birisinin dans kabiliyetini umursayacak tipte bir insana benzemiyordu. Daha az önce bunu söylememiş miydi?

“Etrafta benimle gerçekten ilgilendiği fısıltıları dolaşıyordu, tabii babam da tatmin olmuştu; onun kontluğu kalıtsal değildi, yani Augie bu soyluluğu devam ettiremezdi, bu yüzden bir baronla evlenmek nimetti. Hatta baron valse ismini yazınca babam daha da mutlu oldu. Mayfair balolarında vals altın hazinesidir.” Duraksadı, derin nefes alıp gökyüzüne baktı. “Ay hilal şeklinde.”

Adam lanet aya bakmak istemedi. Ona bakmak istiyordu. Ama çatıların üzerinde alçak duran hilal şeklindeki aya baktı.

“Batıyor.”

“Evet.” Kadının bakışları adamın gözlerine kaydı, güzel dudakları adamın konuşması karşısında şaşkınlıkla açıldı. Whit yanaklarının kızarmasına inanamadı. Hayatında hiç karanlığa bu kadar minnettar olmamıştı, hem de karanlık onu Kraliyet askerlerinden defalarca saklamıştı.

“Ayağına bastım,” dedi sakince. “İyi dans etmiyordu ve ben de ayağına basınca bana...” Durdu. Başını iki yana sallayıp tekrar konuşmaya başlamadan önce tekrar aya baktı, sesi zar zor duyuluyordu. “Neyse, nazik değildi.”

Whit onu duydu. Utancını duydu. Acısını. Kendi acısıymış gibi hissetti. Bu baronu bulacak ve boğacaktı. Kadına o adamın hak etmeyen kellesini getirecekti.

Whit’in kalbinin gürültülü atışları sakinleşmeye başladı.

“Yani... bu akşamki dans için teşekkürler. Bana...” Sözü nü yine bitirmedi ve Whit Piçler’in Mahallesi’nin ambarındaki her şeyi bu cümle nin sonunu duymak için hırsızlara seve seve verdiğini fark etti.

Ama bitirmedi. Aksine elini havada salladı, koluna takılı dans kartı rüzgârda çırpındı. Whit karta uzandı, kadının kötü muamelesiyle buruşmuş, kırılğan parşömeden belli belirsiz tutarak kadını kendisine çekti.

Kartı çevirip baktı.

Hattie kartı almaya çalıştı ama ona izin vermedi. “Boş. Sana söyledim,” dedi savunmaya geçerek. “Kimse benden dans talep etmez.”

Whit karttan sallanan kalemi alarak, “Ben ettim,” dedi.

Kadının cevap verirken sesindeki alayı duyabiliyordu: “Aslında bakılırsa, *ben senden* talep ettim.” Whit kalemi diliyle ısılatıp küçük, oval kâğıda götü rdü. “Sence de dans talep etmek için biraz geç kalmadın...”

Ama Whit dans talep etmiyordu. Adını kartı kaplayacak şekilde çapraz yazdı, hepsini istiyordu. Kadının tamamını, onu tek kalemde kurtaran bu kadını. *Beast*.

Hattie lakaba baktı, güzel dudakları, “Ah,” diyecek kadar aralandı. Adam cevap vermeyince kadın sonunda başını kaldırdı ve, “Öyle olsun o zaman,” dedi.

Whit homurdandı, konuşursa söyleyeceklerinden korkuyordu.

Sessizliği Hattie doldurdu. "Çok zarıfsın. Tıpkı bir şahin gibi."

"Kuş olan mı?" Whit kendine engel olamadan sordu. Eğer Devil bu tanımın haberini alsa asla peşini bırakmazdı.

Kadın kahkaha attı, kısık sesi sanki midesine inen yumruk gibiydi. "Hayır. Avcı gibi. Güzel ve zarif ama aynı zamanda güçlü ve kuvvetli. *Seninle* dans etmek, daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor. *Bana* zarif hissettirdin." Yine güldü ve Whit yine kendisiyle alay ettiğini fark etti. "Tabii sözde. Sanki benim hareketlerim seninkilerin uzantısıymış gibi. Sanki ben de rüzgârda dans eden bir şahinmişim gibi." Adama baktı, uzak-taki balo salonunun ışıkları belli belirsiz gözlerinde parlıyordu. "Hiç böyle hissetmedim. Buna hiç sahip olmadım. Ve sen bu gece bana bunu verdin. O yüzden..."

Adam sonunda hareket etti, ona doğru az önce kıyasladığı lanet kuş hızında geldi. Kadın için ileri atılmış, onu avcuna almıştı. Ona tekrar teşekkür etmesine dayanamıyordu. İçeride yaşananlar için teşekkürü kaldıramıyordu. Bitiremediği dans için... Kadına hak ettiği şansı vermemişti.

Hattie'nin minnettarlığı nefesinin kesilmesiyle sonlandı. *Güzel.*

Onun teşekkürlerini hak etmiyordu. Buna layık değildi. Ak-lında düşman için yaptığı planlarla olmazdı. Babasının işletmesi hakkındaki planlarla da.

Kadını içeren planlarıyla da...

O yüzden de onu öperek susturdu, kelimelerini o güzel, dolgun yanaklara koyduğu eliyle, elmacıkkemiklerini okşayan başparmağıyla susturdu. Kadının yana yatırdığı başı ona dö-nüktü, suratından önce minnettarlık, sonra şaşkınlık ve Whit

o dolgun, arzulu alt dudağı yaladığında da sanki bunu binlerce kez yapmış gibi onun için araladığı ağzıyla memnuniyet geçti. Ve bir an, kadının nefesini tadınca Whit gerçekten de bunu binlerce defa yaptığını sandı.

Hattie geri çekildiğinde Whit daha yeni başladıklarına yemin edebilirdi ancak ağırlaşan ve kesilen nefesleri sandığından çok daha uzun süredir öpüşüklerini ima ediyordu. Asla yeterince uzun değildi.

Eldivenli elleri, yanağında duran Whit'in elini tutunca adam kumaşı yırtıp tenini hissetmeyi diledi.

Bunu yapmak üzereydi. Yapabilirdi ama Hattie kulağına, adamın tadını bir nebze daha almak ister gibi küçük bir dil hareketiyle, "Hep limon tadındasın, etrafta şeker olmadığında bile," diye fısıldadı.

Whit kükredi ve demir gibi sertleşti, kadını sımsıkı kendine çekti. Daha yakında olması için acı çekiyor, o kat kat eteklerden, elbisesinin altında onu kafes gibi sıkıştıran korseden nefret ediyordu. Eğer Whit'e kalsa, kadın asla korse giymezi. Adamı onun yumuşaklığından, kıvrımlarından uzak tutan hiçbir şey giymezi. Bıkkınlıkla kadını parmak uçlarına kaldırdı. "Yanılıyorsun. Tadı tatlı olan sensin." Hattie'nin dilini yakaladı, bırakmadan önce bir kere emdi ve, "Her yerin," diye ekledi.

Kadının omuzlarına, oradan göğsüne inerek vücudunu keşfeden ellerini ödüllendirecek şekilde onu derin derin öptü. Parmakları kaburgalarının üzerinde gergi gibi uzanan dörtlü bıçak setinin deri kayışları üzerinde ilerleyince Hattie kendini adamla göz göze gelecek kadar geri geldi. "Silahlanıp gelmişsin."

Adam homurdandı. Sonra, "Saldırının nereden geleceği belli olmaz," dedi.

Hattie'nin bir kaşı kavis yaparak kalktı. "Mayfair'deki bir baloda bile mi?"

Adam onu sanki mümkünmüş gibi daha da yakına çekti. “Özellikle Mayfair balolarında. Seni bu elbiseyle görmek bir saldırıydı.” Adamın parmakları kadının sırtında yumruk oldu ve ipek elbiseyi kavradı, çılgınca bir an elbiseyi yırtıp da onu altlarındaki buruşuk yapraklara yatırarak başından beri istediği şeyi verse ne olur, diye düşündü.

Penisi bu düşünceyi onaylayacak şekilde oynadığı sırada, Hattie kendinden emin olamayarak, “Beğendin mi?” diye sordu.

Seni beğeniyorum.

Ettikleri dans kadar yıkıcı olan bu düşünceyle sarsıldı ve sanki alev almış gibi kadını bıraktı. Kadın gözlerini kocaman açınca adam birbirlerinden uzaklaştıkları, temaslarının bittiği sırada orada gördüğü şaşkınlıktan ve hayal kırıklığından nefret etti.

Kadının eteklerini düzeltmesini, göğüslerindeki şişkinliği görmüyor numarası yapmasını izlerken kendisini şerefsizin teki gibi hissetti.

Uzun bir an sonra, “Sana bir vals daha borçluyum,” dedi.

Hattie başını iki yana salladı. “Sanırım valsle şimdilik işim bitti.” Duraksadı. “Ve görünüşe bakılırsa, belki de, senin de bitmiştir.”

Bu bir soru ifadesi değildi. Cevap vermesini beklemiyordu. Kendisi de cevap vereceğini sanmıyordu. Ama yine de asla anlamayacağı bir sebeple, “Beni peydahlayan adam vals öğrenmemde ısrar etti,” dedi.

Kadın yavaşça, yumuşak hareketlerle, sanki kuduz bir köpeğin karşısındaymış gibi sırtını dikleştirdi. Belki de bu doğrudu. “Seni peydahlayan adam?”

“Onu tanı mıyordum,” dedi ona her şeyi anlatamayacağını bilse de bunu yapmayı çok isteyerek. “Hayatımın ilk on iki yılında.”

Hattie anlamış gibi başını salladı. Elbette anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Aynı hayatı yaşayan diğer iki oğlan dışında kimse anlayamazdı. “Daha önce... neredeydin?”

Bu resmi, dikkatli soru, sanki daha binlerce soru sormak istiyormuş gibi çıkmıştı ağzından. Sanki aralarından sadece bu çıkış yolunu bulmuş gibiydi. Tuhaf bir soruydu, Whit’in beklemediği türden. Hep hayatının ikiye bölündüğünü düşünmüştü; babası gelmeden önce ve sonra. Ama sadece babasıyla tanıştığı gün değildi. Ve bunu daha önce düşünmemişti. Hatırlamak istemiyordu.

O yüzden de neden Hattie’ye gerçeği anlattığını hiç anlayamadı. “Holborn.”

Hattie yine bu kadarı yeterliymiş gibi başını salladı. Ama aniden Whit bunun yeterli olmayacağını anladı. Cebine uzanıp saatlerinden birini, avcunun içine sıcaklık yayan altın saati tuttu ve, “Annem terziydi. Gemilerden gelen denizcilerin kıyafetlerini onarırdı,” diye ekledi. Onarılacak kıyafet olduğunda.

“Ve senin...” Kadın tereddüt etti ve adam bu ikilemi tanıyordu. Kadın *baban* demek istemedi. “O da denizci miydi?”

Babasının denizci olması için Whit neler vermezdi. Bunu kaç defa hayal etmişti; annesi ile servet kazanmak için gitmek durumunda kalan bir adamın çocuğu olacaktı, adam iç cebinde karısı ile bebeğinin fotoğrafını taşıyacaktı, böylece evini hatırlayacak ve zengin olduğunda dünyanın öbür ucundan onlar için dönmesi gerektiğini hatırlayacaktı.

Kaç defa yatağında uzanıp annesinin önünde biriken, onarılmaktan fazlasını isteyen pis denizci kıyafetleri yığını izlemiş, annesinin arkasından vuran mum ışığında ne yaptığını güçbela görebilmiş ve kapı bir sonraki defa çalındığında onları kurtarmaya gelen babaları olduğunu hayal etmişti.

Derken babasının kapıyı çaldığı gün geldi, uzun boylu ve yakışıklıydı, suratı aristokratlara özel hor görmenin izlerini taşıyordu ve gözleri renkli cam gibiydi. Adam kendisinin kazanması gerekmeyen bir serveti sırtlanmıştı, hepsi suratından, kıyafetlerinin dokumasından, ayakkabılarının parlaklığından okunuyordu, belli ki zenginliğe doğmuştu.

Yirmi yıl sonra bile Whit o ayakkabılara bakınca hissettiği dehşeti hatırlıyordu, güneş ışığı gibi parlıyorlardı, Holborn'un gördüğü en parlak şeydi. Whit hiç öyle bir şey görmemişti, üzerlerinde çizik bile yoktu ve bu adam ismini ve unvanını söylemese bile ne kadar zengin ve güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Ama söyledi. Marwick Dükü. Doğduğundan beri her kapıyı açan bir isim. Akıl almayacak imtiyazlar taşıyan bir isim. Ona her şeyi sağlayacak bir isim.

Her şeyden çok istediği o tek şey, bir vâris dışında.

O yüzden de Whit'e ihtiyacı vardı.

"Denizci değildi," dedi Whit sonunda. "Hiçbir şey değildi, derken bir gün Holborn'daki odamızın kapısında belirdi ve bize dünyayı vaat etti. Ama onunla gitmem gerekiyordu."

"Peki annen?" Soru korku doluydu, sanki cevabını biliyor-muş gibiydi.

Whit cevap vermedi, saati tutan yumruğunu sıktı. Onun yerine başını arkadaki parıltılı salona, yıllar önce onu cezbeden imtiyazları barındıran yere doğru kaldırdı ve, "Bu akşam sizi konuşacaklar, Leydi Henrietta. Bir adamı karanlıklara götür-düğünüzü," dedi.

Nasıl olduysa, kadın konunun değişmesinde tereddüt etmedi. Aksine onun bakışlarını takip ederek gülümsedi, yüz ifadesi bu dünyanın kadınlarına özel o buruk bilgiyle doluydu. "Tutup götürüldüğünüz için sizi konuşacaklarından endişe etmiyor musunuz?" Bir an durdu, sonra, "Bozulmak istediğimi

söylemiştim, değil mi?” Bir başkasının dudaklarında bu soru şuh görünebilirdi ama Hattie’de değil. Hattie dürüst ve içtendi. Yürümeye karar verdiği yolda atılan bir adımdı.

Whit ona hayran oldu. “Bunu yıllar önce yapmalıydın.”

Kadın ona döndü. “Yıllar önce bana yardım edecek kimse yoktu.”

Whit ona uzandı, bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum.” Bu kadın iyi bir adamı da karanlıklara çekebilirdi ve Whit iyi bir adam olmaktan epey uzaktı.

Kadın gülümsedi, geriye bir adım attı, omuzlarını dikleştirdi ve Whit ondaki değişimi sezebildi. Kararlılık. Bunu daha önce de görmüştü ve bu anı, çenesinin kararlı duruşu ve gözlerindeki tereddütsüz ışıltıyla birleşince Whit heyecandan içinin titrediğini hissetti, az sonra tartışmaya gireceklerini biliyordu.

Nefesini tuttu.

“Babamla ne konuşuyordunuz?”

Whit ellerini göğsünde bağladı, bıçaklarının kemeri kaslarını sıkınca bu oyundaki rolünü, buraya neden geldiğini hatırladı. “Son derece eğlenceli bir balo dışında bir şey konuştuğumuzu kim demiş?”

Hattie buna güldü. “Öncelikle, babam ömründe hiçbir baloya son derece eğlenceli hitabında bulunmamıştır. Sen de öyle.”

Whit kaşını kaldırdı. “Bu akşam fikrim değişmiş olabilir.”

“Öyle olsa bile, fikriniz ben size balo salonu dışına eşlik ettikten *sonra* değişmiştir, beyefendi.”

Bu da doğruydı ve gülme sırası Whit’teydi. Kadın ona baktı. Whit başını eğdi. “Ne oldu?”

“Sadece... sen gülmezsın.”

“Tabii ki gülerim,” dedi Whit.

Kadın ona inanmayarak baktı. “Sen güçbela *konusursun*.” Adamın vereceği herhangi bir cevabı savmak için elini salladı. “Önemi yok. Uzatmayacağım. Babama ne anlattın?”

Babası. “Hiç.”

Bu doğru değildi ve Hattie bunu biliyordu. “Sana söyledim,” dedi. “İşletmene yapılan saldırıların arkasındaki o değil.”

Whit de bunu biliyordu ama kadından daha fazla bilgi istiyordu. “Ve sana inanmam mı gerekiyor?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü sana yalan söylememin hiçbir mantığı yok.” Bunları duyunca Whit kaşlarını kaldırdı, doğrudu ama işadamları bunu kabul edemezdi. “İktidarı elinde tutan tarafın siz olduğunuzu biliyorum, Bay Whittington.”

“Bana öyle seslenme.”

“Sana insanların gözü önünde Beast diyemem.”

Adamın içinde öfke büyüdü. “Bütün dünya değil, Hattie. Burası dünyanın küçücük bir altkümesi. Zayıf bir altküme. İş yaramaz bir altküme. Ekmek için çalışan, eğlenmek için dans eden ve hayatlarını yargılanma korkusu olmadan yaşayan geri kalanımız gibi değil.”

Konuşurken kadın onu izledi ve her anında Whit’in ağzını kapatma arzusu duymasına neden oldu. Yetmezmiş gibi, “Kimse yargılanma korkusu olmadan yaşamaz,” dedi.

“Ben yaşıyorum.”

Yalan olduğunu kadın da biliyordu. “Bence sen bunu çoğumuzdan fazla yaşıyorsun.” Whit bu sözler karşısında irkilme dürtüsünü güçlükle bastırırken kadın konuya geri döndü. “Sana yalan söylemeyeceğime inanmak zorunda değilsin. Ama tarihin yalan söylemediğine inan. Babam savaştan döndüğün-

den beri Sedley Shipping'i yönetiyor. Kıyas götürmez bir beceriyle yelken açar, Britanya'daki bütün alçak işadamlarının onun peşine düşmelerine ve ona gemilerini teslim etmek için krallara layık servetler teklif etmelerine sebep olan bir yeteneği vardır.

"Yanına dünyanın en kötü adamları yanaşmış, silah, afyon, *insan* kaçakçılığı teklif etmiştir." Başını, sanki kötülüğün gözüne bakmış, yine de varlığına inanamamış gibi salladı. Whit kötülüğü tanırdı. O ve Devil aynı daveti babalarından almıştı. Tereddütsüz reddetmişlerdi, tıpkı bu kont gibi. "Şirketimizin iyi kötü zamanları oldu ama *asla* senden çalma yetkisi verilmedi. Asla."

Şirketimiz. Whit bu dünyada kızların, babalarına karşı evlat olarak sadakatini bilecek kadar zaman geçirmişti ama Hattie'nin sözlerinde bundan fazlası vardı. Sadece babasının namusunu savunmuyordu... İyi bildiği işinin namusunu savunuyordu. *Kendi işinin.*

Ve Whit bunu anladığında tereddüt etmedi. "Biliyorum."

"Asla," diye tekrarladı Whit'in konuştuğunu fark etmeden. "Biliyor musun?"

"Evet. Başka ne bildiğimi anlatayım mı?" Kadın cevap veremeyince, "Birisi hata yaptı, değil mi Hattie?" diye ekledi.

Kısa bir tereddüitten sonra, "Evet," diye cevap verdi.

"Baban olmadığına inanıyorum. Sen de değilsin. Ve kim olduğunu bilmemi istemiyorsun çünkü başka bir şeyden korkuyorsun."

Kaybetmekten.

Hattie başını hayır anlamında salladı. "Hayır, çünkü anlaşma yaptık."

Eğer kendini bıraksa ölümüne sebep olacak o anlaşma, kadının yatakta çıplak yatmasıyla sonlanacaktı. "Evet yaptık. Hâlâ

da geçerli. Ama sana her şeyin eski haline dönmesine öylece izin veremeyeceğimi söyledim. Tehlikede olan çok fazla şey var.”

“Öyle olmayacak,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Borcun ödenecek. Babam asla seninle karşı karşıya gelme riskini almaz. Ve benim tek isteğim...”

Kadının sözüne devam etmemesinden nefret etti, kelimelerini teslim etmek için adama güvenmiyordu. *Akıllı kız. Bana güvenmemelisin.* İyi ki cümlesini bitirmemişti. Eğer bitirseydi, istediği şeyi bu kadına vermeye ikna olabilirdi.

Onun yerine, kadın sessizleşince Whit, her şeyi değiştireceğini bilerek, “Baban bu riski almaz, Hattie. Ama kardeşin aldı,” dedi.

Hattie, Whit’in aldığı darbeyi görmesine yetecek kadar kısa bir an dondu kaldı, her ne kadar adam darbenin hızını yavaşlatmaya çalıştıysa da vereceği etkiyi biliyordu. Kadın şaşkınlığını gizlemeyi başarinca Whit ona bir kere daha hayran oldu.

“Ne zamandır biliyorsun?”

Başından beri bildiğini anlamasını istemedi. “Ne önemi var?”

“Sanırım yok,” dedi. “Her şeyi ortaya çıkaracağına yemin etmiştin.”

“Evet.”

“Peki planın...” Tereddüt edince Whit soruyu, oradaki ani paniği merak etti ama nedense kadının sesinde korku yoktu. Neden kardeşini bu kadar etrafıca koruyordu?

Kızım Hattie zehir gibi akıllıdır, demişti kont, adamın çapkıllık gözlerinden gurur okunuyordu. Hep kendisi vâris olmayı arzuladı... ve onun yanımda olmasını sevdiğim için de bu benim suçum. Ama Hattie kendisine iyi bir adam bulmalı ve iyi bir erkek evlat sahibi olmalı.

Hattie akıllı, içten ve zekiydi, babasının işletmesi için harika bir vâris olurdu. Peki bu meselenin, ağabeyinin Piçler'in sevk-yatına saldırdığını Whit'in anlamasındaki hüsrânıyla bir ilişkisi olması mümkün müydü?

Whit daha ötesini düşünmeden kadının hüsrânı kabardı ve Whit'e gözlerini kısarak baktı. "Müzakeren kötü niyetliydi. Benimle oyuncak gibi oynadın. Her şeyi biliyordun."

"Parçaları birleştirmek zor değildi, Hattie. Kardeşinin biz-den kolay para kazanıp babanı etkilemeyi düşündüğünü sanıyorum."

"O kadar basit değil."

Whit kadının bu bilgiyi sakladığını biliyordu ama kardeşini gönülsüz desteklemesi bunu kesinleştiriyordu. Whit bu sessiz itirafın beklediğinden daha fazla canını sıktığını fark etti.

"Hayır, basit değildi. Çünkü yalnız çalışmıyordu." Kadın şaşkınlıkla dondu kaldı. Augie'nin başkasıyla çalışmasına mı şaşırmıştı? Yoksa Whit'in bunu bilmesine mi?

"Kiminle çalışıyor?" diye sordu.

Eğer Whit'in canını yakacağını bilirse kadını cezalandırmakta asla tereddüt etmeyecek olan Ewan'a yaklaşmasını bile istemiyordu adam. *Ve canını yakardı.*

"Nereden biliyorsun?" diye bastırdı Hattie.

Bu daha kolay bir soruydu. "Senin adını öğrendiğim an kardeşin hakkında araştırma yapmaya başladım ve duyduklarıma bakılırsa, pek zeki biri değil."

Cevap vermedi. Çünkü adam haklıydı.

Whit devam etti. "Duyduklarıma göre, Augie Sedley'de babasının iş zekâsının yarısı ya da ablasının beyninin çeyreği bile mevcut değil."

Kadının arzulu dudaklarında hafif bir titreşim oldu. Whit bunları söyleyerek onu memnun etmişti. Ve onu memnun etmek de Whit'i memnun ediyordu. "Duyduklarıma göre, cüzdanı olan adam da eşit zekâsızlıktaymış ama sağlam bir yumruğu varmış ve genç Sedley'in şahsi gorili olarak yumruğunu kullanmaya gönüllüymüş."

Hattie yüzünü ekşitti. "Russell."

İsmi duyan Whit gerildi. Kadının bu ismi söylerken tiksintiyle omuz silkmesi hoşuna gitmemiştir. Bu tiksintinin muhtemel sebeplerini düşününce içi öfkeyle doldu. Öfke değil. Hiddet. Şiddet. "Sana elini sürdü mü?"

"Hayır." Başını hızla sağa sola sallayınca Whit teselli bularak sakinleşti. "Hayır. Sadece kaba."

"Buna inanırım. Yumruğu vurunca oturtuyor." Whit elini kafasının arkasına, saldırı akşamından kalan hassasiyetin olduğu yere götürdü.

"Üzgünüm," dedi kadın, sanki darbeden kendisi sorumluymuş gibi.

Bu nazik kelimelerin verdiği memnuniyeti görmezden geldi. "Eğer bu bir yıl önce olsaydı zerre endişe etmezdim çünkü kardeşinin ve yanındaki haydudun en iyi günlerinde bile Piçler onlardan daha zeki ve gözleri açıktır. Ama geçtiğimiz birkaç ayda dört sekiyata saldırı oldu. Üç farklı rotada. Kimin yaptığını biliyorum ve onu yok edeceğim. Ama bunun için bana kardeşin lazım."

Bu sözleri sessizlik takip etti, adamın mantığı net ve hatasızdı. Hattie, Whit'in yardım istemediğini anlamış gibi başını salladı. Bir hataya bile izin veremeyeceğini anlamıştı. Önceden işlenmiş suçlara da müsaade edemezdi, özellikle gerçek düşman tarafından işlendiyse. Kardeşinden ve kas yığınının çok daha fazla endişelenmesi gereken bir kişi...

“O yüzden de babama gittin,” dedi Hattie sakince. Elbette babasına gidecekti. Tehlikede olan onun işletmesiydi. Onun yarattığı dünyaydı. Orada yaşayan insanlardı. Ve Hattie güvende kalması gerektiğini anlamıyordu. “Ona Augie’yi anlattın.”

Kadının sözlerindeki yenilgiyi duydu. İhaneti. Ve bu canını çok yaktı. “Evet.”

Kadın tamam der gibi başını salladı ama ona bakmadı. “Bunu yapacağını bana söylemeliydin.”

“Neden?”

“Çünkü adil olan bu.”

Keşke karanlıkta gözlerinin nasıl parladığını kendisi de görebilse, diye düşündü Whit. Ama göremediğine memnundu. Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka çaresi yoktu. “Adalet savaş kazanmaz.”

Bir duraksamadan sonra, “Bu bir savaş mı?” dedi Hattie.

“Elbette öyle. Öyle olmak zorunda.”

“Benimle,” dedi kadın.

Eğer karşı cephelede savaşmazsan, değil. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Bunu göz ardı etti. “Düşmanlarımızla.”

“Augie benim kardeşim.”

Adam cevap vermedi. Ne diyecekti ki? Onun da erkek kardeşi vardı. Bir de kız kardeşi. Yüzlerce insan ona güveniyordu. Güvende tutacağına ant içtiği insanlar vardı. Ve hepsi Ewan tarafından tehdit ediliyordu. Hattie’nin kardeşi tarafından. İntikamına giden tek yol buydu.

Kadın sessizce konuştu. “Anlaşmamız olduğunu sanıyordum.”

Adam kasten yanlış anlamış gibi yaptı. “Bekâretinden kurtulacaksın.”

Hattie karanlık geceye doğru uzun bir nefes verdi. “Babam, Augie’yi ellerine öylece teslim edecek değil, biliyorsun. Çocuğun kalçasına bıçak sapladın, babam karşısına geçtiğinde kardeşimin memnuniyetle açıklayacağı bir gerçeklik bu.”

Babasının bunu bildiğinden haber yoktu.

Bu sözler, başka dudaklardan dökülse hırçın olabilirdi. Ama burada, kadının dudaklarında anlamları başkaydı. Öfkeliydi, evet. Ama üzerine yine bıkkınlık çökmüştü. Endişe. Neredeyse panik.

Whit aralarında sessizliğin yükselmesine müsaade etti, sonunda kadın dikkatini ona çevirdi. İşte o zaman Whit, “Korktuğun ne, Hattie,” diye sordu.

“Hiç.”

Whit başını sağa sola salladı. “Bu bir yalan.”

“Nasıl oluyor... Nasıl her şeyi bilebilirsin?” Laflar şok içinde çıkmıştı. “Derebeyliğin etrafında sana tapan insanlar ve başarılı işletmenle cebini dolduran sen. Rakipleri tarafından korkulan, saygı duyulan ve birinde bile yeteneğine eşdeğer beceriler olmayan sen. Sen lanet bir kralısın. Bu da yetmezmiş gibi, bir insanın görebileceği en yakışıklı adamsın ve bu aşırı saçma bu arada.” Kelimelerden duyduğu bütün memnuniyet, barındırdıkları tiksintiyle yok oldu ve zaten kafası karışmışken, kadın, “Bir de kendini *benim* yerime koy,” dedi.

Bunun anlamı neydi?

“Kendini *asla kazanamayan* birinin yerine koy. Hayatım boyunca hep olmam gereken şeyin zayıf bir ortalamasıydım. Kimse Hattie Sedley’yi balolarında istemez.” Bu doğru değildi. Onu her zaman, her yerde istemeyen birini hayal bile edemiyordu. “Ben zengin bir adamın kızı olma meziyetiyle davet edilirim. Güzel bir kadının arkadaşı olarak. Hattie’yle birlikte gülünür ama çok gürültücü, haksız mıyım? Çok uzun, haksız

mıyım? Görmezden gelemezsin ama üzerine düşünmeye gerek de yok. *Bizim Hattie işte.* Yeterince zeki sanırım, ama kimse zeki birisiyle yuva kurmak istemez. *Ve Hattie,* sonunda birine yamanacak. Birinin köpeği gibi.”

Whit bunları duyunca dişlerini sıktı. O karanlık faytonda yanağına dokunduğu andan beri aklından çıkaramadığı bu kadının söylediği kelimelerdeki acıya, onlardaki deliliğe inanamadı. “Sana kim böyle hissettirdi?”

Bu soru ağzından tehdit gibi çıkmıştı, öyleydi de. Whit isim istiyordu. Kadın o ismi, sanki Whit küçük bir çocukmuş ve basitçe anlaması gerekiyormuş gibi verdi. “Herkes.”

Whit’in hayatında Mayfair’i yok etmek istediği sayısız zaman olmuştu. Ancak bu kadına mükemmelden az hissettirdiklerini öğrenince, bütün dünyayı yok etme konusunda yakıcı bir arzuyla dolup taşıdığı bu andan fazla istememişti. Yutkundu. “Yanılıyorlar.”

Hattie gözlerini kırpınca hayal kırıklığına benzer bir his gözlerinden geçti. “Yapma. Eğer münasebetsiz hissetmekten daha beter bir şey varsa, o da sana uyum sağlandığının söylenmesi.” Söylediği lafları küçümseyen bir kahkaha attı. “Ayrıca, dünyadaki bütün değerlerin antitezi olarak doğduğunda, hiza-ya girmeyi öğreniyorsun. Köpek olmayı öğreniyorsun. Köpekleri herkes sever.”

Adam başını iki yana salladı. Kadına ne kadar yanıldığını söylemek için ağzını açtı.

Ama Hattie hâlâ konuşuyordu, konuşmayı hiç kesmemiş gibiydi. Ve Whit bir an konuşmayı unuttu çünkü onu dinlemeyi çok seviyordu. “Bu oyunu bir balo salonunda kazanamam. Ama başka bir oyunu kazanacağımı sandım. İş hayatında kazanabilirdim.”

Babası da bunu söylemişti ama şimdi, onun ağzından duyunca kendisini mest olmuş hissetti, özellikle de adama doğru

bir adım atıp parmağını bir kılıç gibi sallayarak konuştuğunda. “Bu işte iyiyim.”

Adam tereddüt etmedi. “Buna inanıyorum.”

Kadın onu görmezden geldi. “Hem sadece defter tutmakta da değil. Müşteri ilişkilerinde de değil. Tamamında. Rıhtımdaki adamların Sedley Shipping’in kancalarının çalışmasına ve iyi ödeme yapmasına ihtiyacı var. Depoyu dolduran adamların da. Kargoyu getiren şoförlerin de. Küçük bir ordu çalıştırıyoruz ve ben onları tanıyorum. Her birini. Karılarını tanıyorum. Çocuklarını. Ben...” Tereddüt etti. “Onları önemsiyorum. Hepsini. Her şeyi.”

Gitgide daha da hüsrana uğramış hissediyordu ve Whit bunun, kadının içini dolduran öfkenin, endişenin ve *gururun* farkındaydı. Covent Garden’da, Devil ve Grace’le birlikte durup, kurdukları dünyada yaşayan insanların karşılığını sadakatle ödediklerini izlerken aynısını hissediyordu. Bu kadın işini seviyordu, tıpkı Whit gibi. Dockland’ı, Whit’in Garden’ı sevdiği gibi seviyordu.

Onlar birbirine uyumluydu.

“Bu işte Londra’daki çoğu adamdan başarılısın.” Bunu bilmek için görmesine gerek yoktu.

“Yüksek rüzgârda yelkeni toplayabilirim,” diye ekledi Hattie, “ve bıçak yarasını sarabilirim –bu arada kardeşimi neredeyse öldürdüğün için teşekkürler– ve çıkabilecek her türlü sorunu çözebilirim, buna geri zekâlı kardeşimin Londra’daki en kuvvetli adamların peşine düşmesi de dahil. Ama bunlar *yeterince iyi değil*.”

Başladığı için artık duramıyordu ve Whit susmasını istemediğini fark etti, sonsuza dek konuşmasını istiyordu. Bu öfkeyi sonsuza dek dinleyebilirdi, her ne kadar kendi zihni şimdiden bunu değiştirmek için çalışıyorsa da... Bunu çözmek için. Ona istediğini vermek için.

Ama eğer gerekeni yapacaksa bu imkânsızdı.

Kadın hâlâ konuşuyordu. “İşletmenin *benim* olması gerekiyordu. Benim olmalıydı ve sebebi basitçe bunu istemem değil. Tanrı biliyor, istiyorum. Hepsini... Hokkayı ve antika bilanço tablosunu, armaları, geminin reçinesini ve yelkenleri istiyorum. *Özgürlüğü* istiyorum. Ama bundan da öte... Bunu hak ettim.” Nefes almak için durduğunda adamın aklına genelevdeyken gördüğü mürekkep lekeleri geldi. Sanki şu an karşısında yeterince istekli görünmüyormuş gibi, o lekeler de arzusunun kanıtıydı. “Peki babam ne dedi, biliyor musun?”

“Dedi ki, sen bir kadınsın, bunu alamazsın.” Konu hayalardı.

“Dedi ki ben bir kadınıym ve bunu alamam,” diye tekrarladı gözlerini kısarak. “Kadın olmam bunları engellememeli.”

“Hayır. Engellememeli.”

Hattie yine saydırmaya başladı. “Böyle olması gerektiğini duymaktan bıktım. Kendimi bilmediğimin söylenmesinden. Yeterince güçlü olmadığımın söylenmesinden. Yeterince zeki olmadığımın. Öyleyim.”

“Öylesin.” *Tanrım. Öyleydi.*

“Güçlüyüm,” diye ısrar etti.

“Evet.” *Garden'daki bütün kas yığınlarından daha güçlü.*

“*Son derece zekiyim. Bir kadının bunu söylememesi gerektiğini biliyorum ama kahretsin ki öyleyim.*”

Bunu söylemesi Whit'i çıldırttı. “Biliyorum.”

“Bazı şeylerimin...” Elini kendi vücuduna doğru salladı. “... fazla olması gerçeği...” Sözüünü yarım bıraktı. Başını iki yana salladı. “Neyse.”

Onun fazlalıklarını hiçbir şeye değişmezdi. “Katılıyorum.”

Kadın gözlerini kırptı. “Öyle mi?”

Ah. Hattie ona dönerken, "Evet," dedi Whit.

Bunu duyunca arkasına aldığı rüzgârlar dindi, karanlıkta nefesleri yavaşladı. "Oh."

Whit bunları daha önce fark etmesi gerektiğini düşündü. Daha önce anlamalıydı. Kadın Sedley Shipping'i istiyordu. Gemileri, rıhtımları, o dünyayı istiyordu ve alacaktı. "O işletmeyi onlardan iyi yöneteceğine inanmakta hiç zorlanmıyorum."

"Kesinlikle Augie'den iyi yönetirim."

Bu sakın sözler Whit'in dudaklarında titreşime sebep oldu. "Duyduklarıma göre, rıhtımda kardeşinden iyi iş çıkaracak zeki kediler bile varmış. Ben babandan söz ediyorum."

"Eh ama o kadar başarılı oldu ki, babama asil bir unvan verdiler."

"Ben asillerden etkilenmem."

Adamın gözlerine baktı. "Sana öyle dememeliydim. Özür dilerim."

Buna izin veremezdi. "Bana yakışıklı dedin. Bunu geri almazsın."

"Ne anlamı var ki? Bu zaten ortada."

Whit yakışıklı olduğunu biliyordu. Bunu kendisine söyleyen ilk kadın o değildi, yüzüncü bile değildi ama yine de ondan duymak diğerlerinden duymaktan farklıydı. Sanki bunu o kadından kazanmış gibiydi. Yanakları yine inanılmaz biçimde alev aldı ve karanlığa şükretti. Eğer Garden'daki çocuklar bu soğukkanlı canavarın bir akşamda iki kere yanaklarının kızardığını bilse, bir daha azıcık bile saygı göstermezlerdi. Boğazını temizledi. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Kadını salona geri götürmeliydi. Hattie onu kurtarmış ve nedenini bile sormamıştı. İçerideki olaya hiç takılmamıştı. Ak-

sine, White önceki, zavallı dans deneyimini anlatmıştı. Whit ise onunla hiçbir şey paylaşmamıştı.

Ama onu içeri götürmek istemiyordu. Ona bir şey söylemek istiyordu. “Bence kız kardeşimi seversin.”

Hattie donup kaldı. “Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Hakkımda bilmediğin bir sürü şey var.”

“Keşke bana bu tür şeyler anlatmanın bir yolu olsa. Dahil olabileceğin bir çeşit sözlü iletişim. Bütün homurtularını ve kükremlerini elle tutulur kelimelere dönüştüren bir şey. Anlam dolu bir lisan.”

Adam keyifle homurdanınca Hattie gülümsedi.

“Onu anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Kesinlikle.”

“Kız kardeşim, erkeklerin dünyasına doğmuş bir kadın. Babam eskiden onun tek bir amacı olduğunu söylerdi ve bunu gerçekleştirmeyi başaramadı.”

“İlk nefesinden itibaren hayal kırıklığı,” dedi Hattie bu bildiği fikre karşı.

“Ve sonraki her nefesinde,” diye onayladı Whit, hikâyenin tamamını anlatmaktan kaçınarak. Babasının bu piç kızı asla soyadı için düşünmediği, sadece gelecekteki vârisi için vekil olarak gördüğü, on dört yaşma kadar umursadığı kısmı atladı. Hikâyenin ortasından devam etti. “On dört yaşına geldiğimizde, Grace, Devil ve ben hayatlarımıza onun kontrolü dışında başladık. Şehre geldik ve Covent Garden’a giden yolu bulduk. Gideceğimiz yerin...”

Annesinin yanı olacağını sandılar. O noktada sadece birinin annesi hayattaydı.

Cebine uzanıp ikinci cep saatini avcuna aldı. Hattie bu hareketi izledi ve Whit delice bir an ona her şeyi anlatmayı dü-

şündü. Ama anlatmak onu daha yakına getirirdi. Ve Whit bunu göze alamazdı.

Başını sallayıp dikkatini kadına verdi. Boğazını temizledi. “Şu kadarını söyleyeyim, Grace olmasa sağ kalamazdık. İkimizden de zeki ve güçlüydü. Vücudundan bağımsız olarak.” Grace öz kardeşi olmasa da ruhen kardeşiydi.

Hattie gülümsedi. “Şimdi nerede?”

Whit bunu bilmiyordu. Ewan döndükten sonra şehirden ayrılmıştı. Adamın onun peşine düşeceğini biliyordu. Ewan’ı son gördüğünde onu öldürmeye çalıştığını biliyordu. Adama onun öldüğünü söylemişlerdi ve Ewan, bu haberi veren Devil’i da neredeyse öldürecekti. Ancak daha da öfkelenerek gitmişti. Grace bir şekilde saklandığı yerden işini yürütüyordu ama geri dönmemişti.

Sessizlik anında Hattie, “Her neredeyse, birbirinize sahip olmanıza minnettarım.”

Bana nazik davranma, Henrietta Sedley. Bunu hak etmiyorum.

Düşüncelerini başka bir tarafa yöneltti. “Vücut. İş. Ev. Servet. Gelecek.” Tanıştıkları gecenin yansımasıyla Hattie gözlerini kocaman açtı. “Vücut işletmeyi getirecek. Eğer seni bekâretinden kurtarırsam Sedley Shipping’e daha fazla yaklaşacağını sanıyorsun.”

Hattie eve baktı, içerisi şüphesiz adamı bahçelere nasıl sürüklediğinin dedikodusuyla kaynıyordu. “Bunu yakında öğreneceğiz. Bu akşamdan sonra kesinlikle kurtuluşum yok.”

“İstedğin türden bir kurtuluşun yakınında bile değilsin,” dedi, bu işi düzgün yapabilmek için onu yalnız başına yakalayacağı an hakkında hissettiklerine kıyasla fazla üstünkörü bir şekilde. “O konuya da geleceğiz ama önce, vücut işletmeyi, işletme serveti, servet de geleceği getiriyor. Eğer işletmeyi alabilirsen.”

Kadın hiddetle döndü ve, “Alacağım,” dedi.

Whit bu cevaptaki ant içmeyi ve beraberinde gelen suçluluk fısıltısını göz ardı etti. “Peki ev? Babanın sana işletmeyi verse de evde kalmaya müsaade etmeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Elbette müsaade eder. Ama bir işkadının kendi evi olması. Kendi yarattığı hayatla dolu bir ev. Kendi *tercihlerini* yaptığı zaman.”

“Öyle mi?”

“Senin yok mu?” diye sordu ama cevap beklemeden, “Bahse girerim vardır. Covent Garden’ın derinlerinde bir çeşit sığınak. İçi...” Durdu ve Whit ne diyeceğini merak etti. “Bitki filan dolu.”

Adam gözlerini kırptı. “Bitki mi?”

“Bitkileri olan bir adama benziyorsun.”

“Saksı bitkisi mi?”

“Hayır.” Hattie sanki son derece doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi başını iki yana salladı. “Egzotik bitkiler. Başka bir kıtada ciddi bir tur yapmadan bulunamayacak türden bitkiler.”

Whit buna kahkahalarla güldü, kadının onu böyle hafif hissettirmesine şaşırdı. “Britanya dışına hiç çıkmadım.”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Gerçekten mi?”

Adam omuz silkti. “Bitkim yok.”

“Ah. Kesin al o zaman.”

Hattie’nin bu çılgın sohbetini sürdürme dürtüsünü bastırdı ve, “Peki ya sen... aklında belli bir ev var mı? İçinde kendi bitkilerine bakacağın?”

Kadın gülümsedi. “Aslında bakarsan var.”

“Nerede?” Umurunda olmamalıydı. Ama umursuyordu. Kadının hayallerindeki evi, şimdiye dek gördüklerinin ötesini merak ediyordu. Bunu kendisiyle paylaşmasını istiyordu. Pay-

laşmak için onu seçmesini istiyordu.

Ve bunu yapmasının getirdiği keyif inanılmazdı, Hattie onun elini tutup da bahçelerin sınırına doğru götürünce, adamın en karanlık dehlizlerini doldurdu. Sorgusuz sualsiz peşinden gitmesine şaşmamalıydı.

Hattie onu birkaç metre ilerideki küçük, taş banka çekti, Warnick bahçelerini komşusundan ayıran tuğla duvara götürdü. Whit'i tutan elini büktü ve boştaki eliyle eteklerini kaldırarak banka çıktı. Ayağını attığı sırada Whit ona hemen güç ve denge vererek yardım etti.

"Teşekkürler." Elini bıraktı ve tekrar Whit'e uzattı. Bir davet.

Sırıtiyordu, heyecanı apaçık ortadaydı. "Hanımlarla banklarda dikilerek çok zaman geçirir misin?"

Whit cevap olarak homurdandı.

"Ama zamanında duvarlara tırmanmışsındır."

Whit kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam duvara mı tırmanacağız, leydim?"

"Yakışıklı kılığını bozmak istemem," diye alay etti, "ama bakabiliriz." Duvarın ilerisini işaret etti. "Bak."

Whit baktı ama böyle bir durumda herkesin göreceğini gördü. Karanlık bir bahçe ve daha da karanlık bir ev. Whit başta anlamadı ama Hattie'ye baktığında gözleri onun profiline odaklandı, teni Warnick Evi'nden yayılan ışıktaki solgundu. Gözleri karanlığı izliyor, sanki ışığa gerek olmadan evin ve bahçesinin her ayrıntısını görebiliyordu.

Bundan ötesi de vardı. Bu dikkatin ötesinde bambaşka bir şey, arzu vardı.

"Ev bu," dedi Whit.

Kadın ona döndü. "Kırk altı numara. Berkeley Meydanı. Baron Claybourne'un eski evi."

“Ve onu istiyorsun.”

Kadın başını salladı. “İstiyorum.”

“Ve işletmeyi istiyorsun.”

Kadın onun gözlerine içten ve kararlı bir şekilde baktı. “İstiyorum.”

Peki neden alamayacaktı? Neden olmayacaktı? “Al onu.”

Ona ters bir bakış attı. “Niyetim buydu. Augie öne çıkacak ve babama yönetimi bana vermesini söyleyecekti. Eğer onu senden korursam.” Omuz silkti. “Hepsi suya düştü.”

Whit yumruklarını sıktı. August Sedley’yi gördüğü yerde suratına yumruğunu geçirmeyeceğini garanti edemiyordu. Nasıl bir adam masum ablasının kendi savaşını vermesine göz yumardı? Piçler’in peşine düşünmeden düşünle aynı tür bir adam.

Hayır. August Sedley bu işten yara almadan sıyrılamazdı. Ewan’la aynı kaderi paylaşmasa bile, rıhtımdaki en büyük işletmelerden biri ona teslim edilip de iyi çıkarması ve aileleri doyurabilmesi beklenemezdi.

Ama Hattie... Covent Garden’daki fasulyeleri seven ve üç pe-niye solmuş çiçekler alan Hattie... ona iş emanet edilirdi.

Hattie işi istiyordu ve Whit bunu ona verebilirdi.

“Peki ben yardım edersem?”

Kadının gözleri şüpheyle doldu. “Bunu neden yapasın?”

Çünkü arzuladığın her şeyi almanı istiyorum. “Çünkü senin olmalı. Çünkü Sedley Shipping dümende sen olursan başarıya ulaşır. Çünkü rıhtımda, işçilerin hayatını kazandığının farkında olan patronlar olmalı. Sen de onlardan biri olabilecek kadar güçlüsün.”

Hattie onun gözlerine baktı. “Onlardan daha iyiyim.”

Whit'in dudağının bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Ne yani, bunu babamdan talep ettiklerin listesine mi ekleyeceksin? Kardeşim gerçek düşmanının adını verecek, babam da beni mirasçısı ilan edecek, sen de dünyayı başımıza yıkmayacak mısın?"

Akıllı kız. Duraksadı, gerçeği fark ediyordu.

"Anladım... senin faydana olacak."

Whit içinde huzursuzluğun fısıltısını hissetti. "Tanrı aşkına Hattie, nasıl elde ettiğin kimin umurunda?"

Kadm mizahtan yoksun bir halde gülümsedi. "Elindekini nasıl kazandığını asla kanıtlaması gerekmemiş bir adam gibi konuştun." Duraksadı. "İşletmeyi kendi hakkım olarak istiyorum ya da asla istemiyorum."

"Hak ettiğinden şüpheli mi var?"

"Hayır."

"O zaman al onu. Ve hakkın olduğunu kanıtla."

Kadın onu uzun bir an, Whit bu boyun eğmez bakıştan rahatsız olana dek izledi. O bir Çıplak Yumruklu Piç'ti, Tanrı aşkına, Mayfair'den bir leydinin bakışlarıyla onu yenmesini reddediyordu. Her ne kadar yakında Londra'nın en büyük gemicilik işletmesini devralacak olsa da.

Eğer babası kabul ederse...

Edecekti. Whit ona başka şans vermeyecekti.

Sonunda Hattie, "Benim için alabilirsin," diye fısıldadı.

"Hattie'nin Yılı."

Kadın gülümsedi, parlak ve güzeldi. "Peki biz ne oluyoruz şimdi? İş arkadaşı mı?"

Bu fikir neden bu kadar hoşuna gidiyordu? Küçük bir kahkaha atıp kadını kendisine çekti. “Zaten bir anlaşmamız var.” Hattie nefesini tuttu, onca gece önce bekâreti için verdiği sözü hatırladı. Kadına kendi bedeni üzerinde söz hakkı verecekti.

“Ne zaman?” Bu soru nazik, tatlı ve beklenti doluydu, peşinden de başını adama çevirdi.

Bir anda Whit kadını çok istedi, karanlık ve kısık şekilde homurdandı. “Bir Mayfair bahçesinde değil.”

“Eğer bir an önce olmazsa, seni tekrar bulmaktan başka çarem kalmayacak. Covent Garden samanlığında bir iğne.” Bu sözlerdeki vaat Whit’i sarstı. Hayatında ne zaman bir kadından Hattie kadar hoşlanmıştı? Ne zaman bu kadar uyumlu hissetmişti?

Başını eğip kadının gülümseyen alt dudaklarını iç çekene kadar emdi.

Hattie tereddüt etmedi. “Lütfen.”

O muhteşem kelime. “Balona geri dön, savaşçı,” diye fısıldadı kadını öpmeyi sürdürerek. “Ben seni bulacağım.”

Kadının bahçelerden geçip balo salonuna girmesini izledi ve bakışları o şarap kırmızısı, güzel elbiseden bir an olsun ayrılmadı. Whit’in zihni asla müsaade etmediği yerlerde dolaşıyordu. *Mutluluk* gibi kelimelerle dolu yerlerde. Ve *keyif*.

Ve eş.

Son kelimeyle yerinde dondu ama onu aklından atmadı, aksine kadının ipek elbisesi kalabalık arasında kaybolana dek defalarca aklında dönmesine izin verdi, içindeki tek, yirmi yıldır hissetmediği hisse hayret etti.

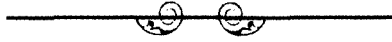
Umut.

Bu yabancı kelime nefesini kesti ve bilinçsizce elini kaldırıp boğazında oluşan sertliği ovdu. Kendi netliğine karşı tehdidi düşündü.

Umut etmeye vakit yoktu. Güzel ve küstah, badem kokularıyla bezeli, bileklerinde mürekkep lekeleri ve yüzünde gamzeli gülücükler halinde paketlenmiş halde gelse bile. Evin ışıklarına arkasını döndüğünde bunu kendisine tekrarladı.

Ve karanlığın içinde bekleyen Ewan'ı gördü.

Bölüm On Dört

*B*urada olmamalıyız.

Whit kendisi, Devil ve düğ babalarıyla aynı amber rengindeki gözlerde beliren bakışı görünce anılara gömüldü. Aniden, yıllar önce küçük, gergin ama biraz da umutlu bir çocuk olarak, Marwick bölgesindeki salona girip de karşısında iki yıl boyunca kardeşi ve müttefiki olacak çocukları gördüğü ana gitti. Onları sanki burada, bu Mayfair bahçesindelermiş gibi hatırlıyordu: Atılğan, gözü pek ve korkusunu saklamaya çalışan Devil ile taş gibi sert, gözleriyle etrafı inceleyen, babaları tarafından anında favori seçilen ve içinde ateş gibi yanan soğuk hiddeti asla fark etmeyen Ewan.

Ateşi artık soğuk değildi. Bu gece dünyayı yakmakla tehdit ediyordu.

Bir zamanlar Ewan içlerindeki en iri, en uzun, en yapılı ve en güçlü olardı. Whit'in hafızasında Tanrı gibiydi. Sağlık ve kibir dolu. Karşısında duran adamsa, bir zamanlar olduğu çocuğun soluk bir yansımasıydı ve eski halinden eser yoktu. Zayıf, neredeyse sıskaydı, kıyafetleri üzerinden dökülüyordu, çökmüş, tıraşsız ve vahşi bakışlıydı.

Eğer Whit yirmi yıldır sokaklarda bir şey öğrendiyse o da suydı; uğrunda yaşayacak bir şeyi olmayan adamlar en tehlikeli hayvanlardı. İçinde hissettiği uyarıyla ceketinin içindeki bıçaklara uzandı.

Elinde tuttuğu soğuk ağırlıkla, kardeşini yere sermek için hangi açıda fırlatması gerektiğinin bilgisiyle rahatladı. Yıllar önce aralarındaki en iyi dövüşçü Ewandı, salladığı hiçbir yumruk boş geçmezdi. Ve canavar babalarından kaçış planı yaptıklarında Ewan'ın yeteneği sayesinde başaracaklarına inanmışlardı.

Yirmi yıllık düklük skoru eşitlemiş olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Kardeşler, Ewan'la son karşılaştıklarında Devil ölüme terk edilmişti. Felicity olmasaydı Whit, Marwick Dükü'yle yalnız savaşmak zorunda kalacaktı.

Bu akşam mecbur kalacağı gibi.

"Garden'da senin yüzünden yaşam mücadelesi veren bir oğlan var." Whit yumruğunu aşağı bıraktı, silahı elindeydi. "Bana intikamımı şu an almamam için tek bir sebep söyle."

"Dük öldürmenin cezası asılmaktır."

"Senin dük olmadığını ikimiz de biliyoruz," diye yanıtladı Whit, bunu duyan Ewan'ın gerilmesi hoşuna gitti. "Augie Sedley artık senin emrinde değil, kardeşim."

"Umurumda değil, asla da olmadı," dedi Ewan yaklaşarak. Whit bıçağın kabzasını tutan yumruğunu sıktı, bu duygusuz kelimelerden rahatsız olmuştu. "Sadece senin peşine düşmeyi umursadım." Bakışları Whit'in omzunun üstünden eve yöneldi. "Ve artık nasıl yapacağımı biliyorum."

Hattie.

Whit'in içinde sıcak ve korkunç bir his dolaştı. "Bana iyi bak, Marwick." Eğer Hattie'ye üç adımdan fazla yaklaşırsa, Whit onu yok ederdi. "Ben buradayım ve istediğin dövüşe hazırım."

Onu cezalandırma vakti gelmişti. Onlara çocukken yaptıkları için. Devil'a yaptıkları için. Adamlarına yaptıkları için.

"Bunu istiyorum. Bu lanet bahçede kanlar içinde kalmanı istiyorum. Ama yapamam." Whit sessiz kaldı. "*Onun* yüzünden."

Grace. Ewan'ın sevdiği ve yitirdiği kız...

Kaçtıkları zaman, Devil ve White, Ewan'a zarar vermeyeceklerine dair yemin ettirmişti. Bunun için yalvarmıştı. *Her şeyi bilmiyorsunuz*, diye yemin etmişti. Ve yirmi yıldır yeminlerine sadık kalmışlardı. Ama şimdi? Ewan'ın soğuk bakışları Hattie'nin gözden kaybolduğu yere bakarken?

Onu koruyacaktı.

Eğer bir savaş çıkacaksa, bu akşam olacaktı.

"Grace yeminlerimizi tutturmak için burada değil."

Ewan'ın çenesi taşa döndü. "Onun adını ağzına alma." Whit cevap vermedi, Ewan'ın vahşi bakışlarındaki daha beter tehdidin farkındaydı. Whit bu tehdidi Hattie'nin etrafında görmek istemiyordu. "Ölmesine izin verdin. Ben ondan vazgeçtim. Sizinle kaçmasına izin verdim... ve sen onu güvende tutamadin."

Bu doğru değildi. Devil ve Whit, kaçtıklarından beri Grace'i Ewan'dan saklıyorlardı, onun için geleceğini, kendini tutamayacağını biliyorlardı. Grace, Marwick Düşesi'nin kızıydı ancak babası dük değildi. Sahte bir şekilde erkek ve vâris olarak vaftiz edilmişti. Herkese erkek ve vâris olduğu duyurulmuştu. Marwick Dükalığı'nın gelecekteki vârisi için bir vekildi.

Eğer kim olduğu keşfedilse ve açığa çıkarılsa bütün dükalığı ve beraberinde Ewan'ı yerle bir edebilecek olan Grace'ti. Sahte unvan iddia etmenin cezası ölümdü.

Tabii Grace bunu asla yapmazdı.

Çünkü Grace ve Ewan aynı ateşten dövülmüştü. İkisinin de ilk aşkı ve ilk ihaneti... Ve Grace bir zamanlar âşık olduğu çocuğun öldüğünü görmek istemiyordu. Ne o zamanlar, ne de Ewan, Whit'i yaralı halde bırakıp babasının emriyle Grace'in peşinden gittiğinde... Ne Ewan bıçağını çekip neredeyse doğru yere sapladıktan sonra. Ne de Devil araya girmese Grace'i öldüreceğinin kesin olduğu günden sonra. Devil karşılığında yanağındaki o berbat yarayı almıştı.

Devil, Whit ve Grace o akşam kaçmışlardı ama hemen öncesinde Whit, Ewan'ın gözlerindeki pervasız paniği, en başta peşlerine düşmesine sebep olan öfkeyi, hüsrânı ve korkuyu görmüştü. Düklüğü kazanmaktaki çaresiz isteğini. Babasının vârisi olmayı. Geri kalan her şeyin canı cehennemeydi.

Whit ve Devil, Grace'i saklı tutabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı, onu Covent Garden'da saklamışlar, yetişkinliğe eriştiği ve para ile imkân sahibi olduğu günden beri onları arayan kardeşlerinden uzak tutmuşlardı. Garden'ın ölçülemez sadakati bu sırrı birkaç ay öncesine, Ewan bitmek bilmeyen arayışıyla delirmiş halde onları bulana kadar saklamıştı.

Grace'i sorduğunda yalan söylediler.

Ona öldüğünü söylediler.

Ve onu yıktılar.

"Ölmesine izin verdin," dedi Ewan tekrar, kuduz köpek gibi Whit'e doğru yaklaştı ve yakasından tutup karanlığa doğru itirdi. "Seni bulduğum an öldürmeliydim."

Whit devinimden faydalanıp Ewan'la beraber döndü ve onu pat diye ağaç gövdesine yasladı. "Artık ufak tefek değilim, düğ." Bıçağı kaldırıp kardeşinin boğazına, Ewan'ın metalin battığını hissedebileceği kadar sert yasladı. "Üç kişinin canını aldın, düğ. Masum işçilerin. Neden, bizimle oynamak için mi? Onla-

rın isimleri vardı. Niall. Marco. David. Gelecekleri parlak, kuvvetli çocuklardı ve sen onların işini bitirdin.”

Ewan çırpındı ama Garden’da geçen yıllar Whit’i daha güçlü ve hızlı yapmıştı. “Söyle, seni neden şimdi yok etmeyeyim?”

Bunu yapabiliirdi. Bu piçin boğazını buracıkta kesebilirdi. Ewan bunu hak ediyordu. Yıllar önceki ihaneti ve son zamanlardaki saldırıları yüzünden.

Ewan çenesini kaldırdı. “Hadi o zaman. *Cankurtaran*.” Tükürür gibi söyledi. “Yap.”

Bir kalp atışı kadar bu berbat tabloyu bozmayarak dikildiler. Bir dakika. Bir saat, nefesleri karanlıkta sert ve öfkeli çıkıyordu, o çok istedikleri dünyanın gölgesi ve verdiği vaatle karşı karşıya gelmişlerdi.

Ewan kardeşliklerinin tek açık tezahürü olan amber gözlerini, ilerideki balo salonundan gelen loş ışığa doğru kıstı. Whit, İspanyol annesinin ürünü olarak esmer ve buğday tenliydi, Ewan ise babalarının kopyası gibiydi, uzun, açık renk saçlı, geniş omuzlu ve geniş çeneliydi.

Whit geriye adım attı. Ewan’ı saldı. Daha farklı bir darbe vuracaktı. Daha beter. “Ona benziyorsun.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Duraksadı. “Peki onu öldürmek için ne yapardın?”

Gerçek aniden ortaya çıktı. “Her şeyi.”

“Peki beni neden öldürmüyorsun?” dedi Ewan.

Onlarca cevap vardı ama hiçbirisi yeterli değildi. Küçük bir kızken ona zarar vermemeleri için yalvaran ve büyüdüğünde de bunu yaparlarsa olacaklarla ilgili tehdit eden Grace... Akranını öldürme suçundan hapis tehdidi... Devil ve White’e karşı tehdit... Grace’e karşı... Covent Garden’a...

Whit üvey kardeşini uzunca bir an izledi, yanaklarındaki çöküntüye, öfkeli gözlerinin altındaki karanlık çukurlara baktı. “Bu sana hediye olur,” dedi. “Eğer senden hayatını alırsam yani. Anılarını, suçluluk duygusunu...”

Ewan’ın bakışları daha tekinsiz oldu. Ve sonra Whit birden, “Karlı geceyi hatırlıyor musun?” dedi. Diğer adam yerinden zıpladı. “Devasa bir akşam yemeğiyle başlamıştı, değil mi? Etlı börekler, av etleri, patatesler, ballı peynirli, esmer ekmekli şekerlemeler.”

Ewan başını çevirdi. “İlk ipucu buydu. Burghsey Evi’nde rahattan asla iyi sonuç çıkmaz.”

Yemekten sonra oğlanlar günlük kıyafetleriyle –ceket, şapka, eldiven ya da atkı olmadan– dışarı çıkarılmıştı. Ocak ayıydı ve çok soğuktu. Günlerdir kar yağıyordu ve babaları onları bilinmeyen günahları için cezalandırırken üç kardeş tir tir titriyordu.

Hayır. Günahları açıktı. Grup olmuşlardı. Ona karşı birlik olmuşlardı. Ve Marwick Dükü bundan korkuyordu.

Buraya kardeş olmaya gelmediniz. Öfke dolu bakışlarla, tükürür gibi konuşuyordu. Buraya Marwick olmaya geldiniz.

Yeni bir şey değildi. Onları daha önce de onlarca kez kırma-ya çalışmıştı. Yüzlerce kez. Birden fazla kez kaçmalarına sebep olacak kadar çoktu ama yakalanmanın kaçınılmazlığını ve her ihlalde babalarının cezalarının daha beter olduğunu keşfetmişlerdi. Artık kaçmayı bırakmışlardı ama birlikleri bozulmamıştı, birlikte daha güçlü olduklarını biliyorlardı.

Unvana karşı sadakatin her şeyden, Tanrı’dan bile önemli olduğu konusundan sonra onları net talimatlarla karın ortasında bırakmıştı. İçeride bir kişi için yatacak yer vardı. Ama sadece bir. Diğerlerine ilk ihanet edenin olacaktı. Ve kalanlar... geceyi karda geçireceklerdi. Sığınaksız. Yemeksiz. Ateşsiz. Ölüm gelirse de, yapacak bir şey yoktu.

Whit eskiden müttefik olduğu adama baktı. “Bizi soğukta bıraktığında, sen bana döndün ve ne dedin hatırlıyor musun?”

Elbette hatırlıyordu. Ewan orada kalmıştı ama o da en az Whit ve Devil kadar o yer tarafından kırılmıştı. Ve şimdi düğ olmuştu. Babasının suratını, unvanını ve utanç dolu mirasını üzerinde taşıyordu. “Burada olmamalıyız dedim.”

Düğün yanında. O bölgede. Babalarının o güzel sağlık, servet ve garanti gelecek vaatlerinin peşinden gitmemeliydiler. Hiç endişe duymamak... Aristokratlıkla gelen imtiyaz, güç ve diğer her şeye sahip olmak...

Babalarının beyanından sonra oğlanlar harekete geçmişti, o gece birlikte ya ölecek ya da yaşayacaklardı. Bunu deneyimlerinden biliyorlardı. Karda bulabildikleri kuru her şeyi, ısı verecek her şeyi aramaya koyuldular.

Whit soğuğu hâlâ hatırlıyordu. Korkuyu. Birbirlerine sarıldıklarında etrafın karanlığını. Kendisinin ve kardeşlerinin öylece ölebileceğı düşüncesini. Hayatta kalmak için faydasız, çaresiz çabalarını. Bir çocuğun annesi için yanıp tutuşmasını.

“Ama doğru değildi, haksız mıyım düğ? Ben orada olmamalıydım. Devil da. Ama sen, tam da bunu yaptın, değil mi? Çünkü sen hikâyelerden fırlayan o karakterlerdensin. Covent Garden çamurunda doğmuş bir çocuk sonunda düğ oluyor. Oyunun lanet kahramanı.”

Ewan bunları duyduğunda hiçbir utanç belirtisi göstermedi ve bu Whit’in devam etmesine yetti. “Ama bu da yalan. Sen asla kahraman olmadın. Asla da olmayacaksın. Çalıntı soyadın ve kardeşlerinin sırtından kazandığın boktan düğkalığınla.” Durdu ve dikkatini eve çekti. “Ve âşık olduğunu iddia ettiğin kız, bizi o gece o kurtardı.”

Öleceklerdi. Eğer Grace olmasaydı...

Grace onları soğukta bulmuş ve kendini tehlikeye atarak kurtarmıştı. Ve o gece üç kişilik grup dörde çıkmıştı. “Bunu hatırlamıyor gibisin.”

“Hatırlıyorum,” dedi Ewan, kelimeler pürüzlü ve kırık çıkmıştı. “Benim önümde aldığı her lanet nefesi hatırlıyorum.”

“Onu öldürmeye çalıştığında çığlık atarken aldığı nefesi de mi?” Ewan’ın bünyesinden geri kalan ne varsa titredti. Whit bıçağı kaldırdı ve Garden’ın sesine kattığı bütün nefretle konuştu. “Yoo, Mayfair’de dükün tekine bıçak sapladım diye asılmaya gitmem, kardeşim. Bunu ne kadar hak etsen de. İstedğin dövüş olmayacak.”

Ewan’ın suratına öfke ve ihanete benzer bir ifade geri geldi. “Seni öldüremem,” dedi Ewan, sözleri çıldırmış gibi dökülüyordu. “Senin peşinden gelemem.” *Neden?* Ama Whit bunu sormadı. Gerek yoktu. “Siz ikiniz... Grace’ten geriye bir tek siz kaldınız.”

Grace. Ölü olmayan ölü kız.

Whit adamın deli bakışlarına karışık verdi. “Asla senin değildi, kardeşim.”

Bunları darbe indirmek için söylememişti ama Ewan donup kaldı. Sonra da içinden alevler yükseldi. “Ama seni bitirebilirim.”

Whit başını çevirdi, aklını yitirmiş birini görünce tanırdı.

Sonra, “En iyisi leydine sahip çık, Cankurtaran.”

Whit aralarındaki karanlığa taş gibi düşen bu laflara inanmadı, sanki konuşan başkasıydı. Bu adam artık öfke dolu değildi, önceki saçmalıklardan çok daha rahatsız edici soğuk bir gözdağı veriyordu.

Tehdit ediyordu.

Whit yüreği ağzında, bıçağıysa elinde, bir zamanlar kardeşi sandığı adamın kalbinin derinliklerine bıçak fırlatma dürtüsü-

nü bastırarak ona döndü. Buz gibi bakışlarıyla Ewan'ı olduğu yere mıhlایarak, “Ne dedin sen?” diye sordu.

“Henrietta Sedley, duyduğum kadarıyla, Mayfair dışında ve refakatçiler olmaksızın epey yalnız zaman geçiriyormuş.” Bir an durdu ve kahkaha attı. “Bu gece buraya gelip de sana kaş göz yapması ve anlaşmalar kurması da böylece anlam kazanıyor.”

Whit'in bütün bedeni yaydan çıkmaya hazır ok gibi gerildi. “Onun yanına bile yaklaşma.”

“Beni mecbur bırakma.”

“Bu da ne demek?” Whit'in sorması gereksizdi. Cevabı biliyordu.

“Sizi birlikte gördüm. Ona dünyaları vaat ettiğini gördüm. Onun gözlerindeki yıldızları. Senin gözlerindeki. Sanki o kadın senin mutluluğunmuş gibi. Sanki senin umudunmuş gibi.”

Yine o kelime. Bıçak gibi keskin.

Gerçek gibi.

“Ama onu asla koruyamazsın. Benden asla.”

Whit bıçağı fırlatmadı. Ewan'ın sol göğsünden geçip kalbini ve bu deliliğı durduracak mükemmel darbeyi indirmek için gereken sakin hesaplama yeteneğinden yoksundu. Onun yerine Whit çocukken olduğu gibi babaları olacak adamı gururlandıracak şekilde onu kavgaya zorlamak için korku ve öfkeyle üzerine gitti.

Ama bu kez, Whit sıska olan değildi. O Beast'ti.

Ewan'ı karanlıkta aşağı çekti, birlikte çamur ve kuru yapraklar üzerinde yuvarlandılar, üstünlüğünü koruyarak bıçağı tutan yumruğunu doğrudan adamın suratına indirdi. Bir kere. İki. Üç. Ewan'ın burnundan kan fışkırdı. “Dene de görelim.” Bir yumruk daha indirince Ewan altında kıvrandı. “Dene beni ba-

kalım. Geçen yirmi yıl beni bıçak gibi keskin yaptı. Ve onu son nefesime kadar koruyacağım. *Ekselansları*.”

Üzerine basarak söylediği son laf bir başka soyluluğu, Grace’i aklına getirince Ewan daha fazla delirdi. Delilik beraberinde kuvvet de getirdi. Hiddetle karşılık verdi, Whit’e kızgın bir boğa gibi saldırdı. “Onun adını anma!”

Saniyeler içinde Whit’in sırtı topraktaydı ve bıçağı tutan eli kardeşinin imkânsız kuvvetteki çelik gibi avucundaydı. Mücadele ettiler, kontrolü almaya çalıştılar, derken Ewan bir boşluk anında Whit kafasını yere, büyük, gece karanlığında görünmeyen bir taşa vurdu ve Whit’in gözleri karardı.

Bıçağı tutan eli gevşedi.

Ve bıçak artık kendi boğazındaydı. Donup kaldı, gözleri açıldığında karşısında aklını yitirmiş görünen Ewan’ın bakışlarını gördü. “Ölse bunu hisseder miydin?”

Whit bu tuhaf soruya kaşını kaldırarak cevap verdi. “Ne?”

“O gitti,” dedi Ewan hiç anlam ifade etmeyerek. “Onu senin korumana verdim ve o öldü ve ben...” Başını salladı, düşünceleri içinde kayboldu. “Ölse bunu hissederdim. Ve bu beni deli...” Sözünü yarıda kesti.

Whit kendi bıçağı altında, gerçeği anlayarak bekledi.

Grace’i korumak için Ewan’ı mahvetmişlerdi.

Ve şimdi Hattie’yi tehdit ediyordu.

Ewan düşünceleri duymuş gibi ona baktı. “Eğer ben aşka sahip olamıyorsam, sen de olamayacaksın. Eğer ben mutlu olamıyorsam, sen de olmayacaksın. Eğer benim umudum yoksa, senin de olmayacak.”

Kalbi gürültüyle çarpan Whit sakın ve sabit konuşmaya çalıştı. “Onu mahvetmek sana bir şey kazandırmaz. Eğer birinin peşine düşeceksen bana gel.”

“Babamızdan nefret etmekle o kadar meşguldün ki, ondan hiçbir şey öğrenmedin,” dedi Ewan. “Senin peşine bu şekilde düşüyorum. Ve o kadın kullanmaya tereddüt etmeyeceğim bir silah. Onu önemsiyorsun.”

Hayır.

Evet.

“Onu önemsiyorsun ve ondan vazgeçeceksin. Benim yaptığım gibi. Ya da onu senden alacağım. Senin yaptığın gibi.”

Bu kelimelerde geçmişin yankısı vardı. Soğuk ve hesap yapan Ewan her zaman dövüşmenin en iyi yolunu bilirdi. Zafere giden en iyi rotayı. Babaları gibi acı vermenin en iyi yolunu da öğrenmişti.

Whit’in zihni şimdiden çalışıyor, o akşam yaptıkları planları gözden geçiriyor ve Hattie’yi güvende tutmak için yeniden birleştiriyordu. Onu kendisinden uzak tutmak için. Tehlikeden uzaklaştırmak için.

Ona ihanet ettiğini düşünecek.

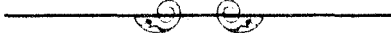
Haklı olacak.

Önemi yoktu. Whit bıçağın altında gerildi, bu anda Ewan’ın merhametten yoksunluğuna bir kere daha öfkелendi. Ama bu sefer ipin ucundaki çok daha değerliydi. “Eğer onun canını yakarsan, sana ve Tanrı’ya yemin ederim ki –düklük kahrolsun, Grace kahrolsun, geçmiş kahrolsun– seninle doğrudan cehennemde görüşürüz.”

Ewan onu bir an izledikten sonra, “Ben zaten oradayım,” dedi.

Ardından elini kaldırdı ve soğukkanlılıkla Whit’i nakavt etti.

Bölüm On Beş

“İşte bu bir galibiyet gülümsemesi.”

Hattie, Fransa'dan gelen ve Sedley deposunda “ulaştı” ve “zarar görmedi” olarak işaretlenip Bond Sokağı'na dağıtılacak ipek sandıklarının kontrolünü henüz bitirmişti. İşçiye baş selamı verdikten sonra, güneşin ısıltı ısıltı parlattığı çimen yeşili yürüyüş elbisesi içinde iskele köprüsünden gelen Nora'ya döndü.

Hattie'nin gülümsemesi büyüdü. “Ne işin var burada?”

Nora güverteye çıktı. “Bir kadın, yeni Sedley Shipping müdürünü iş başında görmeye gelmek isteyemez mi?”

Hattie kahrkaha attı, bu betimleme günün erken saatlerinden beri yerden kesilmiş ayaklarını daha da yükseltti. Ve önceki günden de. Ve ondan önceki gün, karanlık Warnick bahçelerini Whit'in hem vücudu hem de işletmesi için verdiği sözün ardından orada bıraktığı andan beri. Yarım açık bir sandığı taşıyan adama el salladı. “Daha müdürü değilim.”

Nora kaşlarını çatı. “Eğer o adam hakkında bir şey öğren-diysem, bir şeye söz verdiyse onu yapacağıdır.”

Hattie açık sandığa bakıp içindeki şeker paketlerini inceledi. Taşıyan adama baktı. “Bunlardan on tane olmalı.”

Adam evet anlamında başını salladı. “On üç.”

Hattie listesindeki kutucuğa tik attı ve başıyla onayladı. “Depoya gidecek.” Sandığa uzanıp bir paket ahududu şekeri çıkardı. “Evde kızların var, değil mi Miles?”

Yirmi üç yaşından büyük olmayan adam gülümsedi. “Evet. İkizler. Isla ve Clare.”

Hattie iki paket daha aldı ve adamın gevşek cebine koydu. “Bu akşam babalarını gördüklerine daha çok sevinecekler.”

Adamın gülümsemesi büyüdü. “Teşekkürler, Leydi Henrietta.”

Adam baş selamıyla Nora’nın yanından geçerken arkadaşı Hattie’ye döndü. “Vay, bu çok hoştu. Ve işletmenin müdürü olarak da seni galip çıkaracak bir strateji.”

“Bana öyle deyip durma. Nazar değdireceksin.”

Nora elini umursamaz biçimde salladı. Elbette. Bu Nora’ydı sonuçta. “Sence Augie kaç defa güvertede şeker dağıtmıştır?”

“Augie’nin teknedeki yükü indirmesi gerektiğinin bile farkında olduğunu sanmıyorum,” dedi Hattie, kahkaha atan Nora’dan, geminin iç tarafından getirilen Belçika birası fiçılarına döndü. “Bunlar doğrudan Jack ve Jill’e teslim edilecek,” dedi yükü indiren adama. Rıhtımdan aşağıya doğru, dört boş geminin ilerisindeki söz konusu tavernayı işaret etti. Son birkaç günde boşaltılan devasa nakliye gemilerinin içindekiler Sedley depolarına gitmişti.

Boş gemiler tuhaf görünürdü. Sahipleri gemilerin limanda boş yatmasını istemezdi, özellikle de doldurulmayı bekleyen devasa depolarıyla uzun mesafe gidebilen bu tür nakliye gemilerinin. Hattie sahipleriyle bu yanlış kullanım hakkında konuş-

mayı not etti. Belki de Sedley Shipping'in ihracat işini büyütme vakti gelmişti.

"Müsaade var mı?" dedi Nora, Hattie'nin dikkatini talep ederek. "Seni hiç bu kadar harika görmedim." Sesini kısarak konuştu. "Bay Whittington kesinlikle bir hanımın kalbine giden yolu biliyor."

Hattie bunları duyunca utangaç, neşeli ve beklenti dolu gülümsemesini bastıramadı. "Bugün babamla toplantıları var."

Nora sıırttı. "Ne kadar da saygıdeğer. Seni istemeye mi gidecek?"

Hattie bir an bu jestin gerçekleştiğini, bütün Londra'nın Be-ast diye tanıdığı adamın, babasının ofisine gidip kızıyla evlenmek için izin istediğini hayal etti.

Elbette hemen bu düşünceden vazgeçti çünkü evlilik, işletmeyi tek başına elde edememesi demekti ama Hattie bu fanteziye ilk tepkisinin hızla çarpan kalbi ve o adamla rıhtımda yana durdukları bir görüntü olmadığını söylerse yalan olurdu.

"Seni temin ederim ki hayır," dedi aklına gelenleri bir yana iterek. "Bana yardım edeceğine söz verdiğinden beri onu görmedim."

"Yani sana savaşçı diye seslendiği ve Londra'daki bütün erkeklerden zeki olduğunu söylediği gecedен beri demek istiyorsun."

Hattie'nin suratı alev aldı. "Çoğu erkekten," diye düzeltti.

"Eminim hepsini kastetti."

"Önemli olan," dedi Hattie elindeki şeker paketine bakıp Fransızca harflerin üzerinden başparmağını geçirerek. "Beni bulacağına söz verdi. Ama yapmadı."

Nora gözlerini kıırttı. "Daha üç gün oldu. Hattie'nin Yılı'ndaki işletme kısmını halletmek zaman alır."

Hattie belli belirsiz onaylar gibi iç çekti.

O adamdan uzak üç gün, bir ömür gibiydi. Ayrıca diğer kısmı halletmek zaman almazdı. *Vücut* kısmı.

Ama Hattie artık tadını almıştı. Bu hayal dahi edemeyeceği, muhteşem bir işkenceydi. Geri kalan kısmı nasıl olacaktı? Ve bittiğinde, onu görmek için sebebi kalmadığında ne yapacaktı?

Belki adam onu görmeye devam ederdi.

Bu düşünce aklında Whit'in öpücükleri, temaslari, Şakıyan Serçe'nin arka odasında ona yaptığı muhteşem şeylerin anısıyla isyana etti. Belki de adam ders seanslarına devam etmek isterdi.

Dürüst olmalıydı. Hattie üç hafta önce genelevde bir gece planlamıştı ama şimdi bir adamı metresi olması için kandırma planları yapıyordu. Kendisi *adamı* metres istiyordu.

"Eh, bu yüz kızarıklığı çok şey anlatıyor ve sebebini duymayı çok isterim," dedi Nora sakince. "Ama pusuya düşmek üzereyiz."

Hattie, Nora'nın baktığı yere dönemedi, uzaktaki babasının sesini duydu. "Hattie, kızım!"

Omzuna attığı Augie'yle birlikte yanlarına gelen konta el salladı. Kardeşi, artık dün gece ne yaptıysa, daha bile beter görünüyordu. Darmadağın ve tıraşsızdı, Hattie bunu görünce gerçekleşeceği kesin olan yüzleşmeye hazırlandı. Kont Cheadle'in en küçük çocuğunun isyankâr davranışlarını sayacağı ve Augie'nin Sedley Shipping adına nasıl bu suçlara karıştığını açıklamasını istemesine hazırlandı.

Augie'nin Whit'le tam işbirliği yapmasında ısrarcı olmasına hazırlandı.

Ve kalbi hızla çarparak babasının gerçekten de Sedley Shipping'in kontrolünü Hattie'ye verdiğini duyurmasına hazırlandı.

"İşte bu," diye fısıldadı Hattie.

Hattie'nin Yılı başlamak üzereydi.

“Bittiğinde kutlamak için burada olacağım,” dedi Nora. “Cesaret.”

Hattie gri saçları öğleden sonrası güneşinde parlayan baba-sıyla buluşmak üzere gemiden rıhtıma indi. Sakin olmaya çalıştı ama başaramadı. Kendi kendine, “İşte bu,” diye fısıldamadan duramadı.

İş buydu.

Artık hazırды.

Ama Hattie tam olarak yanına bile gelmeden babasının söylediklerine hazır değildi. “O sevkıyatı bitirip ofise gel. İşletmeyi sattım.”

Hattie'nin konuşurken doğrudan babasına bakmasının bir önemi yoktu. Duyma yetisinin ve İngilizce dilbilgisinin son derece iyi olmasının da önemi yoktu.

Basitçe babasının söylediklerini kavrayamadı.

Besbelli yanlış duymuştu.

Babasının başka bir lisanda konuşması mümkün müydü?

Hayır, İngilizce konuşmuştu. Açık ve net, etrafındaki koşuşturan adamlara kullandığı o sabit ve yaşlı ses tonunda, işletmeyi sattığını söylemişti.

“Ne?” diye sordu Hattie, bakışları aniden dün akşamın zam-paralığından sıyrılarak netleşen Augie'ye bakarak. “Bundan haberin var mıydı?”

Augie başını iki yana salladı. “Neden?”

Kont, Augie'yi ölçüp tartar gibi baktı. “Çünkü sana bırak-sam rezil edecektin.”

Augie'nin kaşları ortada birleştiği sırada Hattie'nin kalbi hızla çarptı. “Bu doğru değil.”

“Evet,” diyerek kaş çattı Cheadle, suda geçirdiği yılların sesi-
ne etkisini göstererek. “İşi hiç istemedin. Hiç umursamadın. Ee
tabii sunduğu parayı ve hayatı istedin ama işletme...” Başını iki
yana salladı. “İşletmeyi hiç istemedin. Ve diğer türlü hissetme-
ni beklemekten bıktım.” Elini salladı. “Sattım.”

“Yapamazsın!” dedi Augie.

“Yapabilirim,” diye yanıtladı kont. “Yaptım. Benim işim.
Ben kurdum. Denize batmasını izlemeyeceğim. İşi yürütecek
bir adama gidecek.”

Hattie’nin aklı karıştı. Bunlar plana uygun değildi.

Ayağının altındaki ahşap suntalara baktı, denizden gelen
rüzgâr aralarından sızıyordu. Kaç defa bu iskelede durmuş, ba-
bası işini bitirirken gemilerin gölgesinde saklanmıştı? “Baba...”

Yaşlı adam buruşuk elini kaldırarak onu susturdu. “Hayır,
Fasulyem.” Hattie bu çocukluk lakabını duyunca dudaklarını
sıktı. “Sen iyi bir kızsın. Ama asla senin olmayacaktı.”

Bu açık sözler Hattie’nin ciğerlerindeki havayı tüketti, yeri-
ne sıcak bir öfke bıraktı. “Neden?”

Babası elini salladı. “Nedenini biliyorsun.”

“Aslında bilmiyorum.” Babasının gözlerini kaçırmamasından
nefret ederek çenesini kaldırdı. “Söylesene.”

Bir ömür kadar süreden sonra babası gözlerine baktı. “Ne-
denini biliyorsun.”

“Çünkü kadınlım.”

Babası evet anlamında başını salladı. “Kimse seni ciddiye
almaz.”

Babasından aldığı darbeye gerildi. “Bu doğru değil.”

*O işletmeyi onlardan iyi yöneteceğine inanmakta hiç zorlan-
mıyorum. Whit’in karanlıklar içinde söylediklerin anısını ani-
den hücum etti. Ve samimiydi.*

Değil miydi yoksa? Sonrasında söylediklerini kastetmediği artık açıktı.

Plan bu değildi.

Ne yaşanmıştı? Whit neredeydi? Hattie'nin içi huzursuzlukla doldu. Whit'in bir sorunu mu vardı? Ona bir şey mi olmuştu?

Düşüncelerindeki isyandan habersiz olan kont havada elini tekrar salladı. "Rıhtımdaki onlarca işçi... Hizmet ettiğimiz bir avuç müşteri..."

Hattie öfkelen-di. "*Bir avuç* mu?" dedi. "Müşterilerimizle ne kadar sık haberleştiğimden haberin var mı? Rıhtımdaki adamları ne kadar iyi tanıdığım-dan? Kargoyu, gemileri, gelgit tablosunu ne kadar iyi bildiğimden? Sen hastayken bu işletmeyi ben ayakta tuttum. Augie..." Augie'yi işaret etti. Kocaman açtığı gözlerine baktı. *Augie onu mahvetmek üzereyken*. "Önemi yok. Ben *iyiyim*, baba. İş herkesten iyi biliyorum... her şeyini."

Rüzgâr kelimelerini yakalayıp geleceğiyle birlikte süpürdü. Hattie bıkkınlık ve kendini kanıtlama arzusuyla soluksuz kaldı.

Korkunç bir şekilde gözyaşları akmak üzereydi.

Hayır. Gözyaşlarını bastırdı. Şu an ağlayamazdı. *Ağlamaya-caktı*. Kahretsin, neden erkekler sonsuza dek öfkelenirken, bir kadın hiddet hissettiği an gözyaşları da akmaya başlıyordu?

Öfkeyle sertleşen bir nefes verdi. "Hayatımda istediğim tek şey bu."

Kont onu değerlendirir gibi izledi. "Fasulyem."

"Bana böyle hitap etme."

Adam bir an durdu. Sonra tekrar konuşmaya başladı, "Seni tanıyorlar. Hatta seni seviyorlar. Aklın ve bilmiş konuşmanla onlar için iyi bir lidersin. Ama Hattie, senin için çalışmazlar. Saati sakince işletecek bir adamın yokluğunda olmaz."

Gözyaşları burnunun gerisinde, o acılı düğümün olduğu boğazına batmaya başladı. “Bu saçmalık.”

Babasının içindeki antika deniz kaptanı terbiyesizlik karşısında tepki vermedi. “Belki...” diye ekledi. “Evli olsaydın.”

Babasının laflarına karşı mizahtan yoksun kahkahasını durduramadı. “Bu eş kuruntusu, sadece senin derdin, baba. Kaç defa bu ihtimali işletmeyi devralamama sebebim olarak belirttin?”

“Hâlâ da sebep bu. Daha önce de kastettiğim şey. Önceden bir eş bulabilseydin. İyi bir eş. Aklı başında bir adam. Ama bunun olacağı yok, değil mi?”

Hayır. Çünkü kimse Hattie’yi istememişti. Aklı başında hiçbir adam aklına geleni söyleyen ve iş yapmaktan anlayan bu kusurlu kadını karısı olarak istememişti.

Fazla konuşuyor. Fazla küstah. Fazla iri. *Fazla.*

Fazla ama yine de nasıl oluyorsa, yetersiz.

Kirli botlarının üzerine durduğu, yıllarca aldığı Londra yağmurlarıyla rengi solmuş ahşap iskeleye tekrar baktı. Elinde, mürekkep lekeli parmaklarında hâlâ şeker paketini, ilerideki geminin yük evraklarını tutuyordu. Ellerini en son ne zaman lekesiz görmüştü?

Bunun için ne kadar uğraşmıştı? Hayalini ne zamandır kuruyordu?

Hattie’nin Yılı buraya kadardı.

Tek, şişman bir damla iskeleye düştü.

Augie kısık sesle küfür savurup herkesi şaşırtarak konuştu. “Neden şimdi?”

“Çünkü teklif aldım.”

“Kimden?” Yine Augie sormuştu.

Babası vereceği cevabı düşünürken sessizlik oldu. *Cevap verip vermeyeceğini* düşünürken. Ve o sessizlik anında Hattie gerçeği anladı. Rüzgâr saç diplerini çekiştirip eteklerini çılgın gibi dans ettirirken cevabı veren Hattie oldu. “Saviour Whittington.”

Kont rıhtıma, boş gemilere ve en uçtaki tek boş iskeleye baktı. “Her zaman zeki olan sendin.”

“Bana şans vereceğin kadar zeki değil,” diye cevabı yapıştırdı Hattie.

“Saviour Whittington da kim?” diye sordu Augie.

Kont oğlunu soğuk bir bakışla süzdü. “Saldırdığın adamların isimlerini bilmen gerekir.”

Augie hemen anladı. “Piçler.”

“Kahretsin, Augie!” diye gürledi kont, rıhtımdaki en az on adamın dikkatini çekerek. “Seni onlara vermeliydim.”

Gerek yoktu. Zaten Augie’nin dahil olduğunu biliyorlardı. Whit biliyordu. Augie’nin ismine ya da kendisine ihtiyacı yoktu. Augie’nin bildiklerini öğrenecekti. İki talebinden birincisi buydu.

Hattie babasına uzanıp ivedilik hissiyle elini ceketinin koluna yerleştirdi. “Bekle. O işletmeyi istemiyor. Bu saldırıların başını çeken adamı nereden bulacağını Augie’nin ona söylemesini istiyor.” Kardeşine baktı. “Onu nerde bulacağını biliyor musun?”

Augie başını iki yana salladı. “Ama Russell...”

Hattie homurdandı. “Peki o zaman. Russell’i bulmalıyız. Bundan hiç hoşlanmasam da.”

“Çok geç,” dedi kont. “Piçler artık isme ihtiyaçları olmadığını söylüyor. Ve bana cömert bir teklif yaptı, eğer kabul etmeyip Dockland’dan defolmazsam bizi yok edeceği imzası da dahildi.”

Hattie'nin aklı yine karıştı. Bunlar anlaştıkları şeyler değildi. Whit konttan işletmeyi Hattie'ye vermesini isteyecekti. Kadının yeteneklerini övmemiş miydi? Arzusunu anlamamış mıydı? Ona yardım edeceğini söylememiş miydi? "Hayır," dedi Hattie. "O söz vermişti..."

Babası ve kardeşi birden ona döndüler.

"Sen de mi işin içindesin?" Babasının ses tonundaki hayal kırıklığından nefret etti.

Augie biraz daha nazikti. "Hattie. Bir Covent Garden kaçakçısının sözünden ne iyilik gelir?"

İyi olacaktı.

Adamın inancı. Yemini.

Harikaydı. Ve yalandı.

Kafa karışıklığı yerini öfke patlamasına bıraktı. Yeni tür bir öfke, harekete geçmekte hiç zorlamamasına sebep olan bir öfke.

Bir anlaşma yapmışlardı. Ve her bir kısmında hile yapmıştı.

Dişlerini sıktı.

"Kahretsin, hanginiz daha beter bilmiyorum," dedi kont, Hattie'ye bakarak. "Çıplak Yumruklu Piçler'den birinin sözüne inanan sen mi Hattie, yoksa daha baştan kim olduklarını bilmeyen sen mi Augie?"

"Onları duymuştum," diye kendini savundu Augie. "Elbette duydum."

"O zaman onlardan *çalmakla* ne yaptığını sanıyordun, seni aptal?" Kont kaşlarını çatı. "En kötüsü de Whittington'ın bana anlatmasına gerek olmaması. Hiç gerek yoktu. Yaşlı olabilirim ama aklım başımda ve lale kasalarıyla dolu sevgiyatla içki fıçıları arasındaki farkı anlayacak kadar nakliye işini biliyorum." Parmağını Augie'ye doğrulttu. "Bu işi beceremeyeceğini o zaman anladım."

“Belki,” diye kabul etti Augie. “Ama Hattie becerirdi ve bunu biliyorsun.”

Başka bir gün, başka bir zaman olsa Hattie, Augie’nin desteğine şaşırıp minnettar olabilirdi. Ama şu anda ona öfkelenmekle fazla meşguldü. Ve babasına. Ve Saviour Whittington’a. Ya da Beast’e ya da adı her neyse ona.

Bir işletmeyi yönetme niteliğine sahip olduğu düşünülen tek cinsiyette olan bu adamlar, onu korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Öfkeyle dolan Hattie evraklar ve şeker paketini buruşturarak yumruğunu sıktı, bu adamlarla bir saniye daha yan yana olmaya katlanamayacaktı. Sorunları kendileri çözsün diye bırakacaktı. Bırakacaktı onlar endişelensin... İşletmeyi istemiyordu.

Yalancı.

Elbette istiyordu. Tek istediği şey buydu.

Ama alamayacaktı. O yüzden de gidiyordu. Buraya kadardı.

Rıhtım boyunca dizilmiş boş gemilere baktı. *Gemiler.*

Babasına baktı. “Sadece işletmeyi almadı.”

Babası bıkkın bakışlarını ona çevirdi. “Ne?”

“Gemiler boş.” Elini gemilere doğru salladı. “Gemileri de aldı. Kullanmamızı engellemek için.”

Kont başını ileri geri salladı. “Aynen. Denize açılması, malları götürmesi gereken gemiler. Artık biri bile Sedley Shipping için müsait değil.”

“Onların sahipleriyle sözleşmelerimiz var,” diye karşı geldi Augie.

“Yenileriyle yok,” dedi Hattie sakince.

“Başkalarıyla da yok,” diye ekledi kont. “Thames’te iş yapan bütün gemicilik şirketlerini ele geçirdiler. Kimse bizimle iş yapmıyor. Bu sabah da adam teklifini yaptı.”

“Bizi almak için.”

Kont başını ileri geri salladı. “Seçenekler bunlardı. Ona sat ya da kaybet.”

“Pek de teklif sayılmaz,” dedi Augie.

Çünkü değildi. “Bunda onurlu hiçbir şey yok.”

“Onlara Çıplak Yumruklu Piçler diyorlar, Hat,” diye belirtti Augie. “Kendileri onurlu sayılmaz.”

Ama öyleydiler. Bunu o adamda daha en başta görmüştü. Whit ona yalan söylememişti. Aslında başından beri aralarında dürüstlüğe değer veren o adamdı. Ona Augie’nin adını ve bu işteki parmağı olduğunu söylemediğinde bile sadakatine hayran olmuştu.

Ama bundan da öte, adam ona *inanmıştı*. Planlarını, gelecek umutlarını, işletme hakkındaki arzularını itiraf ettiğinde Hattie’ye inanmıştı. Ona yardım teklif etmişti. Hepsi yalan mıydı?

Ve Hattie neden ihanete uğramış gibi hissediyordu?

Öfke ve hüznün aynı anda boğazına dolandı. “Bunu yapmayacağına söz vermişti.”

“Peh,” dedi babası. “Yalan söylemiş. Piçler gibi adamlar her zaman karşılık verir, Fasulyem. Onlarla neden asla kavga etmediğimi sanıyorsun? Ve seni nasıl kandırdılar sence?”

Buna inanmayı reddediyordu. Bunu kabullenmeyi reddediyordu. Büyük gemiye tekrar baktı, bakışları gövdesindeki ısınmış ahşapta dolaştı. Zihni son birkaç gündür yaşanan olayları düşünüp ihtimalleri sıralıyordu. Burada, rıhtımda çalışarak, her şeyini severek yıllarını harcamıştı.

Burası *kadının* çöplüğüydü. O adamın değil.

Bunu elinden çalmasına müsaade etmeyecekti.

Gerçekten de bir piçti.

Sonunda kafasını kaldırıp babasına baktı. “Satmamalıydın. O adama. Ya da başkasına.” Sessizlik aralarında sonsuzluk gibi uzadı, tek duydukları, eğer Çıplak Yumruklu Piçler istedikleri gibi burayı satın alırsa, Sedley Shipping’in son yükünü boşaltan adamların bağrıışlarıydı. “Denememe izin vermekten korktun. Başarısız olup seni utandıracağımdan o kadar korktun ki... ve yine de işimizi kaybettin.”

Ve o anda Hattie uzun zamandır kafasında büyüttüğü babasının görebildiğinden çok daha küçük olduğunu anladı. Daha küçük, zayıf, beyaz saçlı ve kamburdu, yüzüne gölgeler düşmüştü ve yıllardır korkaklığını saklıyordu... ve artık saklayamıyordu.

Kendi teri, ahlakıyla kurduğu işletmeyle kendi ailesini ve yüzlerce insanı besleyen bu adam artık yorgun ve yenikti, mirasının alçak, korkak sonuyla yüzleşiyordu çünkü kızının işletmeyi ayağa kaldırabileceğini göremiyordu.

Bunu hâlâ yapabiliirdi.

Önce kardeşine, sonra da babasına baktı.

“Siz satmaya ikna olabilirsiniz ama ben olmadım.”

Augie’nin kaşları şaşkınlık ve... hayranlıkla kalktı.

“Bu iş bitti, evlat. Tercih şansım yoktu.”

“Her zaman başka tercih vardır,” dedi Hattie. “Her zaman savaşma tercihi vardır.”

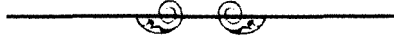
Ve babası onu gözü parlayarak uzunca bir an süzdü. Gözlerinde şüpheden başka bir şey vardı. “Hiçbir adam Çıplak Yumruklu Piçler’e karşı gelip de hayatta kalmadı.”

Eskiden olsa bu uyarıyı önemseyebilirdi. Ama Hattie artık uyarılar için fazla sabırsızdı.

Kaybedecek neyi vardı? Zaten her şeyi almışlardı.

“O zaman bunu bir kadının yapma zamanı gelmiş.”

Bölüm On Altı

Nora ile Hattie, o akşam Covent Garden'a Nora'nın en hızlı sürüşüyle gidiyorlardı.

"Bu akşam ölmek gibi bir isteğim yok," dedi Hattie, çatırdayarak ilerleyen tekerlek sesinin üzerinden. Drury Lane'i fırlar gibi geçip sola, sağa, yine hızla sola dönen at arabasının köşesine tutunmuştu.

"Kimsenin öldüğü yok!" diye kızdı Nora. "Lütfen ama. Bu güzelliği Thames yolunda bile yarıştırdım, sence Garden ona bir şey yapabilir mi?"

"Sadece kaderi kıskırtmayalım diyorum," dedi Hattie, sol tarafa kıvrılan bir geçidi işaret ederken diğer eliyle de şapkasını kafasında tutmaya çalıştı. "Orası."

Nora yavaşlamadan gri atları parke taşlı, geçtikleri diğer yollara göre daha karanlık olana yöneltti. "Emin misin?"

Hattie başını evet anlamında salladı. "Orası. İleride sağda."

Binanın dışında parlak bir fener asılıydı ve Şakıyan Serçe tabelasını aydınlatıyordu. Nora atları yavaşlattı. "Garden'da favori barın olacak kadar çok vakit geçirdiğini bilmiyordum."

Hattie bu kuru yorumu göz ardı etti. “Burada bekle.”

“Kesinlikle olmaz.” Daha Hattie cevap veremeden sürücü koltuğundan indi, güderi dizliklerinin üzerine giydiği ceketi düzeltti. “O içeride mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Hattie, sokağa adımını attığı an kalbi hızla çarpmaya başladı. Kendisi de pantolon giydiğine şükretti, hem dikkat çekmeyecekti hem de pantolon ona özgürlük sağlıyordu. “Ama başlamak için en iyi yer burası.”

Onu bulmadan Covent Garden’den ayrılmayacaktı. Onunla yüzleşmeden...

“İnsanların bizi tanıyacağını sanıyor musun?” diye sordu Nora.

“Hayır.” Ama dürüst olması gerekirse Hattie bu bara son geldiğinde, yanındaki adamdan başka kimseye dikkat etmemişti. Adamın burada yaşattığı zevkin anısı içinde alev gibi yandı ve onu tekrar görme fikriyle bütün vücudu gerildi.

Hayır. Buraya zevk için gelmemişti. Buraya ceza için gelmişti.

Nora sıırttı. “O zaman içeride toplaşanlar olduğumuz şeyi göreceksin. İki iyi giyimli ama çok da zengin olmayan beyefendi. Birlikte bira içmeye gelmişler.”

Hattie arkadaşına baktı. “Buraya sarhoş olmaya gelmedik, Nora.”

“Biliyorum.” Nora’nın gülümsemesi farkındalığa dönüştü. “Buraya senin Piç’i bulmaya geldik.”

“O benim değil,” diye itiraz etti Hattie. “Ama piç olduğu doğru.”

Bar her kesimden kadın ve erkeklerle doluydu. Hattie yarım düzine rıhtım işçisini hemen tanıdı, yanlarında eşleri de vardı. Adamların hepsi kızarmış yanaklarıyla, bu akşam kancalarını kullanmak zorunda kalmadığı için mutlu ve neşeliydi.

Şapkasının kenarıyla suratını örten Hattie içerideki kalabalığı inceledi, çoğu kişi iki büyük şamdanla aydınlatılmış boş bir sahneye dönük oturuyordu. Görünürde Whit'ten iz yoktu ama burada yaşanacakların o adamın ilgisini çekeceğini sanmıyordu.

Nora arkadaşına döndü ve başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. “Şu Sesily Talbot mu?”

Hattie o tarafa baktığında barda oturan siyah saçlı ve koyu renk gözlü, dikkat çekmemek *dışında* her şeye uygun, capcanlı, ametist rengi bir elbise giyen kadına baktı. “Demek burada züppeler de var!” dedi Nora neşeyle Sesily'ye yaklaşarak. Kadın kızıl kahverengi bara doğru eğilmiş, Hattie'nin Whit'le beraber bu tavernadayken gördüğü Amerikalıya gülümsüyordu. Hattie'nin adamı tanınması biraz uzun sürdü çünkü o dostane ifadesi gitmiş, yerine sert, rahatsız bir ifade gelmişti.

Nora, Sesily'nin yanına gittiğinde kadın aniden, gözlerinde bıkkınlıkla ona döndü ama Nora'yı tanıdığı gibi mizacı değişti. “Şu haline bak!” dedi Sesily neşeyle, bakışları Nora'dan Hattie'ye döndü, ikisinin kılığını görünce gözleri kocaman açıldı. “Ve sana!”

Nora ona eğildi. “Kılık değiştirdik.”

“Elbette öyle!” Sesily bu bir şakaymış gibi keyifle kakhaha attı, aslında onun açısında öyle olmalıydı. Sesily, Talbot Kardeşler arasında en az kepaze olandı, evlenmemişti ve görünüşe bakılırsa kız kuruluşundan son derece memnundu. “Harika görünüyorsunuz!” Bakışları Hattie'nin ceketi ile pantolonuna kaydı. “Özellikle sen, Hattie. Gerçi akli başında kimse seni erkek sanmaz.”

Bu kadarı doğrudu. Hattie dışarı çıkmadan önce göğüslerini sarmıştı ama insanda Hattie'nin göğsü olunca yapacak pek de bir şey yoktu. “İnsanların beni hiç fark etmemesi gerekiyor.”

Sesily dudaklarını büzdü. “Peki nasıl?”

“Elbette, senin fark edilmemeyi hayal bile etmen imkânsız.” Bu sözler kaşlarını çatmış Amerikalı’dan geldi, yanlarındaki bar masasını silmekle aşırı zaman harcıyordu.

Sesily parlak gülümsemesiyle adama döndü. “Bana bu deneyimi gereğinden fazla yaşattın, Caleb. Sonuçta beni asla fark etmemeyi iş edindin.”

Adamın çenesinde bir kas oynadı, sonra da Hattie ve Nora’ya döndü. “İçecek bir şeyler ister misiniz, beyler?” Gözleri Hattie’yi tanıdığını ifade ederek baktı. “Geri geldin demek.”

Bu sözlerde kepaze bir taraf yoktu ama anılar Hattie’nin bakışlarını ilerideki kapalı depo kapısına yöneltti. “Evet,” dedi içkisini alarak. “Tekrar merhaba.”

“Tanışıyor musunuz?” diye sordu Sesily.

“Hattie daha önce de gelmiş,” diye araya girdi Nora, o an kalabalık dikkatini çekti. “Bu gece bir şov mu var?”

“Evet!” dedi Sesily neşeyle. “Serçe sahne alacak.”

Nora ona bakmak için döndü. “Bildığımız Serçe mi? Gerçekten mi? Kadının Avrupa turnesinde olduğunu sanıyordum.”

Sesily gülümsedi. “Londra’dan döndü.”

Nora’nın gözleri heyecanla parladı. “Onu tanıyor musun?”

“Aslında evet.” Bu muhteşem bilgi sanki sıradan bir şeymiş gibi elini salladı ve Hattie’ye döndü. “Siz niye kılık değiştirdiniz?”

“Sebebi yok,” dedi Hattie.

“Hattie ava çıktı,” dedi aynı anda Nora.

Sesily’nin dudakları küçük bir “o” şeklini alınca Hattie gözlerini devirdi. “Leziz. Kimin peşindesiniz?”

Hattie masumiyet taklidi yaptı. “Kim *birinin* peşindeyiz dedi ki?”

Sesily ana baktı. “Her zaman *birisidir*.”

Haklıydı. Nora yeni bir soruyla Sesily’nin dikkatini dağıttı ve ikisi sohbete başlayınca Hattie barın diğer tarafında oyala-
nan Amerikalı’ya döndü. “Evet, *birisi*.”

Adamın nazik gözleri anladığını belirterek aydınlandı, pe-
şinden de şefkat benzeri bir ifade belirdi. Başını öne geriye sal-
ladı. “Korkarım sana yardım edemeyeceğim.”

“Edemez misin, yapmaz mısın?”

“Edemem. Onu... siz ikiniz buraya geldiğinizden beri gör-
medim.”

Hattie tavernanın loş ışığına yanaklarındaki kızarıklığı sak-
ladığı için minnettar oldu. Vazgeçmeyi reddediyordu. “Onu
bulmam gerek.” Bu akşam başarısızlık diye bir seçenek yoktu.
O adamın hayatında sürdürdüğü isyan dalgasından bıkmıştı.
“Çok önemli.”

Caleb Calhoun’un bakışları kalabalığı inceledi. Hattie de o
bakışları takip ederek içeri girdiğinde tanıdığı adamları gördü.
“Bu gece, rıhtımda olması gereken çok sayıda kuvvetli adam
var burada.” Amerikalı etkilenmiş görününce Hattie gülümse-
di. “Ben aptal değilim.”

“Beast’i Garden’da araman aksini gösteriyor,” dedi ama ada-
mın gözleri yine de Hattie’ninkilerle buluştu, sanki... onurlu bir
karşılık bekliyordu. Hattie birinin, Çıplak Yumruklu Piçler’le
olan savaşta onursuz tarafın kendisi olabileceğini düşünmesi
karşısında neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Ama adam ara-
dığını bulmuş gibiydi. “Bugün çarşamba, herhalde dövüşlerde-
dir.”

Dövüşler. Hattie hemen, “Nerede?” diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Yer değiştiren
bir ring. Eğer bulmanı istemezlerse bulamazsın.”

Hattie bıkkınlıkla cebinden iki peni çıkarıp bara koydu. Calhoun elinin tersini salladı. "Müesseseden."

Amerikalı'nın gözlerindeki nezakete memnun oldu. "Teşekkürler."

Sesily, Nora'yla sohbeti kesip o tarafa baktı. "Caleb, bana asla böyle nazik davranmıyorsun!"

Barmen karşılık olarak homurdanıp arkasını döndü. Sesily onu izledi ve Hattie kadını tanımasa, Talbot kız kardeşin suratında gördüğü şeyin özlem olduğunu düşünebilirdi. Özlem ve bıkkınlık gibi bir şey...

Tanrı biliyordu ya Hattie *bu hissi* anlıyordu.

Nora, Hattie'ye doğru başını salladı. "Hazır mısın?"

Tabii ki. Bulmaları gereken bir dövüş vardı.

Nora, Sesily'ye kocaman gülümsedi ve resmi bir baş selamı verdi. "Görev çağırıyor."

Geldikleri zamana göre daha yoğun ve gürültülü hale gelen kalabalığın arasında ilerlediler. Hattie dışarıdaki serin havaya hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Tekrar at arabasına ulaştıklarında durup derin bir nefes aldı. *Neredeydi bu adam?*

Tanımadığı, tanımak *istemediği* ama bir şekilde varlığıyla, intikamıyla ve lanet *öpücükleriyle* bütün hayatını altüst eden bu adam... Hattie öpücüklerin peşinden gidip gitmediğine bile emin olamıyordu ve bu daha da sinir bozucuydu.

Neredeydi bu adam?

Ona edecek birkaç lafı vardı.

"Hattie?" Adını duyunca başını kaldırdı. Nora koltuğuna oturmuş ve gitmeye hazır bir halde Hattie'ye bakıyordu. "Nereye?"

Hattie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Ve sonra kendine hâkim olamayarak, "*Bu lanet adam her şeyi mahvediyor!*" dedi.

Hattie'nin öfkesi etraftaki binalarda yankılandı.

Sessizlik tekrar çöktüğünde Nora başını öne arkaya salladı. “Onu bulacağız.”

Bu sözlerdeki netlik –biz vurgusu– Hattie'yi ağlatabilirdi. Ve arkasındaki karanlıktan söylenen diğer şeyler olmasaydı, ağlayabilirdi de. “Yardım ister misiniz?”

Arka taraftan, her biri pantolon, çizme, üzerine de uzun ceketler giymiş ve saçını şapkasının altına sıkıştırmış üç kadın çıktı. Ve en uzun olanın –neredeyse Hattie'nin boyundaydı ve hemen liderleri olduğunu anladı– ceketinin altında silah iması görünüyordu.

Kadın, elini cebine götürüp oradaki bıçağı tutunca Hattie geriye bir adım attı. “Ne tür bir yardım?”

Kadının gülümsemesinde art niyet yoktu. “Leydi Henrietta, size Beast'in olduğu yönü göstermekten memnuniyet duyarım.”

Nereden biliyordu...

Hattie kaşlarını çattı. “Tanışıyor muyuz?”

“Hayır.”

“O zaman adımı nereden biliyorsun?”

“Önemi var mı?”

“Sanırım yok ama yine de bilmek isterim.”

Kadın şevkle kahkaha attı. “Kadınların ne aradıklarını ve onları tatmin edecek şeyi bulmalarını bilmek benim işim.”

“İyiymiş,” dedi Nora oturduğu yerden.

Gizemli kadın bakışlarını Hattie'den çekmedi ve dikkatle, “Bu gece Leydi Henrietta'nın gecesi, Leydi Eleanora. Sizin de sıranız gelecek.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Nora, sanki her şey çok normalmiş gibi.

Hiç normal değildi. Ama Whit'le tanıştığından beri ne normaldi ki zaten? Covent Garden'a geldiğinden beri önünde açılan bu koca dünyanın nesi normaldi? Hattie hissettiği heyecanı reddedecek değildi. Kadın haklıydı, Hattie'yi nereden tanıdığının önemi yoktu. "Yerini biliyor musun?"

Kadın başını hafif yana yatırdı.

"Peki bizi oraya götüreceksin mi?"

"Hayır," dedi, Hattie'nin içine hayal kırıklığı dalgaları göndererek. "Ama nereye gideceğinizi söyleyeceğim."

Hattie büyük bir rahatlamayla oh çekti. "Lütfen."

Kırmızı dudaklar sırttı. "Ne kibar. Sizi hak etmiyor, biliyorsunuz."

Hattie aynı sertlikte konuştu. "Sizi temin ederim, madam, tam da vermeye niyetlendiğim şeyi hak ediyorsunuz."

Kadının kahkahası dolu dolu ve dürüsttü. Hattie, bu kadar gizemli davranmasa harika bir arkadaş olabilecek türden bir kadın olduğunu düşündü. "Peki o zaman. Beast'i mahzende bulacaksınız. Kalabalığın kükremesi takip edin. Kazanan o olacak."

Hattie, Nora'ya baktığı sırada hissettiği heyecanla başını salladı.

Arkadaşı da karşılık verdi. "Onu bulacağız."

Hattie at arabasına bindi ve dönüp kadına baktı. "Selamınızı söyleyeyim mi?"

"Sizin gitmeniz yeterli, leydim," cevabı geldi gölgelerden, kadınlar şimdiden gözden kaybolmuş, at arabası da uzaklaşmaya başlamıştı.

Yarım düzine ambarı ve nehir kenarı esintisiyle, soğuk, karanlık mahzene ulaşmaları on beş dakikadan az sürdü. Ekim rüzgârları Thames'te birikmiş, ıssız binalar boyunca eserken

bıçak gibi kesiyordu. Buna benzer başka bir gece –ayın yokluğu önünü görmeyi imkânsız hale getiriyordu– bu alana asla giriş yapılamazdı ama yoldan beş metre ileride, bir binanın köşesinde fener yanıyordu.

“İşte,” dedi Hattie at arabasından inip ceketinin önünü rüzgâra karşı kapatarak. “Bu taraftan.

“Bak Hattie, biliyorsun maceraya her zaman varım,” dedi Nora fısıltıyla, “ama bundan gerçekten emin misin?”

“Gerçekten değilim,” diye kabul etti Hattie.

“Eh. En azından dürüstsün.”

“Öfke, korkusuzluğa dönüşüyor,” dedi Hattie, fenerin olduğu köşeden dönerken, birinci ambarın köşesinde bir tane daha vardı. Oraya yürüdü.

Nora peşindeydi. “Aptallık diyecektin herhalde. Bence geri dönmeliyiz. Burada kimse yok. Katilleri kendimiz de bulabilirdik.”

Hattie arkadaşına baktı. “Aramızdaki cesurun sen olduğunu sanıyordum.”

“Saçmalama. Ben *pervasız* olanım. O başka, bu başka.”

Hattie kahkaha attı, elinden başka ne gelecekti ki? “Peki ben ne oluyorum?” Sorusu bittiği an ileriden bir kükreme duyular. *Kalabalığın kükremesi takip edin.* Hattie arkadaşına baktı.

“Cesur olan.” İçinde mizah barındırmayan bir cümleydi. Sadece gerçektir. Gerçek ve insanın en yakın arkadaşının verebileceği türden bir sevgi. “Ne istediğini bilen ve onu almak için her şeyi yapacak olan.” Nora omuzlarını dikleştirdi. “Hadi o zaman, başlayalım.”

İkinci ambarı geçtiklerinde Hattie üçüncünün etrafında turuncu bir parıltı gördü. Düşünmeden –bu mevzuda düşünmeye yer yoktu– devam etti. “Macduff o kısımdan sonra Macbeth'i öldürüyor, biliyorsun değil mi?”

“Şimdi edebi gerçeklerin sırası değil, Hattie,” diye yanıtladı Nora. “Ayrıca bu akşam endişe ettiğim katil sen değilsin.” Hattie aniden durunca Nora neredeyse ona çarpıyordu. “Tanrı aşkına.”

Karşılarındaki görüntü için adil bir ifadeydi.

En büyük ambarın aşağısında, on iki metre çapında, zemin-den devasa demir ayaklarla yükselen ve acayip büyük bir çember şeklinde bir ring vardı. Elleri ceplerinde, aralarından esen rüzgâra karşı yakaları kaldırılmış bir adam ayakta dikiliyordu.

Bir vahşi kükreme dalgası daha yükseldi ve kollar kutlamay-la havaya kalktı. Hattie daha hızlı hareket ediyordu, nefes alışı verişleri de hızlanmıştı. Kimi kutladıklarına adı gibi emindi, sanki Tanrı ringe gelmiş de dövüşe girmiş gibiydi.

İzledikleri sırada çember dışarı bir adam fırlattı, kaybetmişti. Şimdiden burnu kanıyordu ve tek gözü şişmişti. Adam ayağa kalkıp da yanlarından geçtiği sırada dik dik bakmamaya gayret eden, adamın gösteriye gelmiş iki erkek sandığı Nora ve Hattie’yi geçip sokağa ilerlemesini kimse izlemedi.

Ama Hattie yine de adamı tanıdı. Michael Doolan.

Talep edildiği üzere Whit’i dövüşlerde bulmuş kolaylıkla işi halledilmişti. Hattie zevk ve gurur hissetti, böyle hissetmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Whit intikam sözü vermişti. Ve işte buradaydı.

Aynı sözü Hattie’ye de vermemiş miydi?

Bu düşüncüyü bir kenara itti. O farklıydı. Hattie’yi aynı tarafta olduklarına inandırmıştı.

Hattie yakınlaştıkça görüntü de netleşti. İzleyicilerin en arkasında bir düzine kadar varil yakılmıştı. Ancak bu tuhaf, şaşırtıcı alan için yeterli ısıyı vermekten uzak olsa da, dövüşünün yapıldığı korunaklı iç çember için yeterli ışığı veriyordu.

Ve o çemberin ortasında, sanki labirentteki bir *minotormuş* gibi dikilen, ayakkabıları ve pantolonu çamur içinde kalmış, yanağındaki eski gibi duran yara izindeki kesikten kan akan ve gövdesinin yan tarafında –Hattie’nin bakmaması gerektiğini bildiği yerde– yeni filizlenen yarasıyla bir adam duruyordu. Ama ona kim bakmazdı ki?

Muhteşem görünüyordu.

Hattie, gömlek giymeyen, sıradan bir adam hiç görmemişti. Elbette heykelleri, Yunan ve Roma’dan mermer heykellerle tabloları görmüştü. Uzun etek giyeceği yaşa geldiğinde Kraliyet Müzesi’ni gezmiş ve özellikle Apollo heykelinin kıvrım ve çıkıntılarını inceleyerek sergide gereğinden fazla zaman geçirmişti.

Ama hep bu kıvrım ve çıkıntıların tanrılara özel, onların tasviri için olduğunu sanmıştı. Belli ki öyle değildi. Belli ki karışındaki son derece sıradan adamda da vardı.

Ona böyle mi hitap edecekti? Son derece sıradan?

Yutkundu, ağzı aniden kurumuştü.

Hattie daha yakına gitti. Uzun boyu sayesinde, Whit diğer tarafa dönüp de daha fazla kıvrım ve çıkıntısını, sırtının kaslarını gösterince, önünde dip dibe duran iki adamın omuzları üzerinden onu rahatça görebildi.

Hayır, Whit değil. Bu, Whit değildi. Bu, Beast’ti, pantolonu kalçalarında gevşek bir halde duruyordu, yumrukları iki yanında sallanıyordu. Yumruğuna sarılı kumaşlar belki başka bir gün beyaz renkteydi ama bugün değil. Bir yumruğundaki bağ gevşemişti. Adamın bunu nasıl umursamayıp da yumruk yaptığı eliyle sıradaki dövüşe hazır beklediğine inanamadı Hattie.

“Beast bu akşam havasında, beyler!” diye bağırdı on dört-on beş yaşından büyük olmayan bir çocuk coşkuyla. “Bu akşam bira istiyorsanız, ona bahis oynayın ha!” Oğlan şapkasının

ucunu kaldırdı. Oğlan değildi. Kızdı, kocaman gülümsemesi ve parıltılı siyah gözleriyle Hattie'nin bile cüzdanını açmak istemesine sebep oldu. "Bahisler kapanıyor. Beş, dört, üç..."

Kız bir bahsi kabul etme işi için duraksadı. "Sağ ol, efendi," dedi baş selamı vererek. "Ve işte bu... yeni raunt başlıyor! Beast, O'Malley üçlüsüne karşı!"

Hattie bakışlarını adamın omuzlarından, her an patlayacakmış gibi kare ve kuvvetli duruşlarından alamıyordu. Yaklaşan üç adamın boyunu posunu fark etmeden önce bu omuzların kuvvetine hayranlık besliyordu. Üçü de Whit'ten uzun ve iriydi, kırık burunları ve çeneleriyle granitten yapılmış gibi görünüyorlardı.

"Vay," diye fısıldadı Nora kulağına. "Şunlara bak. Sanki lanet Kerberos gibiler."

"Üçüyle birden dövüşmesi beklenemez. Elbette biri yardım edecek," dedi Hattie.

"Hepsiyle dövüşecek ve onlara artık cerrah lazım!" cevabı geldi önündeki adamdan. "Sen izle bak."

Sanki izlememesi mümkündü de. Üç adam yavaş yavaş, eğilerek Beast'e yaklaşınca Hattie nefesini tuttu. Ne zaman üstüne atlayacaklardı? Adam kendini korumayacak mıydı? Kalabalık sessizleştirdi ve Hattie istediği, ona kaçmasını söyleyecek olan çılgınlığı atmamak için parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Saniyeler geçmeden üzerine atıldılar ama adam yıldırım gibi hareket ediyordu. Hattie nefesini tuttu, Beast bir adamın devasa yumruğundan kaçıp da o yumruğun ikinci adamın burununa inmesini sağlarken, daha önce hiç böyle bir şey görmediğini düşündü. Aynı anda üçüncü adamın karnını tekmeleyerek onu sırtüstü yere yuvarlamıştı.

"Evet, Beast! Devam devam!" diye bağırdı biraz ilerdeki bir kadın. "Sana karşı çıkan gününü görür!" Sonra daha kısık sesle

yanındaki kadına dönerek, “Ona bu galibiyet için ödül vermek isterdim,” dedi.

Yanındaki kadın da onaylar gibi güldü ve Hattie duyduklarına karşı kabaran kıskançlığını bastırdı. Ancak yine de bakışlarını adamdan çekip kalabalığa yöneltti. Çok sayıda güzel kadın vardı, adamın hareketlerini izleyen gözleri arzu doluydu. Herhangi biri bu savaşın ödülü olarak kendisini sunabilirdi. Elbette yaparlardı. Hattie de yapardı. Taştan yapılmamıştı herhalde.

Ve Hattie onun ödülünü biliyordu.

Adamı kendisinin yapmak.

Tabii burada olma amacı bu değildi. Ona çok öfkeliydi. Ona hesap soracaktı.

Bunu alışkanlık haline mi getirmişti? Bu kadınları eve götürmeyi?

Aklındaki sorular, Whit savaştığı canavarlardan birinin burnuna yumruğu indirip adamı arkaya doğru sendelettikten sonra yavaş hareketlerle dizleri üzerine düşürünce kayboldu gitti. Adam, kesilmiş bir ağaç gibi çamura yıkıldı.

Kalabalık zevkle bağırды. “İşte bu! Ne demiştim ben?” dedi önündeki adam ardından da, “Bir daha, Beast!” diye ekledi.

Hattie dövüşün zor tarafının üç rakip olduğunu düşünmüştü ama kalan son adam bütün dikkatini White yöneltince fikri değişti. Adamın devasa kolları ve hamle yapmaya hazırlanan geniş yumrukları taş gibi görünüyordu. “Bitir onu, Beast!” diye bağırды yine önündeki adam.

Bu çılgınlıktı.

Birbirlerinin etrafında döndüler. Whit ayakları üzerinde ustaca hareket ediyordu ama Hattie onun suratını tekrar gördüğünde, adamın sol omzunun hemen üzerinde kan vardı. Zor nefes alıyordu ve gevşemiş bağları hâlâ göz ardı ediliyordu. Kuş artık dizine kadar uzamıştı.

Rakibi sert bir yumruk savurunca Whit kaçtı. Ama bu yumruk aldatmacaydı, diğer yumruğu doğrudan Whit'in çenesini indi ve başı ağaçtan düşen elma gibi geriye düştü. Whit yan dönünce suratına yöneltilen ikinci darbeyi omzuna aldı ve den- gesini kaybedip çamura düştü.

Devasa adam Whit'in karnına ayağıyla basıp onu çamurda yuvarladığı sırada kalabalık hayal kırıklığıyla ısıklı çaldı.

"Hayır!" diye bağırdı kadın. Dövüşü kim durduracaktı?

Hattie şimdiden, "Ayağa kalk, Beast!" diye bağırان adamları ittiriyordu. Hattie daha iyi görebilmek için uğraşırken adam da, "Hey! Yerinde dur pislik!" diye bağırdı.

Hattie kılığına minnettar olarak adamı görmezden geldi, ringe, Whit'e doğru bir adam daha yaklaştı. Whit şimdiden ayağa kalkıyordu. Adamın başı ona doğru döndü ve büyü- lü bir şekilde bakışları Hattie'yi buldu. Hattie'nin kalbi o gözlerde gördüğü gaddarlıkla sıkıştı. Whit onu tanımış mıydı?

Canı yanacaktı. Muhtemelen ölecekti, aptal herif. Bu çılgın gösteriye bir son verecek miydi?

Bunu öğrenmeye vakti olmadı, çünkü arkasındaki adam ko- lunu tutup onu geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Hattie kolunu kurtarmaya çalıştı ama adamın tutuşu kuv- vetliydi. Başını Whit'in ayağa kalktığı yerden çevirip öfkeyle adama baktı. Kendisinden hafif kısa olan adam gözlerini kısarak baktı. "Kolumu bırak."

Adamın gözlerinde de öfke büyüdü ve kolunu daha sıkı tut- tu. "Eğer istersem, elim burada kalır, evlat. Önümden çekil- mezsen kendini yerde bulursun."

"Hey!" dedi Nora olanları görerek. "Kes şunu!"

Arkalarındaki kalabalık heyecanla bağırמaya başladı. Whit ayağa kalkmış olmalıydı. Hattie rahatladığını hissetti ama dö-

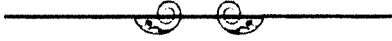
nüp bakamıyordu. Elini cebine soktu ve oradaki bıçağı tuttu. “Bak tekrar ediyorum. Elini çek.”

Adam –Hattie artık onu yakından gördüğü için epey sarhoş olduğunu anladı– bir an ambarın ortasına baktı, sonra da kadına dönerek, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

Sarhoş adam yumruğunu kaldırırken, Hattie bütün gücüyle geri çekildi, yumruk kendisine doğru gelirken bıçağını çıkardı.

Nora’nın çılgınlığını ya da yere serilmesine neden olan darbeyi takip eden öfkeli kükremeyi duymadı.

Bölüm On Yedi

Dövüş onu günlerdir olmadığı kadar özgürleştirdi. Birisini bu kadar mahvettiği başka bir zaman hatırlamıyordu. Hattie'yle gelgitleri... Babasının işletmesini devralma arzusunu nasıl itiraf ettiğini düşündükçe, suçluluk hissi içini kemi-riyordu. O kadına verdiği söz... Ewan'ın tehdidine karşı öfkesi... Bundan korkusu... Buna inancı... Ve Hattie'yi korumak için ona ihanet ettiği düşüncesiyle kendisinden nefret ediyordu.

Hepsi birikmişti ve Whit daha Ewan'ın açtığı yaralar kapanmadan yeni bir dövüşe hazırlanmıştı.

Whit yumruğunu birinin suratına geçirmek, kazanmayı hatırlamak istemişti. Kontrol sahibi olmayı. Ve Felicity, Devil'la dövüşmesini hoş karşılamadığı için "yap ya da öl" müsabakasına adını yazdırdı, bunun anlamı yere düşene dek karşısına çıkan herkesle dövüşmekti. Tabii haberler Garden'da yangın gibi yayıldı, Piçler böyle bir şov yaptığında hep böyle olurdu. Bunu polis baskını olmayacak kadar uzakta ve gelecek kalabalığı kaldıracak çaptaki mahzende yapınca mevzunun büyüklüğü de üç katına çıkmıştı.

Şimdiye dek yarım düzineyi savmıştı. Sarhoşlar ve kendini beğenmişler, yirmisine bile gelmemiş, ya bir bahsi kaybetmiş ya da bir hanımı etkilemek isteyen iki genç... Onlardan sonra, yenilmek üzere Michael Doolan gelmiş ve Whit adamı indirirken öfkesine güçlükle hâkim olmuştu. Pislik herifin bir daha Garden'da bir kadını tehdit ederse Whit'in onu doğrudan Thames'e göndereceğini ve kimsenin de onu kurtarmaya çalışmayacağını anlaması için ayağını yerden kesip ileri fırlatmayı ihmal etmemişti.

Şu kadarını söylemek lazımdı ki, O'Malley üçlüsü ringe adım attığında Whit'in nefesi kesilmişti ve gelişleri onu germişti.

     Devil gösteriyi sevse de Beast dövüşmeyi yeğlerdi ve O'Malley   l s  tam da aradığı d v şt .      asıl istediğı şeyi, Mayfair'e koşup Hattie'yi bulmayı ve onu sonsuza dek yatağı götürmeyi yapamazdı.

Onu korumak için bir daha asla g rmemeliydi.

Yani evet, O'Malley kardeşler işini halledecekti.

Whit ilk ikisini çabuk hallettikten sonra dikkatini hemen     nc  kardeşe ve ağır yumruklarına çevirdi. Her şey yolundaydı, Whit dövüşü kazanmaya ve sıradakini beklemeye hazır-
dı ki kalabalıkta, Peter O'Malley'nin omzunun gerisinde bir şey gördü.

Bakışlarını bir an rakibinden ayırdı, ne gördüğünü anlamaya çalıştı ama se emedi, sadece kavgayı izleyen suratlar, ısınmak için dolaştırılan içkilerden dolayı birkaç kırmızı yanak vardı. Çemberin en ucunda Felicity ve Devil duruyordu, kadının surati endişeyle ciddileşmişti ancak kardeşi ise bütün bu geceden sıkılmış haldeydi. Piçler'in yardımcısı Annika da yanlarındaydı, zaten mecbur olmadıkça hiçbir dövüşü kaçırmazdı.

Sıra dışı bir şey yoktu.

Ama sanki göremediği bir şey vardı ve Whit orada olduğunu biliyordu.

Neydi bu?

Kafa karışıklığının ortasında Peter O'Malley üzerine geldi ve Whit'in tereddütsüz kaçtığı yumruğu, eğer dikkat etse ne olduğunu anlayacağı yumruğu savurdu. Bir numaraydı. Daha kendisini toparlayamadan Peter asıl yumruğu attı, Whit'in başını geriye savuran ve dişlerini titreten bir aparkat. Daha önce de buna benzer yumruklar yemişti ve dengesini kaybetse bile geri gelebilirdi ama Peter ikinci darbeyi vücuduna vurunca hiç şansı kalmadı.

Yere yığıldı.

Kendisini ellerini soğuk zemine koyarak tuttu. Bir saniyeliğine dizleri üzerindeydi. Belki iki. Yeni bir rakibin gelmesine yetecek süre olmasa da Peter O'Malley'nin hamle yapmasına yeterdi. Tekmesiyle Whit'i çamurda yuvarlamıştı ve aşağıdaki kendisi olmasa Whit bu hareketi takdir ederdi.

Ve o an kadının çığlığını duydu.

Başta yanıldığını sandı, kafasına aldığı darbe yüzünden onu burada hayal ettiğini düşündü. Etrafta başka kadınlar da vardı. Onlardan biri olmalıydı. Ama sesi duyduğu an gerçeği biliyordu, kaburgalarındaki acı bile dinmeye başlamıştı. Kafasını kaldırıp onu görmeye çalıştı.

Çok uzağa bakmasına gerek yoktu.

Onu nasıl bulmuştu?

Burada olamazdı. Eğer Ewan onu görürse...

Ringin hemen dibindeydi, kıvrımlarına fazlasıyla oturan bir pantolon ve rüzgâr için yeterince kalın olmayan ceket giyiyordu. Üşümüş olmalıydı. Onun yanma gitme kararı vermesine bu kadarı yetti. Onu buradan alıp sıcak bir yere götürecekti.

Onu korumak için.

Bu düşünce dövüşü riske atmaya yeterdi ama Hattie'nin arkasındaki adam ona dokundu, gözleri öfke dolu ve ağzı içkinin etkisindeydi. Kadın sarhoşa döndü, adamın elleri kolunu sıkıyordu ve Whit o noktaya, o tutuşun bastırıldığı, Hattie'nin etini delen yere odaklandı.

Whit ayağa kalktı, kalabalık kükrüyordu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun, Whit?” dedi Peter O'Malley kollarını açıp şovmenlik yaparak. Bu kalabalık şov için gelmişti ve O'Malley şov yapmakta ustaydı. Ama Whit'in performans sergileyecek vakti yoktu. Aksine tek yumruk savurdu ve O'Malley'in yere nasıl düştüğüne bile bakmadan, cebine uzanan Hattie'ye yöneldi. Whit silahı olmasını umdu.

Onu tutan adam gerildi ve niyetini anlamak için yirmi yıllık dövüş deneyimine gerek yoktu. Elini yumruk yaptı.

Whit'in gözleri öfkeden karardı.

Koşmaya başladı, bu ölü adam yumruğu indirmeden Hattie'ye ulaşmalıydı. Whit bir nefes daha alamadan onu öldürecekti.

Neredeyse gelmişti.

Hattie'ye doğru atılıp onu adamın darbesinden kurtarmak için yana ittirdi, düşmenin etkisini azaltmak için yarım takla atarak onu sert zeminden korudu.

Birlikte yere indiler, kadının gözleri sımsıkı kapalıydı ve açana kadar sanki zaman durdu. Whit ferahladığını hissetti, hem de az önce yediği tekmeden çok daha kuvvetli bir histi. Kadını öpme dürtüsünü bastırdı, yeterince gösteri olmuştu zaten. Onun yerine kısık sesle, aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Burada olmamalısın.”

Kadın hiç beklemedi. “İşletmem için geldim.”

Adamın kulakları heyecanla çınladı. Bu kadın muhteşemdi.

Ayrıca incinmemiştii. Whit emin olmak için onu baştan aşağı süzdü, sonra kadını bıraktı ve ayağa kalkıp o yumruğu sallayan adama yöneldi.

Adamın öfkesi korkuya dönmüştü.

Whit, “Eğer gösteri istiyorsun, gel benim karşıma geç,” diye gürleyince adamın suratı bembeyaz oldu.

“Ben...” Adam başını iki yana salladı. “Önce o adam beni ittirdi!”

Whit ellerini adamın omuzlarına koyup ittirdi, kalabalık ayrışarak sırtüstü düşmesine izin verdi. “Şimdi de *ben* seni ittirdim. Benimle dövüşecek misin?”

“Ha-hayır.” Adam böcek gibi kıvranıyordu.

Bu yetmezdi. Whit gitmiş, sadece Beast kalmıştı. Düşmana doğru bir adım attı, onu bitirmekten bile fazlasını istiyordu.

Omzuna bir el kondu, ağır ve tanıdıktı. Kardeşi.

Whit durdu.

“Bırak gitsin,” dedi Devil kulağına sakince. “Senin kızı al. Ve insanlar ne olduğunu anlayıp da soru sormaya başlamadan buradan götür.”

Bunun için çok geçti, Whit ona, kardeşinin senin kız dediği kadına döndü. Elbette kendisinin değildi. Ama kendini onu korumaktan alıkoyamamasının önemi yoktu. Bu bir alışkanlıktı. Kadınla alakası yoktu.

Ama onu o adamdan koruyamazdı.

Whit döndü ve Hattie’yi ayağa kalkmış, yanında belli ki en az onun kadar baş belası olan arkadaşı Nora’yla birlikte birkaç adım ileride dururken gördü. Felicity onunla ilgileniyor, yakasındaki tozları silkeliyor ve sanki olanlar normalmiş gibi sohbet ediyordu. Nora ise yanlarında duran, pürdikkat etrafı

izleyen, uzun bıçağını etrafa gösterecek şekilde tutan Annika'ya odaklanmıştı.

Gözleri Hattie'yi bulunca Whit yeniden öfkeden kaskatı ke-sildi, kadının şapkası yana düşmüş, suratına çamur bulaşmış, ceketi omzundan yırtılmıştı ve bu Whit'in büyük zararlar vermek istemesine neden oluyordu. Aklına çılgın bir fikir geldi. Ona dokunan adamı Ewan mı göndermişti?

Boğazından kısık sesli bir gürleme çıktı ve tam adama dö-nüyordu ki Devil anlamış gibi onu durdurdu. "Sadece sarhoş," dedikten sonra, oldukça kuvvetli iki kelime söyledi. "Kadına git."

Önemli olan Hattie'ydi. Tanrı aşkına. Aynı bir Neandertal gibi, kadını omzuna atıp buradan götürmek istedi. "Benim ya-nımda görülmemeli."

Devil doğrudan ona baktı. "O burada değil."

"Olabilir de."

Devil başını evet anlamında salladı. "Olabilir ama değil."

Whit arkasına döndü, kadın grubuna yaklaşırken Hattie'nin kendi üzerindeki bakışlarının farkındaydı ve aralarındaki me-safe kapandıkça gözleri büyüdü. "Sen..." dedi kadın ve sesinde-ki titreme içine işledi. "Sen kanıyorsun."

Bunu duyunca aşağı bakıp yedi santimetrelik kesigi görse de adımlarını yavaşlatmadı. Bıçak yarasıydı. Kadına bakınca elin-deki cep bıçağını gördü. "Beni bıçakladın."

Kadının çenesi kocaman açıldı. "Hayır!" Gözlerini kısarak adama baktı. "Ama bunu kesinlikle hak ediyorsun, piç herif."

Devil sadece Whit'in duyabileceği yükseklikte bir kahkaha attı. "Şimdi ondan neden bu kadar hoşlandığını anladım. Seni pestilini çıkaracak."

Whit ondan hoşlanmadığı ve kesinlikle pestilini çıkarama-yacağı çünkü onu evine götürdükten sonra asla yanma yakla-

şamayacağı itirazını edemeden Devil yanından uzaklaşmıştı. Hattie'nin araya girmesiyle kavganın seyrinin değiştiğini tartışan kalabalığı yatıştırmaya çalışan bahisçi Sarita'ya bakıyordu.

“Size yerde üç O'Malley yatacak dedik beyler ve işte oradalar,” dedi kız, Piç ekibinden iki iri adamın desteğiyle. “Ben Beast'in seyirci tarafından bıçaklanacağına bahis koymadım, başlarım böyle işe. Ama buna para yatırmazdım, baksana taş gibi de ayakta.”

Devil kızı el sallayınca kız heyecanla bakır gibi parlayan yanaklarıyla fırlayıp talimatları almaya geldi. Onlar konuşurken Whit kendini toparlamak, kadını elinden tutmamak, burada, her şeyin yaşanabileceği bir yerde ne işi olduğu hakkında azarlamamak için elinden geleni yaptı. Ya Whit burada olmasaydı? Ya onu koruyamasaydı?

Bu fikre katlanamıyordu.

Göğsündeki fenalaşmış sertliğe elini götürdüğü sırada Devil ona dönüp buz dolu kumaşı eline verdi. “Kızı eve götür. Kendini toparla.”

Devil ceketini çıkarıp bastonuyla birlikte karısına verdi. Felicity'nin gözlerinden önce kafasının karıştığı sonra da anladığı belliydi. “Sen mi dövüşeceksin?” diye sordu nefessiz kalarak.

“Beni ringde görme olasılığına daha az heyecanlanabilirdin aşkım.”

“Kaybetmeyi mi planlıyorsun?”

Devil'in gücendiği belliydi. “Hayır.”

Felicity'nin gülümsemesi büyüdü. “O zaman kazanırsan sana düzgün bir hediye vereceğim.”

“Bu akşam, bir Piç'i diğerine takas ediyoruz, beyler!” diye bağırdı Sarita ringin ortasından. “Kim çıkıp da Devil'la dövüşecek?”

Bir avuç kafasız ezik hemen dayak yemek üzere sıraya girdi, belli ki uzun, ince ve nadiren ringe çıkan Devil'in Beast'ten daha kolay bir rakip olduğunu düşünüyorlardı. Yanılıyorlardı.

Devil gömleğini çıkardı ve Whit'in solundaki bir grup kadın iç çekti. Tabii kardeşinin gözü hiçbirini görmüyordu, çoktan karısını yanma çekmiş, kucaklamış öpüyordu. Sonra kalabalığa dönüp kollarını açtı, yaralı suratında şeytani bir gülümseme vardı.

"Beast'i aldınız, beyler. Şimdi sırada *Güzel* var."

Kalabalık çıldırdı ve herkes Sarita'yı bahislere boğmaya başladı.

Whit o hengamede nihayet Hattie'yle yüzleşebildi. Hattie, Devil'ı geçmiş, kaşlarını endişeyle kaldırarak ve gözlerini adamın yarasından alamayarak ona doğru geliyordu. Hızla gelmişti, nefesi kesiliyordu ve dolgun dudakları aralıktı. Bakışlarını Whit'in gözlerine çevirip suratını inceledi. "Sana çok öfkeliyim ama ölmeni istemiyorum."

Whit onu çemberin dışına, geri kalanların dikkatinden uzağa çekip sonunda gözlerine baktı. Kalabalık artık uzaktaydı. Hattie yutkununca Whit'in dikkati onun boğazına kaydı. Kadının dudakları kuruyunca Whit eğilip kendi dudaklarını oraya yerleştirmeyi düşündü. Onları yalamayı. Dişlerini o yumuşak tende gezdirmeyi.

Kadının iç çekişini duyabiliyordu. Ondandır çaldığı çılgınlıkları duyabiliyordu.

Duyduğu vaatlerle kalbi çarptı.

Vaat yoktu. Ona dokunamazdı.

Whit onun için tehlikeliydi.

Hattie'nin gözlerine baktığında oradaki ateşi gördü. Bunu her yerinde hissetti. "Seni eve götürüyorum."

Kadın tekrar yutkundu, kısık sesli bir homurtu boğazının derinlerinden geldi. Adama açtığı yaraya baktı. “Onu benim bandajlamam gerekiyor.”

Whit bir an onun yumuşak parmaklarını kendi bedeninde dolaşp iyileştirirken hayal etti. Ona zevk verirken. Onaylar gibi mırıldandı.

Kadın boğazını temizledi, sesine soğukluk karışsın diye uğraştı. “Eğer senin ihanetini konuşmadan gideceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun.”

Bunu yapmamalıydı. Onu bir adım ilerde bekleyen Nik’le göndermeliydi. Güvende olduğu yere. Kendisinden uzağa. Başını iki yana salladı. “Konuşacak bir şey yok.”

Hattie’nin gözleri alev aldı. “Senin tam bir göt gibi davranmanı konuşacağız.”

Nik bu sözlerle karşı şaşkınlığını öksürerek belli ederken Nora sırtıttı, “Eğer öylece kaybolmana izin vereceğini sanıyorsan, epey yanılıyorsun...” dedi ve duraksadı. “Sana ne demeliyim?”

“Beast,” dedi adam.

Nora başını yana eğdi. “Sanırım ben arkadaşşıma yanlış davrandığın için piçi tercih ederdim.”

Bu kez Nik kocaman açtığı, heyecanlı gözlerle Nora’ya baktı. “Sizi sevdim.”

Nora, Norveçli’ye göz kırptı. “Bir de bizi tanıyınca gör.”

Böyle bir şey olmayacaktı.

Ayrıca Nik’in yanakları m kızarmıştı?

Whit’in buna vakti yoktu. O yüzden de astına dönerek, “Onu eve götür,” dedi.

Nik tereddütsüz başını öne geriye salladı.

“Öncelikle, evimin yerini gayet iyi biliyorum,” dedi Nora ve Whit dişlerini sıktı. Ona hep kendini dünyanın hâkimi sanan kadınlar düşüyordu. “İkincisi, o bana gitmek istediğini söylemezse gitmiyorum.”

Kadının Hattie’ye sadakati karşısında memnuniyetle doldu, o bunu herkesten fazla hak ediyordu. *Çünkü bunu Whit’ten alamayacaktı.*

“Sanırım senin arabalarından biriyle geldiniz?” dedi Whit homurtuyla.

Nora başını kafası karışmış halde eğdi. “Evet.”

Adam Nik’e baktı. “Arabayı da bulman gerek.”

“Biri at arabamı mı çaldı?” dedi Nora öfkeyle.

Nik ona döndü, heyecanı açıktı. “Gece yarısı arabayı bu mahallede bıraktın. Evet. Birisi çalmıştır.” Nora homurdandığı sırada Norveçli, “Endişelenme. Çocukları gönderirim, fazla uzağa götürmemişlerdir,” diye ekledi.

“Belki ben de...” Hattie onu bırakacaktı, arkadaşıyla gidecekti. Whit dişlerini sıktı, onu geri çekmek, yanında tutmak istedi ama bu dürtüyü bastırdı. Gitmesini istiyordu. Çok uzaklara gitmesini. Güvende olmasını istiyordu.

Onu istiyordu.

Nora başını iki yana salladı ve Hattie’ye gitmesini işaret etti, gözü Nik’teydi. “Ben onunla giderim...” Sorgular bakışlarını Nik’e çevirdi.

“Annika.”

“Annika,” dedi Nora nazikçe. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Eğer daha önce yüzü kızarmadıysa da şimdi kesinlikle kıpkırmızıydı.

Nora bakışlarını Nik’ten Hattie’ye çevirdi. “Bir amacın var.” Bilmiş bilmiş gülümsedi. “Ve şimdi onunla yalnızsın.”

Hattie, Whit'e ölümcül bakışlar attı. "Babamın gözünü korkutma ve anlaşmamızdan cayma teşebbüsün konusunda ne yapacağınızı sormak için geldim buraya."

"O zaman ona söyle." Nora kısık sesle konuştu. "Hiçbir şey atlama. Hepsini hak ediyor." *Ve fazlasını.* "Ve sabah görüşürüz."

Bunları duyunca Whit'in ağzı kurudu. Beraberinde gelen hayallerle... Bu hayallerin vaatleriyle... Bütün gece, gün doğana kadar. Bunu yapmamalıydı.

Ama nasıl direnecekti? Onunla bir gece geçirmeye?

İlk geceleri.

Son geceleri.

Bunu yapamazdı. Dakikalar sonra adamın faytonundaydılar, Whit elini uzatarak Hattie'nin binmesine yardım etti ve kendisi de karşısındaki koltuğa oturdu. Devil'in verdiği buzu gözüne yerleştirdi, darbe yüzünden bir iki gün mor kalacaktı.

Kapı kapanıp da onları dışarıdaki dünyadan saklayınca uzun bir nefes verdi. Hattie'yi gözden uzaklaştırmıştı. Güvendeydi.

Diğer her şeyden korunuyordu. Whit dışında...

Kadın onu sessizce izleyince Whit ne düşündüğünü merak etti. Onu düşüncelerinden arındırmak istedi, bir yandan da kıyafetlerinden kurtarıp ikisine de istediğini vererek.

Çünkü sessizlik asla sadece sessizlik değildi.

Kadının düşünceleriyle doluydu, hızlanan nefeslerini Whit dinliyordu, gitgide artıyor, daha düzensiz hale geliyor, Whit'e elleri içindeyken onu öptüğünde çıkardığı sesleri hatırlatıyordu. Kadına bakmamaya çalıştı, sanki o muhteşem şeyleri yok edebilirmiş gibi antik bir işkence aletiyle sardığını düşündüğü göğüslerini incelememeye çalıştı.

O şeyi oradan diğer kıyafetleriyle birlikte söküp atmayı düşünmemeye çalıştı, bu kıyafetler bile, fazla küçük kabinin kar-

şı tarafındaki o güzel, arzulu, badem kokulu kadına arzusunu azaltmamıştı.

Hattie ona uzanıp sağ bileğinden sarkan kumaşı tuttuğunda temasını düşünmemeye çalıştı. Ellerinden erkek eldivenlerini dişleriyle çıkardığı zaman bu tanıdık hissi göz ardı etmeye çalıştı.

Lanet olası dişleri.

Bu dişleri başka ne için kullanmıştı? Teninde nasıl hissettirirlerdi? Omuzlarında gezinip göğüs uçlarını dişledikleri zaman? Tanrım, bu kadın onu mahvediyordu. Bunu biliyor muydu? Planı bu muydu?

Eğer dudaklarına yapışırsa Whit ona istediği her şeyi verirdi.

Yapmadı. Onun yerine kumaşı eklemine dikkatle sardı, sanki adamı savaşa hazırlıyordu. Sanki Whit bir şövalyeydi de bu masum bakire ona lütfunu bahşediyordu.

İşini bitirince mükemmel bir düğüm attı ve kalan uçları iç tarafa dikkatle yerleştirdi. Başparmaklarını üzerinde gezdirerek fısıltıyla, “İşte oldu,” dedi.

Ama adam onu duydu. O küçük kelimenin nazik armağanını.

İçinde barınan tatmini.

Şiddet dolu bir akşamdan sonra zevkin acısını hiç bu kadar derin hissetmemişti ve buna katlanacak kapasitesi olmamasından ürküdü.

Kadın derin bir nefes alarak, “Şimdi benim işletmeme gelelim,” dedi.

Whit kafasını koltuğun minderine yasladı, buz torbasının işi halletmesi için sabit durdu. “Benim işletmem.”

Kadın onu uzun bir an izledi, tek duyulan parke taşlarının çatırtısıydı. “Senin ihanetin.” Bu kelimenin canını ne kadar yaktığını bilmiyordu. “Sedley Shipping’le ne yapacaksın?”

Seni koruyacağım. “Ne istersem.”

Sessizlik... Sonra da, “Neden?” sorusu...

Bu kelime ringde bitmeyen işi adeta nihayete erdirdiyordu. Küçük, allak bullak ve korkunçtu. Ve Whit kelimedeki gerçeği de duydu. Kadının canını yakmıştı.

Ve tek çaresi buydu.

Cevap vermeyince kadın ona gözlerini kısarak baktı ve, “Sen bir piçsin,” dedi.

“Evet,” diye yanıtladı Whit, bu sözlerdeki küçümsemeyi göz ardı etmeye çalışarak.

“Benden ne istiyorsun?”

“Hiç.” Bu doğrudu. *Mutlu olmanı istiyorum. Güvende olmanı istiyorum.*

“Bana bak.”

Emre tereddütsüz uydu. Tanrı aşkına, bu kadın çarpıcıydı, dimdik, kendinden emin ve omuzlarını bir kraliçe gibi geriye bastırarak oturuyordu.

“Her şeyi mahvediyorsun.”

Suçlulukla titredi. “Biliyorum.”

“Bana dedin ki...” Pencereden dışarıya, karanlık sokağa baktı. “Bana inandığını söyledin.” Tekrar adama baktı. “Ve sana inandım.”

Bunun yerine O’Malley kardeşlerle bin kere karşılaşsa daha iyiydi.

Sana inanıyorum.

“Bu da...” Durdu, tekrar başladı. “Bu da yapamayacağımı düşündüğün için mi?”

“Hayır.” Tanrı aşkına, hayır.

Hattie bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sanki söyleyecek binlerce şeyi varmış gibi. Ve Whit onu kucağına çekmek, ne kadar önemli olduğunu anlatmak istedi.

Ama ondan uzak duracaksa bu imkânsızdı.

“Neden?” Hattie tereddüt etti. “Bizi neden işletmede istemiyorsun? Sadece Augie’yi cezalandırmak için mi? Sana zaten iş ortağını anlatacaktı ki sanırım o ortaktan ziyade bağışçı.”

“İş ortağının artık önemi yok,” dedi hızla. Hattie’yi Ewan’ın yakınında istemiyordu. Hem de artık dükün Whit’i cezalandırmak için ne kadar ileri gideceğini bildiği için. “Belki de baştan başlamak istedik. Kanuna uygun bir iş kurmak.”

Kadın kaşlarını çatı. “Bana yalan söyleme. Bunlar senin altında işler.”

Değildi. Ama kadının bunu görmesini istemiyordu.

“Bana ceza vermek için yapıyorsun. Kimse kullandığı her gemiyi satın almaz.”

“Biz alırız.” Almazlardı.

“Bu saçmalık,” diye çıkıştı. “Gemi sahibi olma riskine giremezsin ya da Kraliyet’in iki haftada bir kaçak mal getirdiğini öğrenmesi riskine.”

Bu kurnazca çıkarım karşısında kaşlarını kaldırdı.

Kadın yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Zekâma mı şaşırdın?”

“Hayır.” Şaşırmamıştı. Hoşuna gitmişti.

Onu yatağa atmak ve gemicilik hakkında ders almak istedi. Faturalar, gelgit çizelgeleri ve hangi konuda konuşmak isterse hepsini öğrenmek istedi.

Ve bu tam bir delilikti.

Bu çılgın eylemi gerçekleştiremeden kadın ona ölümcül bakışlar attı ve son darbeyi indirdi. “Sana güvendim. Sana inandım. Bundan daha iyisin sandım.” Duraksadı. “Bizim...”

O cümleyi bitirme.

Bu cümleyi duyup da sağ çıkacağını sanmıyordu. *Biz* kelimesinde, birbirlerine bir kelimeyle bağlanmalarında bile zor nefes alıyordu. Bunu o kadar istiyordu ki... Çılgınca bir an, neredeyse pes edecekti. Neredeyse her şeyi anlatacaktı. Ona işletmeyi, Dockland’ı verecek ve yardım edecekti. Ama Ewan’ı hatırladı, karanlıklar içindeki deliliğini, onu Hattie yoluyla cezalandıracağı tehdidini.

Ondan vazgeçeceksin. Yoksa onu senden alacağım.

Bu hatırayla içi buz kesti.

Mümkün değildi. Anlaşma olmayacaktı. Hattie hem işletmesini hem güvenliğini elde edemezdi. Ve Whit de onu alamazdı. Ewan nefes aldığı sürece olmazdı.

Araba durdu. Adam kapıya yönelip sokağa çıktı ve elini Hattie’ye uzattı. Hata yapmıştı. Elleri çıplaktı ve onun teni inanılmaz yumuşaktı, o kadar yumuşaktı ki dokunarak inciteceğini sandı.

Elbette incitecekti. Onun teması, kadına acıdan başka bir şey vermezdi.

Bu düşüncüyü göz ardı etti ve onu eve yönlendirdi, geç saate ve hizmetlilerin yokluğuna minnettardı. Devil, Felicity ile yuva kurmak için gittiğinde Whit hizmetlileri göndermeye kıyamamıştı. Artık gereğinden fazla hizmetlisi vardı, yani eve çok güzel bakılıyordu. Biri hole onun için fener bırakmıştı, Whit feneri memnuniyetle aldı ve Hattie’yi merdivenlere, bu evde sadece kendine ait olduğunu düşündüğü tek yer olan kendi odasına doğru yönlendirdi.

Kadın peşinden gelirken merdivenler boyunca merakı fark ediliyordu. Uzun, karanlık bir koridordan ilerlerken Hattie'nin yavaşlamasından, başını diğer tarafa çevirmesinden hissediliyordu.

Sonunda gevezeliği galip geldi ve, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

"Sessizliğin insanı delirttiğini biliyorsun, değil mi?"

Sanki onun lirik ve güzel sesi aynı etkiyi yaratmıyormuş gibi... Elini odasının kapısına götürdü ve omzunun üstünden kadına baktı. "Tartışmamıza devam etmek istediğini düşündüm."

Bir an sonra cevap geldi. "Seni bandajladıktan sonra yapmalıyız demiştim."

İkisi de gömleğinin altından kanayan yere baktı. Whit bakım isteyecek tipte bir adam değildi ama yine de bu fikrin getirdiği hafif heyecanı durduramadı. "Hımm."

Kadının korkmasını bekledi. Tereddüt etmesini. Gerilmesini. Ama bu kadının Hattie olduğunu unutmuştu; küstah ve cüretkâr.

Kadının menekşe rengi gözleri adamın kapı kolundaki eline baktı ve leziz dudakları düşünceli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki içerisi?" diye sordu. "Senin sığınağın mı?"

Adam hafif bir kahkaha attı ve başını eğdi. "Bitki yok."

"İşletmeyi vermeyeceksin."

"Evet," dedi. Başka şansı yoktu.

"Savaşmadan pes etmeyeceğimi anlıyor musun?"

"Başka türlüünü hayal edemezdin." Verecekleri savaşın hayatında yaşadıklarının en iyisi olacağını tahmin ediyordu. Ama kadın onu asla yenemezdi. Bu onun dünyasıydı. Onun oyunuydu.

Ve hayatında hiç Hattie'yi güvende tutacağı şekilde kazanmayı istememişti.

Yine de kadının dudağının kenarı kuru bir gülümsemeye kıvrılınca ve gamzesi belirince, Whit onun eldiveninin darbesini hissetti ve sersemledi.

Kadın o gülünç ceketinin yakasını düzeltti, saklayamadığı kıvrımları üzerindeki çizgileri yumuşattı ve dimdik durdu. "Anlaşma yok o zaman. Artık rakibiz."

Bunu basitçe söyleme şekli, sanki kötü hisler, zarar yokmuş gibi tavrı Hattie'yi daha fazla istemesine neden oldu.

"Geriye sadece bir anlaşma kaldı." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Bunu neden söylediğini çok iyi biliyordu.

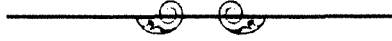
Kadının gözleri anlayışla alev aldı. Anlayış ve beklenti. "Vücut."

Whit yay gibi gerildi. Kadına bir gecesini verebilirdi. Onu bir gece güvende tutabilirdi. Bir gece ve sonra gitmesine izin verirdi.

Bir gece ve bunu yapabilirdi.

"Hadi o zaman," diye fısıldadı Hattie kapıyı işaret ederek. "Aç onu."

Bölüm On Sekiz

Bu adamla oynadığı gelgitli oyunlar hoşuna gitmemeliydi. Ona planlarında yardım etme niyeti olmadığını söylediği an buradan ayrılmalıydı. Daha bir hafta olmadan geçici partnerden kesin rakibe dönüşen bu adamı bırakmalıydı.

Ama bunu istemiyordu. Onunla işi hem işletmede hem de zevkte daha bitmemişti ve ikisinde de zafer kazandığında özgür olacaktı.

Bu özgürlüğe aralarındaki dürüstlük de eklendiğinde en önemli şey arzuydu.

Kapı eşiğinden bal, limon ve biraz da defne kokan odalara geçince aklına sıcak yaz günleri geldi ve o ânı yaşamak istedi, sadece arzusuna hizmet eden ânı.

Ve bu Hattie'nin deneyimlediği en muhteşem özgürlüktü.

Adam hemen çekilip kadını bu sessiz denetlemesiyle baş başa bırakmak istedi ama bu imkânsızdı çünkü tek ışık kaynağı odanın ucundaki kapının ardından sızan turuncu parıltıydı. Hattie o tarafa yürüdü, ayakları mekânın karanlıktaki sakinliğini ve şuhluğunu açıklayan kalın halıya gömülüyordu. Hattie

yatak odasının doygunluğunu duyabiliyordu ve dışarıya kıyasla orada, etrafını saran bu kozada ne olduğunu merak etti.

Odanın hissiyatı karanlıkta bile bir koza gibiydi. Diğer her şeye, her tehlide karşı bir koruma. Keyif vaat etmeyen her şeye karşı.

Soğuk olmalıydı çünkü dışarısı karanlık ve rüzgârlıydı ama oda hiç de soğuk değildi. Buna şaşırmaması gerektiğini düşündü, bu adamla ilgili soğuk bir şey olabilir miydi?

Hattie odanın diğer ucunda duran Whit'in silüetini görebiliyordu, çıkarıp koltuğa bıraktığı ceketinin altındaki geniş omuzlarını, dar kalçalarını ve uzun bacaklarını seçebiliyordu. Adam kuru kömürlerin kora döndüğü şömineye eğilince Hattie'nin ağzı kurudu. Adam ateşi yakıp içine odun attı, sonra da şömine rafındaki mumları yakmak için kalktı.

Mekânın daha fazla yeri açığa çıkınca Hattie hayatında gördüğü en müsrif odada olduğunu keşfetti. Duvarlar zengin, mavi ve yeşil ipeklerle kaplıydı, aşırı şaşaalı mobilyalar her taraftaydı. Her bir parça, Hattie'nin deneyimlediği her şeyden daha büyük ve davetkârdı, bordo ikili koltuk Londra'daki bütün koltuklardan daha genişti, krem renkli, minder dolu berjer koltuğa oturmamak için kendini zor tutuyordu. İlerideki köşede duran uzanma koltuğu safir mavisi ipekle kaplıydı ve bir kralın koleksiyonuna rakip olabilecek sayısız renkte yastıkla doluydu.

Şöminenin önüne, sanki birisi orada saatlerce oturup ayaklarını ısıtma konforunu isteyebilirmiş gibi daha fazla yastık koyulmuştu.

Renkleri inanılmazdı, yaz ve son baharın nüansları, bereketi ancak kumaşın bolluğuyla kıyaslanabilirdi. Hattie'nin parmakları keşfetmek, odanın her santimetresine dokunarak bu müsrifliği hissetmek istedi.

Whit, onun tepkisini fark ettiyse de bunu belli etmedi. Ya da belki, daha fazlasını görmesini istedi çünkü elinde kibritle

etraftaki bir düzine mumu daha yaktı, oynaşan ışıklar kumaşların üzerinde parladı. Sonra da bir basamağa çıktı ve duvarda tanrılar tarafından bahşedilmiş bir asma gibi uzanan, çarpıcı, pirinç duvar apliğindeki bir düzine mumu daha yaktı.

White doğru bir adım attı, ayağının altındaki halının yumuşaklığı tekrar dikkatini çekti. Oda boyunca yarım düzine hah üst üste koyulmuştu, Whit'i tanımayan biri gelişigüzel yerleştirilmiş olduğunu zannedebilirdi. Hattie bir an bile Whit'i –en azından iyi– tanıdığını düşünmemişti ama sorgusuz sualsiz, bu odada gelişigüzel bir şey olmadığını biliyordu.

Burası süphesiz onun sığınağıydı.

Whit bu yerle ilgili doğruyu söylemişti. Egzotik olsun olmasın, bitki yoktu. Ama *her yerde* kitaplar vardı.

Sehpalarda, ikili koltuğun ve şöminenin yanında yığın halinde kitaplar vardı. Kapiya en yakın köşedeki ağır büfede en az yirmi tane vardı, bir sürahi viskinin ya da burbonun ya da o amber şişedeki şey her neyse onun yanında tabaktaki çörekler gibi sıralanmışlardı. Hattie daha yakma gitti, gelişigüzel yığınlardan bir tane aldı, parmakları kitabın sırtında gezindi. Margaret Cavendish'ten *Philosophical and Physical Opinions*¹, Jane Austenden *Emma*, bir Zenobia biyografisi, Lucrezia Marinella koleksiyonu ve *Dell'Infinità d'Amore* diye bir kitap. Christine de Pisan'ın *City of Ladys*² kitabının iyi bir baskısı yığının üzerinde, *okuma gözlükleriyle* birlikte duruyordu.

Bu bir kütüphane değildi. Ahşap müsrifliği yapılmamıştı. Raflar ya da kitap sergileyecek yerler yoktu. Bu kitaplar okumak içindi.

Ve bu adam, burada okuyordu. *Okuma gözlükleriyle*.

1 (İng.) "Felsefi ve Maddi Fikirler" —çn.

2 (İng.) "Şehrin Hanımları" —çn.

Hattie hayatı boyunca gözlüğün çekici olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama işte oradaydı ve adama gözlükleri takmasını söyleme dürtüsünü bastırıyordu.

Bu Hattie için bir insanın özel hayatına dair en açık deneyimdi. Açık, leziz ve son derece *beklenmedikti*. Hattie bir hafta boyunca, bu odayı dolduran adamı anlayana dek, burayı incelemek ve her kuytu köşeyi görmek istedi.

Ama bu adamı asla tam olarak anlamayacağına dair şüphe taşıyordu.

“Bu oda,” dedi. “Burası...”

Mükemmel.

Whit çoktan gitmiş, bu muhteşem mekânın ötesinde gözden kaybolmuştu. Hattie görememişti ama yine de adam onu iple kendisine bağlamış gibi çekti.

“Whit?” diye seslendi, ilerideki tuhaf şekilli, uzunluğu genişliğinden fazla, duvarında üç devasa yuvarlak penceresi olan ve her biri bu ay olmayan gecede içerideki ateşin ışığını yansıtan aynalara dönüşen odaya adım atarken.

En soldaki pencere devasa bir küveti yansıtıyordu. Küvet yarı doluydu, şöminenin yanma yerleştirilmişti ve Hattie’nin dikkati hemen o büyük parçaya yöneldi. Hayatında gördüğü en büyük küvetti. İçindeki sudan sıcaklık yükseliyordu, hizmetliler dakikalar önce burada olmalıydı.

Şöminede iki cezve neşeyle tütüyor, sanki bütün gün efendilerinin gelmesini beklemiş de adam banyo yapana dek bunu sürdürecekmış gibi kaynıyordu.

Hattie keskin bir nefes aldı, arzu içinde büyüyor, sinirlerine dokunuyordu. Bu akşamki cesaretinden gurur duyuyordu ama şimdi bu odaların vahşi samimiyeti ile küveti görünce gururu azalıyordu. Güçlü durmaya çalışarak, “Banyo yapmak niyetinde misin?” diye sordu.

Adam küvetin diğer tarafında, sol elindeki kumaşı açıyordu ve Hattie bir an için o marifetli ellerin kuvvet, ebat ve ustalığına kilitlenip kaldı. “Evet,” dedi adam el hareketlerini tekrarlayıp küvete eğilerek, titizlikle ellerini yıkıyordu.

Hattie yutkundu, ağzı kurumuştı. Öylesine bir ilgisizlik takındı. “Ah.” Sesi ne öylesine ne de ilgisiz çıkmıştı, adamın arkası dönük olduğu için şükretti. Boğazını temizledi. “İyi. Kanı yorsun.”

Bunu kendisine mi yoksa ona mı hatırlatıyordu?

Whit omzunun üzerinden ona baktı. Bakışlarında mizah mı vardı? “Artık değil. Sonraki dövüşünde daha kesin hedef almalısın.”

Hattie kaşlarını çatı. “Amacım asla...” Durdu. Eğer adamın incineceği aklının ucundan bile geçse o bıçağı cebinden asla çıkarmazdı. “Kendimi korumam gerekeceğini sanmıştım.”

Adam kaskatı kesildi ve Hattie ne düşündüğünü merak etti. Ancak asla söylemeyeceğini biliyordu.

Küçük bir kahkaha attı. “Beni korumanı beklememiştim.”

İşte o zaman Whit ona baktı, amber bakışları alev alevdi ve Hattie adamın muhteşem bir şey söyleyeceğini sandı. *Seni her zaman koruyacağım*, gibi bir şey.

Tabii ki bu çılgınlıktı. Daha yeni işini elinden almamış mıydı? Böylece rakip olmamışlar mıydı? Boğazını temizledi. “Yine de temizleyip bandajlamak lazım.”

Whit ellerini uzun bir bezle kuruturken masadan uzaklaştı. Ocaktaki sıcak suya doğru giderken, “Saldırgan, hemşire mi oldu?” diye sordu.

Adamın sözlerinin ardından gözünün önüne gelen hayalle yutkundu. Parmakları ona dokunmak istiyordu. Bu düşünce Hattie’nin aklını başından aldı. Hattie’nin Yılı’nı planladığın-

da, hayatının kontrolünü kendi ellerine almak için basit, adım adım bir ilerleme niyetindeydi. Hazırlıklı ve akli başındaydı, dünyaya meydan okuyacaktı.

Artık değildi. Adam planına karşı isyan başlatmıştı.

Şimdi de kadının geri kalanına isyan etme tehdidi barındırıyordu.

Daha da beteri, Hattie bunu istiyordu.

“Telafl etmek için elimden geleni yapacağım,” dedi kadın, sözleri düşündüğünden daha kısık sesle çıkmış, odanın sessizliğine karışmıştı.

Adam ikinci cezveye uzanırken bir an tereddüt etti. Hattie’yi duyduğu, kısa bir an, ancak dikkatle izlendiğinde belli oldu. Ama Hattie zaten çok dikkatli izliyordu, o yüzden de adam önemsiz sayılabilecek şekilde mırıldandığında kadın başka bir şey duydu. Çok daha net bir şey.

Arzu.

Bu mümkün olamazdı, değil mi? Adam bu gece ona dokunmamıştı. Uzun süre o at arabasındaydılar. Yalnız, karanlıkta... Ve Hattie, adamın ona dokunmasını çok istemişti. Onu öpmesi için çığlık atmaya bile hazırdu.

Whit hiçbir şey yapmamıştı.

Ama şimdi... Hattie’nin kalbi hızla atmaya başladı. Adam onu istiyordu.

Whit gömleğini yere attı, akşamki olaylar sebebiyle epey kirlenmişti. Yandaki sandalyeye oturup ayakkabılarını çıkardı.

Hattie ona, sandalyede eğilmiş bedenine, kadının sıradan olmadığını, herkeste bulunmadığını bildiği kaslarının geri lip esneyen hareketlerine hayranlıkla bakmadan duramadı. İç çekme arzusunu bastırdı, eğer adam bunu duysaydı Hattie çok utanırdı.

Whit tek ayakkabısını çıkarmaya çalışırken irkildi. Kimse fark etmeden ortadan kaybolan bir hareketti, en azından adamın her hareketini incelemeyen biri için.

Hattie önce bir adım attı, onun acı çekmesi hoşuna gitmemiştir. “Yardımcı olabilir miyim?”

Whit bu soru karşısında o kadar sabit bir biçimde kaskatı kesildi ki, Hattie berbat bir hata yaptığını sandı. Adam başını iki yana sallayıp inanılmaz bir sakinlikle, “Hayır,” derken Hattie’ye bakmadı.

Aceleyle ayakkabısını çıkardı ve yine irkildi, vücudunun uyarısını göz ardı edip ikinci ayakkabısına yöneldi. Hattie tekrar ileriye yürüdü ve adam bu kez ona baktı. Kendisini daha yüksek sesle tekrarladı. “Hayır.”

İkinci ayakkabısını da çıkarınca ayağa kalktı, cebine uzanıp saati çıkardı. Saatleri.

İki saat. Her zaman.

Onları bandaj ve diğer malzemelerin bulunduğu sepetin yanına yerleştirdi, belli ki dövüşlerden sonra bunlara ihtiyacı olacağını düşünmüştü. Hattie metal yuvarlaklara odaklandı. Gözlerini onlardan ayırmadan, “Neden iki tane saat taşıyorsun?” diye sordu.

Adamın cevap vermeyeceğini sandığı kadar uzun bir duraksama oldu. Whit ellerini pantolonunun kemerine getirdi ve, “Geç kalmayı sevmem,” dedi.

Hattie başını iki yana salladı. “Ben anlama...”

Adam pantolonunun düğmelerini çözdüğü için lafını bitiremedi. Bakışlarını onun gözlerinde tuttu, kaba davranmak istemedi ama adamın omuz hareketlerinden kaç düğme açıldığını anlayabiliyordu. Üç. Dört. Beş.

Kendine engel olamadı. Oraya baktı. *Tabii ki baktı.* Odanın loş ışığı, karanlık bir V şeklini, kumaşı tutan kuvvetli elleri ve sanki orada, kadının bakışları altında –eğer Hattie bunu isterse– sonsuza dek durabilirmiş gibi kumaşı kavrayan başparmaklarından fazlasını görmesine izin vermiyordu.

Hattie bunu istiyordu.

Ve bu başparmakların arasında başka bir şeyin iması vardı. Ten. Hattie yutkundu, yanakları kızarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Adam onu izliyordu, amber gözleri ateşten gelen ışıkla parlıyordu ve Hattie çılgınca bir an eğer gidip ona dokunsa Whit'in ne yapacağını düşündü. Orada, gölgeler içinde, ellerini o ellerin üzerine götürse...

Kadın bunu düşündüğü an Whit de değişti. Omuzlarını rahatlattı ve bakışları daldı, sanki o da aynı şeyi düşünüyordu. Sanki teklif edilen teması seve seve kabul edecekmiş gibi...

Hâlâ Hattie'yi bekâretinden kurtarma sözü vardı.

Her bir araya geldiklerinde, zaman ve mekân bu anlaşmanın gerçekleşmesine sekte vurmuştu. Ama şimdi... Burada...

Onu düzgün bir şekilde kurtarabilirdi.

Bunu istiyordu. Ve kendi isteklerine boyun eğmek muhteşem bir özgürlüktü.

Sessizliği Whit doldurdu, sözcükler ağzından kısık ve karanlık, sanki dudaklarına ulaşmadan önce çakıllı bir yoldan tırmanarak geliyormuş gibi çıkıyordu. “Sormak istediğin bir şey mi var?”

Hattie başını iki yana salladı, kelimeyi söylemekte zorlandı. “Hayır.”

Adamın dudaklarında bilmiş bir gülümseme gezindi ve arkasına döndü, sanki her şey çok normalmiş gibi pantolonunu kalçasından aşağı indirerek banyo yapmaya hazırlandı. Dügme-

ler parlayınca Hattie kafasını çevirdi, adamın ilerisine, küvetin önünde ayna gibi yansıyan pencereye ve orada gördüğü şeye...

Tanrım.

Aniden bu tabloya sırtını döndü. "Normalde de işlerini böyle mi yürütürsün?"

Sorusuna sessizlik cevap verdi. Hayır. Sessizlik değil. Fazla ses. Adamın küvete adım atmasıyla onu kabul eden suyun fışkırmasının sesi. Hoşgörülü sıcaklığa girdiğinde ağzından çıkan mırıltı...

Bu ses saf hazla doluydu ve arzu Hattie'nin içine işliyor, her yanma ateş saçıyordu. Sanki kendisi de küvetteydi.

Sanki o adamla birlikte suyun içindeydi.

Ya bunu yapsaydı?

Bunu düşününce hafif bir kakhaha attı, tereddütsüz kıyafetlerini çıkaracağı bir senaryoyu idrak dahi edemedi. Kendisini bir adamın küvetine davet eden türde bir kadın olduğunu hayal edemedi.

Bir fışkırma sesi daha geldi ama Hattie dönüp buna neyin sebep olduğuna bakma dürtüsünü bastırdı. İlerideki odanın aydınlığına, halıların üst üste gelen köşelerine odaklandı.

Adam küvete yerleşince konuştu. "Bana dövüş sözü vermedin mi?"

Bu alaycı soruya o kadar şaşırdı ki onunla yüzleşmek için arkasına döndü. Ancak onun rahatlamış, kolları bakır küvetin kenarlarında dinlenen, başı geriye yatmış, gözleri kapalı ve saçları ıslak haline, yanağında artık olmayan kurumuş kanın yerindeki küçük keşiğe ve etrafında hızla beliren morluğun görüntüsüne hazır değildi.

Bu morluk güzelliğini bozmalıydı. Ama yapmıyordu. Aksine onu ulaşılabilir yapıyor, dünyaya ait basit ölümlüler arasına

yerleştiriyordu. Hattie'nin ona dokunmak istemesine neden oluyordu. Onu talep etmesine sebep oluyordu. Onunla...

"Bu akşam zaten dövüştün," dedi sakince.

Adam gözlerini açıp anında onunkilere baktı. "Yani? Senin teklifin ne?"

"Benim istediğim..." Hattie pencereye, orada yansıyan camdaki siyahlığa baktı. Kendisi erkek kıyafetleri içinde, gözlerini kocaman açmış halde duruyordu. Whit ise iriyarı ve küvetin bakırlılığıyla daha da bronzlaşmış görünerek yatıyordu. Ne teklif edecekti ki? Adam için istediği bir sürü şey vardı. Temas. Keli-meler. Zevk. Ve başka bir şey... adını koyamadığı bir şey...

Sahip olmadığı bir şey.

Bakışlarını pencereden adama çevirdi. Ona baktı. "Seninle ilgilenmek istiyorum." Bunu duyduğu gibi adamın bütün rahatı kaçtı. Çenesi ve omuzlarındaki kaslar gerildi. Hattie hemen, "Elbette seninle ilgilenmemem gerek. Biz düşmanız," diye ekledi.

"Öyle miyiz?" Küvet boyunca uzanan perdeyi tutup onu gereğinden büyük bir kuvvetle üzerine çekti.

"Seninle işletmem için ciddi bir savaş vermeyi düşünüyorum."

"Ve ben de sana dişe diş karşılık vereceğim," dedi. "Yarın."

Bunu duyunca Hattie'nin içini heyecan dalgası kapladı. Bunun özgürleştirici havası yüzünden. İkisini de özgürleştiriyordu. Bu gece için, yarın değil.

"Yarın senden hoşlanmayacağım," dedi, bunu söylemek önemli gelmişti.

Adam başını öne geriye salladı. "Seni suçlamıyorum."

Ama Hattie ondan yine de hoşlanacağından korkuyordu. Halbuki bu adamdan hoşlanmak için hiçbir sebebi yoktu.

Adam ona yalan söylemişti. Canını yakmıştı. Ama şimdi, o adam gibi görünmüyordu. O...

İyi görünüyordu.

Suyun altındaki hareketleri hızlı ve baştan savmaydı, Hattie yaralarını daha beter hale getireceğinden korktu. Öne bir adım atıp sanki onu durdurabilirmiş gibi elini havaya kaldırdı. Whit dikkatini ona verdi ve gözlerindeki bakış, Hattie'nin yerine mihlanmasına yetti.

“O zaman yarın,” dedi aniden nefessiz kalarak.

Odadaki tek ses suyun sakın hareketinden geliyordu, tabii adam Hattie'nin duyduğuna inanamadığı, başta sakın, sonra net sözleri söyleyene dek. “Peki bu akşam benimle nasıl ilgile-neceksin, savaşçı?”

Kadın kıpkırmızı oldu. “Sana söyledim.”

“Öyle mi?”

“Yaranı bandajlayacağım.”

“Peki o iş bittiğinde?”

Hattie yutkundu. “Ben... bilmiyorum. Teşekkür ederim herhalde, beni koruduğun için.”

Adam başını iki yana salladı. “Senin minnetini hak etmiyorum. Bu akşam hiçbir şeyin minnet yüzünden yaşanmasını istemiyorum. Sen istediğin için yaşanmasını istiyorum.”

Bunu istiyordu.

“Tamam.”

“Bana ne düşündüğünü söyle,” dedi.

“Anlaşmamız hakkında konuşmak istediğimi düşünüyorum.”

Adam öne eğildi, küvetteki suyun sesi odada sıkılmış bir kurşun gibiydi. “Söyle.”

Hattie yutkundu. “Zevk hakkında.”

“Bekâretini kaybetmeyi hâlâ istiyorsun.”

Hattie başını öne geriye salladı. “Lütfen.”

Adam tereddüt etmedi. “Bu gece.”

Hattie’nin içi beklentiyle doldu. Artık yerinde duramıyordu, adamın şu banyo işini bitirmesini istiyordu. Başını ileri geri salladı. “Bu gece. Yoksa bu sözünden de mi döneceksin?”

Adamın tek koyu renk kaşı soru sorar gibi kalktı ve yanındaki yarayla birlikte tam bir hilekâr gibi göründü. Hattie bunu gerçekten söylemiş miydi? Ona meydan okuduğuna inanamıyordu. Ama olan olmuştu artık. İçi heyecan doluydu ve adam hem acı hem zevk dolu, uzun bir “ah” çektiğinde, Hattie heyecanın içinden taşacağından korktu. “Hayır, aşkım,” diye homurdandı Whit, elleriyle tekrar küvetin kenarlarına tutarak. “Sözümden dönmeyeceğim.”

Ayağa kalktı, gövdesinden sular süzülüyor, bütün kıvrım ve vadilerden geçip kasıklarındaki derin V şekline ulaşıyordu. Hattie onun kalın uzunluğunu, dikliğini ve sertliğini görünce gözlerini kocaman açtı... derken aniden kayboldu. Whit kalçalarına bir havlu sararak kendisini saklarken, Hattie onun gözlerine baktı.

Adam ona kaşlarını kaldırarak baktı ama Hattie oradaki kuru soruyu anladı. *Hayal kırıklığına uğramış mıydı?*

Evet. Evet uğramıştı.

Adam başka bir havluya uzanıp vücudunun kalan kısımlarını da sanki her şey çok normalmiş gibi yavaş hareketlerle kurularken Hattie yutkundu. Belki de normaldi. Belki de bazı akşamlarını, hepsi izlemeye birbirinden istekli birtakım kadınlar eşliğinde banyo yaparak geçiriyordu.

“Sanırım bunu sık yapıyorsun,” dedi anında pişman olarak. Elbette bu tür bir gözlem mevcut duruma uygun değildi.

Adam kaşlarını kaldırdı. “Neyi yapıyorum?”

Kadın başını iki yana salladı ama yine de konuştu. “Kadınların önünde banyo yapmayı. Onları buraya, saraydaki bir prens-mişsin gibi getiriyorsun.” Adamın dudağının kenarı titreyince Hattie’nin sinirleri bozuldu. “Bana gülmeye cüret etme,” dedi ona parmak doğrultarak. “Deneyimsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bunu yüzlerce defa yüzlerce kadınla yaptığının nasıl bir his olduğunu da... hepsi de çok güzel, vakur ve uygun an için doğru iç çamaşırlara sahip...”

Kendi sözlerine inanamayarak gözlerini kocaman açtı.

Whit elindeki havluyu yere bıraktı ve gözlerini Hattie’den bir an olsun çekmedi. “Şimdi susma Hattie. Bana biraz daha iç çamaşırlardan bahset.”

Ona meydan okuyordu. Bu kadar hoşlanmasa kesin nefret edeceği bu adam... Hattie gözlerini kısarak baktı. “Eminim çok güzellerdir. Fırfırlı ve süslü. Benimkiler... öyle değil.”

Ne yapıyordu böyle?

“Değil mi?” Whit yakındaki sandalyenin üzerinden yeni bir pantolon almak için uzandı.

Onu giydiği sırada Hattie başını çevirdi, kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyordu. “Benimkiler başka bir amaca hizmet ediyor. Yani giydiğim zaman.”

Adam omzunun üzerinden ona baktı, o hafif gülümseme yine dudaklarında dolaşıyordu.

Kadın gözlerini kapattı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Yemin ederim bilmiyorum.”

“Yani onları giyiyorum ama birinin onları bu amaçla giymesi...” Kendi vücudunu işaret etti.

Whit elinin hareketini takip etti ve gözleri bir an, Hattie’nin erkek kıyafetleri altında giyiyor olabileceği bütün iç çamaşırlarının düşünüyormuşçasına baktı.

Ah Tanrı aşkına. Erkek kıyafetleri onu pek çekici yapmıyordu, değil mi?

Hattie boğazını temizledi. “Her neyse, eminim bunu sık sık ve daha nitelikli kişilerle yapıyorsundur.”

Ve böylece adam ona doğru geliyordu, bütün o uzun ve mü-kemmel kaslarıyla, düğmelerini tam iliklemediği pantolonuyla, avcı şanına yaraşır şekilde kadını odanın arka tarafına doğru kovalıyordu... Ancak Hattie’nin aklı o an başına geldi ve kaç-mak istemediğini fark etti.

Hattie durdu. Muhteşem bir şekilde, Whit durmadı.

Yanma yaklaştığında yavaşladı, kadının şapkasını çıkardı, suratını elleri arasına aldı ve tereddütsüz öpmeye başladı. Du-dakları net ve inanılmaz yumuşaktı, kadının çenesini kaldırıp da dudaklarını öptüğü anda bütün nefesini kesmişti. Whit’in dili, kadının üst dudağına hafif darbeler vuruyor, onu yavaşça aralıyor, Hattie parmak uçlarına yükselip de onu daha derinler-de isteyene kadar öpüyordu.

Kadını elde ettiğini anlayınca –elbette öyle olacaktı, Hattie ellerini o sıcak omuzlara sarmıştı ve kol kasları boyunca gezdi-riyordu– dudaklarına karşı gülümsedi. Küçük bir homurtuyla onu daha yakma çekti, dudakları tekrar buluşunca –nihayet– daha derin dil darbeleriyle kadına istediğini tekrar tekrar verdi. Sonunda daha fazlası için ikisi de soluk soluğa kaldılar.

Whit nefes almak için durduğunda Hattie gözlerini açtı, öpüşme sarhoşu olmuştu. Adama odaklanmak istedi.

“Nitelikler konusunu açmana sevindim,” dedi adam sessiz, leziz sesiyle.

“Öyle mi?”

“Hı-hım.” Adam onun gözlerine uzun bir an baktı, sanki bir şey arıyordu. “Çünkü senin aradığın vasıfları karşılayamamak-tan korkuyorum.”

Ne?

Kadın daha soramadan adam ona doğru eğildi. Bir sonraki fısıltısında o kadar yakındaydı ki, Hattie kelimeleri dudaklarında hissedebiliyordu. "Listeyi getireyim mi? Boyumu kısaltıp orta yapıya düşemem, aşkım... saç rengimi de açamam."

Hattie'nin genelev için sanki bir ömür önce hazırladığı listeye yaptığı referansla kadının yanakları alev aldı ama utancın bu anı mahvetmesine müsaade etmeyecekti. Elini adamın çıplak, yumuşak ve güneş gibi sıcak omzuna koydu. İkisi de bu temaslara derin nefes aldılar. "Ayrıca fazla yakışıklısın. Ama sanırım idare etmek zorundayım." Whit bu sözlerin ardından elini kadının yanağına götürürken homurdandı, başparmağıyla oradaki kızarıklığı okşadı. "Ayrıca çekici de değilim. Ya da nazik."

Kadının umurunda değildi. Başını White doğru eğdi ama adam Hattie'nin arzuladığı o öpücükten kaçtı. "Ama sen zaten bunları istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi sakince, adamın öpücüğünü arzulayarak.

Whit'in kadının saçındaki elleri sıkılaştı. "Ne istiyorsun?"

Hattie parmak uçlarında yükseldi ve onun dudaklarına doğru, beklediğinden daha büyük bir cesaretle, "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni istiyorum," dedi Whit, onun öpücüğü kendi uzun, arzu dolu dudaklarıyla karşılar. Başparmağıyla kadının yanağını okşadı, dudaklarını yaladı, sakın ve sürekli darbeleriyle onun leziz tadını aldı. Sonra da dudaklarına doğru, "Sana söz verebileceğim şeyleri söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Lütfen."

"Çok derine inebilirim."

Kadın buna gülümsedi, içinde zevk dalgaları dolaşıyordu. "Fazlasıyla mı?"

Whit onaylar gibi homurdandı ve onu tekrar öptü, kadının diline darbeler vuran o dil tatlı ve mayhoştu.

Hattie'nin parmakları adamın gövdesinde aşağılara indi, avcu bu vücudun muhteşem kıvrımlarında dolaşiyor, adamın sıcaklığını daha da artırıyordu. Parmakları yan tarafındaki yaraya ulaştınca adam derin bir nefes çekti. Hattie onu hemen bıraktı. Whit kadına uzanıp onu tekrar sıcaklığına çekti. "Onu düşünme."

Kadın ellerini adamın göğsüne bastırdı. "Yaralı olduğun gerçeğini mi unutmayayım?" Hattie direndi. "Yan tarafına tekme yedin, kahretsin. Benim bıçağımı saymıyorum bile. Yarana bakmama izin vereceksin."

Onun ısrarına gülümsedi. "Tıp uzmanı olduğundan habirim yoktu."

Hattie ona sinirle baktı. "Konuşkan olduğun zamanları sevmediğimi fark ediyorum."

Whit küçük bir kahkaha attı ve küçük, leziz bir öpücük çaldı. "Yaralarım senin vücudundan az ilgi gösterdiğim için beni suçlayamazsın, Hattie."

Kadın bu sözler karşısında yumuşadı. "Gerçekten mi?"

"Senin suçun değil... Artık senin iç çamaşırlarını merak ediyorum."

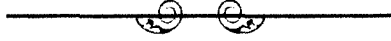
Bunları duyunca hissettiği heyecan ve neşeye direndi, onun yerine en ciddi bakışını takındı. "Ama *ben* yaralarım ile ilgileniyorum."

Bir an durduktan sonra belli belirsiz bir kabul homurtusu duyuldu. "Eğer yaralarım bakmana izin verirsem, seni bekâretinden kurtarmama izin verecek misin?"

İşte yine o özgürlük cazibesi. Tereddüt etmesine hiç gerek olmayan cevap...

Adamın gözlerine baktı ve orada gördüğü ateşi çok sevdi. "Evet."

Bölüm On Dokuz

Hattie'nin inancının aksine, Whit daha önce odasına hiç kadın getirmemişti.

Evin devasa bir karşılama alanı ve Whit ile Devil'ın ofisi vardı, o yüzden Annika ya da depolarda çalışan başka bir kadının onun odasına çıkmasına gerek kalmıyordu. Grace birkaç defa odalarına gelmiş ama sadece dekorun abartısıyla alay edecek kadar kalıp gitmişti.

Diğer kadınlara gelince, Whit onları asla buraya getirmezdi. Mekânla ilgili sorulara cevap vermek istemiyordu. Dünyada en sevdiği şeylerle dolu olan tuhaf şekilli çatı katını savunmak istemiyordu. Ve kesinlikle başka bir insana özel zevklerini açmak istemiyordu.

Ama Hattie'yi içeri almakta tereddüt etmemişti. Her ne kadar kadının sığınak olarak adlandırdığı mekâna onu davet edince, kendini önünde banyo yaptığı andan bile fazla çıplak hissetse de...

Önünde banyo yapmak, onu küvete çekerek o gülünç kılığından sıyırmak, ikisi de arzuyla çıldırana dek onu yıkamak ve

kadın çığlık atarak gelene kadar onunla ilgilenmek istemesine neden olmuştu.

Ve bunu yapmadığı için aşırı ölçülü davrandığını kabul etmeliydi.

Sonra kadın tutmuş, iç çamaşırları hakkında konuşmaya başlamıştı. Paylaştıkları günahkâr, ateşli, keşif ve vaat dolu öpücüğü durdurmak için ancak bir aziz olması gerekiyordu. Bir de üzerine kadının dudakları ve ellerine ihtiyacı varken, onun bandaj ve yağlarla kendisiyle ilgilenmesine izin vermişti.

Tek yapmak istediği yaralarla ilgili sorun olmadığını göstermek için onu omzuna aldığı gibi yatağa götürmek olduğu halde, yine büyük bir baskıyla kendini tuttuğunu düşünüyordu.

Bunları yapmamıştı. Tam aksine oturmuş ve onun geniş bir sargı ve yağ şişesi seçmesini, sonra da yanına oturmasını izlemişti. “Işığa doğru dön,” dedi adamın çıplak gövdesine bir doktor sıkıcılığıyla bakarak.

Hattie yavaş ve dikkatle kendisine uzanırken Whit söylene-ni yaptı. “Şimdi sana...”

“Dokun bana,” diye homurdandı Whit. Parmaklarının yumuşaklığı olmadan fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Kadın denileni yaptı ve ikisi de derin bir nefes aldı. Hattie’nin bakışları adamın gözlerine kaydı ve sanki yanmış gibi elini çekti. “Özür dilerim.”

“Hayır,” dedi Whit, kadının parmaklarını tutup tenine geri yerleştirerek. “Durma.”

Asla durma.

Durmadı, oradaki alacalı deriyi yumuşattı. “Bu çok kötü bir yara.”

Whit homurdandı, acıyla gelen zevki göz ardı etmeye çalıştı.

“Bir doktora görünmelisin. Doktorun var mı?”

“Doktora ihtiyacım yok,” dedi Whit.

Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Hattie parmaklarını yaranın en karanlık yerinde gezdirdi. “Sanırım bir kaburganı kırmış olabilirsin.”

Whit başını öne geriye salladı. “İlk defa olmazdı.”

Kadın kaşlarını çattı. “Bu hoşuma gitmedi.”

Bu sert cevabın Whit’e hissettirdikleri için zevk yeterli bir tanımlama değildi, daha çok zincirinden boşanmış ve çarpılmış gibi bir histi. Bu hisle nefesini tuttu, kadının endişesini dindirmek istedi. “İyileşiyorlar.”

Kadın ikna olmuş görünmüyordu ama yağ şişesini açıp burnuna götürdü. “Defne,” dedi yavaşça, adamın gözlerine bakmadan önce. “Bunu sık kullanıyorsun.”

“Sık dövüşüyorum.”

Bu sözlerle irkilmesi üzerine ve Whit dediğini geri almak istedi. “Neden?”

Kadın gövdesine yağı döktüğü sırada adam cevap vermedi. Hattie’nin hareketleri onu bambaşka bir yerinden acıtacak kadar yumuşak ve kendinden emindi. En son ne zaman böyle ilgi görmüştü?

On yıllar önce.

Adam geri dönmek istemediğini fark etti, artık kadının ellerinin nasıl hissettirdiğini de biliyordu. O sakinleştiren teması. Vücuduna limon ve defneden bir koza örerken her noktayı uyandıran temasını.

“İçinde ne var?” diye sordu. “Ne işe yarıyor?”

“Söğüt kabuğu ve defne yaprağı.” Başkası sorsa Whit cevabını burada sonlandırırdı. Ama bu Hattie’ydi ve onunla her şey farklıydı. “Annem eskiden benzerini hazırlardı. Ona *nezaket sosu* derdi. Yatmadan önce ellerini onunla ovardı.”

“İğne işinden ağrıdıkları için.”

Kadının yılların çabasını bu kadar kolay anlamasından nefret etti. İcini kemiren suçluluktan nefret etti. “Para kazanmak için elimden geleni yaptım, bu kadar çok çalışmasın diye ama benim sokaklarda olmamı istemedi. Clements Lane’in arka salonundaki tuhafiyede ders almam için para ödedi. Okumayı öğrenmemde ısrar etti. Bazı haftalar mumlar bile kazandığı paradan pahalı olurdu.” Whit bu dersi hiç unutmadı. Odasında her mum yaktığında, gerekenden çok daha fazla mum yaktığında, sanki yeterince uğraşa o odayı annesi için de aydınlatılabileceğini sanıyordu. “Ona ne zaman çalışmak istediğimi söylesem, bana geri ödemesiz dersleri hatırlatırdı. Derdi ki...”

Duraksadı.

Hattie tereddüt etmedi. Adam o yumuşak, muhteşem temaslara odaklandı.

“Eskiden derdi ki bu onun ölümüne bile sebep olsa, beni bir beyefendi gibi büyütecekti.”

Whit onu bu yüzden bırakmıştı. Aslında miras almaması gereken dükalık için babası onu bu yüzden savaştırabilmişti.

Ve bu annesini öldürmüştü.

Bunu düşününce yutkundu, yavaşça karamsarlığın içine yerleştiğini hissederken, “Şimdi olsa hakkımda ne düşünürdün,” dedi.

Hattie uzun bir an, Whit’in artık cevap vermeyeceğini düşündüğü kadar sustu. Ama sonunda konuştu çünkü her zaman ne diyeceğini biliyordu. “Bence seninle gurur duyardı.”

“Hayır, duymazdı,” dedi Whit. Annesi bu hayattan tiksiniyordu. Günbegün yaşadığı şiddetten, bu dünyanın pisliğinden nefret ederdi. Ve Hattie’ye ihanet ettiği için de vicdansız olduğunu düşünürdü. “Kitaplar dışında her şeyden nefret ederdi.”

Hattie bunlara gülümsedi, teması şimdi tereddütlüydü. “Çok fazla kitap var.”

“Onlara paramız yetmiyordu.” Ona bunları anlatmak istemiyordu. Onu ilgilendirmezdi. Ama yine de konuşmadan duramadı. “Okuma bilmiyordu ama kitaplara saygı duyardı.” Whit odaya baktı. “Bunlara parası yetmezdi ve ben onları kitaplıkta bile tutmuyorum.” Annesini yüzüstü bıraktığı bir şey daha...

Hattie yaptığı işten kafasını çevirmedi. “Bana kalırsa annenin saygısını onurlandırmanın en iyi yolu kitapları okumak. Ve hepsi de okunmuş görünüyor.”

Adam homurdandı.

Kadın gülümsedi. “Bunun anlamı konuyu değiştirmek istemen.” Adama kirpikleri arasından baktı, tatlı gülümsemesi hoş bir kafa dağınıklığıydı. “Çıkardığın sesleri öğreniyorum.”

Hattie’nin elleri, kaburgalarındaki mor yaranın hızla büyüdüğü yeri ovalayınca Whit nefesini tuttu. “Bunun anlamını bilmek için iyi bir öğrenci olmama gerek yok.” Elini kaldırdı, işi bitmişti. “Şimdi yaranı sarayım mı?”

Adam yine homurdanınca Hattie gülümsedi, yan tarafındaki kumaş rulosunu aldı. “Bunu evet olarak alıyorum.”

“Evet,” dedi adam.

Hattie kumaşı dikkatle Whit’in bedenine sarıyordu, her teması sonsuz bir cazibeydi. Üçüncü turda dudakları aralandı ve daha hızlı nefes almaya başladı. Bandaja doğru konuşuyordu, “Bunu niye yapıyorsun? Sen haddinden fazla zenginsin ve Thames’ten Oxford Sokağı’na dek herkes sana saygı duyuyor. Neden canını yakmalarına izin veriyorsun?”

Çünkü bunu hak ediyordu.

Bunu kadına söylemedi. Onun yerine, “Böyle hayatta kaldık,” dedi.

Kadının eli titredi. “Kardeşlerin ve sen mi?”

Adam aşağıya doğru, kadının bandajı saran uzun parmaklarına baktı. Onlara hayran oldu. Hattie’nin kendisine hayran oldu. Kelimelerini anlama şekline hayran oldu. “Babamızdan kaçtık. Ve... kardeşimizden.” Ewan’ın adını bu kadının önünde söylemekten nefret etti çünkü hortlak gibi tehdidi canlıydı.

“Neden?” Bu muhteşem, şefkatli kadın, her şeyi mahvettiği halde kendi kardeşini korumuştı.

Adamın geçmişiyle ilgili gerçekleri anlayamazdı ama Whit yine de anlattı. “Yaşlı adamın uğrunda yaşadığı her şeyi tehlikeye attık. Genç olanın da uğrunda çalıştığı her şeyi. Ve Ewan... babamın sevgisini kazanmak için *her şeyi* yapardı.” Mizahtan yoksun bir kahkaha attı. “Tabii o piçte verecek herhangi bir sevgi yoktu.”

Kadın kaşlarını çatı. “Kaçtığınızı görmeyi mi istiyordu?”

“Kaçmamıza o sebep oldu.” Adamın bakışları sargı ve yağların durduğu sepete yöneldi. “O akşam Grace’in peşine düştü. Devil onu durdurdu ve bıçağı kendisi yedi.”

Hattie nefesini tuttu. “Suratı. O yara.”

“Kardeşimizin armağanı. Ve babamızın.”

O güzel gözlerde nefret belirdi. “İkisine de iki laf etmek isterdim.”

“Babam öldü.”

“İyi.” Hattie bir çift dikiş makasını alınca adam kaşını kaldırdı, kadın küçük bıçaklarla savaşa hazırlanıyor gibiydi. Öfkesini düşününce, Whit bahsi ona oynardı. “Peki kardeşin?”

Başını iki yana salladı. “Ölü değil.”

Fazla canlı. Fazla yakın.

Kadın bandajlamayı bitirip uçlarını mükemmel bir düğümle bağladı. “Eh, en iyisi benimle karanlık bir sokakta karşılaşma-

sın.” Eğer Hattie’nin Ewan’ın yoluna çıkması fikrinden bu kadar mantıksızca rahatsız olmasa, Whit belki bu sözlere glebilirdi.

Ondan vazgeçeceksin. Yoksa onu alacağım.

Ellerini kadının omuzlarına koydu, hemen kendisine bakmasını istiyordu. “Beni dinle. Eğer herhangi bir sebeple kardeşimle karşılaşırsan, hemen aksi yönde kaç.”

Hattie bunu duyunca, adamın ciddiyeti karşısında gözlerini kocaman açtı. “Sen nasıl katın?”

“Kamadım.” Anılar aklına üşüştü. O karanlık gece ve Grace’in çığlıkları... Devil ve Whit’in kapıyı kırıp kardeşlerini elinde kocaman bir bıçakla, babasını da köşede izlerken bulmaları. Suratında gurur ve başka bir şey... keyif vardı.

Lanet canavarlar.

Whit zerine atlamıştı ama Ewan çok güçlüydü. Her zaman daha gl olan oydu. Dk kanının mükemmel manifestosu. Devil fazla fevriydi. Whit fazla küçüktü. Ama Ewan, Whit’i bir daha kalkamayacağı kadar kuvvetle yere serecek kadar iriydi.

Devil araya girmişti. Grace’e yönelen darbeyi almıştı.

Ve Ewan’ı yere seren de Grace olmuştu.

“Devil ve Grace beni sürüklediler. Karanlık geceye. Onlar olmasa bir hitim.”

“ocuktunuz.”

“On dört yaşındaydık. Hepimiz aynı gün doğduk. Ewan da.” Kadın başını yana eğdi, gözlerinde bariz bir soru vardı. “Farklı annelerden doğduk. Grace, aramızdaki en şanslımız olarak, farklı bir babadan. Damarlarında o adamın kanının aktığını düşünmek zorunda kalmadı.”

“Yani senin kardeşin değil.”

“Kardeşim sayılır,” dedi Whit, o kızıl saçlı, kare çeneli, kaybettikleri hepsinden fazla olduğu halde kardeşlerini tered-

dütsüz koruyan kızı düşünerek. “Kaçtık. Kaçtık ve Londra’ya gelene dek durmadık. Buraya geldiğimizde de tek çaremiz sokaklarda uyumaktı. Ama uyku yeterli değildi. Karnımızı da doyurmalydık.”

Kadın taş gibi sabit duruyordu, o yüzden Whit konuşmaya devam etti. “Devil bize biraz ekmek çaldı. Ben de çöpten elma buldum. Ama yeterli değildi. Hayatta kalmalydık ve bunun için daha fazlası lazımdı.”

Whit hâlâ nemli sokakların kemiklerine işleyen acısını hatırlıyordu, kaybettiği annesinin acısına rakip olabilecek tek şeydi. Ama ona bunu söylemedi. Kadının saflığına leke sürmek istemedi.

Zaten ona bunları neden anlattığını da anlamıyordu.

Onu yakınında istemiyordu. *Yalan.*

O yakınında olmamalydı.

Bu yüzden konuyu dövüşlere getirdi. “Üçüncü gecemizde, Digger geldi.” Kadının gözlerine baktı. “Başka tür bir piçti. Pervasız ve kendisinden başka kimseyi umursamayan. Ama barbut ve sokak dövüşü işi vardı ve dövüşçülere ihtiyaç duyuyordu.”

Kadının kaşları ortada birleşti. “Çocuktunuz.”

Kadın bunu her söylediğinde Whit ne kadar farklı olduklarını daha iyi anlıyordu. Anlattıkları sadece onun saflığını kirletiyordu. Bu düşünceyi kafasında bir süre evirip çevirdi. Delice bir şey yapmasına en gel olacak umudu düşündü. “On dört, yumruk savurmak için yeterince büyük bir yaş, Hattie.”

Kadının dikkati Whit’in şiş yanağındaki kesiğe yöneldi. “Peki yumruk yemek için?”

Adamın ağzının bir kenarı ukala bir sırıtışa kıvrıldı. “Kaçacak kadar hızlıysan, tatlım, buna gerek yok.”

Konuşmaları Garden ağzına yaklaşıncı Hattie gülümsedi. “Ve sen çok mu hızlıydın?”

“Buna mecburdum. Hiç güçlü değildim. Çöplükte bir talaştım.”

Kadın onun iriyarı yapısını inceleyerek baktı. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Whit omzunu kaldırıp indirdi. “Büyüdüm.”

“Fark ettim.”

Adam bu sözlerden keyif aldı ve o kadar hızlı sertleşti ki kendisi bile şaşırdı. Tam ona hamle yapacaktı ki Hattie, “Devam et,” deyince emre uymaktan başka çaresi kalmadı.

“Devil’la ikimiz vasat dövüşçülerdik. Zar zor kaçabiliyor, arada da yumruk indirebiliyorduk. Her zaman kazanamıyorduk ama kalabalığa istediği şovu veriyorduk.” Aslında kasvetli bir masal olabilirdi –yatak ve yemek için dövüşmekten başka çaresi olmayan kardeşlerin hikâyesi– ama değildi. Dövüşler o yıllardaki en iyi hatırlarıydı.

“Devil şimdi Felicity Faircloth ile evli, değil mi?”

Whit bir an şaşırdı. “Felicity’nin züppeler takımından olduğunu unutmuşum.”

Hattie sırttı. “Aramızdan ayrılabilirdi için onu biraz kıskanmıştım. Hem de bu kadar iyi bir sebeple.” Bir an duraksadı. “Gözleriniz aynı.”

Marwick gözleri.

“Keşke onunla konuşsaydım.”

“Dev’le mi?” Whit başını iki yana salladı. “O sana göre değil.”

Hattie hafif gücenmiş gibi, “Nedenmiş?” diye sordu.

“Senin için yeterince iyi değil.”

Gülümsemeyle kıvrılan dudakları adamın nefesini kesti. “Peki ya sen?”

“Yakınından bile geçmiyorum.”

Hattie bunları duyunca sanki adamın kaçmasından korkuyormuş gibi elini kaldırdı. Whit neredeyse kahkaha atacaktı. Onu bu andan ayırabilecek hiçbir şey yoktu. Kadını burada tutmak için yapmayacağı şey yoktu. Hattie'yi soymak ve sonunda ona sahip olmak için. Ve kadının parmak uçları adamın şakağını belli belirsiz okşadığında, bir tutam saç kulağının arkasına ittirdiğinde Whit nefesini tuttu, kadının onu kendisine çekmesini istedi. Onu öpmesini istedi.

Onun yerine, "Çıplak Yumruklu Piçler. Bu lakabı böyle alıdınız," dedi.

"Üçümüz."

Kadının anlaması bir dakika sürdü. "Grace de mi?"

"Hayatında Grace gibi bir dövüşçü görmemiştir. Bir dizi herifi tek damla ter dökmeden indirir ve ringe adımını attığı an rakipleri titrer. İnsanlar bizi Covent Garden'ın Kralları mı sanıyor? Saçmalık. Grace olmasa hiçtik. O burayı yönetmek için doğmuş." Gülümsedi, küçük ve özel bir gülümseme. "İlk bıçağımı o verdi. Nasıl atacağımı öğretti; en iri ya da kuvvetli olmamı gerektirmeyen bir silahtı."

Kadının menekşe gözlerinde hayranlık vardı. "Kardeşinle tanışma konusundaki yorumumu feshediyorum. Kız kardeşinle tanışmayı yeğlerim."

"Devil bunu duyduğunda çok alınacak." Hattie'nin gözlerine baktı. "Ama Grace de seninle tanışmak isterdi. Buna hiç şüphem yok."

Kadın bir an gülümseyince Whit onunla başka bir yerde, başka bir zamanda tanışmanın nasıl olacağını merak etti. Eğer annesinin istediği gibi derslere gitseydi? Eğer babasının yanından ayrılmayı reddedip kazanma şansı olmayan dükalık için savaşıyorsa? Bir tüccar olabilir miydi? Ya da esnaf? Karınlarında yemek, başlarının üzerinde çatıları olacak kadar basit

bir iş yapsaydı? Kendine bir gömlek üst olan bu kadını uyumlu olduklarına ikna edebilir miydi?

Her akşam yorgun ve mutlu bir halde eve gelip bu kadının yanında huzur bulabilir, ateş başında kitap okuduktan sonra havadan sudan, pazar yerinin gürültüsünden, haberlerden, normal insanların konuştuğu şeylerden muhabbet ederek bir paket şekeri paylaşabilir ve normal bir gün geçirebilirler miydi?

Ne yaşayabilirlerdi?

Bunu düşününce göğsü ağırlaştı, bu kadar imkânsız bir arzuyla istediği şeye bu akşam son vermek zorundaydı. Çünkü aniden Hattie Sedley'i kendisine daha fazla yaklaştırırsa yokluğunun acısını sonsuza dek çekeceğini anladı.

Elbette bunu anladığında, ona sahip olmak için bitip tükenmişti bile.

O yüzden de onu eve göndermek yerine uzun uzun inceledi, o kadar uzun baktı ki kadının yanakları kızardı ve utangaç bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı.

Kadını istiyordu.

Bu gece tek önemi olan buydu.

"Hattie," dedi sakince, arzusuyla onu korkutmak istemedi.

Hattie kocaman açtığı menekşe gözlerle ona baktı. "Evet?"

"Benimle ilgilenme işin bitti mi?"

Kadının bakışları Whit'in gövdesinde sarılı duran bandaja yöneldi. "Evet."

Whit uzanıp kadının ipek gibi yumuşak yanağını okşadı. "Peki anlaşmamız geçerli mi?"

Hattie başını ileri geri salladı. "Evet."

Adamın parmakları, ateşin ışığında altın gibi salınan saçlardan bir tutamını alıp kulağının arkasına götürdü. Kadın bu te-

masa doğru yaklaşıncı, Whit onun suratını tuttu ve daha yakınına çekip kendi başını eğerek kadının nefesini çekti. “Tanrım, tatlı kokuyorsun. Bir dükkân penceresindeki pastalar gibisin.”

Kadın küçük bir kahkaha attı. “Teşekkürler?”

“Küçükken Holborn’da en leziz bademli pandispanyayı pişiren bir tatlıcı vardı. Sadece bir kere yedim. Fırıncısı tam bir Belçika piçiydi ve ne zaman merdivene yanaşsak bastonuyla bizi kovalardı ama sokağın tam karşısında, doğru noktada durursan kapı her açıldığında pastaların tadını alırdın.”

Kadına eğilip burnuyla şakaklarını okşadı ve fısıltıyla konuştu. “Hayatım boyunca hiç o keklerinkinden daha büyük bir cazibeye kapılmadım. Seni görene kadar.” Dudaklarını onun sıcak tenine yapıştırdı ve gerçeği söyledi. “Hiçbir şeyi senin kadar istemedim.”

Kadın elini adamın omzuna koydu, uzun parmakları ense-sinin etrafında kıvrıldı ve Whit bir an onu ittirecek diye panikledi. Ama yapmadı. Tersine, başını çevirip onu öperek kurtuluşunu başlatmış oldu.

Ve Whit’in felaketini.

“Whit,” diye fısıldadı, sesi sakın, günah doluydu ve direniş söz konusu değildi. Adam ona uzanıp ceketinin düğmelerini açtı, elini kalın kumaşın altına kaydırıp sıcaklığı, ateşi hissetti. Kadının vücuduyla, belindeki terle, kalçasının yuvarlak kıvrımı ve daha yakınına çekip kucağına otursun diye kaldırdığı kuvvetli bacaklarıyla mest oldu.

Adamın kucağına oturduğu an Hattie zevkle iç çekti ve Whit bir eli kadının saçlarında, üzerindeyken onun gözlerine bakacak kadar geriye yaslandı. Kadın ona tam ağırlığını vermeye direnince Whit kaşlarını çatı. “Ben fazla...”

“Sen mükemmelsin,” diye sözünü kestikten sonra uzandı ve dudaklarını yakalayıp söylediğini kanıtladı.

Uzun bir an sonra kadının dudaklarını bıraktı ve Hattie ona bakmak için geri çekildi. Saçları dağılmış, dudakları öpüşmekten kızarmış ve bakışlarındaki şüphe yerini heyecana bırakmıştı. Ve keyfe. Küçük, çekingен gülümsemesiyle gamzesi belirince altdudağının tombulluğundan endişe etti.

Tanrım, çok güzeldi.

Adam başını iki yana salladı. “Hayır.”

Hattie şüphey e düştü. “Hayır mı?”

Kadının kalçasına eline götürüp onu daha yakınına çekti, daha sabit oturttu ve diğer elini saçlarında yumruk yapıp suratını yaklaştırdı. “O dudak bu gece senin değil, aşkım. Benim.”

Dudağı yakalamak için yükseldi, önce dişledi ve diliyle uzunca bir an yaladı. Kadının kolları adamın omuzlarına dolandı ve kendisini bu ilginin kollarına bıraktı. Whit derin derin homurdandı, yavaşça emiyor, derinlerine darbeler vuruyor, yediğı bütün şekerlerden güzel olan tadına bayılıyordu.

Bu kadından nasıl vazgeçecekti?

Bu düşünceden sıyrıldı, kadına, saçma doladığı parmaklarına, kendini öpücüğün kollarına bırakırken adamı sımsıkı tutuşuna odaklandı. Hattie üzerinde kıvranınca Whit onun dizginsiz arzusuyla mest oldu. Kadın üzerinde sallanmaya başlayınca kalçalarındaki parmaklarını sıkılaştırdı, zaten sertleşmişti ve onun boğazından yükselen seslere, kalçalarının yumuşaklığına dayanamıyordu. Aleti üzerindeki sıcaklıkla daha da sertleşmişti.

Bundan asla vazgeçmeyecekti.

Homurdandı ve kadını sabit oturttu, böylece üzerindeki bu tanrıçayı daha iyi inceleyecekti. Kendine hâkim olamadan kalçalarını kadınınkilere bastırdı, gözkapaklarının kapanmasını ve derin bir nefes almasını izledi.

Hattie'nin ceketini tamamen açtı ve üzerinden çıkardı, kadının kıvranan bedenine, kaslarının gerilimine, bütün gece adamı tehdit eden kıvrımlarına hayran oldu. Hayır. Hepsi bu değildi. Elini kalçasından yukarı doğru, gömleğinin altındaki kumaşın altına iterek askılarını hissetti.

Yıldırım çarpmış gibi, elini sırtındaki kumaşın etrafında yumruk yaptı ve pantolonunun kemerine dek çekti. "Hattie..."

Adam aynı hareketi tekrarlayıp da gövdesini çıırılçıplak soyunca kadının gözleri kocaman açıldı. Hemen gömleğinin uçlarını tutup aşağı çekti. "Hayır."

Bu kelime canını yaktı. "Hayır mı?"

Kadın başını iki yana salladı. "Çok... aydınlık."

Whit gülümsedi. "Biliyorum."

Hattie başını iki yana salladı, bakışları yandaki koridora yöneldi. "Bir yerlerde yatağın yok mu? Karanlık bir yerde?"

Vardı. Ama kadının kastı bu değildi. "Hattie. Bırak göreyim."

Kadın gözlerini kapattı. "Görmemeni tercih ederim."

Whit ikili koltukta sırtına yaslandı ama kadını bırakmadı, elleri kalçalarından aşağıya, deri çizmelere kayd. "Sana ne yapmak istediğimi söyleyeyim mi?"

Gözleri o kadar hızlı açıldı ki Whit neredeyse kahkaha atacaktı, dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bu meraklı kız, ona tam olarak ne yapmak istediğini anlatmasına dayanamazdı. Bütün detaylarıyla. "Senin için fazla sıradan olan bu gömleği çıkarmak istiyorum," dedi yavaşça, parmakları ince ketenin kenarlarına ulaştı ve kumaşın altındaki sıcak tene dokunana kadar durmadı.

Pantolonunun hemen üzerindeki yumuşak iple oynadı, "Onu çıkarmalıyım, anlıyor musun? Çünkü çıkarana kadar ta-

dına bakamam,” diye fısıldadı. Kadının dudakları hafif bir nefesle aralandı. “Hoşuna gider, değil mi? Tadına bakmam?”

“Ben...” Hattie tereddüt etti.

“Parmağımı şuralarında gezdirmek istiyorum,” dedi, elini kadının karın yumuşaklığında açtı, her temasında sertliği daha da büyüyordu. Hayatında herhangi bir şey kadının ipek derisinin hissi kadar güzel gelmiş miydi? Vücudunun kıvrımları kadar?

Whit dik oturdu ve burnunu kadının boyun kıvrımına yerleştirerek kollarını etrafına sardı. “İzin ver,” diye fısıldadı kulağına, kulak memesini dişlemeden hemen önce. “İzin ver tadına bakayım.”

Hattie nefes vererek, “Evet,” dedi, sanki aklına gelen tek kelime buydu.

Adam ıslak öpücüğünü kadının kulağının hemen arkasına kondurdu ve onu bıraktı. Elleri tekrar gömleğin uçlarına ulaştı, başından çekip çıkardı ve odanın derinlerine fırlattı. Daha yere düşmeden varlığını bile unuttu çünkü keşfettiği şeye odaklanmıştı.

Şeritlerin görüntüsü, güzel göğüslerini örtmeleri, Whit’te bir şeylere zarar verme isteği yaratmıştı. Bandajın üst köşesine parmağını götürdü, teni baskıdan beyazlaşmıştı. “Biliyorsunuz, leydim, iç çamaşırlarından bahsederken bunu beklememiştim...”

Kadın soluksuz bir kahkaha attı ve adam buna minnet duydu, çünkü şüphelerini ortadan kaldırıyordu. “Bence de öyle.”

“Hımm,” diye mırıldandı ve öne eğilip fazla sıkı bandajların hemen üzerindeki beyazlaşmış çizgide dilini gezdirdi.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Hattie. Elleri adamın saçlarına dolandı. “Bu çok...”

Whit’in ona hissettireceklerinin yanında bu hiçti. Kumaşın ucunu bulup çözdü ve kadını serbest bırakmak için çekiştirdi.

Hattie de ona yardım etmeye yeltendi.

“Hayır,” dedi Whit, vücudunu çıplak bırakma işiyle ilgilenirken. “Bu bana özel. Sen kucağımda hediye gibi paketlenmişsin. Sanki Noel’deyiz.”

Hattie şaşkındı. “Öyle mi?”

Adam yavaşladı, bir an kadının gözlerine baktı ve sonra cevapladı, “Nasıl bilmezsin?” Bandajlar açılınca kadının gözleri rahatlamayla gevşedi. Whit bu bakış karşısında darbe yemiş gibi hissetti, aklında onu tekrar tekrar memnun etmekten başka hiçbir düşünce kalmadı.

Hattie’nin aklı hemen, fazla hızla başına geldi ve aceleyle üzerini örtmeye çalıştı. Elleri arasındaki muhteşem kürelerle imkânsız bir işe girişmişti. Bu görüntü Whit’in gördüğü en erotik şeydi ve öne doğru eğilip de ellerinin arasından sızan kıvrımları öpüp kızarmış yerleri yavaşça yalarken boğazından yükselen homurtuya engel olamadı.

“Zavallı aşkım,” diye fısıldadı. “Onlara daha iyi bakmalısın.”

Kadının ellerinin üzerine kendi ellerini koydu, sıkıca tuttu, bir yandan da göğüslerinde oluşan kırmızı çizgilerin üzerinde gezindi. Öptü, tekrar ve tekrar öptü, kadının hassaslaşmış cildini yatıştırıyor, nazik öpücüklerle, küçük dil hareketleriyle ve içine çekmelerle bir göğsünün inanılmaz yumuşaklıktaki dış kenarıyla ilgileniyordu. Sonra diğerine geçti.

Hattie karşısında tekrar sallanmaya başlayana, utancını unutana kadar ona taptı. Akli başından gitmişti. Ellerini çekmiş ve kendisini ona açmıştı.

Adamın nefesi kesildi.

Kadının teni bandajlar yüzünden kızarmıştı ama pembe ve mükemmel göğüs uçları odadaki serinlikle dikleşmişti. Whit bu çarpıcı tepeyi ağzına aldı, kadın yumruk yaptığı eliyle saç-

larını çekip kendinden geçene dek dilinin nazik hareketleriyle tekrar tekrar yaladı.

Whit diğer göğse yönelip aynı hareketleri tekrarlasa da kadının bu muhteşem tutuşunda kendisini kaybetmişti. Dişlerini göğüs ucunda gezdirdi, sonra dili ve dudaklarıyla yatıştırdı. Kadın bir an çılgılık atınca Whit deneyimsiz bir genç gibi kendi pantolonuna geleceğini sandı.

Onu bıraktı, kendisini toplaması ve kollarındaki bu kadına karşı hislerini bastırması gerekiyordu. Sonunda tekrar Hattie'nin gözlerine baktı ve oradaki arzuyla belirsizliği gördü. Birini yok edip diğerini artırmak istiyordu, o yüzden de aklına gelen ilk şeyi yaptı. Kadını kolları arasına alıp şömine başındaki yastıklara götürdü.

Yanına uzandı, Hattie'nin kendisine doğru rahatlıkla yaklaşan vücuduna bayıldı. Bir eliyle onun çıplak gövdesini okşuyor, pantolonunun beliyle oynuyordu. "Daha fazla kumaş," dedi sakince, parmaklarını sıkarak.

"Keşke daha heyecan verici bir şey giyseydim," dedi Hattie.

"Hayır," dedi Whit, kadının üzerine eğilip çenesine bir öpücük kondururken hızla çizmelerini çıkardı. "Bu pantolon bütün gece benimle alay etti. Her kıvrımını açığa çıkarıyor. Beni kızdırıyor. Tutmaya son derece niyet ettiğim vaatler verdiriyor." Kemerinden tutup çekti ve kadın mucizevi bir şekilde onu soymasına itiraz etmedi.

Hattie'nin çıplak ve güzel görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Vücudunun tepeleri ve vadileri, yumuşak kıvrımları şömine ışığında çarpıcı görünüyordu ve güzel uyluklarının arasında, adamın ağzını sulandıran bir avuç tüy vardı. "Tanrım, Hattie. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Hattie utangaç bir tatlılıkla gülümsedi, elleri kendini örtmek için hareketlendi. "Neredeyse beni inandıracaksın."

Whit ellerini kadının bacaklarından aşağıya kaydırırken, görüntüyü kapatan elinin tersine bir öpücük kondurmadan edemedi, kadının leziz tadı sözlerini bir homurtuya çevirdi ve aşağıya hareketine devam etti. “Buna tamamen inanana dek seni bırakmayacağım.”

“Bu biraz zaman alabilir,” dedi sakince, adam neredeyse duyamadı.

“Bütün ömrüm var.”

Kadın başını ateşe çevirerek alevleri izledi. Bir yerlerde to-kalarını düşürmüştü ve o güzel, altın rengi dalgalar minder-lerde ipek gibi yayılmıştı. Whit o saçlara gömülmek istedi, o *kadına*. “Bu geceden var.”

Whit bu kelimelerden nefret etti, barındırdıkları gerçekten ve bu geceden sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağını bilincin-den hoşlanmadı. Yine de yuvarlak karnına yumuşak bir öpü-cük kondurdu, sonra da göğüslerinin kıvrımını yaladı ve kadı-nın tadına hayran oldu.

Bir gece keşfetmek için yeterli değildi. “O zaman bunu bir ömür gibi hissettirmeliyim.”

Göğüs ucunu dudakları arasına alıp emdi, dilindeki sertli-ğinden, kadının nefesini tutmasından, kalçalarının ipek yas-tıklarda sallanmasından hoşlandı. “Whit,” diye fısıldadı, bir eli saçlarına uzanırken titremesi sesine yansıyor. “Lütfen.”

Ne istersen. Ona ne isterse verecekti.

Aleti pantolonunun düğmelerini zorladı. Onu çaresizce is-tiyordu.

Yavaş, diye düşündü. Bu kadının ilk seferiydi.

Tanrı aşkına, bu onun ilk seferiydi.

Bir başkası, bir beyefendi bu noktada onu toparlayıp evine gönderirdi. Daha iyi bir adam... Daha güçlü bir adam... Whit’in

bu işte parmağı olmamalıydı. Onun bekâretinde hakkı yoktu. Hattie, sokaklarda yaşayan ve ne bulursa yiyen, Holborn'lu bir çocuktan iyisini hak ediyordu.

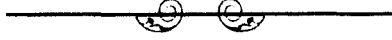
Bunu biliyordu... ama onu eve yollamıyordu.

Adama Beast denmesinin bir sebebi vardı.

Onu bu gece güvende tutabilirdi. Burada.

Ve bir gece yeterdi.

Bölüm Yirmi

Bu an için hazırlandığı ve nasıl olacağını hayal etmeye çalıştığı onca zamanda Hattie bir şey *hissedeceğini* hiç düşünmemişti.

Elbette aptal değildi, bir miktar hissiyat beklemesi gerektiğini biliyordu. Bu eylemin temellerini biliyordu ve acı benzeri bir zevk olma ihtimalini duymuştu ama bütün benliğinin farkındalıkla titremesini beklememişti.

Bu hislerin üzerine yağmur gibi yağmasını, sırtındaki yastıkların yumuşaklığını, yan tarafındaki şöminenin ateşini ve diğer yanda güneş gibi sıcak olan bu adamı bir anda hissedeceğini beklememişti. Adamın, hayatı boyunca sakladığı bütün kıvrımlarında ve şişkinliklerinde dolaşan ellerinin sert okşamalarını beklememişti. Ve o muhteşem elleri takip eden gözlerinin, sanki kadın söylediği üzere *güzelmiş* gibi vücudunda gezinmesini beklememişti.

Ona böyle hitap ediyordu. *Güzel*.

Hattie ona inanmadı, kendisinin de omuzlarının üzerindeki başında gözleri mevcuttu ve güzel kadınların nasıl göründü-

ğünü biliyordu. Ama yine de... adam kocaman ve sıcak elini teninde dolaştırırken canlandığını hissediyordu. “Whit,” diye fısıldayınca adamın o çarpıcı amber gözleri kendisine yöneldi ve düşüncelerini okur gibi baktı.

“Bana ne hissettiğini söyle,” dedi adam kısık sesle ve vaat dolu biçimde.

Hattie vücudu boyunca keşfederek gezinen elini tuttu. “Ben...” Cevap arayarak sustu. “Ben *canlı* hissediyorum. Daha önce kimse bana böyle dokunmadı.”

Adam homurdandı. “İyi.”

Kadın gülümsedi. “Bir genelevde tanıştığımızı düşünürsek, fazla ilkel yaklaşıyorsun.”

“Elimde değil. Sana ilk dokunan olmak istiyorum. Buraya.” Elleri karnından göğüslerine yöneldi. “Buraya.” Kadının göğsünü avuçladı, başparmağını birkaç kere gergin göğüs ucunda dolaştırdı, sonunda Hattie sırtını yükselterek temasına daha da yaklaştı. Adam onu hemen bıraktı ve Hattie bıkkınlıkla iç çekerken Whit yolunu değiştirdi. Aşağıya, kadının en mahrem yerini örttüğü parmaklarının altına kendi elini kaydırды. “Buraya.”

Hattie ona engel olmadı. Neden durduracaktı? Adamın her hareketi içinde zevkten alevler yakıyordu. Aksine kendi elini çekip ona dokunması için yol açtı. Adam onu basitçe, bir eliyle tuttu, gözleriyle vücudunu süzdü. “Vücudunun zevkle dolduğunu izleyen ilk kişi olmak istiyorum.” Kadının göğsünün öptü ve ucunu içine çekti. “Bunu sana vermesini emrettiğin ilk kişi olmak istiyorum.”

Whit’in parmakları vücudunun merkezinde gerilince, Hattie kalçalarını ona doğru kaldırdı. “Sana emir verebileceğimi sanmıyorum.”

“Öyle mi?” Tekrar emdi. Parmaklarını tekrar gerdi, yaşanacakları haber veriyordu.

Kadın gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Ne isteyeceğimi bilemem.”

Adam hafif hareketler yapıyordu. Hattie yastıklar üzerinde tekrar sallandı. “Öyle mi? İsteddiğin hiçbir şey yok mu?”

Kadın dudağını ısırды. “Hayır,” diye yalan söyledi.

Göğsünün kıvrımını tekrar yaladı. Elini biraz da aşağıya ilerletti ama yetersizdi. Hem de hiç. Hattie bacaklarını açtı.

Adamın kısık sesle mırıldanması Hattie’nin içine işlemeye yetti, Whit şimdi sakın daireler çizerek mahremini okşuyordu, sanki daha hızlı hareket etmesi hiç aklına gelmiyormuş gibi.

Hattie onun elini tuttu. Üzerine baskı uyguladı.

Adam kulağına doğru kahkaha attı. “Görünüşe bakılırsa istediğin bir şey var.” Bunu bilerek yapıyordu. Ve Hattie buna sinirlenmeliydi ama öyle olmadı. *Çok hoşlanıyordu.*

Belki biraz da sinirliydi.

“Whit,” dedi kalçalarını buluşmuş ellerine doğru kaldırarak.

“Hattie?” dedi kulağına soru sorar gibi ve bir parmağının içeri kaymasına izin verdi. Ancak Hattie daha fazlasını istiyordu.

Gözlerini açtı ve bakışlarına karşılık verdi. “Biliyorsun.”

“Senden duymak istiyorum.”

Başka bir kadın olsa sesindeki değişimi, isteği kaçırabilirdi. Adamın heyecansız olmadığını gösteren tınıyı... Ama Hattie, belki de daha önce böyle bir ses duymadığı için kaçırmamıştı. Ve çok hoşuna gitmişti. Boştaki eliyle adama uzandı, dudaklarını kendisine çekti ve sanki onunla birlikteyken dönüşeceği iffetsiz kadını göstermek için öptü. Ve zorlukla nefes alarak uzaklaştığında artık o kadın olmuştu. “Sana emir vermemi mi istiyorsun?”

Whit gözlerini ondan alamadı. Onu bırakmadı. O muhteşem ve korkunç parmaklarıyla dokunmayı sürdürdü. “Evet.”

Bu kez kadınla birlikte o da zevkin doruğundaydı. Nefesini tuttu, ayıp ve leziz bir küfür savurdu. Eğilip kadının boynunu öptü, homurdandığı sırada dişlerini kadının tenine geçirdi. “Tanrım, bu mükemmel.” Bunu duyunca Hattie kalçalarını salladı ve Whit onu nazıkçe ısırды, aşağıdaki yumuşak zevke tam uyumlu bir hareketti. “Kullan beni.”

Hattie bunu yaptı, adamın baskısı mükemmel hale gelene ve kalçaları tamamen açılıp aldığı zevki adama gösterene, gitmesi gereken hızı, kendisini gitgide daha fazla açana kadar adamı yönlendirdi.

Adını fısıldadı. “Lütfen.”

Whit başını kaldırdı, kadının asla bulamadığı o noktayı bulduğu an Hattie’ye baktı. “Ahh,” dedi. “Tam burası, değil mi?” Adamın uzun parmaklarından biri kadının içine kaydı, başparmağıyla da bütün zevklerin merkezi olan o noktada dolaşıyordu. Whit, “Çok güzel ve görkemli, benim muhteşem kadını,” diye fısıldayınca, Hattie bu kısık sesle söylenen arzulu laflarda kendini kaybetti ve adama daha da yaklaştı.

Kadının parmakları Whit’in bileğini sımsıkı tutuyordu. “Durma.”

“Asla durmam, aşkım.” Öne eğildi ve kulağına fısıldadı. “Hayatımda hiç senin zevk alman kadar harika bir şey görmedim. Sanki sana sahip olana dek temasımda sallanıyorsun. Bu bir adama diz çöktürmeye yeter.”

Hattie bunları duyunca içinde yarattığı isyanla kasılarak gözlerini kapattı. “Lütfen,” diye çırpındı.

Adam elini daha sert bastırdı ve daireler çizdi. “Ağzımla..”

“Daha hızlı.”

Daha hızlı.

“Daha fazla.”

Daha fazla.

“Ve ağzımdan sonra... aletimle geleceksin.”

“Ah Tanrım,” diye nefesini tuttu Hattie. İçinde zevk fırtınaları esti, neredeyse inanamıyordu. Adama sıkı sıkı tutundu, hem sonsuza dek sürmesini hem de o an durmasını istiyordu. Whit nasıl olduysa ne yapması gerektiğini biliyordu, durdu ama elini çekmedi, avcunu kadının zevk merkezine bastırınca Hattie olduğu yerde gevşedi.

Adam onu uzun ve yavaşça öptüğünde kendine geldi ve Whit o leziz öpücüğü son bir emmeyle bitirdi. “Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi,” dedi sızlayan göğüs ucunu öpmeden önce.

Kadın ona döndü, parmakları saçlarıyla oynuyordu. “Teşekkürler.”

Whit, onun tenine doğru nefes vererek küçük bir kahkaha attı, nefesi kadının içini titretti. “Bana teşekkür etme, aşkım. Bu lanet bir armağandı.”

Kadın bu kaba lisana karşı utanacak vakit bulamadı çünkü adam vücudunun aşağılarına doğru öpücüklerle inerek bacaklarının arasına yerleşmişti. Hattie gözlerini kocaman açtı. “Bunu yapamaz...”

“Hımm,” dedi adam sözlerini göz ardı edip vücudunun üzerinden gözlerine bakarak. “Burada seni, benim için bir demet gibi açılmış gördüğüm halde ziyafet çekmek istemediğime inanıyor musun? Günlerce bu ziyafeti çekebileceğimi bilmiyor olamazsın.”

Kadın nefesini tuttu, Whit’in ağzıyla verdiği zevkin hatırasını unutması imkânsızdı. “Evet,” dedi ve ellerini onun saçına götürdü.

Elini saçında yumruk yapınca adamın göz kapakları ağırlaştı.

Kadın gülümsedi. “Bu hoşuna gidiyor.”

Adam cevap vermedi, onun yerine ağzım bacakları arası-
na ve dilini de oradaki yumuşaklığa yerleştirdi, kadını kendine
özel bir ziyafetmiş gibi yaladı. Ardından homurdandı, onun
tadına tapınarak, vücudunun merkezine yavaş, neredeyse da-
yanılmaz darbeler vurdu.

“Whit,” diye fısıldadı Hattie, önünde kıvrandı, onu kendisi-
ne daha fazla çekti ve adam o noktasına uzun, yavaş, nazik dil
darbeleri vurduğunda içinin alev aldığını hissederek kendisine
hâkim olamadı. “Daha fazla.”

Kalçasından tutup kendisine çektiği sırada adama, temasına,
öpücüklerine açlık çekiyordu. Gözlerini açınca bedenin aşağı-
sındaki Whit’le göz göze geldi, kendisine tapman görüntüsü
hemen sona gelme tehdidi barındırıyordu. Gözlerini kapatmak
üzereyken adam başını hayır anlamında salladı, ona bakması
konusundaki ısrarını homurtuyla belli etti. Hattie söyleneni
yaptı, leydilerin nasıl davranması gerektiğini, bakirelerin ne
yapması gerektiğini unuttu gitti. Onunla birlikte burada olan
adam dışındaki her şeyi unuttu.

Hattie kıvranıyor, hareket etmeden duramıyordu. Whit iri
ve güneşte bronzlaşmış elini kadının karnına bastırıp onu sa-
bit tuttu ve o çarpıcı, durmadan, tekrar tekrar, gitgide hızlanan
öpücükleriyle kadının nefesini kesti... Ve sonunda...

Hattie onun önünde kendinden geçti, artık gözlerini açık
tutamayınca adam keyifsizce homurdandı ama durmadı. Aksi-
ne onun vahşi orgazmını devam ettirdi, kadının daha önce de-
neyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu bu. Adam da saf bir zevk
halindeydi ve ötesine geçiyordu. Zevk sanki vücut bulmuştu.

Kadına olduğu ana dönmesinde rehberlik etti, sanki burada
bulunmasının tek amacı onu güvende tutmaktı. Ve çılgınca bir
an, Hattie bu adam tarafından sonsuza korunmanın nasıl ola-

çağını hayal etti. Onun tarafından sonsuza dek arzulanmanın. Onun tarafından sonsuza dek sevilmenin.

İmkânsız.

Gözyaşlarına boğulunca Whit başını kaldırdı, kaşlarını en-dişeyle çattığı sırada omuzlarındaki ve kaslarındaki kaslar ge-rildi. "Hattie?" İsmi dudaklarından sert bir şekilde çıktı. Kadı-nın üzerine doğru gelirken yüzünü avcuna aldı. "Sorun ne?"

Hattie başını iki yana salladı. "Hiç."

Whit elini kadının vücudunda gezdirip tekrar yüzüne getir-di. "Tanrım. Canını mı yaktım?"

Kadın kahkaha atmadan duramadı. "Hayır. Hayır," dedi. "Hayır. Tanrım, bana hissettirdiğin..." Gözyaşları tekrar dökül-mekle tehdit ediyordu. "Whit bana *muhteşem* hissettirdin. O kadar muhteşem ki... Keşke..."

Adam ona inanmamış gibiydi. Gözleri kadının suratına odaklanmıştı, o güzel gözleri her şeyi görüyor gibiydi.

"Keşke..." dedi Hattie tekrar.

"Söyle bana," dedi adam nazikçe. "Ne istediğini söyle."

Keşke bir gecedен fazla zamanımız olsaydı.

Hattie adama uzandı, onu derin derin öptü, daha önce hiç yapmadığı kadar ileri gitmişti. Öpücüklerine bütün benliğini katmıştı; geçmişe direnen Hattie, geleceği hayal eden Hattie ve kendisini hep hayal ettiği gibi, sessizce, karanlıkta, kimse izle-mezken de sevecek karşısındaki gibi bir adamı isteyen Hattie...

Artık tek kelime edilmeyene dek adamı öptü çünkü konuş-maya çok korkuyordu, ondan kendisine veremeyeceği bir şey istemekten korkuyordu. Adamın son demlerini tadamadan gitmesinden korkuyordu. Ona tamamen sahip olamadan. Ve ayrıldıkları an Whit'in dudaklarına doğru, "Geri kalanları da istiyorum," diye fısıldadı.

Whit onu uzun bir an izledi ve Hattie'nin kalbi bunu ona vermeyeceği endişesiyle çarptı.

Hattie elini adamın bandajlarından pantolonunun beline indirdi, üzerine geçirdiğinde düğmelerini iliklememişti. Hattie o karanlık, cezbedici aralıkta bir an tereddüt etti, başka bir kadının daha kendinden emin hareket edeceğini biliyordu.

Hattie tereddüt edince Whit de yerinde kaskatı kesildi, nefesi sabitleşti. Kadın onun gözlerine baktı. Sessiz bir soru yöneltiyordu.

“Şimdi,” dedi adam. “Yap şunu.”

Ve Hattie söyleneni yaptı, elini o karanlık, kumaşın vaat veren V şeklinden içeri daldırdı ve ona dokununca adam hızlı bir nefes aldı. “Bu nasıl hisset...”

“Evet.”

Kadın gülümsedi. “Sorumu bitirmedim.”

“Cennet gibi hissettiriyor, aşkım.”

Hattie başını iki yana salladı. “Ama daha iyi hissedebilirsin.”

Whit gözlerini kapattı. “Daha iyi hissetmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

Kadın başını kaldırıp adamın köşeli çenesini öptü. “Bence idare edersin. Bana göster.”

Adam dikkatini ona çevirdi. “Sen bir savaşçı değilsin. Sen lanet bir tanrıçasın. Bunu biliyor muydun?”

Hattie bundan çok hoşlandı. Dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı ve tekrarladı. “Bana göster.”

Whit söyleneni yaptı, elini kadının elinin üzerine koydu ve nasıl dokunulmaktan hoşlandığını gösterdi. Hattie, onu okşadıkça elinde adamın sıcak kayganlığını hissediyordu. “Çok ıslaksın,” diye fısıldadı kadın, bakışlarını pantolonunun açıklığına indirerek. “Çok sert.”

Adam homurdandı. “Hiç daha sert olmadım.”

Hattie onun gözlerine baktı. “Bu doğru mu?”

“Evet.”

Hattie ona dokunmak, onu öğrenmek, ona kendisine verdiği gibi bir zevk yaşatmak istiyordu. “Bana göster. Öğret bana.” Whit pantolonunu çıkarmasına, bütün çıplaklığının, kalınlığının ve kuvvetinin ortaya çıkmasına izin verdi. “Güzel.”

Adam bir küfür savurdu ve bu lafı duyunca inanılmaz dikleşerek kadının avcu içine sıkıştı, Hattie onu okşamayı sürdürünce armağan gibi bir homurtu çıkardı. Kadın birleşmiş hareket eden ellerine bakınca gülümsedi. “Bu hoşuna gidiyor.”

“Hem de çok,” dedi adam, hırıltılı kelimeler kadının dikkatini onun suratına çekti, çenesindeki kaslar gerilmişti ve kendini zor tutuyor gibi görünüyordu.

Onu tekrar okşadı. İleri. Geri. Adamın boğazından sesler yükselince Hattie durdu, başparmağıyla ucunu okşadı ve Whit gözlerini kapatıp kafasını geri attı. “*Siktir*, Hattie.”

Hattie sırttı. Kendine hâkim olamadı. “Bu çok hoşuna gidiyor.” Hareketini tekrarlayınca adam homurdandı ve onu kendisine çekip uzun uzun öptü, dili derinlerine darbeler vururken kadın az önce öğrendiklerini uyguladı. Hattie hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Whit kısa bir süre sonra geri çekildi. “Dur.”

“Ama...” Hattie durdu. “Hoşuma gidiyordu.”

Adam küçük bir kahkaha attı. “Benim de öyle. Ama gerisini de istiyorsun, değil mi?”

Bu laflardaki dürüstlük kadını çok heyecanlandırdı. “Bana gerisini de söz verdin.”

Whit kaskatı kesildi, parmakları kadının şakaklarındaki saçları geri ittirdi ve gözlerine baktı, aniden çok ciddileşmişti.

“Emin olmalısın. Bunun kendi tercihin olduğundan emin olmalısın. Beni seçtiğinden.” Başparmağı kadının yanağında dolastı sesi fısıltıya döndü. “Bunu benimle kaybetmeyi istediğine emin olmalısın çünkü onu alacağım, benim yapacağım ve asla geri alamayacaksın.”

Ve o anda sözleri bu ipek ve günah dolu müsrif odada yankılandı. Hattie gerçeği biliyordu, asla geri istemeyecekti. Bu geceyi, bu andan itibaren sonsuza kadar hazinesi sayacaktı. Çünkü hiçbir şeyi bu adamı istediği gibi istememişti.

Ayrıca şüphesiz, Whit'in daha fazlasını alamayacağını da biliyordu.

Bunu fark edince gözlerini kapattı ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Hayatım boyunca, bir evlat, kız kardeş ve arkadaş oldum. Sevgi ve saygı gördüm, çoğu kişiden daha mutlu bir hayatım oldu.” Duraksadı. “Ama hiç kimsenin dengi olmadım. İstedğim şeyler için savaşıırken bile hiç tercih şansım olmadı. Hep etrafımda olan biri, babam ya da kardeşim veya arkadaşım ne yapacağımı söyledi. Neye sahip olacağımı. Kim olduğumu.”

Adamın gözlerine baktı, amber alevleri kadına tereddütsüz bakıyordu. “Sonra seninle tanıştım. Ve başından beri bana tercih sundun. Bana ne istemem gerektiğini hiç söylemedin. Ne yapıp yapamayacağımı. Beni dengin yaptın.” Gülümsedi.

Whit kaşlarını çattı. “Sonra da bunu senden aldım.”

Kadın başını evet anlamında salladı. “Ve yarın, rakip olacağız. Ama gerçek şu: Eğer dengin olmasam rakibin de olamam. Eğer senin... dengin olmasam.”

Hattie ellerini onun göğsüne yerleştirdi ve avcunun altındaki kalp atışlarıyla kendisini güçlü hissetti. Ve delirmiş gibi, her konuda birbirlerinin dengi olmanın nasıl olacağını merak etti.

Önemi yoktu. “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.” Adamı öpmek için uzandığında o da öne hamle yaptı. “Beni bekâretimden kurtar.”

Whit konuşmak yerine kadının talep ettiği öpücüğü verdi. Boynundan göğüslerine ulaştı ve oradaki gergin uçlarda oyalanınca kadın onun saçlarını tutarak daha fazla öpmesi için başını kendine bastırdı. Öpücükleri yavaş ve sakindi, kadının içine alevler salıyordu.

Hattie bacaklarını açtı ve Whit aralarına yerleşti. Bu hisle ikisi de nefesini tuttu, adamın sertliğinin başı kadının yumuşaklığının önündeydi. Whit kendini tuttu, onun hiçbir yerine temas etmiyordu, ağırlığını kuvvetli kollarına vermişti. “Bunu hiç yapmadım,” diye fısıldadı.

Kadın gülümsedi. “Sana inanmıyorum.”

Adam başını iki yana salladı. “Bu şekilde değil. Bu kadar önemli değil. Bu kadar önemli bir hedefle değil.” Kendini kadının içine ittirdi, sert uzunluğu mükemmel sıcaklığını ittirince Hattie nefesini tuttu. “Bunu hatırlamanı istiyorum.”

“Hatırlayacağım,” dedi kadın, ellerini onun kalçasına götürerek. “Nasıl hatırlamam?”

Adamın görüntüsünü nasıl unutacaktı? O güzel yüzünü, alev alan gözlerini, vücudunun biçimli sıcaklığını?

“Peki, aşkım,” dedi adam. “Bunu iyice hatırlamanı istiyorum.”

Hattie ona uzanıp ellerini saçlarına doladı ve gözlerinin içine baktı. “Hatırlayacağım. Bunu nasıl unutabilirim? Bana nasıl baktığını? Sanki ben...”

Güzelmiş gibi.

Mükemmelmış gibi.

“... Değerliymişim gibi.”

Whit bir küfür savurup onu öptü, dili yavaş ve derin hareketlerle kadıninkine dolanıyordu. Sonra çekildi ve alnını onunkine yasladı. “Sen değerlisin Hattie. Sandığından çok daha fazla.”

Bunu söyleme. Bu şekilde söyleme. Alabileceğimden fazlasını istememe izin verme.

Sanki Hattie bunu çoktan yapmamıştı.

Sanki Hattie kendisi için çok fazla olan bu adama âşık olma hatasına çoktan düşmemişti.

“Değerli olmak istemiyorum,” dedi yavaşça. Değerli şeyler sevilmezdi. Değerli şeyler korunurdu. O, adamın yanından ayırmaya katlanamayacağı şey olmak istiyordu. Sevilmek istiyordu. Yanında eskimek istiyordu.

“O zaman ne?”

Hattie laflarını yuttu. “İstenmek istiyorum.” Kendini adama yaslayınca ikisi de homurdandı ve Whit içine kaydı. Bir daha.

Whit onun gözlerine bakıyordu, adamın gözlerindeki gerçek, kadının nefesini kesti. “Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim.”

Kadının elini onun vücudunda gezdirerek, “Kanıtla,” dedi.

Whit de söyleneni yaptı, nazikçe Hattie’nin içine kaydı, daha başlangıçta, geniş sıcak başıyla kadını doldurmuş, onu en tuhaf, en leziz şekilde genişletmişti. Yaşadığı hisle Hattie’nin gözleri kocaman açıldı ve adamın altında kıvrandı. “Bu... bu...”

Tekrar hareket edince adam gürledi. “Siktir. Bu çok güzel. Çok yumuşaksın. Çok ıslaksın.” Whit bir elini onun kalçasına götürdü, parmakları oradaki kıvrımı kavradı ve hareketlerini kolaylaştırmak için kalçasını yukarı kaldırdı ama hareket etmedi. Adamın güzel gözleri Hattie’nin suratına endişeyle bakıyordu. “Nasıl hissediyorsun?”

Kadın gülümsedi. "Canımın yanacağını sanıyordum?" Adam öne eğilip onu öptü. "Asla canını yakmaması gerekiyor, anladın mı? Muhteşem hissettirmesi gerekiyor." Hattie tekrar kıvranınca Whit dişleri arasından, "Tanrım. İşte böyle," dedi.

Hattie sırtıttı. "Dahası var mı?"

Adamın endişesi şaşkınlığa dönüştü. "Ben... ne?"

"Bana fazlası olduğu söylendi. Var mı?"

Şaşkınlık yerini kavrayışa bıraktı. Sonra da kahkahaya. "Evet, leydim. Dahası var."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Ve bana gösterecek kadar nazik misin?"

Hattie bir an çok ileri gittiğini düşündü. Sonuçta cinsel birliktelik ciddi bir eylem olmalıydı, hep öyle düşünmüştü. Ama şimdi ciddi olması gerekiyor gibi görünmüyordu. Şimdi eğlenmeli olmalı gibi görünüyordu. Keyfi çıkarılmalı gibiydi...

Whit de ona katılıyor muydu?

Adamın dudağının bir kenarı galibiyet kazanmış gibi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Daha fazla," dedi kadının içine yavaş ve sakın hareketlerle girip de kınına oturana kadar, nefes alışları az önce bir kavgadan çıkmış gibiydi.

Hattie hissettikleriyle derin bir nefes verdi, bütün ve dolu hissediyordu. Ne tamamen rahatsız ne de tamamen rahat bir histi.

"Hattie," dedi Whit onun yüzüne bakarak. "Konuş benimle, aşkım."

"Ben..." Kadın düşünür gibi duraksadı. Sonra, "Ya da ben şöyle..." Kalçalarını kaldırıncaya kadar adam biraz daha içine kaydı ve Hattie, "Ahh," diye inledi.

"Hımm," diye mırıldandı adam. "Ben de bunu düşünmüştüm."

Hattie aynı şeyi tekrarladı, küçük bir itme. “Bu çok...” Ve Whit ona yardım edince tekrar, “Ah,” dedi.

Adam bir küfür savurdu. “Hoşuna gitti.”

Kadın gülümsedi. “Nereden anladın?”

Whit onun gözlerine baktı, bakışları günah doluydu. “Bu işte sır olmaz. Hissedebiliyorum.” Kalçalarını kadına doğru ittirdi ve nefesini kesene dek eğilip boynunu yaladı. “Bu leydi küçük darbeleri seviyor.”

Evet öyleydi. Hem de çok. “Peki bu beyefendi?”

Adam onun dudağını oyalanarak öptü. “Sen ne seviyorsan ben de onu seviyorum.”

Ne hoş bir sözdü bu.

Hattie bunu söyleyemeden Whit konuşmaya başladı. En iyi tarafı buydu, hissettikleri muhteşemdi ama adamın kendisiyle konuşmasının verdiği zevk bambaşkaydı.

Özellikle de skandal laflar ettiğinde. “Etrafımdaki darlığına bayılıyorum, inanılmaz sıkı,” dedi, son kelimeleri sanki kendine söylemişti. “Şöyle yaptığımda gözlerinin dönmesine bayılıyorum.” Kadının sinirlerine temas edecek kadar içeri ittirdi. “Öpücüklerim için aralanan dudaklarına ve bedenimde sıkıştığın ellerine bayılıyorum.” Tekrar ittirdi ve tekrar, tekrar... Kadının nefesleri çığlığa döndü ve bunun asla bitmesini istemedi.

Ve bitmedi. Whit daha net darbelerle daha derinlere gitti, sonunda kadınla bir oldular ve birbirlerinin zevklerini keşfederken vücutlarından terler süzüldü.

“Ama en çok sevdiğim şey...” Adam duraksadı ve bir elini aralarında aşağı, daha aşağı indirerek Hattie’nin sancılı zevk noktasını buldu. “...gelmeni sağlamak.” Kadının merkezindeki o filiz üzerinde yavaş, sakın daireler çizerek onu kısa ve yumu

şak darbelerle hassas hale getirdiğinde, Hattie tekrar kıvranmaya başladı.

“Senin de hoşuna gidiyor,” diye gürlledi adam.

“Hem de çok,” diye kabul etti, bu onayın onu da sarsması hoşuna gitti. Kadının dudaklarını çaldı ve neredeyse tamamen içinden çıkana dek geri çekildi. Hattie onun kaybıyla ağlayacağını düşünüyordu ki tekrar, yavaşça içine döndü. Bu muhteşem hisle gözleri kocaman açıldı. “Tekrar.” Whit’in başparmağı da iş başındaydı. “*Tekrar.*”

“Benim açgözlü kadınıam.”

Sana aç, demek istedi. Senin her şeyine. Senin her parçana. Birlikte olabileceğimiz her şeye... Ama dilini tuttu ve onun yerine. “Açgözlüyüm. Beni sen böyle yaptın,” dedi.

Whit onaylar gibi homurdandı. “Sana istediğin her şeyi vereceğim.”

Evet. “Hepsini mi?”

“Her birini.” Şimdi daha sert, daha derine hareket ediyordu, parmakları da kadının arzuladığı yerde çalışıyordu ve artık hiçbir şey tuhaf gelmiyordu. Şimdi mükemmel hissettiriyordu. Whit mükemmeldi. “Seni zevk içinde görmekten güzel bir şey yok, aşkım, hiçbir şey daha yumuşak değil, hiçbir şey daha tatlı değil... hiçbir şey daha...”

Adam hissettikleriyle lafını unuttu ama Hattie yine de duydu.

Mükemmel.

“Daha fazla,” dedi kadın, aklına bir tek bu geliyordu.

“Hepsi,” diye yanıtladı ve bu muhteşemdi. Birlikte mükemmeldiler. Ve işte oradaydı, bıçağın ucu gibi bir gerilim, daha yakına geliyordu, daha, daha... Hattie gözlerini kapattı, sırtını adama doğru kaldırıyordu. Whit ona istediği her şeyi veriyor, sözünü tutuyor, onun her yeriyle ilgileniyordu. Hattie’nin gö-

zünün önüne baloda dans ederlerken adamın kendisini kollarına aldığı ve bu lütfu ona verdiği andaki görüntüsü geldi.

Ve şimdi bunu tekrar hissediyordu. Adamın sakın, muhteşem darbeleriyle kalçalarının yumuşak baskısı, ona artık altındaki yerçekimini unutturana kadar gitgide yükselen o halini hissettiriyordu.

“Lütfen,” diye bağırdı, ona sadece Whit’in verebileceğini bildiği rahatlama için çaresizdi.

Ve adam güreledi, “Benim için gel, aşkım,” dedi, daha derine, tek ve çarpıcı bir darbeye itti. Başparmağıyla bir, iki, üç kere okşayınca... “Şimdi.”

Kadın bu temasta kendini kaybetti. Onun hareketlerinde. Kendisinde. İçinde zevk isyanları çıkıyordu, o kadar yüksek hissediyordu ki beraberinde korku da geliyordu, o yüzden adama tutundu. Whit onu kollarına aldı ve kısık sesle kulağına, “Al onu. Bu senin. Sadece senin,” dedi.

Hattie de ona kendini bastırarak, sarsılarak, adamın sert uzunluğunu tekrar tekrar içine alarak tükenene dek söyleneni yaptı ve sonunda Whit güçlü kollarıyla onu tutup korudu. Akli başına geldiğinde iç çekti, daha önce hiç olmadığı kadar muhteşem biçimde doymuştu.

Adam yanağına bir öpücük kondurdu ve onu kenara çekip yanına yatırdı, Hattie ona sokulup muhteşem kalp atışlarını dinledi. Eğer bekâretten kurtulmak böyle bir şeyse, neden herhangi birinin diğer düzenli hayatı seçtiğini kesinlikle anlayamıyordu.

Belki adamı yarından önce bunu bir kere daha tekrarlamaya ikna edebilirdi. Tekrar rakip olmalarından önce. Ve bu düşüncesi sona ulaştığı an başka bir şey düşündü; *belki de rakip olmak zorunda değillerdi*. Belki de sahip olmadığını düşündüğü her şey tekrar oyuna girmişti.

Sonuçta aralarında yaşanan şey sıradan değildi. Eğer öyle olsa, insanlar neden yatak odalarından çıkacaktı ki?

Belki birbirlerini sevebilirlerdi.

Bunu düşününce gülümsedi, adama doğru yanaşıp bacağının onunkinin üzerine koydu. Aniden fark ettiği şeyle kaskatı kesildi.

Adam daha gelmemiştir.

Karşısında hâlâ sert ve sıcak halde yatan Whit'e uzanınca, içinden soğuk bir belirsizlik geçti. "Whit..."

Daha yakınına gidemeden adam elini tuttu. "Yapma."

"Ama sen..."

Adam kalçasındaki elini kaldırıp öptü. "Bu senin içindi. Benim için değil."

Hattie olduğu yerde dondu, dakikalar önce yaşadığı rahatlaşma hissi gitmiş, yerine kafa karışıklığı ve daha tehlikeli bir ima gelmişti. "Ama sen neden..."

"Sen vücudu istedin, Hattie," dedi. "Geleceği değil."

Kadın başını iki yana salladı. "Gelecek mi?"

Vücut. İş. Ev. Servet. Gelecek.

Adam homurdandı.

"Homurtu yok. Şimdi olmaz," dedi Hattie rahatsızlığı artarken. "Sen neden..."

Ah Tanrım. Hoşuna mı gitmemiştir?

Hattie gözlerini kocaman açtı.

Kadın onu istemediği bir şey yapmaya mı zorlamıştır?

İçinde şüphe çanları çaldı, peşinden panik ve dehşet gelince Hattie doğruldu, üzerini örtmek istiyordu. Bu durumu nasıl da yanlış anlayıp adamın keyif aldığını sanabilmişti?

Onun keyif aldığını sanmıştı çünkü kendisi baştan sona keyiften coşmuştu.

Çünkü onunla olan aşkında kaybolmuştu.

Hayır. *Onunla* değildi.

Adam onu istemiyordu.

Hattie bu düşüncelerle gözlerini kapattı ve aşağılanma peşinden geldi. “Gitmem gerek.”

Whit de yerinde doğruldu. “Hattie.”

Kadın başını iki yana salladı, gözyaşlarının tehdidini hissedebiliyordu. Ah, hayır. Onun ağladığını görmesine izin veremezdi. Bir eline pantolonunu aldı ve gömleğini bulmak için ikili koltuğun arkasına gitti. Çizmelerini alınca bütün önemli yerlerini örtbildiği için şükretti. “Çok teşekkür ederim... hizmetin için.”

“*Neyim için?*” diye sordu Whit hemen ayağa kalkarak.

Hattie daha hızlı giyinmeye başladı. “Bu öyleydi, değil mi? Yani sen...” Elini onun hâlâ belli olan ereksiyonuna doğru salladı.

“Hattie...” Adam ona doğru yöneldi ama sonra durdu. Kendini topladı. “Hamile kalmanı istemedim.”

Hattie ona döndü, ağzını bir an açıp tekrar kapattı. Soru sorma sırası kendisindeydi. “Ne?”

“Sen itibarının bozulmasını istedin. Bütün hayatının değil,” dedi. “Çocuğun olmasını istemedim.”

Çocuk.

Hattie’nin gözünün önüne koyu renk saçlı ve amber gözlü bir oğlan geldi. Kocaman gülüşlü ve yanağı gamzeli bir kız. “Bir çocuk hayatımı mahvetmez,” dedi. “Asla böyle bir şey düşünmem.” Bu sözlerle kendisi de şaşırdı, bunları hiç tam anlamıyla düşünmemişti ama sanki başından beri aklımdaydılar.

Sanki doğduğundan beri bu adamla geçireceği hayatı hayal ediyordu.

Ama önemi yoktu.

Ayrıca hamileliği önleyip zevk yaşamanın başka yolları da vardı. Fransız kılıfı mesela. Bir keresinde bir baloda leydileri konuşurken duymuştu, o zaman kulağa anlamsız tuhaf gelmişti ama bu akşam daha... heyecan verici duruyordu.

Eğer Hattie bu çözümü *duyduysa*, Whit'in de *kullanmasını* beklerdi.

"Bir çocuk seni bana bağlar," diye yanıtladı. "Ve buna izin veremem."

Bu sözleri canını yaktı. Bunu düşünmemiştii bile. Bir çocuğun annesi olurdu. Ve adam bunu istemiyordu. Mantıklıydı tabii. Neden isteyecekti? Bir anlaşmadan fazlası olarak görmediği bir kadın. Bir uzlaşma. İstemediği bir kadın.

Whit onu istemiyordu.

Bunu az önce kanıtlamamış mıydı?

"Ben babasız büyüdüm," diye ekledi. "Bir annenin tek başına ne kadar zor geçim sağladığını bilirim. Bunu sana asla yapmam. Ya da bir çocuğa."

Hattie başını iki yana salladı. "Yapacağını asla düşünmedim."

Adam söyleyecek bir şey arar gibiydi. "Senin gibi kızlar benim gibi adamlarla evlenmez, Hattie. Buranın çamurunda, her gün o pis kokuyla büyümüş adamlarla."

"Ne kadar da deli saçması bir laf," dedi Hattie, sözler dururamadan ağzından dökülmüş, ikisini de şaşırtmıştı. Ama çok öfkeliydi. "Seninle evlenmemem için binlerce sebep var ve nerede büyüdüğün listeye bile giremez," dedi ve bu doğruydı. Hattie bu adamdan yüksek pozisyonda doğup, karakter olarak çok daha aşağılarda yaşayan adamlar tanıyordu. Bir çizmesini giydi. "Geçmişinde hiçbir sorun yok."

“Geçmişin her şeyi sorun. Yüzüme bir bak, Hattie. Morluk yarma daha büyük olacak.”

“Ve bunu tercihen aldın, şans eseri değil. Bir an bile sana acıdığımı sanma, Saviour Whittington.”

Adam donup kaldı. “Bana asla böyle seslenme.”

“Neden?” dedi Hattie ikinci çizmesini giyerek. “Beast’in arkasından çıkıp da bir erkek gibi dünyayı karşına almaktan mı korkuyorsun?”

Kadına gözlerini kısarak baktı. Güzel, istediği kadar ters bakabilirdi. Ondan korkacak değildi. Nasıl olurda hem onu hem gecesini böyle bozardı? “Sana âşık olamam,” dedi, sözler adamdan gelen işkence gibiydi.

Sözler soğuk bir tokattı ve zaten hissettiği utancı ikiye katlıyordu. Kadın bunu elbette biliyordu. O âşık olunacak biri değildi. Seks yapılacak kadın bile değildi.

Bizim bildiğimiz Hattie.

Utançtan ölmeden ya da şu meşhur bıçaklardan birini bulup da bu adamı bıçaklamadan buradan gitmeliydi. “Bana âşık olmanı istemedim senden,” dedi, adamın yalanı fark etmemesini umarak. “Zaten bunların bir önemi yok. Olmayacağını netleştirdin. En azından içimizden birinin bu akşamki olaylardan etkilenmeden davranacağına memnunum.”

Whit ellerini kendi saçlarında öfke ve bıkkınlıkla gezdirirken Hattie bu hareketle gerinip gevşeyen kaslara bakmamak için kendini zorladı. Neredeyse başaracaktı. “Etkilenmemiş değilim.”

“Hayır. Elbette değilsin,” dedi ceketini giyip sonunda tamamen üstünü kapattığı için memnun olarak. “Herkes cinsel birliktelik sırasında kendini kaptıran erkeklerin genelde sonunu getiremediğini bilir.”

Adamın kıstığı gözlerinden öfke ve şaşkınlık geçti. “Görevi tamamladım, Leydi Henrietta. Yanlış saymadıysam üç defa.”

“Ama ben tamamlamadım!” diye bağırdı, kendisini tam bir başarısız gibi hissediyordu. Tanrı aşkına, adamın ona sunduğu bütün o zevkten sonra aynısını ona yapamaz mıydı? Hattie bu kadar mı arzulanamaz bir kadındı ki onu neredeyse öldüren zevki bu adam öylece göz ardı edebiliyordu?

Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı.

Adam cevap vermeyince Hattie bu sessizliği, bıkkınlığını öfkeye çevirmek için kullandı. İçinde hiddet dalgaları dolaşıyordu ve utancını yok etmesinden memnun oluyordu. “Keşke böyle olacağını bilseydim. Geneleve dönerdim.”

Whit homurdandı. “Bu da ne demek?”

“En azından orada anlaşmanın bütün şartlarını bilirdim.” Duraksadı. “En azından orada angarya gibi hissettirilmeme imtiyazına para verirdim.”

Adamın çenesindeki kas tekrar tekrar attı. “Bu akşamın hiçbir yanı angarya değildi.”

Hayatında hiçbir şeye bu kadar inanmak istememişti.

Hattie’nin dudakları titremeye başladı. Hayır. Eğer onu ne kadar incittiğini gösterirse, yazıklar olsun ona. Cebine uzanıp sabah koyduğu şekeri tuttu. “Evet, şimdilik bitti.” Paketi kanepeye attı. “Hoşuna gideceğini düşünmüştüm.”

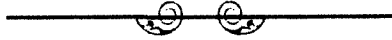
Whit bakmadı.

“Peki o zaman,” derken, içi yine ihanetle doldu. Daha ateşli. Daha öfkeli. “O zaman rakibiz.”

Sessizlik.

Hattie başını sallayıp kapıya yöneldi.

Bölüm Yirmi Bir

“Beast.”

Whit durduğu sessiz köşeden Sedley Shipping ofisinin yüksek çatısına bakınca birkaç adım ilerideki Devil’ı gördü. Kardeşi belli ki adından fazlasını söylemiş ve yanıt bekliyordu. Ama Whit önündeki sokağa fazlasıyla odaklanmıştı. Aşağıda belli ki işletmeden son maaş çeklerini almak için gelip giden rıhtım işçileri ile yeni sahiplerine hazırlanmak için girip çıkan bir düzine Sedley çalışanı vardı.

Adamın tepelerinde kazancını incelediğinden habersizdiler.

Burayı aldığı için kendisinden nefret ettiğinden de.

“Beni nasıl buldun?”

“Çalıştırdığımız bütün gözcüleri Ewan’ın peşinden gönderdin. Buraya geleceğini bilmediğimi mi sandın? Ona bakmaya?”

Hattie.

Onu evinde yalnız bırakıp gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti, kadın varlığının hayaletiyle bütün evi sistematik olarak mahvetmişti. Artık evde hiçbir şey yapamıyordu, onu düşünmeden ne yemek yiyor, ne banyo yapıyor, ne de lanet bir mum

yakıyordu. O bademli pasta gibi tadını ve günahkâr bakışlarını tekrar yaşamadan duramıyordu.

O yüzden de üç gündür eve gitmemişti.

Onun yerine kadını izlemişti. Üç gün önce evden çıktığı andan itibaren aradaki mesafeyi koruyarak onu Mayfair'deki evine, Docklands'a, depoya ve Nora'nın faytonuna kadar izlemişti.

Sanki Whit onu incitmemiş gibi omuzları ve başı dik yürürken izlemişti. Sanki Hattie'nin Yılı'nı kadının anlayamayacağı ve sadece onun bir canavar olduğunu düşündürecek biçimde, kesin surette mahvetmemiş gibi.

Çünkü Hattie'ye doğruyu söyleyemezdi. Eğer söylerse, o küstah savaşçısı Ewan'ı kendi aramaya koyulurdu. Ve Whit bu riski alamazdı.

O yüzden haberi olmadan kadını izleyip güvenliğini sağlıyordu. Ewan'm tehdidini başaramaması için uğraşıyordu.

Ve bu korkunç bir cezaydı çünkü Ewan'ın onu inciteceğini biliyordu. Bu, onu kaybetmekten beterd. Onun yumuşak teninin, sessiz kahkahasının, tadının, altında gelmesinin hissettirdiklerinin ve içinde kalıp onun zevkini paylaşmak yerine kendisini çekmek zorunda olmasının hatırasından da daha kötüydü.

Ve nasıl oluyorsa, onu bekâretinden kurtardığı eylem sırasında –kadına fazlasını değil sadece istediği şeyi verdiği eylem– pişmanlık duyan o değil Whit olmuştu.

Çünkü Hattie Sedley önünde çıplak kaldığı an adamın tek isteği onu sonsuza dek yanında tutmak olmuştu.

Ama bunu yapamazdı. Onu koruyamazdı.

Devil çatıda yanına geldi. “Kadın içeride mi?”

Whit cevap vermedi.

“Çocuklar bana bütün gün burada olduğunu söyledi.”

“Kadın da öyle.” Bu sabah erkenden gelmişti, gün ışığı gibi görünüyordu. Binaya girmiş ve hiç çıkmamıştı, Whit de beklemişti. Sabit kalmak ve belirsizlik kötü bir sınavdı, aynı cehennemden dışarı yürüyen Orfe gibi. “Ewan’ı bulduk mu?”

Devil gözlerinde hüznle başını iki yana salladı. “Hayır. Ama çatılar izliyor. Eğer rıhtıma gelirse, onu bulacaklar.” Devil ayağa kalktı ve yanma geldi. “Ve sen de senin leydiyi izliyorsun.” *Benim değil.* “Ona zarar veremez.”

Boş bir vaatti. Ewan tuttuğu yasla vahşileşmişti, aklı başında değildi. Ve Whit onu anlamaya başlamıştı. “Onu bulmadan olmaz,” dedi. “Ewan’ı bizzat ben öldüreceğim.”

“Ve leydini mi alacaksın?”

Hayır. Hattie’yi tehdit ettiği için Ewan’ı yok edecekti. Ama bu bir şeyi değiştirmezdi, her zaman yeni bir düşman olacaktı. Yeni bir tehdit. Ve Hattie’yi asla güvende tutamazdı. Tekrar sokağa baktı, gülümseyerek depodan ayrılan bir çift rıhtım işçisini izledi.

İçinde kıskançlık peyda oldu. *Hattie’yi görmüşler miydi?*

Devil, Whit’in tam yanına geldi, çatının ucundaki alçak duvara doğru eğildi. Kardeşler uzun dakikalar boyunca sessiz durdular ve birisi görse biri uzun ve ince, diğeri iriyarı olan bu ikisinin kuvvetine hayran olurdu. “Onu sonsuza dek izleyemezsin, Beast.”

Ama izleyebilirdi. Kadını Mayfair’de, ondan uzakta yeni bir hayat kurana dek izleyebilirdi. Başka bir geleceğe çıkan yeni bir yol bulana kadar izleyebilirdi. Başka bir adamla birlikte.

Bunu düşününce yumruklarını sıktı, en iyisi olduğunu bilse de bu ihtimalden nefret etti.

Başka bir adam, Whit’in istemese de getirdiği tehlikeden onu kurtarabilirdi.

Yutkundu, aşağıda binadan ellerinle kolilerle çıkıp onları Hattie'nin babasının at arabasına yükleyen iki adamı izledi. "Ne istiyorsun?"

Devil bastonunu ayakkabısına vurdu. "Jamie'nin sağlık raporu temiz çıktı. Doktor çalışabilir dedi. Sevkiyat ekibine katılmak istiyor."

"Hayır." Whit son gördüğünde çocuk yan tarafından vurulmuş ve ölüm döşeğindeydi, şimdiden sağlığına tam kavuşmuş olamazdı. Doktor ne kadar başarılı iş çıkarsa da... Jamie'nin tam kapasitede olduğunu kendi gözleriyle görmeden işe başlatmayacaktı. "Sevkiyata hazır olana kadar depoda çalışacak."

Devil tamam anlamında başını salladı. "Ben de öyle söyledim. Hoşuna gitmedi."

"Beni görmesini söyle."

"Herkesin koruyucusu," dedi Devil atkısını boynuna sararken. "Tanrım, soğuk." Whit cevap vermemeyince, "Bu akşamın yük arabaları hazır," diye ekledi. Limanda buz ve alkol, iskambil kâğıdı ve cam dolu gemileri vardı, depoya taşınmak, sonra da Britanya'nın geri kalanına karayolundan dağıtılmak üzere hazırlardı. Bu gece gemiyi boşaltmak için yarım düzine at arabası limana git gel yapacaktı.

"Temiz iş," dedi Whit saatlerini cebinden çıkararak. *Altı buçuk*. Rıhtımın üzerindeki çatılara baktı. Bir dizi gemi sakin duruyor, akşamüzeri güneşinde parlıyordu. "Buz ne zaman taşınacak?"

"Nik erimeyi kontrol ediyor ama iki gündür su akıtıyor. Akşam on buçuğa müsait olan bütün hamalları ayarladık." Devil nehrin ötesini, bulutların gri ve meşum olduğu yeri işaret etti. "Görünüşe bakılırsa bulutlar da üzerimizi örtecek. Bir hafta tutarız." Duraksadı. "Taşımanın güvenli olduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum."

Soru şuydu; Ewan mallara saldırır mıydı?

“Malların peşinde değil. Hiç olmadı.” Devil sessiz kaldı ama bastonunu yine yere vuruyordu. “Ne diyeceksen de.”

“Ewan’dan endişeli değilim.”

Whit homurdandı. “Bunun anlamı ne?”

“Piçlerin yumuşadığını söylüyorlar, Beast bir hanım bulduğu için.”

Bir hanım buldum. Sonra da kaybettim.

“Eğer yumuşadığımdan endişelendilerse, gelip beni bulsunlar.” Tekrar Sedley deposuna baktı. “İşimizi çeşitlendiriyorum.”

“İş için mi, şahsi mi?”

“İkisi de,” dedi Whit yalan söylediğini bilerek. “Onu güven-de tutuyor. Biz de artık...”

Devil bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Bilmiyorum. Konserve somon ya da tomurcuk lale sevkiyatı yaparız.”

“Deli saçması. Sen lale tomurcuğu hakkında ne bok bilirsin?”

Whit hakaretlere gözünü kısarak baktı. “Sözlerimin deli saçması olduğunu duymaktan bıkmaya başladım.”

Devil’in iki kaşı da kalktı. “Aa? Benden başka kim sana gerçeği söylüyor?” Devil’in gözleri parladı ve uzun suratında bir gülümseme belirdi. “Sana söylüyorum, kardeşim, onu sevdim.”

Whit kardeşine baktı. “Onu sevme. O, sevmek için burada değil.”

“Âşık olmak için mi burada?”

O tatsız anıyı hatırladı. *Sana âşık olamam*, demişti kadına, o imkânsız hızda giyinip Whit’in mahvettiği gece yüzünden evden gitmeye çalışırken. Nasıl bir gerizekâlı bir kadına seviştikten sonra böyle bir laf ederdi?

Elbette onu güvende tutmanın başka bir yolu olmalıydı. Hakaret etmeden... Tanrım. Kendisini ona ceza haline getirmişti.

Ama sözleri doğruydı. "Başka bir adam ona sahip olduğu için şanslı olacak."

"Neden sen değil?"

Devil'a ters ters baktı. "Ewan onu tehdit etti, Devil. Açık açık."

Devil şeytani bastonunu öne uzattığı ayakkabısına vurarak uzun bir an onu izledi. Sonra da, "Eğer işimizi *çeşitlendiriyor* sak, bu gemiler hakkında konuşmamız gerekirdi."

"Neden?"

"Eh, öncelikle konserve somon ve laleler hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz ama onun dışında, gemiler palamarda yatıyorlar ve bu pek iyi değil."

"Sen gemilere neyin iyi geleceğini nereden biliyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ama şimdi bir filo gemim var ve bizim işe başlamalı, değil mi? Bir gemi uzmanı aramamız gerekebilir." Duraksadı. Sonra, "Gemileri seven kimseyi tanıyor musun?" diye sordu.

Whit o zaman kardeşine döndü. "Benden ne istiyorsun?"

"Yüzüne gözüne bulaştırdın," dedi Devil.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Whit sebepsiz yere kardeşinin suratına yumruk atma isteğini bastırdı. "Onu *öldürmekle* tehdit etti."

"Sen de kadından işini çaldın. Erkeklerin günahları yüzünden onu cezalandırdın, tanıdık geliyor." Felicity'ye âşık olmadan önce Devil'in planı da buydu. "Tanrım, kadınlar uğruna yaptıklarımız..."

"Siktir," dedi Whit. "Onu başka nasıl güvende tutacaktım?"

“Tutmayacaksın,” dedi Devil. “Güvende tutmak onu kilit altına almak demek. Ve hayatta bir bildiğim varsa, o da kadınların kilit altında durmadığı.”

“Çok zeki bir kadın. Ve bu işletme onun olmalı. Daha başından beri o yönetmeliydi ama babası ona vermedi.”

Devil başını bir kere öne salladı. “O zaman bırak da kocası versin.” Daha kardeşi, “Evlen onunla,” diye ekleyemeden Whit yumruk yemişe döndü.

Kelimelerin kardeşinin ağzından çıkışında, sanki Whit basit bir çözüm olan evliliği aklına getirememiş gibi bir ironi vardı. “Cevap ver. O seni istiyor mu?”

Sessizlik.

“Ah. Demek *bu* yüzden işletmeyi satın aldın.”

“Hayır!” dedi Whit, zihninin gerisinde yatan gerçeğe direnerek. “İşletmeyi onu güvende tutmak için satın aldım. Konuştuğumuz gibi.”

“Kendimi tekrar etmek zorundayım: Deli saçması.” Devil sırttı. “İşletmeyi Henrietta Sedley için aldın. Hani biz çocukken, bütün gün ona baktı diye kızın dikkatini çekmek için aldığın kek gibi.” Devil bu hatırayla duraksadı. “Neydi adı?”

“Sally Sasser,” dedi Whit, hemen savunmaya geçerek. “Ve keki ona verdim!”

“Ama ona sadece yürüyüşe çıkmayı falan teklif etmek yerine dikkatini çekmek için keki almıştın. Aptalın teki gibi.”

“Sen neredeyse spor olsun diye karının iffetini kirletecektin,” diye hatırlattı Whit.

“Aha!” Devil sırttı. “Yani o kadınla evlenmek istediğini kabul ediyorsun.”

Sana âşık olamam.

O kadın sadece önemseyeceği yeni birisiydi. Koruyacağı yeni birisi.

Kaybedeceği yeni birisi.

“Öyle bir şeyi kabul etmiyorum,” dedi Whit, bıktığı her halinden belliydi. “İşletmeyi onu Piçler’den uzaklaştırmak için aldım. Aldım çünkü böylece güvende olacak.”

“Tamam. Peki niye satmadın?”

“Çünkü daha bir hafta önce aldım.”

“Yoo. Niye satmadın, kardeşim?”

Whit duraksadı.

Onun için.

Tanrım. Whit elini suratından geçirdi.

İşletmeyi ona saklıyordu. Çünkü Whit’e gemicilik işletmesi istediğini söylemişti. Ve Whit ona istediği şeyi vermek istiyordu.

Çünkü umut lanet bir sürtüktü.

“İşte bu kadar.”

“Siktir git,” dedi Whit. “Felicity için neleri batırdığını anlayana kadar, neredeyse bir sahada ölecektin.”

“Ama sen burada sağ salim oturuyorsun. Sana sunduğum bilgelik için bana teşekkür etmelisin.” Devil sırıttı. “Şimdi bana her şeyi nasıl eline yüzüne bulaştıracağını anlat da senin büyük, akıllı kardeşin olarak irfanımı paylaşayım.”

“Aynı gün doğduk.”

“Evet ama benim ruhumun daha akıllı olduğu açık.”

“Defol git.” Devil kıpırdamayınca aralarında sessizlik oldu ama Whit etraftaysa sessizlik asla sadece sessizlik olmazdı. Sessizlik bir fikirdi, hızla düşünürdü. Sonunda, “Benim için fazla iyi,” dedi.

Devil'in gözlerinde inkâr yoktu. Mizah da yoktu.

"Ben onun hak ettiklerine hiç benzemiyorum. En beter adamdan piç olarak doğmuş, Holborn'da tek odada, sonra da çukurun pisliği ve dövüşünde büyümüş bir adamım." Duraksadı. Sonra da, "Ve Ewan. Hattie'den böyle gölgelerde yaşamasını isteyemem," dedi.

Devil bir kaşını kaldırdı. "Henrietta Sedley'in birinin gölgesinde yaşayacak türde bir kadın olduğuna emin değilim. Senden çaldığı bıçakla Michael Doolan'ı neredeyse hakladığını duydum."

Whit kaşlarını çattı. "Herifi parçalara ayırmaya hazırdı."

Devil sırtıttı. "Neyse ki sen çıkagelmişsin."

"Konuyu değiştirme," dedi Whit. "O bizim gibi değil. Kirli dövüşmüyor. O kadar temiz ki, Hattie'ye dokunursam onu da pisliğe sürüklemeyeceğimi hayal bile edemiyorum."

"O kadar yukarıda ki, onu göremiyorsun bile," dedi Devil sakince. Sözleri hatırlarla doluydu.

"Evet," dedi Whit, aşağıdaki boş sokağa bakarak.

"Peki hanımefendi ne diyor bu işe?"

Bunu nasıl unutabilirim ki? Kadın aralarındaki şeyin farkında mıydı? Ne kadar nadir olduğunun? Önemi yoktu çünkü Whit bunu bozmuştu. Kadına kendisini angarya gibi hissettirmişti.

Sanki ömrünün sonuna dek kalan günlerini kadının verdiği zevki aramak için harcamayacakmış gibi.

Sana âşık olamam.

Bana âşık olmam istemedim senden.

"Ona anlattın mı?" diye düşüncelerini böldü Devil. "Geçmiş?"

Kardeşinin gözlerine baktı. “Onun için yeterli değilim.”

Devil sandalyeye oturdu. “Yanılıyorsun ama seni buna asla ikna edemedim. Grace de öyle. Ama beni dinle, kardeşim. Sen içimizde en iyisisin.”

Bunları duyunca utanan Whit kafasını çevirdi. “Bu doğru değil. Sizi güvende tutamadım.” Kaçtıkları geceyi düşünerek durdu. “Annemi güvende tutamadım. Hattie’yi de koruyamam.”

Devil iç çekti. “Ewan götün teki ama her zaman aramızda en zeki olan oydu. Ve her zaman her zayıflığımızı bilir.” Bir an durdu, sonra, “Kendimi düğ gibi zannediyordum,” dedi.

Bu itiraf White tokat gibi çarptı. “Onunla ilgin bile yok.”

“Çoğu zaman bunu biliyorum. Ve keşke şunları görebilsen...” Devil’in amber gözleri bıkkınlık ve ısrarla parladı. “Keşke Marwick’in Deli Dükü’nün bu hayatta mutluluğunu ikinci kez tehdit ettiğini ve bu sefer bıçak sırtı olan şeyin çok daha yıkıcı olduğunu görebilsen.”

Hattie.

“Ve son birkaç gündür sadece kendini değil, Hattie’yi de cezalandırdığını görebilsen. Daha da kötüsü, bu tercihi o kadının yerine sen yaptın.” Elini kardeşinin omzuna koydu. “Sen bizim kurtarıcımızdan fazlasısın.”

Whit kaçtıkları geceyi hatırlayınca gözlerini kapattı. “Zor hareket ediyordum. Beni bırakmalıydınız.”

“Hayır.” Devil ayağa kalkıp masanın yanına geldi ve Whit’i omzundan tuttu. “Sen bizden biriydin. Ewan o akşam hepimizin peşine düştü. Kendini kaybetti, düğ öldü. Sen de artık sensiz Grace’le ikimizin hiçbir yere varamayacağını anlamalısın. Artık sensiz buranın bir hiçlik olacağını anlamalısın. Adamların işi, kadınların gururu, çocukların limana her gemi yanaştırdığımızda limonlu dondurması olmazdı. Ve bu senin sayende.

Bunu ben kurmadım. Ben hep fazla öfkeli ve intikam peşindeydim. Bunu *sen* kurdun. Çünkü sen her zaman bizi kolladın. Ve her zaman en iyimiz olacaksın.”

Bir süre sessizlikten sonra Devil, “Henrietta Sedley dünya üzerindeki en iyi kadın olabilir ama bir saniye bile onun dengi olmadığına inanma,” diye ekledi.

Beni dengin yaptın.

Hattie’nin huşu dolu sözleri.

Whit’in inançsızlığı.

“Seni buna ikna edemem,” dedi Devil sakince, elini Whit’in boynuna götürüp alınları birbirine dokunana dek kardeşini kendine çekerek. “Ve ne yazık ki o kadın da yapamaz.”

Whit derin bir nefes aldı. “Onu koruyamam.”

“Hayır.” Devil başını iki yana salladı. “Bu en berbat gerçek. Ama onları sevmek de en iyisi.”

Hattie’yi sevmek.

“Bu güzel görünen anı bozmak istemem ama bir sorunumuz var.”

Kardeşler başlarını kaldırıp çatıdan geçerken ceketi rüzgârda sallanan, yakası sanki Oslo kışındaymış ki kalkık olan uzun ve sarışın Annika’yı gördü.

“Nik!” dedi Devil, Whit’i salıp kocaman sırtarak ayağa kalktı. “Duyduğum dedikodulara inanamazsın.”

Nik ona bakmadı. “Umurumda değil.”

“Yeni bir arkadaş edindiğini duydum.”

Norveçli dimdik durarak, gözleri sorgular gibi bakan Whit’e döndü. “Ona susmasını söyle.”

Whit de birkaç gündür yaşananlar sebebiyle gülümsemeden duramadı. “Yirmi dakika önce Devil buraya geldiğinde sen neredeydin? Ben de aynısını isterdim.”

“Oğlanlardan biri bana dün gece yıldızları göstermek için çatıya hızlı bir sürücü getirdiğini söyledi,” dedi Devil.

Nik boğazını temizledi. “Sizin tecrübesiz suçluların, onun arabasını çalmasını telafi etmek içindi.”

Whit birden anladı. Nik ile Nora. Gerçi Whit, Nik’i suçlamazdı çünkü Nora biraz bile arkadaşına benziyorsa, ona dayanamaması normaldi. Ama şimdi konu bu değildi. “O leydiye söyle, eğer dikkatle sürmeyi öğrenmezse bütün arabalarının tekerleklerini sökerim.”

Nik gözlerini devirdi ve Devil’a baktı. “Brixton mıydı? O çocuğun ağzını tutmayı öğrenmesi gerek.”

“Aslında Brixton değildi,” dedi Devil, dikkatle bastonunu ayakkabısına vurarak. “Ayrıca utanmana gerek yok, bundan bahsetmemin tek sebebi Felicity’yle ikimizin o çatıya pek çok kez çıkmış olmamız.” White baktı. “Belki sen de Leydi Henrietta’yı oraya götürmelisin.”

Hattie’yi çatıya çıkarıp da onunla birlikte yıldızlar altında çıplak uzanma fikri Whit’i perişan etti.

Whit kardeşine kaşlarını çatarak baktı. “Götün tekisin.” Asına döndü, kadının açık pembe yanaklarına hayret etme dürtüsünü bastırdı. “Sorun ne?”

Nik’in gözlerinde minnet belirdi. “Bu akşam rıhtımda yük taşıyacak kırk kişi çalışacaktı.”

Whit evet anlamında başını salladı.

“Ama kırk kişiyi bırak,” dedi, “dört kişi bile yok.”

Whit henüz endişelenmemişti. Kafası karıştı. “Bunun anlamı ne?”

Nik ilerideki rıhtımı işaret etti. “Oralar çok sessiz.”

“Çünkü Whit bütün gemileri satın aldı,” dedi Devil. “Bu konuda onunla konuştum. Halledeceğiz. Konserve somondan anlar mısın?”

Nik bir an kafası karışarak kaşını kaldırdı ama sonra başını iki yana salladı ve asıl meseleye döndü. “Sebebi bu değil. Çalışacak kimse yok.”

Devil küçük bir kahkaha attı. “Bu imkânsız.”

“Yemin ederim yok,” dedi Nik. “Rıhtımda iş yapacak kimse yok. Hiç kanca yok, hiç hamal yok. Ve biz ihtimalleri düşünürken durduğu yerde erimeye devam eden doksan ton buzumuz var.”

“Bütün gün işçileri gördüm,” dedi Whit çenesini sokağın karşısındaki depoya doğru kaldırarak. “Maaşlarını almak için Sedley’nin deposuna girip çıktılar.”

“Öyle olsa bile...” Nik ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Whit’e uzattı. “Rıhtımdaki sevkiyatı taşıyacak kimse yok. Ve tahmin etmem gerekirse, sebebi bu.”

Whit kâğıdı aldı.

Beast,

Yeni işini tebrik ederim.

Seninle çalışacak adam bulma işinde de başarılar.

Cevabımı bekliyorum.

Sevgiler, falan...

Leydi Henrietta Sedley

Sedley Shipping’in müstakbel sahibi.

Whit küçük, şaşkın bir kahkaha atıp Nik’e baktı. “Bunu nereden buldun?”

“Sarita bir saat önce *Siren*’in direğine çivilenmiş halde bulmuş.”

Whit’in kaşları ortada birleşti. “*Siren* ne?”

“Yeni gemilerinden biri.”

“İmkânsız. Kadın geldiğinden beri depodan çıkmadı.”

“Demek çıkmış.” Nik kaşını mektuba doğru kaldırdı. “Onu rüzgârda sallanırken bulduk. Rıhtımda başka ses yoktu.”

Ne zaman palamar yerinde bir gemi olsa, rıhtımlar sırtı kuvvetli ve eli sağlam herkesin kazanacağını bilen adamlarla kaynardı. Whit tekrar nota baktı. “Elimizde hiç hamal yok mu?”

Nik başını iki yana salladı. “Hiçbir yerde. Kendi adamlarımız var ama onlar da gemiyi bu gece boşaltacak kadar hızlı değil.”

Bunu nasıl yapmıştı?

Devil uzun ve yavaş bir ıslık çaldı. “Kadının kirli oynamadığını söylemiştin.”

Whit’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bunu söylemişti, evet. Ama bu kirliydi. Muhteşem ve berbat bir kirlilikti. Kâğıdı buruna götürdü, üstündeki badem kokusuyla mest oldu.

“Kadının korunmaya ihtiyacı yok,” dedi Devil, sözleri mizahtan yoksundu. “Tanrım, bizim *ondan* korunmamız gerek. Gözünün önünde savaş açmış ama senin haberin yok.”

“Senin hatunu kontrol altına almalısın, Beast. Bütün sevkiyatı tehlikeye atıyor; eğer kötü bir şey olursa oradaki şampanya miktarını yenilememizin aylar süreceğini söylememe gerek yok.”

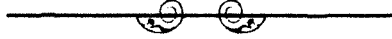
Whit öfkelenmeliydi. Öfkeliydi. Kadın onu yenmek için kendisini tehlikeye atmıştı. Ama aynı zamanda heyecanla titriyordu. Hattie’yi kaybetmemişti. Bu hedefini bulan bir oktu sadece.

Savaşçısının onunla işi bitmemişti.

“Bana rekabet sözü verdi.”

Devil uzun, kısık sesle tekrar ıslık çaldı ve sonra, “İşte bu izlemenin yetmeyeceğinin kanıtı, kardeşim. Eğer onu korumak istiyorsan, tek şansın yanında durmak,” dedi.

Bölüm Yirmi İki

Gemilerin güvertelerinde, babasının peşinde geçen çocukluğundan sonra Hattie nadiren su dışında daha rahat hissedirdi. Hatta söz konusu sular çekilip de Thames'ten görünmeyecek hale gelse de... Hattie geminin pruvasında, ayağının yanına koyduğu fenerle durup siyah nehre baktı ve limanda yükü indirilmesi için bekleyen bir gemi olduğu halde yaşanan sessizliğe hayran kaldı.

Bunu kendisi yapmıştı.

Üç gününe, epey miktar sermayesine ve Sedley Shipping'de çalışırken biriktirdiği bütün iyiliklere ve rıhtımda çalışan her bir kadın ve erkekten kazandığı itibara mal olmuştu ama Hattie bu gece Docklands'taki bütün işçileri kendine bağlayarak, adama peşine düşmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama Whit'in onun için gelmesini istiyordu. Çünkü üç gece önce adamın evinden ne kadar utanç içinde ve aşağılanarak çıktıysa da hâlâ kuvvetli bir hasım olduğunu kanıtlamak istiyordu. Saygıdeğer bir rakip.

Yalan.

Adama ikisinin birbirinin dengi olduğunu göstermek istiyordu.

Sana âşık olamam.

Şansına bu kelimelerle yüzleşmek zorunda kalmadı çünkü tam da o an Whit geldi. Adam daha ağzını açmadan Hattie onun varlığını hissetti, varlığı havayı değiştiriyor, kadını hem nefessiz bırakıyor hem de güçlü hissettiriyordu.

Hattie onunla yüzleşmek için döndü, çenesini kaldırdığı sırada içi heyecanla doldu. Soğuk rüzgârlar eteklerini bacaklarına doluyordu. O an hissettiği kadar güçlü görünmeye çalıştı. Ve güçlüydü. Adam yaklaştıkça daha da güçlendi.

Rakibi.

Dengi.

Daha fazlası. Whit bunu hissetmiyor muydu?

Adamın uzun adımları güvertiyi arşınladı, bakışları tereddütsüzdü. Hattie kıpırdamadı bile ve kısa, muhteşem bir an boyunca sanki zafer kazanmış, sanki Hattie'nin Yılı planları tamamen ters gitmemiş gibi hissetti.

Sonuçta adamı buraya getirtmişti.

Whit, Hattie'nin beklediği yere çıkan merdivenlerin başında durdu. "Bu yaptığın haneye tecavüz."

Hattie kaşını kaldırdı. "Ve sen de beni yoldan çekmek için mi buradasın?"

"Bu benim teknem, Leydi Henrietta."

Kelimeleri net ve kararlıydı, söylendikleri ton ise şüphesiz alaylarca adamı korkutup kaçırırdı. Hattie ise hükmetme arzusu hissetti. "Bu *gemi*..." Düzeltmeyi abartarak söyledi. "...limanda duruyor, boş ve çürüyor."

Adam bıyık altından küfretti ve gökyüzüne baktı. "Tekneler daha bir haftadır benim, şimdiden cenazesini hazırlamaya gerek yok."

“Cenaze hazırlığına hiç gerek yok,” dedi, feneri eline alıp adamın durduğu merdivenlere ilerleyerek. “Eğer onları bana satarsan.”

Adam kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Kendime bağladığım adamlar yüzünden, hani buzlarını taşıması için ihtiyacın olan adamlar. Buraya gelme sebebin.”

Whit tekrar kaşını kaldırdı. “Onları sonsuza dek kendine bağlayamazsın.”

“Onları kendime...” Hattie bir an liman boyunca sıralanmış gemilere baktı ve bu geminin diğerlerinden ne kadar daha suya batık olduğunu inceledi. “...seksen ton civarı buz eriyene kadar bağlayabilirim.”

“Doksan kadar,” diye düzeltti Whit.

“Şimdilik,” dedi Hattie. “Umarım buzun içindeki kuru bir şeydir. Yoksa o çok sevdiğin burbon mu?”

Adamın gözleri parladı. Şaşkınlık. Hayranlık.

Ve Hattie zaferle sırtıma dürtüsünü bastırdı. “Sevkiyatın umurumda değil. Bu gemileri istemiyorsun ama ben istiyorum. Ve gördüğüm kadarıyla ben istemedikçe bu rıhtımda –bu adamlarla– gemicilik işi yürütmekte zorlanacaksın.”

“Kimle oynadığını bilmiyorsun.”

“Bana sorarsan, kendi dengimle oynuyorum.” Adam kaşını kaldırdı Hattie heyecanlandı. “Sonuçta buradan Wapping’e kadar bütün işçileri bağladım, hiçbir rakibin bunu yapmadı. Şimdi seçeneklerin ne?”

Whit onu sessizce izledi. Sonra da, “Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi savaştı?” diye sordu.

Hattie sırıttı. “Evet, hem de çok. Kabul etmelisin ki bu muh teşem bir hamle.”

Adam cevap vermedi ama Hattie dudaklarındaki titremeyi gördü ve kendini onun kollarına atıp öpmek istedi, her ne kadar düşman olsa da.

Bu dürtüyü bastırıp taktik değiştirdi. “Gemilerde neden baş süsü olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

Kadın gülümseyip feneri kaldırdı. “Gemiciliğin başından beri, bütün dünyada kullanılır. Vikingler... Roma ve Yunan uygarlıkları... Denize açıldığı bilinen her kültür bunu kullanmıştır.”

Merdivenlerin tepesine ilerleyip adama üstten baktı. “Antik Norveç denizcileri gemi başındaki oymanın kaderin manifestosu olduğuna inanırdı. Sekiz-on kişilik, değerli eşya ve yük için yeri olan gemiler. Deniz yolculuğunun her ihtimaline karşı koruma sağlayacak şekilde yapırlardı, sakın sulara, fırtınalı denizlere ve rüzgârlara karşı... Peki gemide salgın başlarsa? Bunun için de bir baş oyması vardı.”

Adam yine konuşmadı.

“Açık sularda fırtına çıktığında, mürettebat ambarı sağlamlaştırmaya, yelkenleri bağlamaya başladılar, sert denizlerden korunmak için uğraşırlardı. Ama görevleri baştaki oymayı değiştirmek olan mürettebat üyeleri de vardı, onları kötülüğe karşı koruyacak, fırtınalardan sakınacak ve en kötüsü olduğunda da denizcileri cennete götürecek olan baş.” Whit’i dikkatle izledi. “Söylenene göre eğer bir gemi, başı olmadan batarsa, ölen denizciler denize musallat olurmuş.”

Hattie durdu. Adamın gözleri parladı. “Devam et.”

Kadını her zaman dinlerdi. Ona şu dünyadaki tek insan gibi hissettiriyordu. “Bu figürler... Fırtınalarla karşılaşanlar... Denizcilere ölümlerinde yol gösterenler... Onlar her zaman kadınlardı.”

Hattie karanlık nehre, suların çekilip de gemilerin alüvyonlu nehir yatağına oturduğu yere baktı. “Daha gençken, bunun muhteşem olduğunu düşünürdüm, sonuçta kızların denize açılması yanlıştı ama her gemide yarım düzine denizle tanımayı bekleyen kadın vardı.” Duraksadı, babasının eskiden paylaştığı deniz mitlerini hatırladı.

“Sadece gençken mi?”

Hattie adamın gözlerine baktı. “Artık kadınların gemide olmasının kötü şans getirdiği düşüncesinin deli saçması olduğunu ve sadece onları istedikleri hayatı yaşamaktan alıkoymak için söylendiğini biliyorum.”

Adam evet der gibi başını salladı. “Devamını anlat.”

“Sadece hikâye,” dedi. “Genç adamları hayatlarından vazgeçip denize göndermek için uydurulmuş. Erkekler arasında dolaşan bir hikâye, böylece kaçınılmaz ölümleriyle yüzleştiklerinde, bunun kader olduğunu düşünmeleri için anlatılmış. Ayrıca kötü de değil çünkü bunu bekliyorlar.”

“Ve?”

“Duyduğumuz hikâyelere inanırız, özellikle de doğru olamayacaklarını düşününce.” Merdivenden aşağıya, adama doğru yürüdü. Whit kıpırdamadı. “Korsanlık efsane değil. Kafana aldığın darbelerden bilirsın,” dedi elini sallayarak. “Onlardan bin tane yemiştir.” Son basamağa geldi, adamın tam gözlerine bakıyordu. “Ama... rıhtımda sessizliğin hâkim olduğu gece?”

Adam küçük bir kahkaha attı. “Yüzyıllarca dinlenecek bir hikâye.”

“Bu hikâye beni bir kraliçe yapıyor. Beast’i evcilleştiren kadın.”

Adamın dudakları sarktı ve gözleri bir anlığına günahla doldu. Sonra kısık sesle ve karanlık bir biçimde, “Hoşuna gitmiş,” dedi.

Evet. Gitmişti. Ama sadece bu adamın kraliçesiye.

Bu imkânsız düşünceyi göz ardı etti. “Eğer bu gemilerden feragat edersen, yükün bu gece planlandığı gibi boşaltılır. Ve kimse onları benim bağladığımı bilmez. Ama bunu yapmazsan...”

“Bu şantaj,” dedi Whit.

“Saçmalama,” dedi kadın. “Bu müzakere. Rakipler arasında yapılan türden.”

“Ahh,” dedi adam sakince ve Hattie biraz öne eğilse ona dokunacak kadar yakın olduğunu fark etti. Ama o böyle bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Bu düşünceden nefret ederek, “Eğer müzakere hoşuna gitmediyse bir teklifim de var.”

Adam kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. “Dinliyorum.”

“Covent Garden’da gücün var ve bu gece ben de Docklands’taki gücümü kanıtladım.” Durdu.

“Ortaklık.”

Kadın başını öne geri salladı. “İş.”

“Hepsi yasalara uygun şekilde,” dedi adam.

“Eh, en azından benim kısmım,” diye yanıtladı kadın, adamın dudaklarındaki titreşim çok hoşuna gitti. Adam çok hoşuna gitti. Daha büyük bir partnerlik teklif etmeyi diledi. Günleri kadar gecelerini de birlikte geçirecekleri türden.

Adamın kendisini sevmesini diledi.

Whit cebinden saatlerini çıkardı, metal yuvarlakları inceledikten sonra yerine koydu. Ağırlığını diğer bacağına vererek kafasını çevirdi ve bir an Hattie onun gideceğini sandı. Ama gitmedi. Aksine derin bir nefes aldı ve uzun uzun bıraktı. Sonra yıllar boyu bu lafları içinde tutmuş gibi konuşmaya başladı. “Ben, Southwark, St. Thomas’ta doğdum.”

Hattie donup kaldı, bu sözlerle, kendisini böyle açığa ser-

mesine inanamadı. Annesi evli değildi. St. Thomas evlenmemiş anneler için kurulmuş bir doğumeviydi. Berbat bir yerdi. Orada doğan bebeklerin çoğu doğrudan şehirdeki yetimhanelere gönderilirdi, anneleri, onları yalnız büyütmenin bebeklere vereceği lekeyle yaşayacakları kaderin, hastanenin kendisinden bile beter olduğuna inanmak gibi ayıp bir fikre sahipti.

Sanki yetimhaneler daha iyi evlermiş gibi... Sanki kurumlar daha iyi aileler olabilirlermiş gibi...

“Saviour,” dedi kendini durduramadan.

Bana asla böyle seslenme.

Bu ismi söylediği an, adamın o akşamki öfkesinin yansımasını hatırladı. Ani ve nahoştı. Hattie hemen, “Özür dilerim. Niyetim...” dedi.

“Hayır,” dedi adam dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, sanki kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. “Haklısın. Doğduğum yer ve hastaneyi kuran adamın ismini almışım. Annemin yatak için ödemesi olarak. Benden yüzlerce var. Binlerce.”

Hattie ona dokunmayı istedi ama izin vermeyeceğini biliyordu. “Peki annen? Onun adı neydi?”

“María.” Whit, onun arkasında kalan, içeri yerleştirdikleri fenerlerle savrulan bulutlara benzeyen, yarım düzine sandalın sis içinde seyrettiği karanlık nehre baktı. “María de Santibáñez. Bunu sesli söylemeyi yirmi yıl oldu.” Derin bir nefes verdi. “Eskiden bana bu ismi eski bir akrabasıyla paylaştığını söylerdi, bir kraliçenin nedimesiymiş.” Adamın sesi hor görür gibi çıktı. “Sanki bir anlamı varmış gibi.”

“Onun için varmış.”

“Eğer burada olduğumu bilse kendinden geçerdı. Bir kon-tun kızıyla konuştuğumu.”

“Şans eseri kont olan bir adamın kızı,” diye hatırlattı. “Babam ölünce hepsi bitecek. Ve yine kendi ayaklarım üzerinde duracağım.”

“Seni tanıdığım şu kısa haftalarda, Henrietta Sedley, şunu anladım ki senin kendi şansın diğerlerinden çok daha fazla. Kontluğu sana vermелiler.”

Hattie kaşlarını çatı. “Unvanlar umurumda değil.”

“Benim babam düktü.”

Sanki bir Mayfair balosunda turlarken söylenmiş gibi olan bu sözleri duyunca Hattie’nin çenesi kocaman açıldı. Ne dediğini anlamak için başını iki yana salladı. “Sen az önce...”

Whit yine mizahtan yoksun bir kahkaha attı. “Annemin adını yirmi yıldır söylememiştim ama bunu hiç söylemedim. Ama evet, babam düktü.”

“Ama sen St. Thomas’ta doğdun.”

“Annemin ailesi, babamın babasının toprağında çalışmak için İspanya’dan gelmiş.” Duraksadı, sanki bu ilk kez aklına gelmişti. “Büyükbabam.” Bir an sonra, “Annemin babası iyi bir biniciymiş. Madrid’den ahırlara bakması için getirilmiş. Annem orada doğmuş, gösterişten bir adım ileride büyümüş.”

İngiltere’de dükalık topraklarında büyüyen, ahırlardan so rumlu kişinin kızı olarak mutlu ve rahat olmalıydı. Muhtemelen kaderi eş ve anne olarak iyi bir hayattı. Whit, Covent Garden mahallelerine hiç de benzemeyen bir hayata doğabilirdi.

“Peki ne oldu?”

“Anne babası erken yaşta ölmüş ve ona evde bir oda vermişler.”

Hattie’nin içini keder kapladı. Bu hikâyeyi bin kere dinlemişti. Zengin adamlar ve etraflarındaki mahvettikleri kadınlar... “Whit...” Adama uzandı ama o geri çekildi.

“O adam hakkında tek kötü laf etmedi. Eskiden onun yaptığı şeyler için bahaneler bile uydururdu. Sonuçta o düktü, annem de hizmetli, evlenemezlerdi. Ama annem güzeldi, alımlıydı... ve erkek de erkekti...” Sözü nü yarıda kesti. Hattie adamın çıkık elmacık kemiklerini, onu ilk gördüğünde nefesini kesen dolgun dudaklarını inceledi. Annesinin çok güzel olduğuna inanmakta hiç zorlanmıyordu.

Whit ona baktığında, kardeşinde de olan ve babasından geldiğini düşündüğü, o güzel amber gözlerde bir şey gördü. “Hayatımda bir sürü şey yaptım. Ama asla babamın günahlarını tekrarlamadım.”

“Bunu biliyorum.” Hattie bunu şüphesiz biliyordu.

Whit derin bir nefes aldı. “Gençtim ve anlamıyordum. Anneme inandım, o evi gerektiği için terk ettiğimize ve Holborn’daki pire kaynayan yatağa, onun düzgün görmesine yetmeyecek mumları dahi alamadığımız paraya minnettar olmamız gerektiğine inandım. Ama şimdi...” Sözü nü yarıda kesince Hattie bekledi. Bu hikâyeden nefret ediyor ama tamamını duymak istiyordu.

“Şimdi annemin hastaneden kaçtığını biliyorum. Beni ondan almasınlar diye kaçmış.” Adamın sesindeki ıstırapı duyunca Hattie’nin göğsü sıkıştı. “Belki yapacakları şey beni ondan almaktı. Ama aslında bu değildi. Bu onun için iyi olurdu. Bu onu kurtarırdı. Ama onun yerine benim için kendini feda etti.”

Bu doğru değildi. “Öyle yapmadı.”

“Yaptı,” dedi Whit, kendisini çok sevmiş olan kadının hatıralarında kaybolmuştu. “Bizi bulduğunda anneme bakmadı bile. Benim için geldi.”

“Annemi senden aldı,” dedi Hattie sessizce.

Whit onun gözlerine baktı, içinde minnet gibi bir şey vardı. Sonra başını çevirdi. Hattie de sanki tasma takılıymış gibi onu

izliyordu. Whit geminin ana direğinin yanına gitti, oradaki yaralı ahşaba dokundu. Belli ki zaman içinde oraya binlerce şey çivilenmişti.

Direğe doğru konuştu. “Notu burada bırakmışsın.”

Hattie konunun değişmesine itiraz etmedi. “Drama konusunda doğuştan yetenekliyim.”

Whit omzunun üzerinden ona baktı. “Hattie’nin Yılı.”

“Kesinlikle berbat gidiyor.”

“Bazı şeyler zaman alır,” dedi Whit.

“Zaten çok uzun süre bekledim.”

Adam ellerini ceplerine götürüp direğe yaslandı, şapkasını kaşlarına dek çekmişti, ceketini rüzgârda bacaklarının etrafına dolanıyor, onu serseri bir denizci portresine benzetiyordu. Hattie bir an o adama ait olmanın nasıl olacağını düşündü. Onunla savaşmak zorunda kalmasa... Whit basitçe ceketini onun omuzlarına atsa, Hattie kollarını adamın boynuna dolasa ve...

Onu sevse.

Bu dikkat çekici adam, Hattie’nin onu sevmesine izin verse ne olurdu?

Ellerini tekrar pantolonunun cebine götürdü. “Sana hikâyenin kalanını da anlatmak istiyorum.”

“Ben de dinlemek istiyorum.” Whit kıstığı bakışlarını değerlendiren gibi Hattie’ye çevirdi, sanki şaşırmıştı. “Korkunç, değil mi?” diye sordu Hattie.

“Evet,” dedi.

Hattie başını ileri geri salladı. “Ve başka kimseye anlatmadın.”

“Evet.” Anlatmamıştı.

“Bırak da buna katlanayım.”

Adam direktan yukarı, yelkenlerin bağı durduğı yere baktı.
“Bunu neden istiyorsun?”

Çünkü seni seviyorum.

Bunu söyleyemezdi. O yüzden de bir adım daha yaklaştı, etekleri adamın bacaklarına dolanıyordu. “Çünkü yapabilirim.”

Ve bu yeterli gibiydi.

“Dört kişiydik.”

Kadın başını salladı. “Hepimiz aynı gün doğmuşuz.” Bunu daha önce de söylemişti.

“Devil’in annesi bir denizcinin karısı. Benimki hizmetçi. Ewan’inki fahişe. Ve Grace’inki... o düşes.”

Hattie gözlerini kocaman açtı. “O meşru mu? Ama demiştin ki...”

“Grace’in babası bizimki değil ama annesi düşes, bizim anne lerimizden yüksek mercide. En azından o zamanlar.” Hattie ses siz kaldı, unvan ve imtiyazın getirdiğı deliliğe inanamadı. “Dük çaresizce vâris arıyordu ve en büyük şansının karısının karnın daki bebek olduğunu biliyordu. Kendi kanından olmasa bile.”

“Neden bekleyip de düşesten tekrar çocuk yapmadı? Erkek çocuk için denemedi? Kendi çocuğı için?”

Whit bunu duyunca gülümsedi, suratındaki galibiyet ifadesi Hattie’yi sarhoş etmeye yetti. “Çünkü düşes, onun başka vâris lere baba olmamasını temin etmişti.”

“Nasıl?” Adamın gülümsemesi bulaşıcıydı.

“Onu vurdu.”

“Öldürdü mü?” Bu mümkün değildi.

“Hayır. Testislerinden vurdu.”

“Hayır!” Hattie gözlerini kocaman açtı, sonra da nefretle kıstı. “İyi olmuş.”

“Grace annesinin amacına hizmet ediyordu, eğer merak ettiysen.”

“Evet, ediyorum ve mümkünse o konuya dönmek isterim.”

“Zevkle.” Hattie bu sıcak cevabın sanki önlerinde bir ömre yetecek kadar sohbet varmış gibi çıkmasından hoşlandı. Whit devam etti.

“Şöyle. Düşes bir bebek doğurdu ama kız çocuğuydu. Ve benim piç babam da onu vârisi olarak vaftiz etti. Erkek olduğunu duyurup annesiyle ikisini ülkeden gönderdi.”

Hattie başını iki yana salladı. “Bu yasadışı. Soya karşı ihanet.”

“Evet, öyle,” dedi Whit. “Ve yanlış vârisin koltuğa geçmesinin cezası ölüm.”

Kadın onun gözlerine baktı. “Bu yüzden kaçmak zorundaydın. Çünkü bunu biliyordun. Ve insanlara söylemenden korktu.”

“Akıllı kız,” dedi Whit gözlerinde hayranlıkla. “Ve haklıydı. Sana anlatıyorum, değil mi?”

Ama başka kimseye anlatmamıştı. Asla. “Anlamıyorum...” Hattie tereddüt etti. “Kimi vâris seçti?”

“Dük açgözlü ve gururluydu. Mirasını vermek için bu imajı sürdürecektir birini istedi. Üç oğlu vardı. Biz ise ondan habersizdik. Bizi izlemişti. Yetimhanedeki Devil’ı, Covent Garden genelevindeki Ewan’ı ve...” Sözüünü yarıda kesti.

“Ve seni,” dedi kadın. “Annenle birlikte.” Onu seven annesini. O güvenli evini. Okuma derslerini. Hattie’nin göğsü sıkıştı.

“Uzun süre değil,” diye yanıtladı. “Bizi kendi toprağına, dükalık koltuğu için götürdü. Ve planını anlattı. Birimiz vârisi olacaktık. Her şeyi miras alacak çocuk... Para, güç, toprak, eğitim... Hiçbir zaman istemediği şeyleri alacaktı.” Bir an durdu. “Ailesi için de istemiyordu.”

Hattie duyacaklarına hazırdı. Bu deli, canavar dükün Whit için en önemli şeyi tehdit ettiğini anlamıştı. Annesini.

“Nasıl?” diye sordu fısıltıyla. Ancak bilmek istemiyordu.

“Uğrunda savaştık. Yüzlerce farklı yolla. Binlerce. Başta kolaydı. Koşu yarışı ve dans.” Vals. Babasının ona vals öğrettiğini söylemişti. “Adresi doğru oluşturma testleri. Düzgün çatal kaşık kullanma. Kristalin yerini bulma. Ama sonra bizi çözdü, bunlar umurunda değildi. İstedığı şey soyundaki güçlü oğlanı bulmaktı, böylece dünyayı etkileyecekti.”

Eğer bunları yapabilecek birisi varsa o da Whit’ti. “Size ne yaptırdı?”

“Londra’ya geldiğimizde iyi dövüşçüler olmamızın bir sebebi var.”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Birbirinizle mi dövüştürdünüz?”

Adam başını evet anlamında salladı. “O bile kolaydı. Birbirimizi tanımasak da kardeşlik ve gerektiğinde dövüştüğümüzü memnunduk. Kısa sürede nasıl yumruk atılacağını ve acımış numarası yapılacağını, son anda can yakmadan yumruğu nasıl tutacağımızı öğrendik. Ewan hepimizden iyiydi,” dedi hayranlıkla. “Yumruğu karşıdan balyoz gibi gelir ama suratına tüy gibi inerdi.”

Hattie bir an, sonradan oyunun kötü karakteri olacağını bildiği bu adama minnet duydu. Oysa daha sonra Grace’i öldürmeye çalışacak, Devil’in yanağını bıçakla kesecekti.

“Kendimizi çok zeki sanıyorduk, babamıza karşı birlik olmuştuk. Hepsinin planın parçası olduğunu bilmiyorduk. Bizi takım yapmıştı, sonradan birbirimize karşı kullanacaktı. Ve bunu yaptı. Bizimle oynamaya başladı. Birimizi, diğerlerini dövüştürmeye zorluyordu.” Bakışlarını kaçırdı. “Tehditler çılgın caydı. Eğer ikimiz, birini yere serene dek dövüşmezse, üçüncü yü sopayla dövecekti.”

“Onları kurtarmak istedin.”

“Evet,” dedi. “Elbette.

Saviour. Sadece adı değil, bütün benliğiydi.

“Bize ödülleri verir, sonra geri alırdı. Hediyeler. Oyuncaklar. Hayvanlar. Sevdiğimiz her şey. Sevdiğimiz şey için yalvarmaya zorlardı.” Whit kadına baktı. “Limon şekerlerim için alay ediyorsun, değil mi? Bunun sebebi o adam. Ahududu için teşekkürler bu arada.”

“Elbette.” Hattie başını salladı. Keşke onu sonsuza dek şekerlere boğabilseydi. Keşke onu kendine çekip sıkı sıkı tutabilseydi ama Whit, bu gururlu ve muhteşem adam, buna izin vermezdi.

“Bir süre sonra ayak uyduramadım ve kaçış planları yapmaya başladım. Eğer buraya, Holborn’a dönebilirim annemi bulacağımı biliyordum. Ve annemle kaçabilirdik. Planım buydu. Buraya dönüp kaçmak.”

Hattie her şeyini verirdi. İşini, gemileri, servetini, geleceğini, her şeyi; yeter ki sonraki şeyleri duymasaydı. Ama yine de duydu. “Bana, kalırsam annemi hayatta tutacağını söyledi. Oraya kazanmaya gitmediğim açıktı. Asla dük olmak için yarışmamıştım. Anneme benzememden nefret ediyordu. Çok ufak olmama öfkeleniyordu. Fazla esmerdim. Beni diğerleri üzerimde çalışsın diye getirmişti. Ben, Devil ve Ewan dövüşsün diye oradaydım ve eğer darbeleri alırsam, dövüşü kaybedersem başarılı olur, anneme, hem de yaşamaya zorlandığı hayattan onu kurtaracak kadar parayla dönebilirdim.”

Whit uzun bir süre sessiz kaldı. Hattie bu adamın bir zamanlar olduğu güzel çocuğa ve dönüştüğü bu muhteşem adama sessizlik içinde hüznünlendi.

“Onu kurtarabilirdim.” Bu bir yalandı, Hattie elbette anlamıştı. Ruhunun derinlerinde yalan olduğunu hissetmişti.

“O adam bir canavarmış,” dedi. “Kokuşmuş, çürük, korkak bir insan bozuntusu.”

Whit şaşırdı. “Öfkeli görünüyorsun.”

“Elbette öfkeliyim! Daha çocuktunuz! O adamsa parası ve gücü olan yetişkin biriydi. Nasıl bir adam çocukları manipüle eder? Kendi çocuklarını!”

“Vâris isteyen bir adam.”

“Cesede dönüştüğünde vârisler bir işe yaramaz,” diye yanıtladığı sırada durumu fark etti. “Bekle. Vârisler. Sen kaçtın. Devîl ve Grace’le birlikte.”

Whit başını sallayarak onayladı.

“Ewan vâris oldu. Dük. *Size ihanet etti.*”

Tekrar başını salladı.

“Peki şimdi? Nerede o?”

“Bilmiyorum.” Kelimeleri bıkkınlık doluydu.

Hattie aniden anladı. “Ama burada. Yakında.”

Adamın çenesinde bir kas titredi. “Seni incitmesine izin ver-meyeceğim. Seni koruyacağım.”

İşte her şeyin nedeni buydu. Hattie cevabını aldı. “Her şey bu yüzden, değil mi? Beni ondan koruyorsun.”

Adam onun gözlerine baktı. “Son nefesimi verene dek.”

Hattie başını iki yana salladı. “Ondan korkmuyorum.”

“Korkmalısın. Ben korkuyorum.”

“Asıl o benden korkmalı,” diye yemin etti, içi sıcak ve kuvvetli bir öfkeyle doldu. “Gidip şansımı çıplak ellerimle onun üzerinde denemeliyim.”

Adam gözlerini kocaman açtı ve küçük, şaşkın bir kahkaha attı. “Çok öfkelisin.”

“Gülmeye cüret etme. Bu heyecanlı değil. Görmüyor musun? Senden yeterince şey aldılar. Benden de almalarına izin vermeyeceğim.” Hattie öfkeyle titriyor, kendine ya da boğazındaki düğümle gelen gözyaşlarına engel olamıyordu. “Onları bulup mahvedeceğim. Senin şu keskin bıçaklarından birini alıp da doğrudan karanlık kalplerine saplamayı çok isterim.”

Whit ona uzandı. “Aşkım, ağlama. Geçmişte kaldı.”

“Hayır,” dedi adamın elini ittirerek. “Bunu yıllarca taşıdın. Sonsuza dek taşıyacaksın. Ve bundan *tiksinıyorum*. Onlardan tiksinıyorum. Sevdığım adam ve *onun* sevdiği insanlar hakkındaki bu hikâyeyi dinleyip de onun yoluna çıkan herkese fiziksel zarar vermek istemememi bekleyemezsin benden.”

Adam dondu kaldı. “Hattie.”

Hattie farkında bile değildi, o çizgiyi çoktan geçmişti. “Çocukların hayatını mahvetmek mi? Aptal bir unvan için? Ne büyük bir saçmalık. Tek tesellim babanın cehennemin derinlerinde çürüyor olması.”

“Hattie,” dedi tekrar, sesi kısık ve hızlıydı, sanki acilen bir şey söylemesi gerekiyor gibiydi.

“Ne?” dedi Hattie, nefesi hızlı ve öfkeliydi.

“Beni seviyor musun?”

Hattie’nin içinden alevler yükseldi, peşinden de soğukluk ve saf panik geldi. “Ne? Hayır. Ne?” Duraksadı, güçlkle nefes alıyordu. “Ne?”

Whit’in güzel gözleri heyecanla parladı. “Beni sevdiğini söyledin, Hattie. Beni seviyor musun?”

“Öyle bir şey demedim.” Dememişti. Değil mi?

“Dedin ama şu an konumuz bu değil?”

“Ne peki?”

“Beni seviyor musun?”

“Ben...” Duraksadı. “Babandan nefret ediyorum.”

Whit gülümsedi. “Eh, zaten öldü. Yani bu sayıyı sen kazandın.” Kadına uzanıp onu kendisine çekti.

“Acılı bir ölüm müydü?” Hattie omzunun üzerinden konuşuyor, etrafına sarılı kolları çok seviyordu. Adamın temasını çok istiyordu, o çocukluktan canlı çıkıp da burada, sağlıklı ve kuvvetli bir şekilde yanında olduğunu bilmek istiyordu.

Whit kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Kahırlar içinde. Beni sevdiğini söyle.”

Hattie adamın sıcaklığına gömüldü, onun sert, davetkâr uzuvlarına dayanamıyordu. Çok iriydi ve Hattie bunu fazla seviyordu. *Adamı* fazla seviyordu. Onu gereğinden fazla seviyordu ve Whit asla bunun karşılığını veremezdi. “Hayır,” diye fısıldadı.

Whit onun çenesini tutup suratına bakacak şekilde kaldırdı. “Lütfen?”

“Hayır.” Hattie başını iki yana salladı.

Çünkü sen beni sevmiyorsun. O gece odasında söylediklerinin anısı hâlâ canlıydı. Bunu adama söylemeyecekti. Eğer karşılık almayacaksa olmazdı.

“Çünkü daha fazla yük olmak istemiyorum.”

“Nasıl yük olacaktı?”

“Hayatını insanları koruyarak geçirmişsin. Onlara karşı sorumluluk hissetmişsin. Onları kurtarmaya gerek yokken bile kendini adamışsın. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sorumlu hissettiğin bir başkası daha olmak istemiyorum. Ait olduğun bir başkası daha olmak istemiyorum çünkü kendine hâkim olamıyorsun.” Derin bir nefes aldı, sakinleşmek istiyordu. “Angarya olmak istemiyorum.”

Whit kaskatı kesildi, soğuk rüzgârlar etraflarını sarıyordu ve Hattie bir an adamın onu bırakacağını sandı. Ve bu mantıklı

olurdu. Kendini geri çekmeliydi. Daha az önce ona yük olmak istemediğini söylemişti.

Ama kendini çekmek istemiyordu.

Onunla kalmak istiyordu.

Sonsuza dek.

Çünkü onu seviyordu. Çünkü adamın güvende olmasını istiyordu.

Whit'in kolları etrafında daha da sıkılaştınca derin bir nefes aldı, ciğerlerini adamın limon, defne ve sıcaklığının kokusuyla doldurdu. Hattie gözlerini kapatarak kendini adama bıraktı, arkasındaki direk zaten metanetli ve güçlü olan bu adamı daha kuvvetli yapıyordu.

"Siren," dedi adam sanki bir ömür sonra. Kelimeleri rüzgârda savrulsa da Hattie'nin kulağına söyleniyordu. "Geminin adı Siren."

Hattie başını evet anlamında salladı. "Beni cezalandırmak için aldığın altı gemiden en büyüğü."

"Seni cezalandırmak için değil." Kadının alnını öptü, saçlarına doğru konuştu. "Seni incitmek için yapmadığıma inanmalısın."

Hattie bunu istiyordu. Ama hiç anlamlı gelmiyordu.

Daha o soramadan Whit konuşmaya başladı. "Siren. Bir adamın kendisini denize atmasına sebep olacak kadar güzel sesli kadınlar. Cazibenin vücut bulmuş hali. Adamların en büyük arzularının şarkısını söyler, imkânsız mümkün gösterirlermiş. Seni rüyaların gerçek olacağına inandırırılmış."

"Ve zavallı Odysseus bu fena kadınlara rast gelmiş," diye bitirdi Hattie. "Keşke adanın etrafından dolanan uzun yolu seçseydi."

Whit onun cazibesi karşısında kahkaha attı. "Ah, ama Odysseus onlara rastlamamış. Onları aramaya gitmiş, neye bulaş-

tığını biliyormuş.” Whit, Hattie’ye baktı, amber gözleri fener ışığında parlıyordu. “Hepimiz gibi, o da tadını alsa bile kendini kaybetmeyeceğini sanmış.”

Bu hikâye Hattie’yi zevkle doldurdu, zaten adamın kendisine dokunması arzudan titremesine yetiyordu. Kendine ait bir Siren. Sonra da, “Bu, gemi için tuhaf bir isim,” dedi Whit.

“Öyle mi?” diye sordu Hattie. “Tam tersi olduğunu düşünürdüm.” Adam soru sorar gibi başını yana eğdi ve Hattie, “Feminin numaralarımla meşhur sayılmam. Görünüşe bakılırsa cazibe becerisinden tamamen yoksunum.”

Adam homurdandı. Bunu bildiği için mi? Yoksa reddederek mi? Anlamak imkânsızdı. “Hattie...” dedi, ismi ağzından gürleyerek çıkmıştı. “Bunu düşünüyor olamazsın. Hayatımda hiç senin yüzünden olduğu kadar baştan çıkmış hissetmedim.”

“Hem de şekerlemelere olan ilgine rağmen,” dedi Hattie.

Adam gülmedi. “Bu gerçek.”

“Çok nazıksın.” Hattie gülümsedi, sanki bunu hissetmiyordu. “Ama teslim olmadın, yani seni baştan çıkarmakta daha başarılı olabilirdim. Ayrıca Siren olmaya varana dek yiyeceğim çok fırın ekmek var.” Hattie’nin kahkahası kendini aşağılamayla doluydu. “Hiçbir erkek, bizim bildiğimiz Hattie için kendini denizlere atmaz.”

“Bu deli saçması,” dedi adam, sesinde Hattie’nin daha önce duymadığı bir tını vardı.

“Odysseus, Sirenlerin tahrigine karşı kendisini direğe bağlatmıştı. İpleri gitgide daha da sıkmalarını istemişti, en sonunda ipler yüzünden kanlar içinde kalmış ve adamlarına onu salmaları için bağırmıştı. Böylece Sirenlere gidebilecekti. Onu ölümüne tahrir ettiler.” Hattie adamın kollarından geri çekildi, onunla tekrar savaşılamayacağını biliyordu. Artık onu tanıdığı için yapamazdı. Artık onu daha çok istediği için. Artık onu daha çok sevdiği için.

Gemilerini ve işletmesini kaybedecekti.

Ama bu, Whit'i kaybetmeye kıyasla küçük görünüyordu. *Halbuki Whit'e hiç sahip olmamıştı.*

Adamın gözlerine baktı ve hem ona hem kendisine konuştu, "Seni zevkin doruklarındayken bile tahrik edemedim."

Gitmek için arkasına döndü, bu gemiden inecek, bu adamdan uzaklaşacaktı. Ama Whit peşinden geldi, dudaklarından kadının adı döküldü, parmaklarıyla onu yakaladığı gibi kendisine çevirdi ve yüzünü elleri arasına alarak onu öptü. Uzun, arzulu, delirmiş gibi bir öpücüktü, sanki Hattie'yi kaybetmekten korkuyormuş gibiydi.

Hattie hissettikleriyle nefesini tuttu. Whit onu daha da yakınına çekti ve bütün sesleri bastırarak dudaklarını yaladı, Hattie'nin dizlerinin bağı çözülüp de bu öpücüklerle sarhoş olana dek yavaş ve sevecen hareketlerle bu ağzı kendinin ilan etti. Sonunda Hattie'ye sarılmayı bırakmadan dudaklarını ayırdı, öpücüklerini yanağından kulağına doğru ilerleterek, "Beni tahrik ediyorsun. O faytonda elim kolum bağı uyandığım andan beri beni tahrik ediyorsun," dedi. Kadının kulak memesini ısırdı, sonra da Hattie ona sarılana dek emdi. "Beni binlerce kez zevkin doruklarına dek tahrik ettin. Kıyafetlerini binlerce kez yırtıp atmak istedim. Seninle güneşin, yıldızların ve ayın altında çıplak yatıp, ikimiz de adımızı unutana dek sana tapmak istedim."

Hattie bu sözlerle çılgına döndü. İçi alev alıyordu. "Beni istemediğini sandım. Beni umursamadığını..."

Whit onun boynunu ısırdı, peşinden de dilinin keskin cezası geldi. "İstek eksikliği bir adamı günlerce sertleşmiş şekilde dolaştırmaz."

"Öyle mi?" Hattie yutkundu, aynı anda hem heyecanlanmış, hem de utanmıştı. "Günlerce sert mi dolaştın?" *Bu mümkün değildi.*

“Sesini duyduğum andan beri sertim.” Bir eliyle kadını belinden tutup kendisine çekti. “Bedenine dokunduğum ilk andan beri.”

Hattie adamın vaat dolu gözlerine bakmak için geri çekildi. “Gerçekten mi?”

Whit bir kaşını kaldırdı. “Bu ıstırapı duyduğun için mutlumusun?”

“Evet.”

Whit cevap olarak kahkaha attı. “O zaman evet. Hattie, sürekli içinde olmayı, gelirken içinde olmayı ve sonsuza dek içinde kalmayı her düşündüğümde sertleşiyorum. Ve seni geri istiyorum. Çünkü seni ne kadar istediğimi söylemeliyim. Ve sevişmemiz angarya olmanın yanından bile geçmiyor.”

Hattie sırtıttı. “Bu kulağa harika geliyor.”

“Seni keyiflendirme şansına sahip olduğum için mutluyum, leydim.” Kadını tekrar öpmek için çekti. “Ama bilmelisin, Odyseus bir kahramandı. Ve ben değilim.” Tekrar öptü. “O direnmek istedi. Ben istemiyorum. Ben hepsini istiyorum. Senin her parçanı istiyorum. Gittiğin andan beri tek isteğim bu. Önceden de buydu.” Alnını Hattie’nin alnına yasladı. “Tanrı aşkına, Hattie. Hepsini istiyorum. Eğer en derin fantezilerimin bir damlasının bile tadına bakacağımı bilsem, seve seve direğe bağlanmaya razı olurum. Ve bütün fantezilerimde de sen varsın.”

Hattie, bu adamın az ilerideki direğe bağlı durması düşüncesiyle kıpkırmızı oldu. Gözlerini kırpıştırarak direğe baktı ve yeniden ona döndüğünde, Whit keyifle homurdandı. “Siktir, Hattie. Sen de hayal ediyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

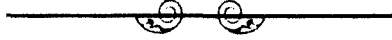
Hattie ona baktı, bunu inkâr etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak onun yerine, “Düğüm atmakta çok başarılıyım,” dedi.

Adam uzun bir nefes vererek, “Ahhh...” dedi. Sonra da gözlerinde imkânsız bir parıltı oluştu. “Kanıtla.”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Bunu kastediyor olamaz...”

Whit onu daha yakınına çekti. “Geçen gece her şey senin içindi. Ama bu gece... Bu gecenin benim için olduğunu söylesem?” Kelimeleri hızla ağzından döküldü. “Beni direğe bağla, Siren. Ve şarkını duymama izin ver.”

Bölüm Yirmi Üç

Hattie bunun sonsuzluk olmadığını biliyordu. Geri çekilip de gözlerini adamdan ayıramadığı sırada kendisine bunu söyledi.

Tereddütsüz tekrarladı. *Bu sonsuzluk değil*, dedi kendine, çünkü bu adam –bu muhteşem adam– ona sonsuzluğun mümkün olabileceğini hissettiriyordu. Sanki geçmişleri, kadının ailesinin eylemleri ve bu adamın Hattie ile hayalleri arasında duran tek şey olması hiç önemli değilmiş gibi, Whit şimdi de Hattie’nin hiç hayal etmediği biçimlerde zevk almasına yardım edecekti.

Hiç hayal etmemişti çünkü böyle bir adam tanımamış, böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama *mümkündü*. Tam o anda, adam ceketini çıkararak güverteye bıraktığı anda mümkündü.

Hattie dönüp gemiye baktı, alçak, orta güverteye, rıhtımın o akşamki karanlığına ve ortalıkta kimsenin olmayışına minnettardı. Ama yine de, “Bizi görebilirler,” dedi.

“Pek sanmam. Çünkü birisi bu akşam tam da bu amaçla rıhtımı boşaltmış.” Ceketini ayağıyla kenara ittirdi. Bıçaklarının

durduğu deri kemer göğsünde çapraz halde asılıydı. Kendine hâkim olamayan Hattie kemere uzandı. Parmaklarını kemerde gezdirince Whit donup kaldı.

“Bir tane eksik.” Whit gerilince kadın bıçağı nerede bıraktığını merak etti. Neden bırakmıştı? Ama bunun sırası sonra gelecekti. Şimdi sadece başka bir şeye zaman vardı. Hattie adamın gözlerine baktı. “İzin verir misin?”

Hattie bunu sanki yüzlerce kez yapmış gibi Whit’in göğsünden geçen pirinç tokayı okşayınca adamın nefesi kesildi. Bunu yapmayı kesinlikle yüzlerce defa düşünmüştü. İşi bittiğinde, adamın geniş omuzlarından kemerin iplerini çekti ve silahları dikkatle ayaklarının ucuna bıraktı.

Hattie geriye bir adım atarak adamı inceledi. Whit karanlıkta bir küfür savurdu. “Hattie, benimle ilgili planların var gibi görünüyor.”

Hattie kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktı. “Aslında, evet.”

Adam zorlukla nefes aldı. “Acele et, aşkım.”

Hattie öne geldi ve adamın gömleğini pantolonunun belinden çıkardı, Whit’in kendisine yardım etmesi, her temasından sonra kaslarının zevkle gevşemesi de çok hoşuna gidiyordu. Adam gömleği onun elinden alıp başından çıkardı ve güverteye bıraktıktan sonra Hattie’yi kendine çekip öptü. Hattie kendini bıraktı, elleri onun sert göğsünde dolaştı, temasının altındaki karın kasları gerilene ve adam arzuyla iç çekene kadar avuçlarını dümdüz tutarak tenini okşadı.

Adamın alt dudağını dişleyip geri çekildi. “Üşümedin mi?”

“Lanet güneş gibi yanıyorum,” dedi bir öpücük için daha eğilirken. “Şimdi şu planlara gelelim.”

Hattie kakhaha atıp adamın ellerini tuttu ve başının üzerine kaldırdı, direkte ana yelkenleri bağlamak için halatlar titizlikle

sarılı duruyordu. Hattie'nin adama oradaki kancayı tutmasını, ellerini oradan çekmemesini bile söylemesi gerekmemişti. Hem de kendisi geri çekildiğinde bile.

"Nereye gidiyorsun?" diye homurdandı Whit, onun geri çekilmesinden hoşlanmadı.

Hattie direğin etrafında dönerek aradığı şeyi bulunca gülümsedi; gemi limanda demir attığı için fora edilmiş bir halat. Adamın karşısına geçti ve sıcaklığını hissedecek kadar yakın durdu. Öne eğilip halatı adamın bileklerine dikkatle bağladı, o mükemmel düğümü attığında bile adam rahatsız olmadı.

Hattie geriye bir adım atınca Whit homurdandı ve bağları kontrol ettikten sonra kadının gözlerine baktı. "Bu hoşuna gidiyor."

"Hem de çok." Hoşlanmayacak ne vardı ki? Bu adam, kasları, uzun kolları ve bacaklarıyla hayatında gördüğü en güzel şeydi. Onu görmek bile ağzını sulandırıyordu ve adamın gözlerindeki arzuyu görünce ona tekrar dokunmak istiyordu.

"Bakmayı bırak, Siren." Kadın onun gözlerine baktı. "İstediğin şeyi alma zamanın geldi."

Kadın ona yaklaştı. "Sen ne istiyorsun?"

"Hepsini," cevabı hızla geldi. "Senin istediğin her şeyi istiyorum."

Hattie başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil. Bunlar senin için."

"Benim için önemli olan seni memnun etmek." Bunu daha önce de odasındayken söylemişti. Hattie ona inanmamıştı. Ama bu gece neredeyse inanacaktı.

Hattie bir adım daha yaklaştı, artık ondan ayrı durmaya dayanamıyordu. "Sirenler sana hangi şarkıyı söylüyor, Beast?" Elini adamın göğsüne götürüp başparmağıyla göğüs ucunu okşadı. Whit nefesini tuttu. Hattie onun gözlerine baktı ve tekrar

okşadı. Adamın çenesindeki titreşimi gördü. Öne eğilip orayı öptü, bir süre göğüs ucunda oyalandı ve adam zevkten inleyene kadar da durmadı.

Hattie adamın göğsüne doğru gülümsedi. “Hoşuma gitti.”

“Benim de.”

Hattie ellerini onun kollarında, göğsünde, gövdesinde, yumuşak teninde, saçlarında, gitgide daha aşağılarda, yumuşak kılların olduğu belinde ve en son da kılların kaybolduğu pantolonun belinde gezdirdi. Önce ilk, sonra ikinci ve üçüncü düğmeyi açtı. “Seni geçen gece gördüğümde,” dedi sessizce. “Orada kendine dokunacağını sandım. Benim için.”

Whit’in göğsünden kısık bir homurtu yükseldi.

Hattie adamın geniş göğsünü öptü, bir yandan da pantolonuyla uğraşıyordu. Bir kere daha çekince pantolon kalçalarının altına indi ve adamın sert uzunluğu açığa çıktı. Hattie uzanıp da sertliğini eline alınca Whit zorlukla nefes aldı. “Çok sıcak,” dedi kadın. “Çok sert.”

“Senin için, aşkım.” Bu sözleri güçlkle söylemiş, peşinden de yüksek ve kalın bir homurtu gelmişti çünkü Hattie başparmağıyla sertliğinin başını okşamaya başlamıştı.

Whit’in göğsüne doğru gülümsedi. “Bu hoşuna gidiyor.”

Adam derin bir nefes verdi. “Evet.”

Hattie ona baktı. “Başka neler hoşuna gidiyor?”

Whit başını direğe yaslayıp yıldızlara baktı. “Hepsi. Tanrım, Hattie.” Kadın tekrar göğsünü öptü, onun etrafında elini yumruk yaptı, aşağı ve yukarı hareket ederken adam karanlığa bir küfür savurdu. “Sana dokunmak istiyorum.”

Hattie başını iki yana salladı ve diğer göğüs ucunu yaladı. “Şimdi olmaz. Seni tahrik etmekle meşgulüm.” Yumruğunu bir kere daha çekti. “Bu hoşuna gidiyor.”

“Evet.”

“Başka nelerin hoşuna gittiğini söyle.”

Adam gözlerini açınca Hattie oradaki vahşi zevkle karşılaştı ve bu içine işledi. “Hayır.”

Hattie başını kaldırarak onu öptü, adam bir yırtıcı gibi saldırganca cevap verdi. Whit, kadın geri çekildiğinde, “Çöz beni,” diyerek dişlerini gıcırdattı.

Hattie gülümsedi. “Sence Odysseus da böyle mi hissetmiştir?”

“Umurumda değil. Çöz beni. Sana dokunmak istiyorum.”

Hattie başını iki yana salladı ve dikkatini elinde tuttuğu demir gibi uzunluğa verdi. Adam da oraya baktı ve kadının onu tekrar tekrar okşamasını izlerken sonunda tepesindeki halatlar dirençten çatırdadı. Buna nefeslerinin ritmi ve kadının elindeki kayganlıktan gelen sesler de karışınca Hattie arzuyla yandı. “Bana söylemeyecek misin?”

Whit homurdanarak “Neyi?” dedi.

“Ne istiyorsun?” Adamın gözlerine baktı.

Whit başını iki yana salladı ama bakışlarını kaçırmadı. “Bu senin için.”

Kadın bir kraliçe gibi hissederek gülümsedi. “Peki benim de istediğimi söylesem?”

Adamın nefesleri acı çekiyormuş gibi çıkıyordu ama Hattie çoktan aşağıya, dizlerinin üzerine çökmeye başlamıştı bile. “Siktir, Hattie,” dedi sakince. “Buna mecbur değil...”

Hattie bunları duyunca gülümsedi ve adamın kuvvetli uzunluğuna doğru uzanan, uyluk kemiğinin V oluşturduğu noktayı öptü. “Sen yaptığında çok hoşuma gitmişti.”

“Benim de, aşkım,” diye homurdandı Whit.

“Senin de hoşuna gidecek mi?”

“Evet.” Bu kelime bir nefes haline çıkmıştı. “Tanrım, evet.”

“Yapabilir miyim?” diye sordu sakince.

Whit gürledi, kalçalarını kadına doğru ittirdi. Sessiz bir ricaydı bu.

Hattie dudaklarını o sert uzantının etrafında açtı, onu nazikçe, istekle, neyi seveceğinden emin olamayarak yaladı. Whit halatlar altında kaskatı kesildi, sırtı yay gibi kıvrıldı ve karanlıkta kadının adını bağırdı.

Hoşuna gitmişti.

Hattie’nin de hoşuna gidiyordu. Adamın hissi, tadı, elleri ve dili altındaki kuvveti... Hattie’ye verdiği saf, benzersiz güç... Hattie hiç böyle kendinden emin hissetmemişti. Böyle güçlü. Böyle arzulanmış. Adam ona sahip olmak için her şeyi yapacak gibiydi.

Bu bir ihtiyaçtı.

Adamın tadına baktı, onun tuz ve teri daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve bu güçlü, sessiz adam sanki sadece zevk anma özel kelimeleri varmış gibi üstünde konuşuyordu. Günahkâr kelimeler fısıldıyordu; *daha sert ve daha derin* gibi kelimeler... *Dil ve em ve siktir, Hattie, işte böyle* gibi. Ve Hattie söylenenleri yaptı, adamı yavaş ve derince içine alarak zevkine ortak oldu.

Hattie bunu sevmişti.

Hattie bu adamı sevmişti.

Hattie ona âşıkty.

Adam diline karşı geriliyordu, Hattie doğru ritmi bulduğunda ikisi de çıldırmış gibiydi ve Whit ayıp vaatler veriyordu... *Lütfen, Hattie... Daha fazla, Hattie... Eğer durmazsan geleceğim...* Ama Hattie durmak istemiyordu, özellikle de adam bir kelime dışında tüm sözleri yitirince.

“Hattie...” Tekrar ve tekrar, bir daha ve bir daha... Hattie ikisi de her şeyi unutana kadar hareketlerini sürdürdü, adam kendini zevkin kollarına, yani kadına bırakana ve sonunda dizginsiz, muhteşem biçimde bağırarak boşalana dek devam etti. Orada sadece ikisi, gemi, rıhtım ve gökyüzü vardı.

Ve onu bıraktığı zaman Hattie'nin aklında tek bir düşünce vardı.

Daha fazla.

Bu güçten, bu zevkten, bu ortaklıktan daha fazlası... Hattie bunun için açlık çekti.

Bu adam için.

Gözlerini açıp Whit' baktı, adamın amber bakışları tereddüt etmeden kadını izliyordu. Hattie'nin kalbi hızla çarptı. “Çöz beni.” Adamın kelimeleri sert ve neredeyse kırıktı. Hattie fazla ileri gittiğinden şüphelendi.

Sinirlenmiş miydi?

“Hemen. Çöz beni.” Hattie ayağa kalkıp düğüme uzandı, ona yakın durmak zorundaydı. Adamın dudaklarını boynuna gömüp oradaki yumuşak teni öperek bütün vücuduna titreşimler göndereceği kadar yakın. Adamın dişleriyle çenesinin kıvrımını ısıracağı kadar yakın. Kulak memesine dişlerini geçirip, “Sonunda seninle sevişebilirim. Doğru düzgün,” diyeceği kadar yakın.

Whit'in sesindeki saf ihtiyaç, Hattie'nin halatı tutan parmaklarını titretti, bakışları arzuyla çıldırmış gibi görünen adama yöneldi. Whit, Beast isminin hakkını vererek halatlara asıldı. Sonra da sesindeki saf emir tonuyla, “Hemen,” dedi.

“Evet,” dedi Hattie, arzuyla nefessiz kalmıştı ama parmaklarına söz geçiremiyordu. Whit bıkkınlıkla homurdandı ve o sırada Hattie bir şey hatırladı. Geri çekilip gözlerine baktı. “Sen muhteşem bir adamsın. Senin bıçakların var.”

Ayaklarının ucundaki kemerden bir bıçak aldı ve adam anında özgür kalarak kollarını kadına doladı. Hattie'nin az önce elinde tuttuğu bıçak güvertede daireler çizerek uzaklaştı. Whit onu sanki tüy kadar hafifmiş gibi kucaklayıp da kümelmiş kıyafetlerinin üzerine yatırdığında ikisi de başka hiçbir şeyi umursamadı.

Adam onu öptü, boynuna yöneldi ve fener ışığının altın yansımaları suratına vururken çıplak omuzları gerildi. Elleri Hattie'nin eteklerini yukarı kaldırdı, sonunda aradığı yırtmacı buldu ve kadının gözlerine baktı. "Bu akşam giydiğin iç çamaşırlarını geçen gecelerden daha fazla sevdim."

Kadın başını evet anlamında salladı.

"Artık yoklar." Tek hareketiyle hepsini söküp attı ve...

"Ahh," diye iç çekti Hattie, Whit ensesine doğru üfleyince.

"Çok ıslak." Adamın parmakları kadının derinlerine girince dönüp gözlerine baktı ve içeriye darbeler vururken onu izledi. "Hoşuma gitti."

Hattie kendi sözlerinin yankısını duyunca gülümsedi. "Benim de."

"Hımm." Onu öpmek için başını eğdi, yavaş ve sakın öpüşleri kadının vücudunu ateşe verdi. Kalçalarını kaldırıp adamın darbelerini karşıladı ve Whit bir an durup onu izledi. "Ne kadar hoşuna gittiğini göster bana," dedi. Hattie söyleneni yaptı, adamın vücudunu izleyen güzel amber gözlerine baktı. Bu gözler, yaşananları adamın da en az kendisi kadar istediğine ikna etti. "Çok güzelsin. Seni sonsuza dek izleyebilirim."

Hattie tekrar onun parmaklarını hissetti ve Whit başparmağını yukarıdaki zevk noktasının üzerine yerleştirerek bir, iki, üç kere, kadın inleyene dek okşadı. "Whit!" diye bağırdı Hattie.

Adam yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi. “Bana dokunduğunda işte böyle hissediyorum.”

Hattie ona baktı. “Tekrar yap. Böylece hatırlarım.”

Whit derinden gelen bir kahkaha attı ve aynı şeyi tekrar yaptı, bu hareketle Hattie’nin içinde alevler gelgitli dalgalar gibi coştı. “Benim küstah, açgözlü güzelim.” Daha derinlere darbeler vurdu, tekrar tekrar, yavaş ve mükemmel, muhteşem netlikte darbeleri kadın kıvranana dek devam etti.

Sonra onu bıraktı ve Hattie memnuniyetsizce iç çekti. “Bekle!”

“Himm.” Adam kendi parmaklarını yaladı ve öne eğilip kadını uzun uzun, yavaşça öptü. “Hayır. Şimdi sen bekle.”

Elbisesinin dantellerine uzanıp kurdeleleri çözdü, korsesi- ni gevşetti ve kombinezonu ortaya çıkardı. Kadını yavaş yavaş, altında çıırılçiplak kalana dek soydu. Göğüs ucunu emdi, sonra diğerine geçti, göğüs uçları sertleşip de acıyana, Hattie’nin elleri saçlarını çekiştirene kadar devam etti. “Lütfen, Whit. Lütfen.”

Kadını tekrar öptü ve Thames’ten gelen soğuk rüzgârlara o inanılmaz sıcaklıktaki bedenini siper ederek onun üzerine eğildi. “Lütfen ne, aşkım?”

“Benimle sevişeceğine söz verdin.” Hattie bacaklarını araladı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, bir leydi bunu yapmazdı. Böyle umarsızca... “Sonunda,” diye adamın sözlerini tekrarlardı. Whit’in uzunluğunun üzerinde kayıp, başıyla tekrar temas etmesini arzulayarak acıyan yerine dokunmasına bayıldı. Adam da bu hisle inleyince Hattie zafer kazanmış gibi hissetti. “Doğru düzgün.”

Adam sert bir kahkaha attı. “Bunu istiyorum,” Whit üzerinde sallanınca Hattie zevkle iç çekti. “Hem de çok. Hayatım boyunca, senin etrafımda sarılıyken gelmen gibi bir şey hiç hissetmedim.” Biraz daha içeri kaydı. Tekrar ittirdi. Kadın tekrar nefesini tuttu.

“Yap şunu,” dedi Hattie, Whit üzerinde kasılana kadar kendini ittirerek. Adamın uzunluğu, kadının vücudunun ağrıyan girişini okşuyordu.

Adam kısık sesle bir küfür savurdu. “Hattie. Tanrım. Sen gerçekten de Siren’sin.”

Hattie kalçalarını kaldırdı ve adam içine sadece başıyla, ikisini de tahrik edecek kadar kayarken aynı anda inlediler. Ellerini Whit’in saçlarına dolayarak, “Şimdi,” diye fısıldadı Hattie. “Lütfen, Whit. Şimdi.”

Adam ona istediğini verdi, tek, yavaş, kendinden emin, ilk seferindeki tereddütten yoksun bir hareketle içine kaydı, sanki artık kadının verdiği her şeyi alabileceğini biliyordu. Ve aldı. En azından bu hissi kabullendi. Ama zevk, duygular ve yaşanacakların bilinci... Bunların onu delirtmeyeceğinden emin değildi.

“Çok sertsin,” dedi Hattie, adam derinliklerine yerleşince. Sesindeki coşkuyu gizleyemedi. “Çok dolu hissediyorum.”

Whit küçük bir inlemeyle kadının omzunu ısırdı. “Senin için sertim, aşkım. Sadece senin için.”

Hattie gülümsedi. “Hımm.”

Adam küçük bir kahkaha attı. “Zevk alma şeklinden asla bıkmayacağım. Hak ettiğin gibi...”

Hattie onun gözlerine baktı, küstah ve cesurdu. “Bunu hak ediyorum.”

Whit başını evet anlamında salladı. “Evet. Ve tek isteğim bunu sana vermek.”

Hattie gülümsedi. “Senin de hoşuna gidiyor.”

“Sen hoşuma gidiyorsun.”

Kadının kalbi hızla çarptı. Ne muhteşem bir adamdı. Ne kadar güçlü, saygılı, güzel ve muhteşem bir adamdı. Gözyaşları

dökülmeye başlayınca Whit bunu fark etti, elbette fark edecekti, endişeyle kaşını kaldırdı. “Aşkım, canın mı yanıyor. Ben...”

“Hayır,” dedi Hattie, onun kollarını tutarak. “Hayır. Sakın beni bırakmaya cüret etme.”

Whit kaskatı kesildi.

“Ben...” Hattie başını iki yana salladı, kendine hâkim olamadan, “Seni seviyorum,” dedi.

Whit bunu duyunca başını eğdi ve kadının alnına yasladı. “Bunu hak etmiyorum.”

Ne büyük bir yalandı. Hattie ellerini adamın ensesine götürüp saçlarına kaydırdı. “Hak ediyorsun.”

“Etmiyorum,” diye fısıldadı. “Ama kabul ediyorum”

Whit hareket etmeye başlayınca Hattie o uzun, derin darbelerde kaybolarak nefesini ve düşüncelerini yitirdi, elinden tek gelen adamın adını fısıldamaktı. Whit onu izledi, zevkini okuyor ve ritmini ona göre düzenliyordu. Sonunda her şey, rıhtım, gemi, geri kalan dünya yok oldu. Bu adamdan başka hiçbir şey kalmadı.

Whit kadının boynunu, çene çizgisini, dudaklarını öptü. “Benim Hattie’m. Benim güzel Hattie’m.”

Ve kadın bu sözlere inandı, kalçalarının arasındaki o uzun darbeyi aldı ve ikisi de zevk dalgalarıyla kendinden geçti. Bakışları buluştu. “Hoşuma gitti,” dedi Hattie utangaç ve alaycı bir biçimde.

“Hımm. Bakalım onu tekrar bulabilecek miyiz?”

Buldular ve arzu titreşimleri kahkahalarıyla karıştı. Herkes böyle mi hissediyordu? Hep böyle harika mıydı? Sanki güneş doğmuş da tüm karanlığı temizlemiş gibi miydi?

“Hattie,” diye fısıldadı. Kadının bakışları ona döndü. “Tekrar söyle.”

Kalbini kaybedeceksin.

Adam onun içinde sallandı. "Lütfen."

Kalbi zaten kaybolmuştu. "Seni seviyorum."

Whit kendini onun içine ittirdi. "Tekrar."

"Seni seviyorum." Hattie ona tutundu ve Whit elini aralarına uzatıp buluştukları noktadaki o gergin tepeyi buldu. "Evet... Whit..."

"Daha fazla bekleyemeyeceğim, aşkım. İçine gelmek için deliriyorum."

"Bekleme," dedi, adamın teması onu gitgide sıkılaştırıyor, her seferinde daha fazla yükseltiyordu. "Lütfen. Lütfen, bekleme."

"Tekrar," diye fısıldadı adam. "Sadece bir kere daha."

"Seni seviyorum." Bunları söylediği an, adamın ve Londra gökyüzünün altında zevkten havalara uçtu. Whit'in adını bağırdı, adam o mükemmel ritimde devam ederken ve onu bir boşalmaya, sonra da ikincisine sürüklerken omuzlarına tutundu. Sonunda Whit de kısık sesli bir inlemeyle kendini bıraktı. Bu, Hattie'nin hayatında duyduğu en harika sesi.

Kendilerine geldiklerinde, nefesleri sert bir senfoni yaratıyor, geminin kenarına çarpan dalgalara karışıyordu. Whit kademini kendine çekti, sırtını güverteye yasladı ve ceketini üzerlerine sardı. Alnına bir öpücük kondurarak uzun bir nefes verdi. "Güzelim."

Bu laf Hattie'nin içine sonsuz bir sıcaklık yaydı ve Whit'e daha da yaklaştı.

Adam onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Seni hak etmiyorum."

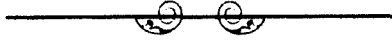
Hattie buna güldü. "Sanırım keyif verdiğim kadar başına bela açtığımı da kabul etmelisin."

Whit cevap vermedi, geniş ve sert parmak uçları kadının çıplak omzunda dolaşıyordu. Bu yumuşak, kendinden emin ve baş döndürücü temaslar Hattie'nin nerede olduğunu, kim olduğunu ve neden beraber olamayacaklarına dair bütün sebeplerini unutmasına yetti. Bu temasları, parmaklarının yavaş okşamalarını zihniyle takip etti ve saçında adamın nefesiyle gözkapakları ağırlaştı. Bir an burada, nehir kenarında, bu adamın kollarında uyusa ne olur diye merak etti.

Bunu yapsa ne olacağını umursamadığına karar verdi çünkü adam da bir yere gitmek istiyor gibi değildi. Bu sırada Whit kulağına o kelimeleri fısıldadı.

“Evlen benimle.”

Bölüm Yirmi Dört

Elbette bu kadınla evlenecekti.

Daha o lanet gemiye adımını atıp da kadını pruvada dimdik, muharebeye hazır bir savaşçı gibi gördüğü anda onunla evlenmeyi planlamıştı. *Onun* savaşçısı, Whit'i mahvetmeye hazır şekilde bekliyordu.

Sanki Whit seve seve onun kollarına gitmeyecekti. Özellikle de babası ve kardeşini öldürmek istediğini söyledikten sonra. Ve bütün bunları onu sevdiğini söyleyerek taçlandırmışken.

Whit'i seviyordu.

Eğer Whit bunu bir daha hiç duymasa bile o anı sonsuza dek hatırlardı. Son nefesini verirken hatıralarındaki tek şey, Hattie'nin öfkesi ve *sevdiğim adam* sözleri olurdu.

Hattie onu seviyordu ve bu her şeyi değiştirirdi, bu kadını sorgusuz sualsiz Whit'e ait yapardı.

Sonra da adamı direğe bağlamış ve kendine ait kılmıştı. Whit'i arzudan çıldırtmış, zevk, tatmin ve netlikle doldurmuştu. Whit hayatında ilk defa şüphe etmiyordu. Biliyordu.

Henrietta Sedley ile evlenecekti.

Hem hiçbir şey değişmemiş, hem de her şey değişmişti.

Yani bu öneriden ziyade emir gibi fikri öne sürdüğünde yaşanacakları tahmin etmemişti. Kadının darbe yemiş gibi kaskatı kesilmesini beklememişti. Başını yavaşça kaldırıp sanki kuduz bir köpeğin yanındaymış gibi davranmasını da beklememişti.

Kesinlikle ve sanki ona çay teklif etmiş gibi basitçe, “Hayır,” demesini de beklememişti.

Ne haltlar dönüyordu?

“Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.”

Bunu duyunca nefesi kesildi, ancak daha önce duymak için delirdiği bu sözlerin keyfini çıkaramıyordu. “Kahretsin, sadece bu bile benimle evlenmen için yeterli, Hattie.”

“Sen de beni sevmezsen olmaz.” Duraksadı. “Eğer beni dengin olarak sevmezsen olmaz. Yapabilir misin?”

Evet. Hayır.

Onun istediği şekilde olmazdı.

Kahretsin.

Adamın içine sıcak ve keyifsiz bir korku doldu. Hattie’nin denk derken ne kastettiğini biliyordu. Ortaklık teklifini duymuştu.

Ama ortak olurlarsa onu koruyamazdı, hem Ewan’dan hem de başka şeylerden.

Eğer onu severse, kaybedecekti.

O sessiz kalınca Hattie yerinde doğruldu, kıyafetlerine uzandı ve Whit yine bu noktada olmalarından nefret etti; kadın giyiniyordu, Whit ise üzerine devrilen bir çay tepsisinden, kesinlikle hak ettiği darbeyi almış gibi hissediyordu.

Hattie dizleri üzerinde durup eteklerini kalçasına çekti, korsesini giydi ve sakince, “Seni zorlamak istemiyorum. Belki se-

vebileceğin kişi olmak istemiyorum. Sevip sevemeyeceğini düşünmen gereken kişi olmak istemiyorum,” dedi. Bir an durdu. “Sen çok şüpheli olduğun halde, dudaklarından dökülen yanıt olmak istiyorum. Festivaller ya da tatiller için saklayamadığın çünkü her an yanında istediğin kişi olmak istiyorum.”

Her an yanında olamayacak kadar değerliydi.

“Bunu hak ediyorum. Ortaklığı. Eşitliği. Bana bunu sen öğrettin.” Adama gülümsedi. “Bunun imkânsız olduğunu da biliyorum. Ve bu yüzden... Seninle evlenmeyeceğim.”

Duyguları o kadar hüzün, vazgeçme ve dürüstlük yüklüydü ki sanki bu sözleri söyleme sebebi olmadan çok önce biliyordu. Sanki bunlara hazırlanmıştı. Tanrı aşkına, Whit buna hazırlanmış olmasından nefret etti.

“Hattie.” Pantolonunu çekip gömleğini başından geçirerek ayağa kalktı. “Anlamıyorsun.”

Hattie iç çekti, “Rakip olmak istemiyorum. Benim istediğim...” Başını iki yana salladı ve Whit bundan da nefret etti. “İşçileri yarın bırakacağım.” Adamın cebine doğru elini salladı. “Saatine bakıp bunu doğrulayabilirsin ama sanırım işçileri bu akşam getirmek için çok geç.”

Whit bir saati çıkarıp, sıcak metale kısaca baktıktan sonra yerine koydu. “Ona altı var.”

Hattie korsesini sıktıktan sonra su üzerinde diğerlerinden daha alçakta duran geminin bağlı durduğu rıhtıma baktı. “Şimdiye kadar yarısını indirmiş olmalıydın, bütün o buzlar şehre dağılırdı.”

“Yarısı değil. Ama uzaklara dalma. Hattie...”

Sözünü kesti. “Onları yarın bırakacağım,” dedi tekrar.

“Bunu nasıl yaptın? Onları nasıl kendine bağladın?”

Hattie gülümsedi. “Sadık arkadaşları olan tek kişi sen değilsin, Beast.”

Lakabını duyunca kulakları çınladı. “Buna sorgusuz inanırım.” Kendisini de o arkadaşlardan saymasını diledi. “Genelde bana bu lakabı korku duymadan söylemezler.”

“Senden korkmuyorum.”

Bunu biliyordu. Ve bu itiraf edebileceğinden fazla zevk veriyordu. Whit doğru kelimeleri aradı. “Her zaman korkusuz oldun. Her zaman istediğini ve onu almak için ne yapman gerektiğini bildin. Kimsenin yoluna çıkmasına izin vermedin.” Bir an durdu, sonra da gerçekleri söyledi. “Bende asla bu korkusuzluk olmadı.”

Kadın kaşını kaldırınca Whit başını iki yana sallayarak devam etti. “Ben korkudan ibaretim. Korkunun içinde büyüdüm. Bir gün birini seveceğim ve onu kurtaramayacağım korkusuyla olduğum kişiye dönüştüm.” Derin bir nefes verdi. “Seni koruyamam.”

Hattie’nin güzel, menekşe gözleri tereddüt etmedi. “Elbette koruyamazsın.” Bu sözler, adamı bıçak gibi kesti. “Benim de korkusuz bir yanıyım yok. Ben *her gün* korkuyorum. Bu koca dünyadan, bana bakış şeklinden, benimle alay etmesinden ve duymadığımı sandığı anlarda hakkımdaki fısıltılarından korkuyorum. Duyguların gölgeleriyle ve ihtimallerin ipuçlarıyla bir adım ileri gitsem ulaşabileceğim binlerce şeyle dolu, yarım yamalak bir hayattan korkuyorum.”

Adam başını iki yana salladı. “Asla böyle bir hayatın olmayacak.”

Whit bunu kesinleştirecekti.

Kadının menekşe gözlerinden yaşlar süzülünce Whit’in göğsü sancıdı. *Neden ağlıyordu?* “Bir zamanlar evlenmek istemiştım, biliyor musun? Çocukların olduğu evcil bir hayal...

Elbette istedim. Kadınlara doğduğundan itibaren bu anlatılır. Babalarımız, kardeşlerimiz ve etrafımızdaki dünya bu masalı anlatır. Ama benim gibi biriysen –fazla gürültücü, fazla iri ve fazla fikir sahibi– herkesin ısrar ettiği o rüyalara sahip olamazsın. Çünkü sana göre degillerdir.”

Ona susmasını söylemek istiyordu. Kendini böyle nitelendirmesinden ve sürekli, olduğundan az göstermesinden nefret ediyordu, tam tersine hepsinin sonsuz derece ötesindeydi.

Ve Whit bu nitelikleri herkesten iyi anlıyordu.

Onun yerine, “Hattie,” diye fısıldadı. Elini kendi göğsüne götürdüğünde bu ismin ağırlığını hissetti.

Hattie onu göz ardı ederek devam etti. “Bunu istemediğime kendimi ikna etmem zor olmadı... Evlilik, birliktelik... Sonuçta bir sürü kadın kız kurusu olacak yaşa gelir. Bir sürü adam bekâr kalır. Ve bir planım vardı.”

Adam başını evet anlamında salladı. “Hattie’nin Yılı.”

Hattie ona gülümsedi. “Bütün bunlar biraz saçma, değil mi?”

Sana o yılı vereceğim. Sana bütün ömrümü vereceğim.

Hattie sanki bu düşünceleri duymuş gibi, sanki adam yüksek sesle konuşmuş gibi cevap verdi. “Bunu senden istemiyorum.”

Kelimeler canını yaktı.

“Uyum sağlamayı öğrendim. İşletmeyi ve kaderimin kontrolünü ele almayı istemeyi öğrendim. Hepsini alamayacağımı kabullenmeyi de öğrendim.”

Ama alabilirdi. Whit bundan emin olacaktı. Hattie onu seviyordu ve Whit bu kadına istediği her şeyi vermeye can atıyordu. Gemileri, işletmeyi... ve sahip olamayacağını söylediği diğer şeyleri.

Bunları söyleyemeden Hattie, “Sonra sen çıkageldin,” dedi. Başını iki yana salladı. “Sen geldin ve istediğim her şeyi tehdit

ettin. Kurulmasına yardım ettiğim işletmeyi tehdit ettin. Onu devralmayı planlamıştım. Dikkatle planladığım geleceği tehdit ettin.”

Adam başını iki yana salladı. Artık öyle değildi. Az önce ona hepsini sunmamış mıydı?

Hattie ona baktı ve derin bir nefes alıp devam etti. “Ama daha da kötüsü, geri kalanını da istememe sebep oldun. Artık istemediğimi söylediğim her şeyi. Onları senin yüzünden istedim. Ve herhangi birinden değil. Senin yüzünden bunları seninle yaşamak istedim.” Duraksadı. “Biri diğerinin yerine değil. Hepsi birlikte. Her biri. Elde edebileceğim hayatın her parçası. Covent Garden pazarında canlı ve vahşi sabahlar, rıhtımda geçirilen akşamlar... Senin mumlar, kitaplar ve her renkten yas-tıklarla dolu odanda geceler...”

Hattie uzağa, Piçler’in son sevkیاتını taşıyan gemide rüzgârdan sallanan fenere baktı ve ekledi, sözleri rüzgârda kaybolacak kadar yumuşaktı. “Kulağa delice geldiğini biliyorum. Hiç akli olmayan bir kızın delice hayalleri. Ama öyle değil. Bundan korunmaya ihtiyacım yok. Bunun için bir ortağa ihtiyacım var. Hepsini istiyorum.”

Whit her kelimeyi duydu. Hepsini. Hepsini duydu ve içinde onunla yaşayabileceği hayatın hayalleri şaha kalktı. Hattie’yi nehir kenarında, etekleri rüzgârdan uçuşarak işçileri izlerken hayal edebiliyordu. Bu akşam onları sahadan çekerek kendisine ne kadar hayran olduklarını kanıtlamıştı. Ve ona hayranlıkları sürecekti, onun rehberliğini takip edeceklerdi ve Hattie de bir kraliçe edasıyla onları yönetecekti.

Onun kraliçesi gibi. Çünkü Whit onun yanında olacaktı. Rüzgâra siper olarak arkasında duracaktı. Belki zamanla çocukları da olacaktı, annelerinin gemilerine binmeyi, babalarının deposunda saklambaç oynamayı öğrenen menekşe gözlü

küçük kızlar Whit'e gemiden seslenecek, parlak gülümsemeli oğlanlar ahududu ve limon şekeri kokacaktı.

Kadına uzanıp onu kendisine çekti, dünyada istediği tek şeyi reddettikten sonra bile tereddütsüz yanma gelmesini çok sevdi. "Al o zaman. Hepsini. Sana karşılıksız veriyorum. İstedğin her şeyi."

Kadının fener ışığında parlayan gözleri adaminkileri buldu. "Ben aşk istiyorum. Ve sen beni hem sevip hem de dünyadan korunacak değerli bir şey gibi kilit altında tutamazsın. Beni hem koruyup hem yanında tutamazsın."

Bu sözlerle Whit kaskatı kesildi. Kaç defa kendisine dünyayı sevmese kurtarabileceğini söylemişti? Bir zayıf noktayı daha kaldıramazdı. Bir gün onu koruyamayacağı korkusuyla bunu yapamazdı.

Zaten şimdiden yeteri kadar büyük bir zayıflıktı.

Bu kadın şimdiden onu alt etmişti.

Eğer ona âşık olursa, bu kadına olan ihtiyacı hiç bitmeyecekti.

Çok geç.

Hattie başını iki yana sallayıp adamın tutuşundan geri çekildi. "Hiçbirini yarım yamalak istemiyorum. Ne işletmeyi, ne geleceği, ne serveti. Ve en çok da seni."

Bir adım gerileyip teması tamamen kesti ve kollarını göğsünde birleştirdi. Whit'in kalbi hızla atıyor, zihni harekete geçmeyi reddediyor, kendisinden nefret ediyordu... Kadın *kendisini* koruyordu.

Whit'ten.

Ve Whit bunu fark edince bağırmak, yanma gitmek, onu kollarına almak ve istediği her şeyi vereceğini söylemek istedi. Bütün hayatı. Kendisi de dahil. Onu sevecekti.

Birlikte bütün dünyaya ve Ewan'a karşı duracaklardı.

Mükemmel uyumla.

Ve bir şeyi daha fark etti.

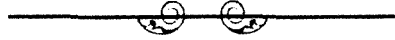
Kadına doğru ilerledi, onun kuvvetine, ayaklarının yere basmasına, cesur, küstah güzelliğine hayran kaldı. Gözlerinde ne çok şey görüyordu... Şüphe vardı evet ve endişe. Whit daha önce korkusu yüzünden bir pislik gibi davranmıştı, peki şimdi onu durduran neydi? Ama o gözlerde bir şey daha vardı. Kadına doğru hareket edince parıldayan bir şey... Kendisi de aynısını hissettiği için iyi tanıdığı bir şey.

Umut.

Ama bunu dile getiremeden, kendine bir şans daha vermesi için yalvaramadan, bunu yapmayı öğreneceğini söyleyemeden, kadını istediği bütün o şeyleri vereceğine ikna edemeden... Kendisinin de istediği şeyleri...

Bir patlama geceyi yardı ve rıhtımı alevler sardı.

Bölüm Yirmi Beş

Hattie adamın kendisine doğru yavaş ve bilinçli hareketlerle gelmesini izledi. Bakışları kendinden emindi ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Hattie onun temasından, nazik sözlerinden ve vereceği vaatlerden korktu çünkü ona istediği her şeyi verebileceğine inanacağını biliyordu. Adamın söyleyeceklerine karşı kendini hazırladı, ona direnmenin imkânsız olacağını biliyordu. Mantığının çok ötesinde sevdiği bu adamın kendisine dokunacağını, sıcak öpücükler vereceğini biliyordu. Hattie *fena halde* istediği şeye daha fazla karşı koyamayacağını anlamıştı.

Ama Whit beklediği üzere ona dokunmadı. Aksine o gürültülü patlama rıhtımı sarstığında, kadının üzerine atıldı, gözleri korkuyla dolu bir şekilde onu yere devirirken kolları arasında tuttu ve geminin yan tarafında yere düşerlerken kendi vücudunu çarpmanın etkisine siper etti.

Hattie durdukları an adama döndü. “Sen iyi...”

Whit’in elleri Hattie’nin bütün bedeninde dolaşıyordu. “İncindin mi?”

“Hayır.” Hattie adamın göğsüne yaslı olan başını iki yana salladı, hızla atan kalbini hissedebiliyordu. “Bunu yapmamalıydın. Rıhtımdan fırlayan kıymıklar üzerine saplanacak.”

“Kıymıklar umurumda mı sanıyorsun, hem de sen...” Hattie’yi tutup daha yakınına çekti. “Buradan hemen gitmeliyiz.”

“Ne oldu?” Hattie geri çekilip kıvılcımların yükseldiği gökyüzüne baktı. Etraftan çığlıklar yükseliyordu. “Bir şeye saldırı oldu.”

“Burada kal.” Yıldırım gibi güverteye gidip kemerini kaptığı gibi bağladı ve patlamayı araştırmak için geri döndü. Saniyeler içinde konuyu anladı. “Sevkiyat.”

Hattie endişeyle doldu. “Kardeşimin mi?”

Whit onun gözlerine bakmadı. “Hayır. Benim,” ardından gözlerini kocaman açtı. “Ewan.”

Kadının yanma gelip elini tutarak kaldırdı. “Buradan gitmeliyiz.”

“Kesinlikle olmaz.” Onun bu sözleri üzerine Whit dondu. “Yardım edeceğim.”

“Hayır.” Kadının elini tuttu ve onu geçide çekti, oradan kayarak toprağa, adamların şimdiden ateşi söndürmek için su taşımaya başladığı yere gittiler. “Eğer o buradaysa, sen tehliledesin.”

Hattie, limanda yanan gemiye baktı. “Kaç kişi?”

Whit dikkatini yanda koşturan kalabalığa vermişti. “Ne?”

“Gemide kaç kişi var?”

Whit ona dönüp gözlerine baktı. “Bilmiyorum.” Whit koşturan bir çocuğu tutup neredeyse ayaklarını yerden kesti. “Brixton.”

“Beast! İyisin!” Çocuğun gözleri kocaman açıldı. “Sarita buraya geldiğini görmüş ama sonra gitmemişsin.”

“Ben iyiyim, kardeşim,” deyince, Hattie çocuğun gözlerindeki rahatlamayı gördü. Bunu anlayabilirdi. Hattie de olsa bu adam için koşa koşa gelirdi. “Hadi git. Burası güvenli değil.”

“Hayır, patron.” Brixton gemiye bakıp çenesini kaldırdı. “Yardım edeceğim.”

“Nöbette kim var?”

“Saat on, Beast,” dedi çocuk ve Hattie sesindeki korkuyu duydu. “Öyle mi?”

Whit kaskatı kesildi ve Hattie suratında tereddütü gördü. İlkel bir dürtüye direndiği belliydi. “Evet. Hadi git. Ama tuhaf bir şey görürsen hemen çık.”

Çocuk pervasız ve toy bir şekilde gülümsedi. “Derry ve Tom gibi mi?”

Whit, Mahalle ağzında bomba anlamına gelen sözleri söyleyince çocuğun çenesini okşadı. “Evet. Derry ve Tom gibi.”

Çocuğu bırakıp Hattie’ye döndü, elini tuttuğu gibi kalabalıktan uzağa çekti. “Gel.”

Ateşten uzağa.

“Ne? Neden?” Adam cevap vermedi, kadını taverna ile dükkânın arasındaki dar bir sokağa çekti. Hattie elini çekiştirince adam onu daha sıkı tuttu. “Beni nereye götürüyorsun? Saat on ne demek?”

Adam yavaşlamadı. “Yük taşımadığımız gecelerde korumalar saat onda değişir.”

Hattie hemen anladı. “Gemideki insan sayısı ikiye katlanıyor.”

Whit homurdandı.

“Aman Tanrım, Whit. Bunu ben yaptım. İşçileri ben bağladım. Bunu yapmasaydım, bunlar yaşanmazdı.”

Adam arkasına bakmadı. “Ya da elimizde iki düzine daha ölü olurdu.”

Hattie topuklarını taşlara sürterek durdu. “Geri dönmeliyiz.”

Adam arkasına döndü. “Hayır.” Tartışmaya yer yoktu.

Hattie omuzlarını dikleştirdi. “Bu gece yaşananlardan ben sorumluyum. Yardım edeceğim. Yardım *edebilirim*.”

Adam bıyık altından küfretti ve gökyüzüne baktı. “Oraya geri dönmüyorsun. Bir gemiyi yok edecek kadar büyük bir patlama oldu. Zaten bir gemi dolusu buz ve malım alevler içinde, Ewan ise çoktan bana ceza vermek için seni seve seve inciteceğini söyledi.”

“Rıhtımın yarısı izlerken beni incitemez!” dedi. “Bırak da bunu düzeltelim!”

“Bunlar senin günahların değil, Hattie,” dedi. “Sen eve gidiyorsun.”

“Elbette benim günahlarım!” diye bağırdı. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu benim de dünyam! Benim çöplüğüm! Eğer sen endişeliysen, ben de endişeliyim. Eğer sen oraya gidiyorsan, ben de gidiyorum. Ve bırak Ewan gelsin. Onunla birlikte yüzleşelim. *Birlikte*.”

Whit başını çevirip tepelerinde sallanan bayrağa doğru elini kaldırdı. “Öyle bir şey yapmayacağız. Seni onun yakınında istemiyorum. Beni cezalandırmak için senin peşine düşecek. Ve buna izin veremem.”

“Neden?”

“Çünkü ondan değer verdiği tek şeyi aldım.”

“Ne? Kardeşlerinden daha değerli ne olabilir ki?” Hattie rıhtımdakiler düşündü. “Kardeşleri için çalışan insanların hayatından daha değerli?”

“Ne değil. Kim...”

Hattie aniden onun ne demek istediğini anladı. “Grace.”

“Akıllı kız,” dedi yavaşça Whit.

At arabası yakında durdu, atları gece soğuğunda kişnedi. Sürücü çatılardan görünen turuncu kıvılcımlara ve Whit’in göğsündeki bıçaklara endişeyle baktı. “İyi misiniz, efendim?”

“Onu buradan götürdüğünde daha iyi olacağım,” diye gürlendi Whit ve kapıyı açtı.

“Hayır,” dedi Hattie öfkeyle. “Seni burada, bu cehennemin ortasında deli adamın tekiyle bir başına bırakmayacağım.”

Adam onun gözlerine baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Benim savaşlarımı benim yerime vermeyi mi planlıyorsun, aşkım?”

Hattie başını iki yana salladı. “Asla senin yerine değil. Senin yanında.”

Adam gülümsedi. “Her zamanki savaşçım...”

Kadına müsaade etmeyecekti. Onu arabaya bindirecek, kendisi de perişan hale gelebileceği bir savaşa gidecekti. Belki daha beter. “Bunu yapma. Bana inan.”

Bize inan.

“Beni korumana gerek yok.”

Bu sözler Whit’i etkilemiş, içini kararlılıkla doldurmuştu. Onu ezmiş, büzmüş ve sertleştirmişti. “Yapmak zorundayım. Tek yapmam gereken bu. Bana neden iki saat taşıdığımı sormuştun,” dedi hızla, sanki kadına bulması imkânsız bir yerin adresini veriyormuş gibi. Belki de öyleydi. “Asla geç kalmam. Asla geç kalmam çünkü annemi kurtarmak için çok geç kalmıştım. Geldiğimde ölmüştü, o hafta o rezil evi saran lanet salgından ölmüştü. Yalnız ve ölü... Ve onu koruyamadım.”

“Ah, hayır...” dedi Hattie sakince adama uzanıp elleriyle vücudunu saran deri kayışları okşayarak. Yanından ayırmadığı silahlar...

“Ama seni koruyabilirim,” diye devam etti. “Seni sonsuza dek koruyabilirim. Seni kardeşimden uzak tutabilirim, seni bütün bunlardan uzak tutabilirim.”

“Bu da işin parçası,” dedi Hattie. “Arzuladığım hayatın parçası. *Seninle birlikte.*” Başını iki yana salladı. “Görmüyor musun? Sensiz bir ömür yerine seninle bir geceyi yeğlerim.”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. Seni asla tehlikeye atmam.”

Hattie öfke ve bıkkınlıkla gözyaşlarına boğuldu. “Sen karar vermiyorsun. Ben veriyorum.”

“Tanrı aşkına, artık Hattie’nin Yılı’nda değiliz... Bu senin hayatın! Benim korumam gereken hayat!” Gözlerini kapattı. “Lütfen. Şu lanet arabaya bin artık. Hemen.”

Hattie gözlerini kısarak baktı. “Bindir de görelim.”

Ve Whit bunu yaptı, bitkin halde olmasına rağmen, onu sanki bir tahıl çuvalıymışçasına kaldırdığı gibi arabanın içine attı. Whit, kapıyı kapatınca dengesini bulup arabanın hareket etmesine engel olamasın diye özel çaba bile sarf etmişti.

Hattie adamın yumruğunun arabanın dışına vururken çıkardığı sesi duydu, hemen ardından tekerlekler hareket etti. Hattie yerinde doğrulduğu sırada öfke ve hiddetle içi yanıyordu, pencereden dışarı baktığında adamın rıhtıma doğru koşan silüetini zar zor gördü. Tehlikeye dönüyordu.

Arabanın kapısına tekme attı. “Hemen durdur şu arabayı!”

“Yapamam!” cevabı geldi sürücüden. “Adam sizi Mayfair’e götürmem için bir sterlin verdi!”

“Beni kaçırmak için bir sterlin demek istiyorsun!”

“Eğer sizi kaçırsaydım, leydim, Berkeley Meydanı’na gitmezdik.”

Kadın Berkeley Meydanı’nda yaşamıyordu bile ama konu bu değildi. “Durman için para veririm!”

Arabacı tereddüt etti. “Rıhtımda yaşananlar size göre değil, leydi!”

Demek şimdi de doğru ve yanlış arabacı karar veriyordu. “Ah! Erkekler!” Hattie at arabasının çatısına vurdu. Ne bu yabancının ne de az önce onu içeriye fırlatan adamın korumasına ihtiyacı vardı. Kahretsin, onca gece önce Whit’i at arabasından dışarı fırlatan Hattie değil miydi?

“Lanet olsun,” diye çılgık atıp yanından geçtikleri binalara bakarak kapıya uzandı. At arabası, Whit ile adamlarının ateş ve su arasına gidip geldiği rıhtımdan uzaklaştığı sırada Hattie kendini hayatında hiç olmadığı kadar işe yaramaz hissetti.

Hattie oraya aitti. Onun yanına. Onunla birlikte.

Evlen benimle. Bana katıl.

Bu adam gerçekten de Hattie’nin teklifi kabul edip yolundan çekileceğini mi sanmıştı? Eş olmanın ortak olmak anlamına geldiğini bilmiyor muydu? Eşit olmak? Eğer hayatını Hattie’yle paylaşmak istiyorsa kadının her şeyi isteyeceğini bilmiyor muydu? Bu kısım dahil?

Özellikle bu kısmını.

Araba yavaşlayınca Hattie pencereden dışarıya baktı. İnsanların sokaklara taşıdığı bir dizi tavernanın önünden geçiyorlardı ve hız yapmak imkânsızdı... İşte şimdi şans yüzüne gülmüştü.

Araba durmaya yakın yavaşlayınca Hattie sokağı ölçüp tarttı. Derin bir nefes aldı ve kapıyı tekmeyle açıp gözlerini kapatarak atladı.

Hattie yuvarlanırken, geniş şapkalı, uzun sakallı, iriyarı ve siyahı bir adam, “Of!” diye bağırarak düşmeye devam etmesine engel oldu. Peşinden, “Tanrı aşkına kızım! Aklın nerede?” dedi. Sonra da... “Dur! Sen Sedley’in kızısın. Bu akşam işçileri tutan kişi.”

Hattie evet anlamında başını sallarken üstünü başını düzeltti ve soru sorar gözlerle bakan adamlara döndü. “Hattie Sedley.”

Adam gülümsedi. “Çok cesurmuşsun, Piçler’e karşı geliyor-sun, ha?”

“Karşı değil,” dedi. “Birlikteyiz. Sadece dikkatlerini çekmem gerekiyordu.”

Adam derinden bir kahkaha attı. “Beast’in hatunusun, ha?”

“Eğer akli başına gelirse,” dedi omzunun üstünden, çoktan adamı orada bırakıp hızla rıhtıma yönelmişti.

Sokaklardan caddelere geçerek Whit’in onu bıraktığı yere döndü. Bir köşeyi dönünce rıhtımın diğer ucundaki popüler bir içki holünden dışarı taşan kalabalığı geçti, ellerinde bira bardağı olan herkesin yüz metre ilerde yaşayanlarla ilgili başka bir teorisi vardı. “Piçlerin birbiriyle kavga ettiğini duydum. Beast, Devil’in gelinini sevmiyormuş.” Bu ne saçmalıktı?

“Öyle değil. Başka bir grup buz işini istiyormuş.” Hattie buna neredeyse gülecekti, sanki donmuş su, patlayıcılara varacak kadar kıyasıya bir ticaretmiş gibi.

“Sedley’in liman işçilerine bu akşam çalışmasınlar diye ödeme yapmasıyla ilgili bir şey olmalı. Bu kadar tesadüf olmaz, Piçler’in malları bombalandığında rıhtımdaki hiçbir işçi yaralanmıyor.”

“Dalgalar geldi,” diye cevap verdi birisi. “Hiçbir şey batmayacak. Buzlar öylece eriyip nehre karışacak.”

“Kış rüzgârları bu sene erken geldi,” diye erkeksi bir kahkaha duyuldu.

Hattie gözlerini devirdi, uydurmaktan keyif alan ama hiçbir şeyden haberi olmayan bu dedikoduculara sabrı yoktu. Sessiz izleyenlerden birine, “Kimse incinmiş mi?” diye sordu.

“Üç adam Piçler’in Garden’daki doktoruna götürülmüş. Be-ast rıhtım kasabının onlara dokunmasını reddetti.”

Elbette. Whit kanlı önlüklü ve güçlü testereli bir baytarın adamlarına bakmasına izin vereceğine kendi kolunu keserdi daha iyi. Hattie hızını artırdı, onu bulmak istiyordu. Artık gemiyi görebiliyordu, biraz daha kontrol altına alınmış alevlerle yanıyordu. Takım halinde çalışan adamlar kovalarla suyu ne-hirden çekerek bütün güverteyi tehdit eden ateşe döküyordu. Hepsi de hızlı ve kontrollü hareket ediyordu, sanki bunu onlar-ca defa yapmışlardı. Belki daha fazla.

Ve başarıyorlardı. Rıhtım da barut ve ateşten hakkını almış-tı. Adamların yaptığı işten memnun olan Hattie yanan gemiye doğru ilerledi. Sevdği adama.

“Leydi Henrietta?”

Adını duyunca geri döndü ve karanlıktaki bir kapı eşiğin-de duran, uzun boylu, sarışın bir adam gördü. Hattie gördüğü kişiyi hemen tanıdı. Marwick Dükü. Tıraşsızdı ve vahşi bakış-larına rağmen kendini bilen her kız kurusu onu tanırdı. Hattie bu dükün Londra rıhtımlarında öylesine bir gece yürüyüşüne çıktığını bir an bile düşünmedi, her ne kadar aristokrat kesimi onun ne kadar deli olduğunu düşünse de.

Elini cebine götürdüğü an içi öfkeyle doldu, oradaki ağır ve sıcak cep bıçağını avcuna aldı. “Ewan.”

Adamın gözleri şaşkınlıkla parladı. “Sana benden bahset-miş.”

“Bana canavar olan üçüncü kardeşinden bahsetti.” Bıçağı tu-tan yumruğunu sıktı. “Söylediği gibi görünüyorsun.”

Rıhtımdan bir çığlık yükselince Hattie bakmak için döndü. İki adam koşarak bu sohbeti fark etmeden yanlarından geçti. Dikkatini Ewan'a çevirerek, "Bunu sen yaptın," dedi.

"Evet." Sözlerinde duygudan eser yoktu.

"Peki yetti mi? Üç kişi doktorun yanında. Bir sevkiyat mahvoldu. Şimdi sırada ne var... benim peşime mi düşeceksin?"

"Öyle mi yapacağım?"

"Yaptığın şey bu değil mi? Kardeşlerini, geçim kaynaklarını ve geleceklerini tehdit etmek?"

"Ve sen Saviour'ın geleceği misin?"

Rüzgâr hızlanınca Hattie'nin etekleri bacağına dolaştı. Saçlarındaki tokalar gevşedi. "Olmak istiyorum," dedi, sözlerinde hüznün yoktu. Sadece öfkeliydi. "Hayatımın büyük bir kısmını arzuladığım şeyler için savaş vererek geçirdim. Ve hak ettiğim şeyler için. Ve şimdi de *kendi* geleceğim için savaşıyorum ve sen bunu da tehdit ediyorsun. Peki ne uğruna?" Bir an adamı izleyerek durdu. "Ucuz bir intikam için."

Adam ona doğru bir adım attı, aynı anda hem tanıdık, hem de yabancı olan amber gözleri parlıyordu. "İntikamımın ucuz bir yanı yok. Her şeyimi aldılar."

Hattie kaşlarını çatı. "Senden hiçbir şey almadılar. Sıfırdan bir krallık kurdular, kardeşlerinin nezaketini, cömertliğini ve sadakatini bilen iyi insanlar için yeni bir dünya. Bu sadakati sen ancak rüyanda görürsün. Ve sen..." Hattie öfkeden tükürükler saçıyordu. "Sen bunu onlardan almaya çalıştın. Ben bunu yemem."

Adam şaşır. "Öyle mi?"

Hattie sırtını dikleştirip de uzun boyunu açığa çıkardığında rüzgâr eteklerini bacaklarına doladı. "Öyle. Whit ömrünü sen peşine düştüğünde olacaklardan endişelenerek geçirmiş. Ve

işte gerçek şu -bunu iyi dinle- endişelenmesi gereken sensin. Çünkü eğer onları incitirsen, bu iyi kalpli ve akıllı adamları incitirsen, *ben senin* peşine düşeceğim. Ve aramızda seni koruyacak bir geçmiş de yok.”

“Saviour hayatını hep sanki ismi kaderiymiş gibi yaşadı,” dedi küçük bir kahkahayla. “Ve sen karşıma geçmiş onu koruyorsun. Koruyucu melek gibi.”

“Sanırım yakında melek değil savaşçı olduğumu göreceksin.” Bıçağını çıkarıp bu korkunç adama doğru bir adım attı. “Gitme vaktin geldi, Ewan.”

Adam bıçağa baktı ve ceketine uzanıp kendi bıçağını çıkardı. Hayır. Onun değildi. Whit’indi. O akşam fark ettiği kayıp bıçak. Başını kaldırıp düke, düşmanlarına bakınca içi korkuyla doldu. Yine de öfke galip geldi. “O sana ait değil.”

“Sana mı ait?” Bıçağı kabzasından tutarak elinde çevirdi. Hattie ona uzandı. Bıçağı eline alınca adam bıraktı. “Belki de sen hepimize armağansın.”

Bu sözlerde umut duydu. Bir yakarış. Ve başka bir şey daha. “Seni neden sevdiğini anlayabiliyorum.”

O anda Hattie, Whit’in onu sevdiğini fark etti. Bunu kendisine söyleyene kadar da bu rıhtımdan ayrılmayacaktı. Ve bu adam yoluna duruyordu. “O zaman bunu neden ondan almana izin vermeyeceğimi de anlayabilirsin.”

“Bu gece...” Adam rıhtıma, boş gemilere, yükü boşaltılan devasa taşıma gemisine baktı. “Bunların hiçbirisi onlar için önemli değil.”

Hattie başını iki yana salladı. “Bunu onlara sen öğrettin. Para güç getirmez. Unvan kudret sağlamaz. Ve hiçbirisi de mutluluğa yol açmaz.”

“Hiçbiri aşkı getirmez.”

Sözlerinde gerçeklik vardı, net ve hüznüydü, bunları başka biri söylese Hattie ona sempati besleyebilirdi. Ama Ewan, ömrünü Hattie'nin sevdiği adamı tehdit ederek geçirmişti ve çekip gitse iyi olacaktı. "Eğer tekrar onların peşine düşersen sana bıçağı saplayacağıma dair bir şüphen var mı?"

"Hayır."

"Bunu yapma becerimden?" Bunu yapmayı çok istiyordu.

"Ona senden vazgeçmesini söyledim," dedi Ewan. "Eğer vazgeçmezse seni ondan almakla tehdit ettim."

Bu itiraf beklenmedik ve barizdi. Elbette Whit onu bu yüzden uzaklaştırmıştı. Onu korumak için her şeyi yapardı. *Kurtarıcısı*. Hattie adama gözlerini kısarak baktı. "Yanlış hüküm vermişsin."

Adam başını öne geriye salladı. "Bunu yapamadı."

Hattie başını iki yana salladı. "Hayır, ben yapamadım. Sen benim kâbusum değilsin. Benim geçmişim değilsin. Benim geleceğim değilsin. Senden korkmuyorum. Ve asla ondan vazgeçmeyeceğim."

Aralarında sessizlik büyüdü. Sonra, "Bana onu hatırlatıyorsun," dedi Ewan.

Grace. "Duyduklarıma bakılırsa bu büyük bir iltifat."

"Sana onu mu anlattı?"

"Elbette," dedi Hattie sakince. "Onun kız kardeşi."

Ewan'ın surat ifadesi değişti. Hattie tam anlayamasa da adamın bir karar verdiğini görebiliyordu. "Onların kız kardeşiydi," dedi Ewan. "Ama benim kalbimdi." Bakışları Hattie'nin gözlerine yöneldi, Hattie o vahşilikteki sancılı hüznü gördü. "Onunla bir hayatı vardı, şimdi seninle bir hayatı var ve benim hiçbir şeyim yok."

"Hiçliği sen seçtin."

Adam rıhtıma baktı, bakışları dengesizdi. “Ben onu seçtim.”

Hattie cevap vermedi. Gerek yoktu. Adam düşüncelerinde kaybolmuştu. *Hatıralarında*. Ve uzun bir an sonra Hattie’ye baktı, amber gözleri Whit’inkilere ne kadar benzese de onun tutkusundan yoksundu. “Artık bitti,” dedi.

Hattie uzun bir nefes verdi. İçi rahatlamıştı. “Bir daha onun peşine düşmeyeceksin.”

“Bunu bileceğimi sanmıştım...” Sözü yarım kaldı. Sonra tekrar, sözler ağzından daha zor çıkmasına rağmen konuştu. Daha kırıktı. “Artık bitti.”

Marwick Dükü arkasını dönüp uzaklaştı, sanki buraya hiç gelmemiş gibiydi. Hattie adamın gidişini, geceye karışmasını artık onu göremeyene dek izledi.

Rıhtıma döndü, avcundaki bıçağı cebine koydu, sonra da mahvolan gemiden kurtarabildikleri için hatasız çalışan adamlara doğru yürüdü. Her zaman Whit, Devil ve Çıplak Yumruklu Piçler’le omuz omuza çalışacağın bildiği adamlar.

Hattie bellerini büken ağır buz ve mal yükünü boşaltan, sıra halindeki adamlara ve ateşlerin ortasında sanki elinde kancayla doğmuş gibi dikilen liderlerine hayranlıkla baktı. Sevdiği adam ordularını idare ediyordu.

Bakışlarıyla bu kuvvetli, iriyarı adamı izlerken aklından tek kelime geçiyordu.

Benim.

Whit muhtemelen geminin deposundan daha fazla şey kurtarmak üzere gözden kaybolunca Hattie uzun ve boş geçitten yüz metre ilerideki gemiye yöneldi, kendini her zamankinden cesur hissediyordu.

Hattie gemileri değil bu adamı istiyordu. Bu adamı, bu hayatı, onun yanında, bu yanan güvertede istiyordu. Ve eğer Hat-

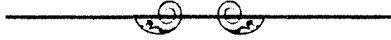
tie'yi yanında istemezse kadın onun için savaşacak, ona her gün bir cankurtarana ihtiyacı olmadığını hatırlatacaktı. Sadece ona ihtiyacı vardı.

Hızını artırdı, aralarındaki mesafeyi kapatıp bunları ona da söylemek istiyordu.

Hattie iskeleyi geçmişti, boş gemilerin hizasında yürüdüğü sırada arkasından gelen bir çığlık duydu. Döndüğünde kendisine doğru koşan Ewan'ı gördü. Elini cebine götürüp Whit'in oniks bıçağını kavradı, düşmanın ne yapacağını merak ediyor, bıçağı adamın kalçasına, omzuna, göğsüne, neresi gerekirse oraya saplama planları yapıyordu.

İkinci patlama infilak edince adam ona ulaşamadı, gemi parçalara ayrıldı ve ikisi de havaya uçtu.

Bölüm Yirmi Altı

Gemi, güverte üstünden alev almıştı ama aşağıdaki güverte de bulunan yetmiş ton buz ve mal, eğer adamlar hızlı hareket ederse kurtarılabilir haldeydi.

Hattie'nin rıhtımdan uzaklaştığından emin olunca Whit gemiye dönmüştü. Nik, Devil'in da hasar tespiti yapmak için yolda olduğunu söylemişti ama Whit gemideki hasarın onarılamayacak boyutta olduğunu farkındaydı. Ancak içindikiler için farklı bir son olabilirdi.

Whit, Mahalledeki revire götürülen yaralıları kontrol ettikten sonra, ağır bir demir kanca alıp uyum içinde çalışan adamlarının yanma gitmiş, sandıkları kaldırarak elden ele taşımalarına yardım etmişti. Ellerinden geldiğince mal kurtarmışlardı. Adamlar hızla tavernalardan çıkıp gelmiş, Hattie'nin çalışmaları için onlara yaptığı ödemeyi unutmuştu; hepsi rekabet için yapılan anlaşma ile yardım gerektiren trajedi arasındaki farkı biliyordu. Sevkiyatı incelediğinde biraz kayıp olduğunu gördü, birkaç brendi sandığı patlamanın şiddetinden parçalanmıştı ama Whit yine de malların güvende kalmasından etkilenmişti.

Alt güvertedeyken uzaktan bir patlama sesi daha duydu, duyduğu sesle küfür savurdu. Rapor hızla verildi. Başka bir gemi. Boş bir gemi. Dikkatini çekecek bir durum yoktu. Bu akşam dikkatini vermesi gereken şey mallarıydı ve buz erimeden, hızla hareket etmeliydiler. Yolculuğun Oslo kısmı için dikkatle paketlenen buz, malları taşımaya güçleştirecek kadar erimişti bile.

Piçler açığa çıkmamak için buzları saklamalıydı, bu akşam bütün alternatif planlar devreye girmeliydi.

Whit de sıranın başına geçmiş, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde çalışarak hangi blokların taşınıp hangilerinin kalacağına, hangi sandıkların ne zaman çıkarılacağına karar veriyordu. Dikkatle ithal ettiği, vergisiz ürünlerin aniden bu kadar korku ve hızlı çalışma gerektirdiğini göreceğini hiç tahmin etmezdi.

İki sandık burbonu hızla kancalara geçirdiği gibi sıradaki adama verdi, buz bloklarını peş peşe taşıdı. Yanında çalışan adamlar blokların ağırlığı altında inliyordu.

“Bunlar satılacak kadar iyi,” dedi Whit buz blokları için, sesi ni aşağıda çalışan Nik’in duyacağı kadar yükseltmişti. “Burada da iş göreceğiz yarım düzine var, patlamadan etkilenmemişler.”

Norveçli evet anlamında başını salladı, sonra da ona işaret etti. “Peki satılmalarını istiyor musun?”

“Hayır.”

Nik sırtıttı. “Onları ahududulu dondurma için kurtardın. Ne tatlı.”

Mahalle’deki çocuklar limana buz yanaşınca şekerler toplardı. Whit bu akşamın felaketinin bu geleneği değiştirmesi için bir sebep göremiyordu.

“Söylesene Nik,” dedi bir bloğu daha sırtlarken. “Leydi Nora da şekerleri seviyor mu?”

Sıradaki adamlar bu soruya kahkahayla güldüler, özellikle de Nik onlara el hareketi çekince. Whit gülümseyip işine döndü, sıradaki adamlarla birlikte huzurlu bir ritimle çalışıyordu. Hattie'yi düşünerek... Acaba Hattie ahududu mu yoksa limon mu tercih ederdi? Ona şekerleme yedirirken çıkaracağı sesleri hayal etti. Göğüslerinin arasına bir kaşık doldursa... Onları kadının derisinden yalamadan önce ne kadar sabredebilirdi?

Bir fıçı birayı yanındaki adam uzatırken inledi.

Hepsini istiyorum.

Hattie'nin güçlü ve tatlı sesi, arzuladığı her şeyi talep ediyordu. Hak ettiği her şeyi. Adamın ya eşit şekilde partneri olması ya da hiçbir şeyi olmaması konusunda ısrar ediyordu.

Tanrı aşkına, bunu Whit de istiyordu.

Ama bu gece bu dünya kadını neredeyse öldürecekti ve Whit onu koruyamazdı. Ewan peşlerinden gelmişti, Whit bu patlamanın arkasında kardeşinin olduğuna emindi. Ama gözcüler onun izini bulsa bile tehditleri devam edecekti. Bu koca dünyanın kendisi bir tehditti. Ve Whit, Hattie'nin olmadığı bir yaşama zar zor katlanacağını bilse de, onun güvende olmadığı bir hayatı asla yaşayamazdı.

Onu uzaklaştırmakla iyi yapmıştı. Onu at arabasına bindirerek de.

Bunu yapma. Bana inan.

Kulaklarında çınlayan sözlere direndi.

Beni korumana gerek yok.

Elbette vardı. Korumuştu.

“Beast!”

Uzaktan gelen bu sese cevap vermedi, işini, fıçıları, kaslarını yakan sandıkları ve Hattie'yi orada bırakmanın acısını ardında bırakmak istemedi.

Devil alt güverteye indi ve onu kenara ittirdi. “Beast,” diye tekrarladı ve Whit kardeşinin sesindeki o tuhaf tenor tonu duydu. Tanıdık. Rahatsız edici.

Bir şey olmuştu. Bir şey korkunç biçimde yanlış gitmişti.

Yüzünü Devil’a döndü, uzun boylu adamın ince suratındaki bütün köşeler ışıktaki parlıyor, yanaklarına gölgeler düşüyor ve gözleri karanlıkta ona odaklanmış bir şekilde bakıyordu. Devil, Whit gibi gömleğini çıkarmıştı ama topuzlu bastonu yanında yoktu. Onun yokluğu sanki bir uzvunun eksik olması gibiydi. Whit hemen fark etti. Olduğu yerde kaldı, alçak tavanlı odada dimdik ayakta duruyordu. “Ne oldu?”

Devil bir an durdu, sadece başını iki yana salladı.

Whit karanlıkta bir küfür savurdu. “Kahretsin.” Kesin revire gönderdikleri adamların haberini getirmişti. “Abraham? Mark? Robert?” Hepsinin bilinci açıktı, hiçbirinde Whit’in ölümcül diyebileceği yaralar yoktu. Ama olaylar her zaman görüldüğü gibi ilerlemezdi. “Biri kurtulamadı mı? Hangisi?” Kardeşine doğru bir adım attı. “Ewan’ı bulana kadar Londra’yı karış karış gezeceğim. O ölecek.”

Asla kolay olmazdı. Kaçının öldüğünü görmüşlerdi? On mu? Yirmi mi? Yüz mü? Biri Covent Garden’ın sokaklarında büyüdüğünde ölüm de hayatının parçası olurdu, hastalık ve şiddet gibi. Ama asla kolaylaşmazdı.

“Kim?” diye sordu tekrar.

Devil başını iki yana salladı, gözlerinde korkunç bir şey vardı. Whit’in anlamadığı bir şey. O zaman ne olmuştu? Ne olabilirdi ki...

“Whit.” Devil öfkeli değildi. Sözlerindeki şey bıkkınlık da değildi, geçmişlerinden bir şey taşıyordu. Keder doluydu. “Kardeşim. Hattie...”

Whit, Devil'in suratındaki ifadeyi anladı. Hüzün. Korku. Whit neler olduğunu anladığında yaşanacakların korkusu. Bir de... aynı şeyin bir gün kendisin başına gelebileceğinin korkusu...

Ve o korku, kurşundan kaçmayı başarmış bir adamın panik olmuş rahatlığına karışıyor, gerçeği ortaya çıkarıyordu. Whit dondu kaldı, anladığı şeyler içinde büyüyordu. Bu üçüncü patlamaydı... Diğerlerinden daha büyük bir hasar yaratıyordu.

Nik suratında dehşet ifadesiyle yanma geldi. "Beast," dedi yavaşça. Hiç Nik'e göre değildi.

Whit kancayı yere düşürdü, Devil'a doğru attığı adım iç güvertedeki tek hareketti. Kimse kıpırdamıyordu, çalışmıyordu... Her şey durmuştu, zaman bile... Kalbi bile... "Hayır."

Devil başını salladı. "Çocuklar onu rıhtımda, buradan yüz metre ileride bulmuş."

Whit omzunun üzerinden, Nik'in birkaç adım ileride kaşlarını çatarak durduğu yere baktı. Başını iki yana salladı. "O olamaz. Onu arabaya bindirdim."

Sürücüye para vermişti. Onu Mayfair'e göndermişti.

Ona burada, tehlikenin ortasında istemeyerek göndermişti.

Korumak için.

Ve o kalmak için yalvarmıştı. *Bana inan.*

Eğer inansaydı, Hattie yanında olurdu. *Güvende.*

"Geri gelmiş," dedi kardeşi. "İkinci patlamada..."

Whit elini cebine götürüp başparmağını cep saatinde gezdirdi. Savaşçısı buraya dönmek isterse yolunu bulması hiç uzun sürmezdi.

Geri dönüş yolunu bulurdu. Whit'e dönüş yolunu.

Ölse bunu hisseder miydin?

Ewan, onu tehdit ettiği gece bu soruyu sormuştu. Eğer on-
dan vazgeçmezse Hattie'yi Whit'ten almakla tehdit ettiği gece.

Ölse bunu hisseder miydin?

Hissederdi. Whit bütün dünyanın ters yüz olduğunu bilirdi.
Işıkların söndüğünü hissederdi. Bilirdi.

Başını iki yana salladı. *Bunu hissederdi.* "Nerede?"

"Doktora götürdüler."

Doktor.

"Ona gitmem gerek." Bu kez geç kalmayacaktı.

Devil başını öne geriye salladı. "Evet. Ama... Whit..."

Siktir. Onu kaybetmeyecekti. Ne şimdi ne de ömrü boyunca.
"Hayır."

Hayır. Kardeşi ne demeye çalışıyorsa, Whit duymuyordu.
Çoktan Hattie'ye ulaşmak için üst güverteye çıkmıştı.

Rıhtımdaki yüksek çatılardan birinde, üçüncü Çıplak Yumruklu
Piç çömelmiş, kardeşinin yanan geminin güvertesinden sevdiği
kadının kaybını yeni duymuş halde çıkışını izliyordu. Yürüme
şeklinden korktuğu ve kararlı olduğu belliydi. Suratı sanki ölüme
karşı gelebilirmiş gibi şüpheli ve kuvvetli bir ifade takınmıştı.

Sanki kadını hayatta tutacaksa, ölümle bile savaşmış gibi.

Whit sert zemine zihni paramparça halde ayak bastı, tıp-
kı Henrietta Sedley kurtulamazsa hayatının da fırtınaya yaka-
lanmış bir gemi direği gibi ikiye parçalanacağı gibi: Hattie'den
önce ve sonra.

Grace onu izledi ve hem kardeşi hem de onun aşkı için kalbi
acıdı.

Dünya üzerindeki en önemli insanı kaybetmenin anlamını biliyordu. Onun senden koparılmasının ne demek olduğunu biliyordu.

Ve bununla yaşamanın nasıl olduğunu da biliyordu.

Ama artık sadece hayatta kalmaktan bıkmıştı. Ve kaybet-ti çocukla da işi bitmişti –hepsinin kaybettiği çocuk– onlarla oyuncak gibi oynuyordu.

Çatıda ayağa kalktı. Uzun ceketi arkasında uçuşuyordu, şapkasını kaşlarına dek çekmişti. “Bu iş artık bitecek,” dedi yanın-da duran iki kadına. “Yıllar önce bitmeliydi.”

Astları sessizlik içinde durup bellerindeki bıçaklarla aşağı-daki tabloyu izledi. Grace karanlığı, yaralı adamın patlamadan sonra sürünerek gittiği kapıyı işaret etti. Piçler’in gözcülerinin Hattie’yi götürdüklerini o kapıdan izlemişti.

“Onu bana getirin.”

Adam yirmi yıldır bir hayaleti beklemişti.

Bu akşam, Marwick Dükü’nün dileği gerçekleşecekti.

Kadın uyanmıyordu. O yüzden de Whit nöbete devam etti.

Revire nasıl geldiğini, hangi yollardan geçtiğini, arabayla mı yoksa yürüyerek mi geldiğini hatırlamıyordu. Yolda biriyle kar-şılaşıp karşılaşmadığını ya da içeri nasıl girdiğini hatırlamıyor-du. Kapıyı çalmış mıydı, tekmeyle mi açmıştı? Buraya onu kim getirmişti? Mahalle hastanesinin ana odasında, loş aydınlatıl-mış köşede duran yatağa nasıl gelmişti? Masade tek bir mum yanıyordu ve karanlığa karşı gelen tek şey de oydu.

Önemi yoktu.

O kadın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yatakta gözleri kapalı, göğsü belli belirsiz inip kalkan ve yaşam mücadelesi vererek taş gibi yatan Hattie. Ölüm ve yaşam... Ve Whit.

Whit doktoru gördüğünü hatırlamıyordu. Adamın söylediği işe yaramaz lafları hatırlamıyordu, adının bilincinin kapalı olmasıyla ilgili bir şeyler gevelemişti. Kafasına aldığı darbe... Buz, şişkinlik ve insan beyninin sırları...

Travmayla ilgili bir şeyler...

Travma dediğini hatırladı Whit, bu söz içinde dolaşırken kadına baktı. Yatağın yanında dizleri üzerinde çöktü, onun soğuk ellerini tutup dudaklarına götürdü ve öptü. Onun ağırlığını, verdiği hissi ve yumuşaklığını hatırladı.

Biri sandalye getirdi ama kullanmadı. Whit Tanrı'yı hiç düşünmemişti ama duanın neye benzediğini bilirdi ve dizleri üzerinde kalmak Hattie'yi geri getirecekse, sonsuza kadar öyle kalabilirdi. Ve dua etti, o anlarda, kadının parmaklarını tek tek öperken, Hattie'nin güçlü olmasını diledi. Parmaklarının karşılık vermesini diledi.

Tanrı'ya dua etti ama en çok da Hattie'ye dua etti. Ve yüksek sesle, bulabildiği bütün kelimeleri kullanarak, sanki o duysun ve hayatta kalsın diye dua etti. Bu çılginca bir fikirdi ama Whit başka bir şey düşünemiyordu, o yüzden de hayatında ilk kez bu kadar uzun konuşuyordu... Ne bir düşüncesi vardı ne de duracağı zamanı biliyordu.

Çünkü gerekirse eğer, Hattie'yi orada, yanında tutmak için sonsuza dek konuşurdu.

Kadının yanına diz çöküp mum ışığında altın gibi parlayan o mükemmel ve güzel surata baktı. Ardından gerçekleri anlattı.

En önemli olanla başladı. "Seni seviyorum."

İçinde pişmanlık dalgaları dolaşıyor, aralarındaki mesafeyi aşyordu, bu yüzden Whit kadını sıkı sıkı tuttu ve gözlerini bile ayırmadan tekrar etti. “Seni seviyorum ve bunu daha önce söylemeliydim. Bunu dövüşlerin olduğu gece söylemeliydim.” Yutkundu, kelimelerle mücadele ediyordu. “Sana bunu daha önce, Covent Garden’daki en iyi kâğıtçıyı yenip de kupa kızını bulduğun gece söylemeliydim.”

Whit durdu, kelimeler boğazına takılıyordu. “Ama o akşam şanslı çıkan bendim, sen değil. Seni buldum ve seni sevdiğimi söylemeliydim. Sana ne kadar güzel olduğunu söylemeliydim. O imkânsız gözlerin ve geniş, muhteşem gülümsemeyle kendimden geçtiğimi söylemeliydim.” Gözlerini kapatıp alnını kadının eline yasladı. “Seni tekrar gülümsetmek istiyorum, aşkım. Seni geri kalan hayatımızın her günü, her saatinin her dakikasında gülümsetmek istiyorum, ta ki sen bundan sıkılıncaya ve ben de o gülümsemeyi öperek dudaklarından alana dek. Ve bu hayatın öyle uzun olmasını istiyorum ki, birlikte yaşlanalım, kendi evimizde sohbetler edelim, çocuklarımız, torunlarımız gelip gitsin ve seni güldürmek için yaptığım maskaralıklara gözlerini devirsinler.”

Whit’in gözleri bir an kadının suratında, dolgun yanaklarında, uzun burnunda ve her heyecanında hareketlenen kaş çizgisinde gezindi. Duygularını belli eden kaşları şimdi sabitti. Whit kendi suratında elini gezdirdi, içinde panik ve ıstırap hissediyordu. “Kardeşim neredeyse karısını ne kadar sevdiğini anlayamadan ölecekti... Ama bu...” Whit buna katlanabileceğini sanmıyordu.

“Bunu engellemek için keşke bin kere ölseydim. Senin burada böyle... Seninle hiç düşünmeden yer değiştirirdim. Bu dünya bana, sana olduğu kadar ihtiyaç duymuyor. Günün sonunda artan çiçekleri pazardan kim alacak? Kim Londra rıhtımlarına senin kadar sadakat gösterecek? Kim...” Whit boğazındaki dü-

ğümü yutkundu. “Kim kızlarıma düzgün düğüm atmayı öğretecek?” Son sözlerinde sesi çatladı ve kırınglılıkla başını yatağa gömdü. “Tanrı aşkına Hattie. Lütfen beni bırakma. Lütfen gitme.”

Birileri geldi ama Whit fark etmedi bile. Önce endişeyle dolu Devil ve Felicity geldi, Felicity hemen Whit’in arkasında diz çöktü, elini onun omzuna koydu. Whit dönüp bakmadı. Suratında göreceği endişeye dayanamazdı. Onun yerine Hattie’nin yüzüne baktı ve sessizce, “Kilitlendi kaldı,” dedi.

Felicity adamın kolunu tutan parmaklarını sıktı, güçlü ve kendinden emindi. Yine de, “Hiçbir kilit kırılmaz değil,” derken, Whit sesindeki ağlamayı duydu.

Ama Hattie bir makine ya da demirden yapılmış değildi. Eten, kemikten ve sevgiden bir insandı. Whit’in bildiği bir şey varsa o da bunların en kırılan şeyler oldukları ve bir an varsa bir an sonra yok olduklarıydı.

Kardeşi de yaklaşp elini omzuna koydu. “Ekip dışarıda nöbet tutuyor. Yirmi kişiler, her an daha da kalabalıklaşıyor.”

Gece nöbeti.

“Malları yüklemeleri gerek.”

“Bırak da onu ben düşüneyim. Onlar burada olmalı. Senin yanında.”

“Onu tanımıyorlar.” Kardeşine döndü. “*Sen* de onu tanı mıyorsun.”

Devil’in gözleri parladı. “*Seni* tanıyorlar, Beast. Onlarla başından beri ilgilenen adamı tanıyorlar. Ve onun sevdiği kadında da tanışmak için sabırsızlanıyorlar.” Boğazını temizledi. “Ben de öyle.”

Whit tekrar Hattie’ye döndü, iyice duygusallaşmıştı. “Onu seviyorum.”

Felicity kolunu daha sıkı tuttu.

Ancak, *ona sahip olacaksın*, demedi.

Sevgi her şeye yeter, demedi.

Çünkü bunlar doğru değildi. Hiçbirinin garantisi yoktu.

“İşletmeyi ona vereceğim.”

“Elbette,” dedi Devil.

Whit kadının tuttuğu eline, parmaklarına baktı. Elini kaldırıp dudaklarına götürdü, tek tek eklemlerini öptü. “Uyan, aşkım. Sana her şeyi vereceğim. Sana bunu kanıtlayacağım. Sadece uyan ve seni sevmeme izin ver.”

Fısıltıyla söylenen sözleri uzun bir sessizlik izledi, sonunda Devil, “Peki sen? Kendini de ona verecek misin?” diye sordu.

“Ona ait olmadığım bir an bile yok.”

Bunu söyleyince, Felicity omzunu öptü ve ayağa kalktı. Devil gelip kalkmasına yardım ederek elini uzattı, onu kollarına aldı ve sımsıkı tuttu. Sanki kadını bu gece Hattie’ye verilen zardan korumak istiyordu.

Whit, Felicity’nin başının üzerinden kardeşinin kasvetli gözlerine baktı. “Onu asla bırakma.”

Dakikalar, saatler ve belki de günler sonra –artık zaman sadece Hattie’nin belirsiz nefesleriydi– karanlık gece kör edici güneşle aydınlandı ve oda görünür oldu. Doktorun karısı gelip gitti, Whit’in yemediği yemekler ve saldırının diğer üç kurbanını izleyen Felicity ve Devil için çay bıraktı. Bacakları alçıda ve yaraları bandajlı bir halde iyileşmeyi bekliyorlardı.

Ve Hattie hâlâ uyuyordu, eli Whit’in avcundaydı.

Ve Whit hâlâ gelgitler gibi durmadan, sakince konuşuyordu.

Kapı hızla açıldı ve Nora koşarak içeri girdi, arkasında da Nik vardı. “Hattie... Hayır!”

Arkadaşının hüznüyle Whit'in içindeki suçluluk büyüdü. "Onu gönderdim," diye itiraf etti. "Onu uzaklaştırmaya çalıştım."

Nora ona gözyaşlarıyla gülümseyerek baktı. "Hattie buna asla izin vermez. Ne istediğini bilir ve bunun için ne gerekirse yapar. Senin yanında savaşmak için her şeyi göze alır. Çünkü seni istiyor." Whit'e uzanıp elini bir günlük sakaldan dolayı sertleşmiş yanağına koydu. "Senin için geri geldi çünkü seni seviyor."

Seviyor.

Whit şimdiki zaman kullanımına takıldı.

Nik diğer tarafa, Devil'a döndü ve son raporları verdi. "Patlamalar... Sedley'le çalışan o piç tarafından hazırlanmış."

"Russell," dedi Nora öfkeyle. "Çöp herif."

"Onu yakaladık," diye ekledi Nik. "Ewan'ın patlamalardan biri için para verdiğini söylüyor. İkincisi bağımsızmış."

"Yüz yüze görüşeceğiz," dedi Devil, sesi tehdit doluydu.

"Bunu görmek isterim," dedi Nora, bu sırada doktor içeri girdi ve Nora kenara çekildi.

Doktor, Hattie'nin bileğini tutup nabzını kontrol etti. "Güçlü ve istikrarlı." Whit'e baktı. "Yaşayabilir."

"Aman Tanrım," dedi Nora, bu açık sözlerle şok olmuştu.

Whit bir küfür savurup başını çevirdi. "Eğer tek söyleyeceğin buysa çık dışarı."

Devil öne çıktı. "Beast, bırak adam işini yapsın. Londra'nın en iyisi olduğunu biliyorsun. Rıhtımdaki doktorları mı tercih ederdin?"

"Bunu asla yapmazdım," dedi doktor, Whit'in gözlerine anlayışla bakarak. "Senden kötülerini de gördüm, Beast ve bunları anlatacak kadar hayatta kaldım. İşte söyleyebileceklerim şun-

lar: Kırık yok. Kanama yok. Görünürde şişkinlik yok. Birkaç çizik ve yara var ama kafasındaki yumrudan başka bir şeyi yok.”

Başını öteki tarafa çevirdi, tepside buz paketini alıp Hattie’nin başının yanına yerleştirdi. “İki anlamda şanslıyız; güçlü nabız ve bitmeyen buz tedariki. Ve şuna söz verebilirim: Leydi-ni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Benim leydim. Whit duydukları karşısında yutkundu, boğazındaki düğüm duygu doluydu. “Teşekkürler.”

Doktor başını öne geri salladı ve kapıya yöneldi, tam çıkacakken döndü, “Ah, neredeyse unuttuyordum,” dedi. Pantolonun kuşağına uzandı. “Bu hanımefendinin cebindeydi ama sana ait olduğunu sanıyorum.”

Oniks ve çelik ışıktaki parladı.

Kendi bıçağı. Kayıp olan. Nasıl olduysa şimdi Hattie’nin eline geçmişti. Whit, Devil’a baktı. “Ewan.”

Kardeşinin siyah kaşlarından biri kalktı ve Nik’e döndü. “Ondan iz yok mu?”

Nik başını iki yana salladı. “Yok. Bunun anlamı ne?”

Whit tekrar Hattie’ye döndü. “Bunun anlamı Hattie’nin bizim için savaştığı.”

Savaşçısı.

Kurtarıcısı.

Hattie’nin elini öptü. “Uyan, aşkım. Lütfen.”

“Şunu da söylemek lazım,” dedi doktor ciddiyetsiz biçimde, “bazıları bu vaziyetteki hastaların duyabildiğine inanıyor. Karım bana onunla konuştuğunu söyledi. Buna devam etmeni öneririm.”

Whit izleyenleri de düşünerek utanmalıydı ama onun uyandığını görmek için Mahallede çırılçıplak dolaşmaya bile razıydı.

O yüzden de konuşmaya devam etti.

“Sana ne kadar güzel olduğunu söylemeliydim. Daha fazla söylemeliydim. Buna inanmadığın günleri unutana dek söylemeliydim.”

Nora ve Felicity arkada burunlarını çektiler ama Hattie uymaya devam ediyordu.

Övgülerinden sonra vaatlere geçti. “Pazardaki fasulye satıcısını buldum ve senin için en tazelerinden sipariş verdim. Sadece seni Beast’in gönderdiğini söylemelisin.”

“Bunun adı sipariş değil, Beast, resmen rüşvet,” dedi Devil, arka tarafta duvara yaslandığı yerden. “Hattie, Beast’in senin için Garden’daki bütün esnafı soyup soğana çevirmemesi için uyanmalısın.” Durdu. “Ayrıca kardeşimi fasulye satıcılarının peşine gönderen kadını tanımayı da çok isterim.”

Whit başını iki yana salladı ama itiraz etmedi. Onu uyandıracak her şeyi kabul ederdi. “Pastacımdan sana o ahududu şekerlerini yapmasını isteyeceğim. İstersen başka şekerler de yapar. Çilek ya da elma. Ne istersen. En sevdiğin meyveyi bilmiyorum.” Nora’ya baktı. “En sevdiği meyve ne?”

Nora gözyaşları içinde başını iki yana salladı. “Sana söylemem.” Sesini yükseltti. “Uyan ve sen söyle Hattie.”

Whit hemen başını salladı. Bu iyiydi. Bunu kadının kendisinden duymak istiyordu. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu ve hepsini kaynağından öğrenmek istiyordu. Tekrar Hattie’ye baktı, yüzünde onu duyduğuna dair bir iz aradı.

“Devil,” dedi sesini kardeşi duysun diye yükselterek.

“Evet?”

“Berkeley Meydanı’nda bir ev var. Warnick’lerin yanında. Boş.”

Devil bir kaşını kaldırdı. “Evet?”

“Onu satın al. Üzerine de Hattie’nin ismini yazdır.”

Kardeşi tereddüt etmeden başını evet anlamında salladı. “Oldu bil.”

Whit, Hattie’nin saçlarını yüzünden çekti, parmakları inanılmaz yumuşaklıktaki yanaklarını okşadı. “Gördün mü, aşkım? Sana o evi alıyoruz. Ama orada yaşamak için uyanman gerekiyor. Ve orada seninle yaşamayı çok isterim.” Ona dokunmak, kaşının üzerindeki saçları çekmek için uzandı. “Hattie’nin Yılı yolunda gidiyor.”

Kadın hareket etti.

Belli belirsiz bir hareketti. Gözkapaklarının altında minik bir titreşim... Eğer ona bu kadar odaklanmasa fark etmezdi. Dizleri üzerine çöküp yatağa doğru eğildi. “Hattie?” Whit daha da yaklaştı, kadının elini tutup fazla sıkmamaya çalıştı. “Hattie. Lütfen, aşkım.”

Bir titreşim daha. “Evet. İşte böyle, aşkım.”

Odanın havası değişti, herkes daha yakma geliyor, çıt bile çıkmıyor, sadece Whit konuşuyordu. “Gözlerini açmalısın, Hattie. Dünyanın en güzel gözleri. Bunu sana söyledim mi? Hiç seninki gibi anlamlı bakan gözler görmedim. Ve beni sevdiğini söylediğinde neredeyse yere yığılacaktım. Bunu tekrar yapmak istemez misin? Gözlerini aç, aşkım.” Sesini fısıltıya dek düşürdü. “Gözlerini aç ki seni ne kadar sevdiğimi söyleyeyim.”

Ve açtı.

Gözkapakları açıldı ve bakışları Whit’e odaklandı. Sonra da inanılmaz biçimde gülümsedi, sanki az önce ölümün eşiğinden dönmemişti. Ve Whit gerçekten de yere yığıldı çünkü artık kendisini toparlayacak gücü bulamıyordu.

Nora nefesini tuttu, Nik doktoru çağırmak için kapıya koştu ve Hattie, Whit’in elini sıkarak, “Bu çok cazip bir teklifti,” dedi.

Whit kakhahayla güldü, gözlerinden dökülen yaşlara engel olamadı. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Hattie elini onun başına götürerek zayıf hareketlerle saçında gezdirdi. “Söyle bana,” diye fısıldadı.

“Seni seviyorum, Henrietta Sedley.”

Hattie’nin gülümsemesi büyüdü ve gamzesi göründü. “Bunu sevdim.”

Whit bir kakhaha daha attı. “Ben de. Çünkü artık bunu duymak için uyanıksın.” Durdu, sonra da omzunun üzerinden kapiya baktı. “Nerede bu lanet doktor?”

Hattie başını iki yana salladı. “Doktora gerek yok. Henüz,” dedi. “Önce şunu söylemeliyim... Bu yola kendi hayatımı kontrol etmek için çıktım; vücut, işletme, ev, servet ve gelecek. Ama hepsine sen sahipsin.”

“Evlenmek zorunda değiliz,” dedi Whit. “İşletmeyi istiyorsan senindir. Evrak işini bugün halledeceğim. Eminim keskin zekân ve cazibenle serveti kendin kazanırsın. Hepsi senin olsun. Ama lütfen...” Sözlerine hüznün karıştı. “Bırak seninle geleceğini paylaşayım. Eşin olarak değil. Koruyucun olarak değil. Ortağın olarak. Dengin olarak. Sen nasıl istersen... Bana ne verirsen kabulüm, yeter ki birlikte olalım.”

Hattie başını hayır anlamında iki yana sallarken hafifçe irkildi ve Whit yine doktor için arkasına baktı. “Hayır, Whit. Yanlış anladın. Hepsine sen sahipsin. Benim her şeyime. Ve bunu özgürce sana veriyorum.”

Whit onun parmaklarına, sonra da dudaklarına, yanaklarına, alnına ve tekrar dudaklarına öpücükler yağdırdı. “Hiçbir şeyim yok. Benim olan her şey senin. Paylaşmadıktan sonra hepsi birer hiç. İşim, hayatım, dünyam, kalbim...”

Hattie gülümsedi. “Ben senin koruyucunum.”

Whit bunu duyunca gözlerini kapattı. İçinde mutluluk dalgaları dolaşıyordu. “Evet. Tanrım, evet.”

“Tekrar söyle.”

Ve Whit kısık sesle, dudaklarına doğru söyledi. “Seni seviyorum.”

Doktor geldi, iyileşmekte olduğunu ama müşahede altında birkaç gün daha kalması gerektiğini söyleyip gitti. Mevcut ziyaretçiler iyi dileklerini sunduktan sonra onu öperek ve tekrar geleceklerini söyleyerek gittiler. Birkaç dakika sonra dışarıdan gürültülü bir kutlama sesi geldi, pencereler sesle titredi.

İçeride Hattie gözlerini kocaman açtı ve Whit’in göğsüne yaslı duran başını kaldırdı. Yalnız kaldıkları an Whit yatağa çıkmış ve Hattie kalkana kadar oradan ayrılmayacağına dair yemin etmişti. “Bu ses neydi?”

“Mahalle iyileşen leydisini kutluyor.”

Hattie gülümsedi. “Onların leydisi mi?”

“Benim leydim.”

“Benim Beast’im.” Bir an durdu, sonra, “Beni tekrar öp,” dedi.

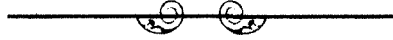
Whit önce nazikçe öptü ancak Hattie onu daha yakına çekti. Whit sonunda başını kaldırdınca Hattie iç çekerek, “Tekrar söyle,” dedi.

“Seni seviyorum.”

Hattie’nin yanakları zevk ve sağlıkla kızardı. Sonra da, “Şimdi diğer şeyleri de söyle. Ben duyamazken söylediklerini...”

Ve Beast, leydisini koluna yatırıp onunla birlikte uzanarak, hayatının kalanını böyle geçirmeye hazır şekilde anlatmaya başladı.

Sonsöz

Bir yıl sonra

Hattie geminin güvertesinden şehri izliyordu. Güneş çatıların ardında batarken bütün Londra amber rengiyle kaplanıyor, nehir altın gibi parlıyordu. Rıhtımdaki kadın ve erkeklerin seslerini, sohbetini, kahkahalarını, birbirlerine seslenmelerini duyabiliyordu, Dockland'ta hayat dolu bir akşamüzeriydi. Liman boyunca yarım düzine gemi palamara bağlıydı, hepsi de Sedley Shipping'e aitti ve her biri yasal olan yükleri doldurup boşaltan liman işçileriyle doluydu.

Bu gemi hariç. Bu gemi sessizdi ve sadece Hattie'ye kalmıştı.

Bu gemi Çıplak Yumruklu Piçler'e aitti.

“İşte buradasın.”

Hattie döndüğünde kocasının iskeleden geçerek yanına geldiğini gördü. Uzun ceketi arkasında uçuşuyor, uzun bacakları kendinden emin şekilde meşe ağacından tahtaları adımlıyordu. Adam yanma çıkan merdivenlere yöneldiğinde Hattie elini kaldırdı. “Bekle.”

Whit hemen denileni yaptı, dudaklarında gülümseme, batan güneşte parlayan amber gözlerinde merak vardı. Suratı yaz

boyu gemilerde çalışmaktan bronzlaşmıştı ve nefes kesecek denli yakışıklı görünüyordu. “Ne oldu?”

Adama gülümsedi. “Sadece sana bakmak hoşuma gidiyor.”

Whit vahşi bir biçimde gülümsedi. “Sana bakmak da benim hoşuma gidiyor, karım.” Basamakları ikişer ikişer çıktı, kendisine doğru gelen Hattie’yi kollarına aldı. “Sana dokunmak da hoşuma gidiyor.”

Whit kadının kollarını turkuvaz rengi elbisesinin üzerinden okşadı. “Bu güzel elbiseyi sevdim.” Elini onun saçına götürüp bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Güzel gözlerin de hoşuma gidiyor.” Sonra da büyük bir sahiplenmeyle elini Hattie’nin ilk çocuklarını taşıyan yuvarlak karnına götürdü. “Ve bunu söyleyebileceğimden bile fazla seviyorum.”

Hattie bu sözlerden sonra, o gece yaşananlarla bunu ne kadar iyi kanıtladığını düşünerek kızardı. Başını adama doğru çevirdi. “Peki beni öpmek hakkında ne düşünüyorsun?”

Whit boğazının derinlerinden inledi ve ona bunu ne kadar sevdiğini gösterecek şekilde uzun uzun, arzuyla, derin darbeler vurarak, Hattie kendisini kaybedene öptü. Sonra da ilgisi ni ikinci yumuşak öpücüğünün ardından, yanağına ve saçına kondurduğu öpücükleriyle göstererek kadını daha yakına çekti. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı ama sözleri Hattie duymadan rüzgâr tarafından süpürüldü.

Hattie duymasa da hissetmişti ve adamın sıcaklığına sokuldu. “Ben de istendiği üzere buradayım.”

“Hımm,” dedi Whit onu sıkı sıkı tutarak. “Bizim gemimizde.”

Hattie gülümsedi, suratını adamın göğsüne çevirdi, anladığı şeyden biraz utanmıştı. Whit bu *Siren* isimli geminin Sedley-Whittington’a ait olmasını reddetmiş, tekrar tekrar bu geminin ev sahipliği yaptığı günah seviyesiyle ancak Çıplak Yum-

ruklu Piçler'e uygun olduğunu söylemişti. Hattie bu teoriye göz devirse de Whit geminin adını *Savaşçı* olarak değiştirmişti. Ayrıca bu gemiyi kendi işlerinde kullanması da hoşuna gidiyordu.

"Nik gemiyi dalgalar çekilmeden yüklemek istiyor ama ona bu gece planlarım olduğunu söyledim." Karanlık ve kısık bir sesle konuşunca, Hattie duyduğu vaatle titredi.

"Ne tür planlar?" dedi iç çekerek.

"Çıplak karımla yıldızların altında yatmayı içeren planlar."

Hattie kollarını onun boynuna doladı ve adamın ceketinin sıcaklığına sarındı. "Eh, sonuçta doğum günüm."

"Evet öye." Whit eğilip onu öptü, altdudağını dişledi. "Ben daha çok yeni bir yıl olduğunu düşünüyordum."

Hattie kaşlarını kaldırdı. "Daha eylüldeyiz."

"Ah ama Hattie'nin Yılı bitti. Ve sen kutucuklara tik attın, değil mi?" Kadını daha yakınına çekti ve kulağına fısıldadı. "Vücut."

Kulağını dişleyince Hattie nefesini tuttu. Whit sonra da boynundan öpünce Hattie sabit durabilmek için onun omuzlarına tutundu. "Bana bu konuda çok yardım ettin."

"Belki tekrar etmem gerekebilir," dedi ve Hattie'yi kucaklayıp geminin başına oturmasına yardım etti. Onu önünde tutarken kendini de bacakları arasındaki merkeze bastırdı.

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz." Adam kulağının kıvrımını yalarken Hattie kahkaha attı. "Başka?"

"İşletme ve servet," diye mırıldandı Whit.

"Ah, o konuda da başarılıyım. İşten anlayan, zengin bir adamla evlendim."

Whit tekrar homurdandı. "Bence o adam kafası işe çalışan zengin bir kadınla evlendi."

Hattie, Ewan'ın rıhtıma saldırılarından sonra yattığı revirden henüz çıkmışken Whit evlenmeleri için evrakları ayarlamıştı. Nikâhları Covent Garden kilisesinde yapıldı ve ardından limanda fenerler, yemekler, limonlu ve ahududulu pastalarla dolu çılgın bir eğlence düzenlendi.

Sonra da Hattie ve Saviour Whittington birlikte, şehirde görülmemiş bir gemicilik şirketi kurdular, Covent Garden ve Docklands'ta eli iş tutan herkesi çalıştırıp, bütün Londra aristokratları ve işadamlarının hem hayranlığını hem de kıskançlığını kazandılar.

“Sedley-Whittington'ın Çıplak Yumruklu Piçler'i birer beyefendiye çevirmekle tehdit ettiğini söylemek yanlış olmaz,” dedi Whit, eğilip Hattie'nin yanağından öperek.

“Hımm. Neyse ki bu tehdit asla meyve vermedi.” Hattie sağ yanağından fırlayan gamzesiyle gülümsedi. Whit o gamzeyi öptü, iri kollarını kadının karnına, bebeklerinin büyüdüğü yere sardı. Bebek güçlü, sağlıklı ve uyanıktı. Babasının temasını hissedip tekme attı ve Whit gözlerini kocaman açtığında Hattie, “Çıplak Yumruklu Piç olmaya hazırlanıyor,” dedi.

Adam mükemmel bir kahkaha attıktan sonra sakince, “Yuvam,” dedi.

Hattie onun gözlerine baktı. “Yuva sensin.”

Bu cevaptan sonra Whit onu bir kere daha uzun uzun öptü, sonunda Hattie adama sımsıkı tutundu ve burası dışında bir yerde, kıyafet giymemiş halde olmayı dilediler.

Ama şaşılacak biçimde, Whit'in daha söyleyecekleri vardı. “Peki sonra? Sırada ne var? Hattie'nin Yılı'nın ilk kutlamasını nasıl taçlandıralım? Bu ses getiren başarıyı?”

Hattie başını iki yana salladı. “Başarı değildi, biliyorsun... en azından ses getirmedi.”

“Bu da ne demek?”

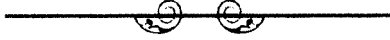
“Listede bir madde eksik kaldı.” Hattie adamı kendine çekti, güneş Londra’nın ötesinde kayboluyor, limana karanlık çöküyor ve onları birbirine daha da yaklaştırıyordu. “Bu konuda bana yardım eder misin?”

“Ne istersen,” diye fısıldadı Whit. “Söylemen yeter.”

Hattie adamın ceketinin yakasını tutup onu kendisine çekti. “*Gelecek.*”

Whit arzuyla inledi. “Ona daha en başından sahipsin.”

Yazarın Notu

Çıplak Yumruklu Piçler'in dünyasını tasarladığımda, Covent Garden ve Docklands'a böyle âşık olacağımı hiç düşünmemiştim ve bana ayırdıkları zaman ve bilgileri için borçlu olduğum bir sürü kişi var. Londra Müzesi'nin devasa koleksiyonu olmasaydı, Whit ve Hattie'nin hikâyesini yazamazdım. Özellikle de Charles Booth'un "Londra İnsanlarının Hayatı ve İş" isimli antropolojik çalışması ve Londra Müzesi Dockland and Covent Garden Area Trust'ın bilgili çalışanları ile Foundling Müzesi'nin çarpıcı sergileri olmasaydı bu hikâye yazılmazdı.

Şahane insan Carrie Feron, Avon Books'un Liate Stehlik, Asanté Simons, Angela Craft, Pam Jaffee, ve Kayleigh Webb dahil olmak üzere bütün ekibinin sonsuz desteğiyle yazabildiğim için çok şanslıyım. Eleanor Mickuki sayesinde her zaman güzel görünüyorum ve Brittani DiMare'nin bitmek bilmez sabrı hayatımdaki en büyük hediyelerden.

Benden çok daha zeki kadınların koleksiyonları olmasa Whit ve Hattie asla sayfalarla buluşamazdı. Louisa Edwards, Carrie Ryan, Sophie Jordan, Sierra Simone, ve Tessa Gratton'un

inanılmaz zekâlarına ve Jennifer Prokop ile Kate Clayborn'un değerli dostluklarına minnettarım.

Eva Moore, Cheryl Tapper ve OSRBC'nin bütün üyeleri için; Söz verdiğim gibi, menekşe gözlü bir kadın kahraman, umarım kriterlerine uyan bir ekleme olmuştur.

Ve Eric için; kalbimin sessiz kahramanı... Kelimelerine ne zaman ihtiyaç duyduğumu hep bildiğin için teşekkürler.

Sarah MacLean,
zamanının çoğunu, tarihe ve aşk
romanlarına olan tutkusunu
geliştirdiği yerel kütüphanede
geçirmektedir. Romanlarında okura
yansıttığı tarih sevgisi, Smith College
ve Harvard Üniversitesi'nde
tarih eğitimi almasına yetecek
motivasyonu bulmasını sağlamıştır.
Eşi, kızı ve köpeğiyle birlikte
New York'ta yaşamaktadır.

Büyük plan devreye girdiğinde...

Leydi Henrietta Sedley, yirmi dokuzuncu yaş günü için büyük bir plan yapar. Bu plana göre, önce babasının işletmesini devralacak, sonra kendine ait bir servet kazanacak ve bundan böyle hayatını nasıl istiyorsa o şekilde yaşayacaktır. Ancak planı devreye girmeden önce, adı çıkmış bir kız kurusu olarak yoksun kaldığı bütün zevkleri deneyimlemeye karar verir. Her şey yolundadır... ta ki hayatında gördüğü en yakışıklı adamı, at arabasının içinde, elleri bağlı bir halde bulana ve bu karşılaşma *Hattie'nin Yılı* nı daha başlamadan bitirmekle tehdit edene kadar...

Beklenmedik bir teklif her şeyi değiştirir...

Covent Garden'ın kralı olarak bilinen Beast, gözlerini Leydi Henrietta'nın ayakucunda, elleri bağlı bir halde açtığı anda, hayatına bir anda giren bu sıra dışı kadını merak etmeden duramaz. Özellikle de leydinin bir zevk gecesine doğru yol aldığını öğrendiği zaman... Beast, kadının bütün arzularını gerçekleştirmeyi seve seve kabul eder. Ancak her şeyin bir bedeli vardır...

Ve tutkunun fitili ateşlenir...

Beast ile Hattie kısa bir süre sonra hem işte hem de özel hayatlarında rakip olurlar. Hattie planlarından vazgeçmez, Whit ise gücünden... Ancak ikisi de, eğer dikkatli olmazlarsa her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaklarının farkına varmazlar. En başta da kalplerinden...

"Zeki, tutkulu ve daima romantik!"

Julia Quinn

